

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

NALINI SINGH

"I wished I lived in the
world Singh has created."

—Gena Showalter,
New York Times
bestselling author

Kiss of Snow

A Psy-Changeling Novel

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KLa *of* Snow

NALİ N İ S İ N GH

Kiss of Snow

NAL1NJ S1N GH

BERKLY SANSASYONU. NMYORK

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı Sayfası](#)
[İthaf](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)

Nalini Singh'in Berkley Kitapları

Psi-Changeling Serisi
DUYGULARIN KÖLESİ
ISININ GÖRÜNÜMLERİ
SAHIP OLMAK İÇİN BUZ
MADENİYLE OKŞANDI
ZEVKİN REHİNESİ
ATEŞLE DAĞLANMIŞ
HAFİZANIN ALEVLERİ
ADALETİN BAĞLARI
TUTKUNUN OYUNU
KAR ÖPÜCÜĞÜ

Lonca Avcısı Serisi
MELEKLERİN KANI
MELEKLERİN KANADI
(*A Berkley Sensation eSpecial*)
ARCHANGEL'İN ÖPÜCÜĞÜ
ARCHANGEL'İN KONSORSİYUMU

Antolojiler
BÜYÜLÜ BİR MEVSİM
(*Maggie Shayne, Erin McCarthy ve Jean Johnson ile birlikte*)
BÜYÜLÜ NOEL KEDİSİ
(*Lora Leigh, Erin McCarthy ve Linda Winstead Jones ile birlikte*)
CEHENNEM KÖPEKLERİNİ
SEVİYOR OLMALI.
(*Charlaine Harris, Ilona Andrews ve Meljean Brook ile birlikte*)
YANIYOR
(*Angela Knight, Virginia Kantra ve Meljean Brook ile birlikte*)

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA) Inc.
tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3,
Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya
(Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi-110 017,
Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, Auckland 0632, Yeni Zelanda
(Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196,
Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, London WC2R 0RL, England Bu kitap

The Berkley Publishing Group'un orijinal bir yayınıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Bu kitap The Berkley Publishing Group'un orijinal bir yayınıdır.

Telif hakkı© 2011 Nalini Singh.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen telif hakkıyla korunan eserlerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

yazarın haklarını ihlal eden materyaller. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın. BERKLEY®
SENSATION ve "B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data Singh,

Nalini, 1977-

s. cm.

eISBN : 978-1-101-52872-3

1. Şekil Değiştirme-Kurgu. I. Başlık.

PR9639.4.S566K57 2011

823'.92-dc22 2010054169

<http://us.penguin.com>

**Cömert üyelerimizden daha fazla kitap için lütfen
<http://www.Demonoid.me> adresini ziyaret
edin.**

Baileyd

Siz okuyucularım için

KARAKTER KADROSU

İlk isme göre alfabetik sırayla

Anahtar: SD= SnowDancer kurtları DR= DarkRiver leoparları

Aden Arrow, Telepat (Tp)

Alexei SD Teğmen

Amara Aleine DR'nin Psy üyesi, eski Konsey bilim insanı, Ashaya'nın ikizi, akli dengesi yerinde değil

Andrew (Drew) Kincaid SD Soldier, Indigo ile çiftleşti, Riley ve Brenna'nın kardeşi

Anthony Kyriakus Psy Konsey Üyesi, Faith'in babası

Ashaya Aleine DR'nin Psy üyesi, eski Konsey bilim insanı, Dorian ile çiftleşti, Amara'nın ikizi

Ava SD, Ben'in annesi, Lara'nın arkadaşı

Barker DR Asker

Ben SD yavrusu, Ava'nın oğlu

Brenna Kincaid SD, teknoloji, Judd ile çiftleşti, Andrew ve Riley'nin kız kardeşi

Clay Bennett DR Sentinel, Talin ile çiftleşti

Cooper SD Teğmen

Konsey (veya Psy **Konseyi**) Psy ırkının yönetici Konseyi **Elias**

SD Kıdemli Asker, Yuki ile çiftleşmiş, Sakura'nın babası

Evangeline (Evie) Riviere SD, Indigo'nun kız kardeşi

Faith NightStar Psy DR üyesi, kardinal kahin (F-Psy), Vaughn ile çiftleşti, Anthony'nin kızı

Hayalet Psy asi

Hawke SD Alfa

Henry Scott Psy Konsey Üyesi, Shoshanna'nın eşi

Indigo Riviere SD Teğmen, Andrew ile çiftleşti, Abel ve Tarah'ın kızı, Evangeline'in kız kardeşi

Jem (gerçek adı: **Garnet**) SD Teğmen

Judd Lauren SD Psy üyesi, Teğmen, Brenna ile çiftleşmiş, Sienna, Toby ve Marlee'nin amcası

Kaleb Krychek Psişik Konsey Üyesi

Kenji SD Teğmen

Kieran İnsan SD üyesi, Asker **Kit** DR

Acemi Asker, Rina **Lara'nın** kardeşi SD

Şifacı

Lucas Hunter DR Alfa, Sascha ile çiftleşti

Lucy SD, hemşire, Lara'nın asistanı

Maria SD Acemi Asker

Marlee Lauren Psy SD üyesi, Walker'ın kızı, Sienna ve Toby'nin kuzeni

Matthias SD Teğmen

Max Shannon Human, Nikita'nın güvenlik şefi, Sophia ile evli

Mercy Smith DR Sentinel, Riley ile çiftleşti

Ming LeBon Psy Konsey Üyesi

Nathan (Nate) Ryder DR Kıdemli Nöbetçi, Tamsyn ile çiftleşti, Roman ve Julian'ın babası

Nikita Duncan Psy Konsey Üyesi, Sascha'nın annesi

Riaz SD Teğmen

Riley Kincaid SD Teğmen, Mercy ile çiftleşti, Andrew ve Brenna'nın kardeşi

Rina DR Asker, Kit'in kız kardeşi

Riordan SD Acemi Asker

Sascha Duncan DR'nin Psy üyesi, kardinal empat (E-Psy), Nikita'nın kızı Lucas ile çiftleşti

Shoshanna Scott Psişik Konsey Üyesi, Henry'nin eşi

Sienna Lauren Psy SD üyesi, Acemi Asker, Toby'nin kız kardeşi, Judd ve Walker'ın yeğeni

Sophia Russo Eski Adalet Psy (J), Nikita için çalışıyor, Max ile evli

Tai SD Acemi Asker

Tamsyn (Tammy) Ryder DR Şifacı, Nathan ile çiftleşti, Roman ve Julian'ın annesi

Tarah Riviere SD, Indigo ve Evangeline'in annesi

Tatiana Rika-Smythe Psişik Konsey Üyesi

Teijan Sıçan Alfa

Toby Lauren SD Psy üyesi, Sienna'nın kardeşi, Judd ve Walker'ın yeğeni

Tomás SD Teğmen

Vasic Ok, Işınlayıcı (Tk-V)

Vaughn D'Angelo DR Sentinel, Faith ile çiftleşmiş, jaguar değişken

Walker Lauren Psy SD üyesi, Marlee'nin babası, Sienna ve Toby'nin amcası

Xavier Perez İnsan rahip

Yuki SD, avukat, Elias ile çiftleşti, Sakura'nın annesi

X

1979.

Psy ırkının sessizleştigi yıl.

Soğuklaştı, duygusuzlaştı, merhametsizleşti. Kalpler kırıldı, aileler parçalandı.

Ama çok daha fazlası kurtarıldı. Delilikten.

Cinayetten.

Bugün dünyada görülmemiş bir vahşetten.

X-Psy için Sessizlik, bedeli ödenemeyecek bir armağandı; en azından bazılarının çocukluktan kurtulup bir hayat sürmesini sağlayan bir armağan. Sessizlik Protokolü'nün buz gibi dalgasının şiddet ve umutsuzluğu, delilik ve aşkı silip süpürmesinden yüz yılı aşkın bir süre sonra bile X-Psy'ler yaşayan silahlardır ve öyle kalmaya devam . Sessizlik onların güvenlik şalteridir. O olmadan

. . .

Dünyanın asla yüzleşmeye hazır olmayacağı bazı kabuslar vardır.

Bölüm 1

HAWKE kollarını **kavuşturup** masasının sert gövdesine yaslandı ve gözlerini önündeki iki genç kadına dikti. Ellerini arkalarında kavuşturmuş ve bacaklarını hafifçe açarak "dinlenme" pozisyonu almış olan Sienna ve Maria tıpkı SnowDancer askerleri gibi görünüyorlardı; saçlarının yüzlerine dağılmış, çamur, ezilmiş yapraklar ve diğer orman kalıntılarıyla keçeleşmiş olması dışında. Bir de yırtık giysiler ve keskin, keskin kan kokusu vardı.

Kurdu dişlerini gösterdi.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi sakın bir ses tonuyla ve Maria'nın morarmış ve kanlı olmayan sıcak, pürüzsüz bir kahverengi olan derisinin altında solgunlaşmasına neden oldu. "Siz ikiniz nöbet tutup sürünün savunma sınırını korumak yerine kendi kişisel hâkimiyet savaşınızı vermeye karar verdiniz."

Sienna elbette onun bakışlarına karşılık verdi -bu şartlar altında hiçbir kurdun yapmayacağı bir şeydi bu. "Bu-"

"Sessiz ol," diye tersledi. "İzin almadan bir daha ağzınızı açarsanız, ikinizi de iki yaşındakilerin yanına koyarım."

O muhteşem kardinal gözleri - canlı siyah bir zemin üzerinde beyaz yıldızlar - saf bir abanoz rengine dönüştü, bunun öfkeye işaret ettiğini çok iyi biliyordu, ama çenesini sıktı. Öte yandan Maria'nın rengi daha da solmuştu. Güzel.

"Maria," dedi, cüssesi hem insan hem de kurt formundaki becerisini ve gücünü yalanlayan minyon şekil değiştirene odaklanarak. "Kaç yaşındasın?"

Maria yutkundu. "Yirmi."

"Çocuk değil."

Maria'nın çamurla ağırlaşmış kalın siyah bukleleri başını sallarken usulca sallanıyordu.

"O zaman bunu bana açıkla."

"Yapamam, efendim."

"Doğru cevap." Sunabilecekleri hiçbir neden, bu saçma kavga için yeterince iyi bir mazeret olamazdı. "İlk yumruğu kim attı?"

Sessizlik.

Kurdu da bunu onayladı. İkisi de bu olaydan sıyrılmadıktan sonra kimin bu tartışmayı başlattığının pek bir önemi yoktu ve işin aslı, bir takım olarak çalışmak için yaratılmışlardı, bu yüzden cezalarını da bir takım olarak çekeceklerdi.

"Yedi gün," dedi Maria'ya. "Her gün bir saat dışında odanda kapalı kalacaksın. İçerideyken kimseyle temas kurmayacaksın." Bu ağır bir cezaydı - kurtlar sürünün, ailenin yaratıklarıydı ve Maria inin en neşeli, en sosyal kurtlarından biriydi. Onu onca zamanı tek başına geçirmeye zorlamak, ne kadar kötü bir hata yaptığının göstergesiydi. "Bir dahaki sefere nöbetten çıkmaya karar verersen, bu kadar hoşgörölü olmayacağım."

Maria onun bakışlarıyla kısa bir an için de olsa karşılaştı, sonra o zengin kahverengi gözler uzaklaştı, Maria'nın hâkimiyeti onunkiyle boy ölçüşemezdi. "Lake'in yirmi birinci düğününe katılabilir miyim?"

"Eğer o günkü saatini bu şekilde değerlendirmek istiyorsan." Evet, onu erkek arkadaşının büyük partisinin çoğunu kaçırmaya zorlamak onu bir piç yapıyordu, özellikle de ikisi bir ilişkinin ilk, dikkatli adımlarını atarken, ama bir asker arkadaşıyla sidik yarışına girmeye karar verdiğinde tam olarak ne yaptığını biliyordu.

SnowDancer bir sürü olarak güçlüydü çünkü birbirlerinin arkasını kolluyorlardı. Hawke aptallığın ya da kibrin, anne ve babasını çalan ve sürüyü on yıldan fazla süren sıkı bir izolasyonla toparlanmalarını gerektirecek kadar kötü yaralayan kanlı olaylardan sonra sıfırdan inşa ettiği temeli kemirmesine izin vermezdi.

Öfkesine çok ince bir iplikle tutunarak dikkatini Sienna'ya çevirdi. "Sana," dedi, kurt sesi sesinde çok belirgindi, "herhangi bir fiziksel münakaşaya girmemen özellikle emredilmişti."

Sienna karşılık olarak hiçbir şey söylemedi. Fark etmezdi; öfkesi, Sienna'nın kendisi gibi çiğ ve fırtınalı olan teninde sıcak bir nabız gibi atıyordu.

Böyle olduğunda, vahşiliği zar zor kontrol altına alındığında

Sürüsüne sessiz geldiğine inanmak zordu, duyguları o kadar çok buzun arkasına hapsolmuştu ki kurdunu çileden çıkarmıştı.

Adam hemen devam etmeyince Maria ayaklarının üzerinde kaydı.

"Söyleyecek bir şeyiniz mi var?" diye sordu kadına.

Öfkesinin yoluna çıkmasına izin vermediğinde sürüdeki en iyi acemi askerlerden biriydi.

"Ben başlattım." Renk elmacık kemiklerinin üzerinde, omuzları gergin. "O sadece savunuyordu."

"Hayır." Sienna'nın sesi sabit ve kararlıydı, öfkesi soğuk bir kontrol duvarının altına gömülmüştü. "Kendi payıma düşen suçu üstleneceğim. Çekip ."

Hawke gözlerini kıstı. "Maria, git."

Acemi asker bir an tereddüt etti ama o bir ast kurttu ve alfasına itaat etme yönündeki doğal içgüdüğü karşı konulamayacak kadar güçlüydü; Sienna'ya destek olmak için geride kalmak istediği açık olsa da. Hawke bu sadakat gösterisini fark edip onayladı ve tereddüt ettiği için onu azarlamadı.

Kapı, ofisin ağır sessizliği içinde tüfek sesi gibi duyulan sessiz bir çıtırtıyla arkasından kapandı. Hawke yalnız kaldıklarında Sienna'nın ne yapacağını görmek için bekledi. Sienna'nın pozisyonunu koruması şaşırtmıştı.

Öne doğru uzanarak çenesini kavradı ve yüzünü yana çevirerek ışığın pürüzsüz hatlarına düşmesini sağladı. "Elmacık kemiğin kırılmadığı için şanslısın." Gözünün etrafındaki et, bu haliyle bile morun her tonuna dönüşecekti. "Başka neren yaralı?"

"Ben iyiyim."

Parmakları kadının çenesinde sıkılaştı. "*Başka yaralı?*"

"Maria'ya sormadın." Her kelimesinde inatçı bir irade.

"Maria bir kurt, bir Psy dışısından beş kat daha fazla hasar alıp yoluna devam edebiliyor." Sienna'ya kurtlarla fiziksel çatışmaya girmemesi emredilmesinin nedeni de buydu. Bu ve ölümcül yeteneklerini tam olarak kontrol altında tutamadığı gerçeği. "Ya soruya cevap verirsin ya da yemin ederim seni gerçekten hapse atarım." Bu en küçük düşürücü

Bunu biliyordu, vücudundaki tüm kaslar şiddetle bastırılmış bir öfkeyle gerilmişti.

"Zedelenmiş kaburgalar," diye homurdandı sonunda, "zedelenmiş karın, burkulmuş omuz. Kırık yok. Önümüzdeki hafta içinde hepsi iyileşir."

Çenesindeki tutuşunu bırakarak, "Kollarını uzat." dedi. Bir tereddüt.

Kurt, Sienna'nın irkilmesine neden olacak kadar yüksek bir sesle hırladı. "Sienna, sürüye katıldığından beri sana uzun bir tasma verdim ama bu bugün sona eriyor." Bir gencin itaatsizliği cezalandırılabilir ve affedilebilirdi. Bir yetişkinde, bir *askerde* ise bu çok daha ciddi bir meseleydi. Sienna on dokuz yaşındaydı ve yirmi yaşına girmek üzereydi, rütbeli bir acemiydi; yaptıklarını görmezden gelmek bir seçenek bile değildi. "Lanet kollarını uzat."

Ses tonundaki bir şey onu etkilemiş olmalı çünkü emredileni yaptı. Güneşin altın rengine boyadığı kremi teninde birkaç küçük kesik vardı ama pençelerden bahsedecek bir oyuk yoktu. "Demek Maria kurdu dizginlemeyi başardı." Eğer olsaydı, onu tekrar eğitime gönderirdi. Öfkenizin kontrolünü kaybetmek bir şeydi; kurdunuzun kontrolünü kaybetmek çok daha tehlikeliydi.

Sienna'nın elleri iki yanına düşerken yumruk oldu.

Başını kaldırdığında, mutlak, kesintisiz siyah gözlerle karşılaştı. Ona saldırmak için içindeki temel dürtüyle savaştığı belliydi ama pozisyonunu korumaya devam etti. "Ne kadar ileri gittin?" Sienna'nın kontrolü etkileyiciydi ve bu onu hiç olmaması gereken bir şekilde rahatsız ediyordu. Ama Sienna Lauren'la ilgili hiçbir şey kolay olmamıştı.

"Yeteneklerimi kullanmadım." Boynundaki tendonlar, derisinin kirden kabuk bağlamış rengine karşı göze çarpıyordu. "Kullanmış olsaydım, ölmüş olurdu."

"İşte bu yüzden başınız Maria'dan çok daha fazla belada." Lauren ailesine PsyNet'in soğuk sterilliğinden kaçtıktan sonra sığınma hakkı verdiğinde, bunu bir dizi katı koşul altında yapmıştı. Bu koşullardan biri de Psy yeteneklerinin sürü arkadaşları üzerinde kullanılmasının yasaklanmasıydı.

O zamandan bu yana pek çok şey değişmişti ve Laurenler artık sürünün ayrılmaz ve kabul gören bir parçasıydı. Sienna'nın amcası Judd, Hawke'ın teğmenlerinden biriydi ve telepatik ve telekinetik yeteneklerini SnowDancer'ı savunmak için sık sık kullanıyordu. Hawke aynı zamanda iki köpeğin elini kolunu hiç bağlamamıştı.

En genç Laurens, Marlee ve Toby'nin yaramaz kurt oyun arkadaşlarına karşı kendilerini savunmak için zihinsel pençelerine ihtiyaç duyacaklarını biliyordu.

Ama bu özgürlük Sienna'yı kapsamıyordu çünkü Hawke onun ne yapabileceğini çok iyi biliyordu. Judd teğmenlik kan bağıını kabul ettiği anda, alfasından sır saklamak bir sadakat ve güven meselesi haline gelmişti.

"Neden?" Sienna çenesini kaldırdı. "Yeteneklerimi kullanma kuralına karşı gelmedim."

Doğal olarak ona meydan okuyacaktı. "Ama" dedi, kurdun meydan okumasına hırlayarak karşılık vermesini dizginleyerek, "kavgaya karışarak doğrudan bir emre itaatsizlik ettin - bunu kendin söyledin, çekip gidebilirdin."

Beyaz çizgiler ağzını çevreliyordu. "Yapar mıydın?"

"Bu benimle ilgili değil." Bir zamanlar genç bir asabi olmuştu ve bunun için kışına tekme yemişti... ta ki her şey değişene, çocukluğu kan, acı ve delici bir hüznün dalgası içinde silinip gidene kadar. "İkimiz de biliyoruz ki kontrol eksikliğinin çok daha ciddi sonuçlara yol açabilirdi." İşin kötüsü, bunu o da biliyordu ama yine de çizgiyi aşmasına izin vermişti. Bu Hawke'ı her şeyden çok kızdırmıştı.

"Sienna onunla nasıl başa çıkacağını düşünürken, "Beni ininde istemiyorsan, DarkRiver topraklarına hapsedilebilirim," dedi.

Hawke, SnowDancer'ın en güvendiği müttefiki olan leopar sürüsüne yaptığı atıf karşısında homurdandı. "Yani erkek arkadaşınla takılabiliyor musun? İyi denemeydi."

Sienna'nın teni donuk bir kırmızıya büründü. "Kit benim erkek arkadaşım değil."

Hawke bu konuşmaya girmeyecekti. Şimdi değil. Hiçbir zaman. "Cezan konusunda söz sahibi olamazsın." Onu şımartmıştı. Bunun geri dönüp onu kışından ısırması kendi suçuydu. "Bir hafta boyunca askerlerin bulunduğu bölgede kapalı kalacaksın, günde bir saat dışarı çıkacaksın." Psiler izolasyonla baş etmede Dönüşenlerden çok daha iyidiler ama Sienna'nın PsyNet'ten ayrıldığından beri değiştiğini, aile ve sürü bağlarıyla çok daha fazla iç içe geçtiğini biliyordu. "İkinci haftayı kreşteki bebeklerle çalışarak geçirdim,

Çünkü son zamanlarda bu yaşıta davranıyorsun. Görevine sadık kalacağına gvenilene kadar görev değişimi yok."

"I-" Adam bir kaşını kaldırdığında ağzını kapattı. " hafta," dedi usulca. "nc haftayı hastanede geçireceksin. mutfaklar bir bulaşık eli gibi."

Yanakları daha sıcak bir tonda yandı ama yine sözünü kesmedi.

"Dağılabilirsiniz."

Ancak o gittikten sonra - kokusunun sonbaharı ve baharatı, eğer bilseydi şüphesiz hoşuna gidecek sessiz bir isyanla havada asılı duruyordu - daha vahşi yarısı olan kurda olan bağını gevşetti.

Kokusuna saldırdı.

Sert bir nefes çeken Hawke, onun peşinden gitmek için duyduğu ilkel dürtüyle savaştı. Kurt, onun artık bir yetişkin ve dolayısıyla adil bir av olduğuna karar verdiğinden beri aylardır bu içgüdüyle savaşıyordu. İnsan yarısı, kurdun fikrini değiştirmekte pek başarılı olamıyordu, hele de onun yanında olduğu her an, ten ayrıcalıklarının en mahremine talep etme açlığıyla savaşmak zorunda kaldığında.

"Tanrım." Teknisyenlerin dört hafta önce kendisine verdiği yeni ve şık uydu telefonunu eline alarak DarkRiver'in alfasına bir arama yaptı.

Lucas ikinci sesinde cevap verdi. "Ne oldu?"

"Sienna bir süre siz kedilerle vakit geçirmek için aşağı inmeyecek." Sienna'nın inden ve *kendisinden* uzaklaşmaya ihtiyaı olmasının yanı sıra, yeteneklerini anlamak ve kontrol altına almak için Lucas'ın Psy eşi Sascha'yla birlikte çalışıyordu. Ama-"Bunun peşini bırakamam. Bu sefer olmaz."

"Anlaşıldı." Bir alfa arkadaşının cevabı.

Hawke masasının kenarına oturdu ve bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bununla başa çıkabilir mi?" Onun kırılmayacağını biliyordu - Sienna bunun için çok güçlüydü, bu g kurduna uyuşturucu gibi etki ediyordu- ama onun içinde yaşayan g o kadar büyüktü ki, ona en vahşi canavar gibi davranmak gerekiyordu.

"En son düştüğünde," diye cevap verdi Lucas, "Sascha onun olağanüstü bir istikrar düzeyi sergilediğini söyledi, birlikte çalışmaya başladıkları ilk zamanlardaki gibi değil. Artık düzenli toplantılar yapmıyorlar, yani bu bir sorun değil."

En azından bu konuda kafası rahat olan Hawke, "Judd'ın her ihtimale karşı ona psişik bir göz kulak olmasını sağlayacağım," dedi. Sienna bu dikkatsizlikten hoşlanmayacaktı ama gerçek gerçektir; Sienna tehlikeliydi ve sürünün güvenliğini bir bütün olarak düşünmek zorundaydı. Söz konusu Sienna olduğunda koruyucu içgüdülerinin ne kadar vahşi olduğuna gelince, yalan söyleyip yokmuş gibi davranacak değildi.

"Ne olduğunu sorabilir miyim?" Lucas'ın ses tonu merak doluydu.

Hawke kediye hızlı bir özet geçti. "Geçtiğimiz ay daha kötüydü." Bundan önce, yeni keşfettiği istikrarı sürünün tüm kıdemli üyeleri tarafından fark edilmiş ve onaylanmıştı. "Onun üzerine daha sert gitmeye başlamalıyım yoksa in içinde hoşnutsuzluğa neden olacak." Hiyerarşi bir kurt sürüsünü bir arada tutan tutkaldı. Alfa olarak Hawke bu hiyerarşinin en tepesindeydi. Bir astının isyanını kabul edemezdi, etmezdi.

"Evet, anlıyorum," diye cevap verdi Lucas. "Yine de beni şaşırtıyor. Burada mükemmel bir askerdir, bana hiç laf söylemez. Bir ustura kadar keskin bir zekâsı var."

Hawke pençelerini esnetip gevşetti. "Evet, ama o senin değil." Uzun, sessiz bir duraklama. "Biriyle görüştüğünü duydum."

"Dedikodu mu yapmak istiyorsun?" Hawke kızgınlığını gizlemek için hiçbir çaba göstermedi.

"Kit ve diğer acemiler birkaç hafta önce seni çok güzel bir sarışınla görmüşler. Pier 39'un aşağısındaki bir restoranda."

Tekrar düşündü. "CTX'te medya danışmanı." SnowDancer ve DarkRiver iletişim şirketinin çoğunluk hisselerine sahipti ve Psy bile diktatörlükle yönetilen Konsey'in ezici etkisinden uzak haberler aramaya başladıkça bu yatırımın karşılığını fazlasıyla alıyordu. "Bir röportaj yapmak için benimle konuşmak istedi."

"Ne zaman ?"

"Bir dahaki sefere pencerenin önünden uçan bir domuz görürsen." Hawke kameralara oynamazdı ve Bayan Danışman'ın SnowDancer'ın acımasız ve etobur imajını yakın zamanda güzel ve yumuşak bir imajla değiştirmeyi planlamadığını anlamasını sağlamıştı. Bununla çalışabilir ya da başka bir pozisyon bulabilirdi.

hatırladığı sıkıntıyla elini telefona götürdü. "Sienna acemilerle birlikte miydi?"

"Evet."

Bu kez duraklayan Hawke oldu, kurdu birbiriyle yarışan iki ihtiyaç arasında kalarak dikkatli bir duruş aldı. "Bu konuda yapabileceğim bir şey yok Luc," dedi sonunda, vücudundaki her kas acı verecek kadar gergindi.

"Nate de öyle demişti."

Leopar nöbetçisi şimdi iki yavrusuyla mutlu bir şekilde çiftleşmişti.

"Aynı değil." Bu sadece bir yaş meselesi değildi; acı gerçek Hawke'in eşinin ölmüş olmasıydı. Daha çocukken ölmüştü. Sienna bunun ne anlama geldiğini, ona verecek, herhangi bir kadına verecek ne kadar az şeyi olduğunu anlamıyordu. Eğer aralarındaki isimsiz ama güçlü çekime yenik düşecek kadar bencilse, onu yok edeceğini çok iyi biliyordu.

"Bu mutlu olamayacağın anlamına gelmez. Bunu bir ." Luc telefonu kapattı.

Onunla yatmadı, biliyorsun. Çok geç kalma Hawke, yoksa onu kaybedebilirsin.

Indigo'nun iki ay önce Sienna ve Hawke ne zaman arkasını dönse ona tutkal gibi yapışan o yavru hakkında söyledikleri. Çocuğun bir leopar olması dışında Kit'in hiçbir sorunu yoktu. Mükemmel bir anne olurdu-

Bir çıtırtı sesi.

Yeni uydu telefonunun ekranında tırtıklı bir çatlak vardı.

BILGISAYAR 2(A) ETIKETLERINDEN KURTARILDI: KİŞİSEL YAZIŞMA, BABA, E-PSY, GEREKLI EYLEM VE TAMAMLAND⁽¹⁾

KIMDEN: Alice <alice@scifac.edu>

KİME: Baba <ellison@archsoc.edu>

TARİH: 26 Eylül 1970, saat 11:43

KONU: Haberler!!

Merhaba baba,

Çok heyecan verici bir haberim var. Şu anda E-Psy üzerine tezimi tamamlarken, nadir görülen X ataması üzerine ikinci bir çalışma yapmak için fon kazandım! Hibe komitesi geçen yılki iki makaleme atıfta bulundu ve Psy yeteneklerine dışarıdan bakışımın bazı benzersiz sonuçlara yol açtığını söyledi

-Sanırım haklılar. Sonuçta ben Psy değilim. Es'bana hiç yabancı olduğumu hissettirmedi, ama bu onların yeteneği, değil mi?

Yakında amirimden ziyade meslektaşım olacak olan George, Psy Council ile son zamanlarda uğraşmak zorlaştığı için bu projede kendimi başarısızlığa hazırladığımı söylüyor. Ayrıca, X'ler hakkında çok az şey biliniyor. Ama ben de ona bunun bir olduğunu söylüyorum. Senin gibi bir arkeolog olmayabilirim baba ama kendi garip topraklarımı keşfediyorum.

George'dan bahsetmişken, internetin gelişimi hakkında bir makale üzerinde çalışıyor. PsyNet bir örnek ve itici güç olmasaydı bu kadar hızlı gelişmeyeceği konusunda kararlı ve ben de aynı fikirdeyim - ilk günlerde sadece finansman çok hızlı geldi çünkü işletmeler bilgi eşitliği istiyordu. Başka bir antropoloğun görüşünü istiyor, ben de bunu anneme ileteceğimi söyledim (ona söyler misin?).

Umarım Mısır'ın kumları ikinize de iyi davranıyordur.

Sevgi
ler,
Alice

Bölüm 2

Kapalı kapılar ardına geçtiği anda **sakin yüzü** cam gibi olan Sienna, kendisine tahsis edilen odanın arka duvarını tekmeleyerek çiftleşmemiş askerler için ayrılmış bölmeye girdi. Bu odayı nadiren kullanır, kardeşi Toby, amcası Walker ve kuzeni Marlee ile birlikte yaşamayı tercih ederdi. Ama şimdi önümüzdeki bir hafta boyunca bu küçük, steril alanda sıkışıp kalmıştı.

Sienna, sürüye katıldığından beri sana uzun bir tasma taktım ama bu bugün sona eriyor.

Anılarının yankılanmasıyla irkildi. O çok soluk mavi gözlerde en keskin öfkeden başka bir şey yoktu, insan biçimi verilmiş bir kurdun gözleri gibiydiler. Gümüş sarısı yelesi ve hepsinden önemlisi alfa kişiliğiyle Hawke, kadınların ilgisini hiç çaba harcamadan davet eden bir adamdı.

Elini yumruk yaptı. Çünkü bugün karşısında bir kadın değil, sürünün güvenilmez bir üyesini, SnowDancer'ı hareketleriyle tehlikeye atan birini görmüştü. Ona verebileceği hiçbir ceza, kendi kendini suçlamasıyla kıyaslanamazdı. Bağırsaklarındaki buz gibi utanç düğümü, ne kadar kötü bir hata yaptığını hatırlatıyordu. Bunca zaman çalışmış ve sonunda öfkesinin mantığının önüne geçmesine izin vermişti.

"Lanet olsun Sienna." Ellerini saçlarının arasına sokarak, yüzünden aşağı dökülen kurumuş çamura bakıp yüzünü buruşturdu ve soyunmaya başladı. Derisini yüzmesi bir dakikadan az sürmüştü. Küçük duşa girerek, sürü düşüncesine sahip kurtların burayı herkese özel imkânlar sunacak şekilde ayarlamış olmalarına minnet duyarak, vücudundaki kiri, otu ve kanı yıkadıktan sonra çamurdan sertleşmiş uzun saç tellerini çözmeye başladı.

Uzun zaman aldı.

Tüm bunlar olurken, hayal kırıklığı -kendisine karşı, onu acı dolu parçalara ayıran bir şeyi bırakamamasına karşı- içinde kafese kapatılmış bir kaplan gibi öfkелendi. Eğer Dönüşenlerin içinde bir canavar varsa

O zaman o da vardı ve bu çok daha acımasız, yok etme yeteneği çok daha soğuk bir şeydi. Şu anda bu canavar içe odaklanmış, yakıcı pençeleriyle ona saldırıyordu. Suyun sıcaklığını düşürerek saçlarını iki kez şampuanladı, ardından saç kremi saçlarında gezdirdi ve uçlarını aldığından emin olmak için omzunun üzerinden öne doğru getirdi. Ancak neredeyse bitirdiğinde ne gördüğünü fark etti.

Islak bir tutam saçı tutarak gözlerine doğru kaldırdı ve küfretti. Yeteneğinin güçlü rezonansı boyayı nötralize etmişti. Tekrar. Bir ay içinde üçüncü kez. Bu onu endişelendiren bir kontrol eksikliğine işaret ediyordu. DarkRiver bölgesinde çok fazla zaman geçirmeye başladığından beri o kadar iyiydi ki, Psy yetenekleri o kadar istikrarlıydı ki, iltica ettiğinden beri boğazına kilitlenen korku bir güven fırtınası içinde yanıp kül olmuştu.

Sonra "*Hayır* "ı gördü.

Suyu kapatıp dışarı çıktı ve Brenna'nın doğum günü hediyesi olarak verdiği büyük, kabarık havluyu eline aldı. Etine kalın ve bereketli bir şekilde temas ediyordu, bu duyusal zevki kucaklamaktan başka bir şey yapamıyordu... tıpkı şu anki durumuna yol açan dürtüye karşı koyamadığı gibi.

Çenesini o kadar sıktı ki kemiği boyunca bir acı şimşegi çaktı. Ama bu duyusal şok, onu asla tam olarak terk etmeyen derin arzusundan kurtulmasına yardımcı oldu ve kendini kurulamaya odaklandı. Banyo aynasına baktığında, orta boylu, saçları ıslandığında siyah görünecek kadar koyu, koyu kıvılcı bir kadın gördü.

"Yakutun kalbi gibi," demişti Sascha boyayı son kez sürdüklerinde, empatin elleri Sienna'nın kafa derisinde nazikçe geziniyordu. "Bunu örtbas etmek zorunda olmamız ne kadar yazık."

Ne yazık ki, bu konuda başka seçenekleri yoktu. Saçları çok farklıydı. Yine de, diye düşündü Sienna, son derece kadınsı bir şekilde incelmış, çocuksu yumuşaklığın tüm izleri kendisi bakmazken eriyip gitmiş bir yüze bakarak - belki de artık güvendeydi.

Aslında PsyNet'ten ayrılışından bu yana geçen yıllar içinde saçları koyulaşmıştı. Yüzündeki değişikliklerin yanı sıra, vücudu da

fark edilir derecede daha kıvrımlı ve daha kaslı. Kasları onu şişirmeden akıcı bir şekilde taşısa da, Net'e girdiğinde onu tanıyan hiç kimse şimdi onu tanıyamazdı.

Özellikle de SnowDancer bölgesinin dışında her zaman taktığı kahverengi kontakt lensler düşünüldüğünde.

Bugün onları takmamıştı. Ona bakan gözler bir kardinalin gözleriydi, genetik bir işaret onu dünyadan başka bir kardinal için bile açıklanamayacak bir şekilde ayırıyordu. Belki de içinde yaşayan şeyin şiddetini anlamaya yaklaşan tek kişi, kendi şeytanları olan bir kardinal telepat olan annesiydi. Sienna'nın erkek kardeşi Toby de bir kardinaldi. Bir ailede üç kişi... olağanüstüydü.

Ama bir kardinal X'in yetişkinliğe kadar hayatta kalması kadar olağanüstü değil.

Sert, tıkrıtlı bir vuruş.

Sesi duyunca hemen iç çamaşırını, temiz bir tişörtünü ve evde giymeyi sevdiği yumuşak siyah pantolonunu giydi. "Geliyorum!" diye seslendi vurma sesi tekrar başladığında. Kapısında odaya kapatıldığını belirten bir not olduğu için, gelen ancak sürünün kıdemli üyelerinden biri olabilirdi.

Nemli saçlarını kulaklarının arkasına toplayarak kapıyı açtı ve tartışmasız ölümcül bir adamla yüz yüze geldi. "Judd." Adamın onu takip etmek yerine yanına gelmemiş olması onu şaşırtmıştı.

Sonra konuştu. "Hapsedilmeyi kaldırabilir misin?"

Kapının kenarı avucuna battı, sert ve soğuk bir ısırik. "Senden bundan emin olmanı istedi, değil mi?"

Judd Lauren annesinin erkek kardeşi olabilirdi ama aynı zamanda bir Arrow'du, Psy Konseyi'nin en ölümcül suikastçılarından biriydi. Maske takma konusunda tanıdığı herkesten daha iyiydi ve şimdi yüzü ona hiçbir şey anlatmıyordu. "Soruya cevap ver." Ses tonundan bunu amcası olarak değil, bir SnowDancer teğmeni olarak sorduğu anlaşılıyordu.

Kendine geldi. "Ben iyiyim." Düşünceleri yüzlerce farklı yöne sekerken duyguları kalkanlarının titremesine neden oluyordu ama dayanıyorlardı. Önemli olan tek şey buydu,

Çünkü kalkanları olmadan, herhangi bir insan yapımı silahtan çok daha yıkıcı bir tehdit olurdu.

Judd'ın gözleri ondan hiç ayrılmadı ve başını sallamadan önce bile onun durumu hakkında kendi değerlendirmesini yaptığını biliyordu. "Bir sorun olduğunda ne yapacağını biliyorsun."

"Evet." Kadın ona yol gösterecek, o da işinlanacak ve etkisiz hale getirmek için ateş edecekti. Acının şoku psişik odağını parçalamazsa, bir sonraki hedef kafası olacaktı. Kulağa barbarca geliyordu ve bunu yapmanın onun içinde bir şeyleri kıracağını biliyordu, ama birinin artık kendini durduramaması durumunda bir yedek olarak hareket etmesi gerekiyordu. Çünkü gerçek şu ki, o dövüş yeteneği olan bir kardinaldi. Canlı yayına geçtiği anda kalkanlarının kilitlenme ihtimali çok yüksekti. Bir Ok bile psişik düzlemde geçemezdi.

Geriye kalan tek yol fiziksel bir saldırıydı. Judd'ın gerekirse bu darbeyi vuracağından emin olması, etrafındaki herkesin güvenliğinden sürekli endişe duymadan yaşamasını sağlayan tek şeydi. Mevcut durumuna rağmen, önceki aylarda mükemmele yakın bir psişik disiplin elde etmişti ki bu, Sessizlik dışındaki bir X'ten kimsenin, hatta kendisinin bile beklemediği bir şeydi.

Bu hatırlatma omurgasını çelikleştirdi. "Yalnız geçireceğim zamanı senin ve Sascha'nın geliştirmeme yardım ettiği kontrolleri güçlendirmek ve iyileştirmek için kullanacağım." Judd bir X değildi, ama tehlikeli derecede güçlü bir telekinetik olarak, onu yeteneklerinin vahşi gücünü zihninin çelik kafesinde hapsetmeye iten kemik derinliğindeki korkuyu anlıyordu. Aynı zamanda iş buna gelirse onu neden öldüreceğini de anlıyordu.

"Güzel." Öne doğru eğilerek kızın yanağını , bu jest Judd kendi kâbusundan kurtulmuş bir kurtla çiftleşmeden önce olduğu kadar ürkütücü değildi artık. "Hawke'ı ne zaman fazla zorlayacağını merak ediyordum." Başparmağını Judd'ın elmacık kemiğinin üzerinde gezdirerek alnına bir öpücük kondurdu. "Bu zamanı biraz düşünmek için kullan Sienna, nereye gittiğine karar ver."

Duyguları göğsünde düğümlenen kadın, adam gittikten sonra kapıyı kapattı ve aynanın yanındaki rafta duran fırçayı almak için banyoya geri döndü. "Hawke'ın eşi öldü," söyletti kendini yansıması olan kadına, parmaklarını sıkarak

Sapın oymalı ahşabının etrafındaki kansız gerginlik. "Kalbini onunla birlikte gömdü."

Bu acı gerçek karşısında bile, içindeki acımasız dürtü söndürülmeyi, kontrol altına alınmayı reddetti. Bir X'in yıkıcı gücü gibi, geriye sadece külleri kalana kadar onu tüketmekle tehdit ediyordu.

LARA, Judd Lauren ile karşılaştığında çalışma odasından çıkmak üzereydi. "İşte," dedi, omzuna asmakta olduğu tıbbi kiti kaldırarak.

"Teşekkürler." Onun geldiği yönü fark ederek, "Sienna ve Maria'nın nöbetten yaralı döndüklerini duydum ama kimse beni aramadı. Onlar iyi mi?"

Psy teğmeni, "Çizik ve morluklar var, önemli bir şey yok," diye cevap vermeden önce onu çalışma odasından dışarıya, Sierra Nevada'nın yakıcı güneşine ve keskin havasına kadar takip etti.

Şifacı kalbi yatıştığında yüzünü krom mavisini gökyüzünün acı veren berraklığına doğru kaldırdı. "Böyle günler beni Kar Dansçısı olduğum için mutlu ediyor." Bir kurt olmaktan.

"Brenna ve ben sabahın erken saatlerinde, sis yerden yükselirken koşuya çıktık." Judd'ın sesi, eşinden bahsederken farkında olmadığını bildiği bir şekilde yumuşamıştı.

"Günün o saatini seviyorum." Her şey tazeyken, tüm dünya sessiz bir sırıdı. "Hangi yöne gittin?"

"Gölün diğer tarafında," diye cevap verdi onlar ilerlerken. "Peki, kim yaralandı?"

Gözlerini devirdi. "Çocuklardan ikisi Tanrı bilir ne yapıyordu ve şimdi iyileşmem gereken kırık bir kolum ve üç çatlak kaburgam var."

"Genelde buna ihtiyacın olmaz." Tıbbi çantaya dokundu. "Gençler," diye mırıldandı Lara, "bazen bir ders almaları gerekir Belki de uzuvlarını kırmamak için daha dikkatli olmaları gerektiği konusunda. Her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olmak için biraz iyileştirme yapacağım, sonra kolu alçıya alıp kaburgaları bağlayacağım." Yaraları tamamen onarmak için yeteneğini kullanmasından daha uzun sürecekti ama çocuklara zarar vermeyecekti.

"Çevresel faydası ise tıbbi becerilerimin paslanmasını önüyor, ayrıca ani bir kritik yaralanma durumunda iyileştirme yeteneklerimi yedekte tutmamı sağlıyor." Hawke şifacı-alfa bağı sayesinde gücünü onunla paylaşabilse de, kendi vücudu çökmeden önce ancak bu kadarını kaldırabilirdi.

"İşte." Judd, altından geçebilmesi için bir dalı yukarı itti. Bu yüzden açıklığa girdiklerinde öndeydi, yaralı çocuklardan biri bir ağaca yaslanmış, kolunu kucaklıyordu. Diğeri ise bağdaş kurmuş, kaburgalarını tutarak oturuyordu. Brace uzun boylu ve sırık gibiydi, gerçi Joshua son birkaç ay içinde biraz kas yapmıştı. Ancak şu anda ikisi de utanç içindeki altı yaşındaki çocuklar gibi görünüyordu.

Lara, kalbi kaburgalarına çarparken bunun nedeninin, kollarını kavuşturmuş, iki yaramaza bakan adam olduğunu tahmin etti. "Walker." Judd'la birlikte yaklaştıklarında onun koyu renkli su ve karla kaplı köknar kokusunu almıştı ama bunu, on-on üç yaş arası gençlerden sorumlu olduğu için sık sık bu bölgede gençlerle birlikte olmasına bağlamıştı. Kurtlar için zor bir yaştı ama Walker sesini bile yükseltmeden onlarla başa çıkabiliyordu.

Bunun nedenini anlayabiliyordu: Sessiz ve yoğun Walker Lauren'in dominant bir kurdunkine benzer bir varlığı vardı. "Seni burada görmeyi beklemiyordum." Sesi kendi kulaklarına biraz boğuk geliyordu ama başka kimse bunu fark etmemiş gibiydi.

Walker'ın soluk yeşil gözleri uzun, gergin bir saniye boyunca onun gözlerini tuttu. "Bu ikisini gördüğümde oradan geçiyordum." Bakışları kızın omzunun üzerinden geçti. "Onu geri taşıyacağım."

"Konuşmamız gerek, çocukları akşam yemeğine getir." Judd o kadar hızlı bir şekilde ormanın içinde eriyip gitti ki Lara zamanında dönmeyi bile başaramadı.

"Lara, acıyor." Neredeyse özür dileyen bir sestti.

Etrafını saran boğucu istek, öfke ve acı ağını çözerek dizlerinin üzerine çöktü. Önce Brace'i, sonra Joshua'yı kontrol ederek, "Bir bakayım tatlım," dedi. "Bir saniye kıpırdamadan dur." Basınç enjektörünü kullanarak ikisine de birer ağrı kesici verdi.

Walker'ın yanında çömeldiğini, vücudunun iriliğini, kokusunun adamın kendisi kadar soğukkanlı ve çekingen olduğunu çok iyi biliyordu. O çalışırken, Walker Joshua ve Brace'le konuştu. Başlarını belaya sokmak için ne yapmış olurlarsa olsunlar, çocukların kurtları onun ilgisiyle hemen rahatladı. Lara sadece kendi kurdunun onun varlığına karşı bu kadar aşırı duyarlı olmamasını diledi, ta ki kürkü derisinin iç kısmına sürtünene kadar - ama duyarlılık bir yana, kurt temkinli bir mesafeyi korudu. Walker Lauren söz konusu olduğunda her iki yanı da dersini almıştı.

"İşte," dedi bir süre sonra, iki çocuk da Brace'in şeffaf bir betondan yapılmış yüksek teknoloji ürünü alçısını kontrol ederken. "Herhangi bir ağrı ya da rahatsızlık hissederseniz hemen bana gelin, anladınız mı?"

"Teşekkürler, Lara." Joshua'dan gelen parlak bir gülümsemenin ardından her iki genç de yanaklarına birer öpücük kondurdu ve sanki kısa bir süre önce gözyaşlarıyla savaşıyorlarmış gibi kalkıp hızla uzaklaştılar.

Kurdu da aynı şeyi sevecen bir eğlenceyle yaparken başını sallayan Lara eşyalarını topladı ve Walker'ın çantayı hiç çaba harcamadan almasını izledi. Toz gibi kurumuş boğazından bir şeyler çıkarabilmek için birkaç deneme yapması gerekti ama onun kendisini rahatsız etmesine izin vermemeye kararlıydı. "Teşekkürler."

Sessiz bir baş sallama.

Geri dönerlerken Lara'nın zihni kendi kararına isyan etti ve onu Riaz'ın ine döndüğü geceki öpücüğün düşüncelerine boğdu. Sürünün kıdemli üyeleri teğmene doğaçlama bir eve hoş geldin partisi vermişlerdi. Köpükler akıyordu ve genelde içki içmeyen Lara şampanyayı biraz fazla kaçırmıştı. Bu ona sadece ine ilk girdiğinden beri onu büyüleyen uzun boylu Psy erkeğiyle tartışmak için değil, onu karanlık bir köşeye sürüklemek, parmak uçlarına çıkmak ve kendi ağzıyla onun ağzını bulmak için de cesaret vermişti.

O da onu yavaş ve derin bir şekilde öpmüştü ve o güçlü bedeni sert bir şekilde kontrol altında tutuyordu, elleri onu kalçalarının arasına çekerken kaburgalarının etrafında kıvrılıyordu. Öpücüğü derinleştirmek için başını eğdiğinde boynundaki güçlü kaslar parmaklarının altında esnemiş, tıraşsız çenesinin hafif aşındırıcılığı tenine sert bir okşayışla sürtünmüştü.

Adam kadar büyük olursa , onun tarafından kuşatıldığını, en şehvetli şekillerde boğulduğunu, omuzlarının onu duvara yaslarken dünyayı engellediğini hissetmişti. Kafası güzel olabilirdi ama bu deneyimin tek bir anını bile asla unutamayacaktı. Kadın ve kurt, her parçası başarısı karşısında sersemlemişti... sadece beş kısa saniye sürmüştü.

Sonra Walker başını kaldırdı ve onu partiye geri döndürdü. Kız biraz çakırkeyif olduğu için adamın centilmenlik yaptığını düşünmüştü ama adam bir kadını istediğinde tüm dominantların yaptığını yapacak, ayıldığında onu tekrar arayacaktı. Ertesi sabah onu aramamıştı, bu da onu pek iyi bir ruh halinde bırakmamıştı. Ama aynı gün öğleden sonra onu aramıştı.

Yürüyüşe çıkmışlardı, tüm bu süre boyunca kalbi boğazındaydı. Bunun bir başlangıç olduğunu düşünmüştü. Ta ki Walker, koyu sarı saçları esintiyle geriye savrulmuş bir halde, dramatik bir aniden vadiye düşen bir uçurumun kenarında durup, "Dün gece olanlar bir hataydı Lara," diyene kadar. Ses tonu nazikti ve bu da olayı daha da korkunç hale getirmişti. "Özür dilerim."

Damarlarında buz dolaşıyordu ama hata yapmak istemediği için "Çok fazla şampanya içtiğim için mi?" diye sordu.

Cevap kesin, reddediş ise kristal berraklığındaydı. "Hayır."

Tek başına çalışma odasına dönmek için izin istemeden önce gülümseyerek bir şeyler söylemiş olabileceğini düşündü ama hatırlayabildiği tek şey duygularının ezici siyahlığıydı. Tanrım, bu adam onu *incitmişti*. Yine de, basit bir karşılıksız çekim vakası olsaydı, onu affedebilirdi - çok iyi bildiği gibi, kime aşık olduğunuzu kontrol edemezsiniz.

Hayır, onu inciten ve öfkeliendiren şey her şeyin kafasında olmamasıydı. Bir erkeğin onu ne zaman istediğini bilirdi ve Walker da onu ... öpecek kadar istemişti ama elinde tutacak kadar değil. Eğer durum buysa, Walker onun öpücüğünü daha dudaklarına değmeden durdurabilecek kadar büyük ve güçlüydü. Ama durdurmamıştı. Kalbini kırmadan önce ona önemliymiş sarılmıştı. Ve bunu affedemezdi, affetmeyecekti.

"Lara."

Kaba erkeksi çizgilerle çizilmiş o yüze bakarak anıları ait oldukları yere, geçmişe itti. "Özür dilerim," dedi saf gururdan oluşan bir gülümsemeyle. "Kitin ağır olduğunu biliyorum. Yolun geri kalanını ben taşıyabilirim."

Walker onun konuşmayı gündelik tutma çabasını görmezden geldi. "Birkaç haftadır konuşmuyoruz."

Onun, öpüşmeden önce gece geç saatlerde yaptıkları konuşmalardan bahsettiğini biliyordu. Walker bir gece kuşuydu. Lara da sık sık hastalarıyla geç saatlere kadar kalırdı. Her nasılsa, çoğu gece on bir civarında kahve içmeye başlamışlardı; Sienna onlarla kalamadığında Walker telepatik gözlerle kızını ve yeğenini . Özel bir konu hakkında konuşmamışlardı ama o geceler ona, baskın olmayan bir kurda kolay kolay gelmeyecek bir şeyi yapma cesareti vermişti.

Şifacılar asla öyle olmazdı ama itaatkâr da değillerdi. Normalde sürü arkadaşlarının baskınlığı Lara'yı etkilemezdi, gerçi kurdu genç ya da yaşlı herkesi rahatlatma yeteneğine sahipti. Ancak Walker'la işler aynı şekilde yürümüyordu. Yine de ilk hamleyi o yapmış, aşığılanmasına neden olan o öpücüğü vermişti.

Reddedildiğinden beri, o saatlerde revirde olmamaya ya da meşgul olmaya özen göstermişti; yarası çok tazeydi. Ama zaman geçmiş, işler değişmişti; sadece hayatta kalmakla kalmıyor, bu karşılaşmada kendi başının çaresine bakıyordu. Bu, Walker'ın hayatına geri dönmesine izin vereceği anlamına gelmiyordu, en azından hayatına devam etmeye hazır olduğu bir zamanda.

"Unuttun mu? Marlee'nin dizinin derisini yüzdükten sonra yarasını sardığımda konuşmuştuk," dedi doğal bir kahkaha atarak. "Aslında" - kit için elini uzattı- "sakıncası yoksa mesafenin geri kalanını yalnız yürümeyi tercih ederim. Bu bana biraz düşünme zamanı verir."

Walker durdu, soluk yeşil gözleri ona kilitlenmişti. "Peki ya sakıncası varsa?"

Havada rahatsız edici bir ağırlık toplanmıştı.

Neden bu kadar zorladığını anlamıyordu ama bildiği bir şey varsa o da kutunun kapağını açmayacağıydı. Açmayacaktı.

Bugün ya da başka bir gün. "Eğer geri taşıyabilirsen," dedi, bilerek yanlış anlayarak, "o zaman teşekkürler." Bunu söyledikten sonra neşeli bir el sallayışla şelalenin bulunduğu yöne doğru ormana yöneldi.

İşte, diye düşündü, her şey bitmiş, hayatının o acı verici bölümü kapanmıştı.

Bölüm 3

BELEDİYE BAŞKANI HENRY SCOTT, San Francisco'yu feda etme kararını iki ay önce, böyle bir yıkımın yol açacağı ekonomik ve mali kargaşaya aldırmadan vermişti. Şimdi geriye sadece son parçaları yerine koymak kalmıştı.

Bu düşünceyle, Londra'daki ikametgâhında tuttuğu ofisin penceresinden görünen işlek caddelerin manzarasına ve askeri kaynaklarını koordine etmekle görevlendirdiği adama döndü - bunların hepsi artık Pure Psy'nin modern yapısına entegre edilmişti. Orijinal sivil personel sessizce komuta pozisyonlarından uzaklaştırılmıştı.

Henry'nin bir siyasi partiye ihtiyacı yoktu. Onun bir silaha ihtiyacı vardı.

İşte bu yüzden Vasquez artık tüm Saf Psy operasyonlarından sorumluydu. Adamın çekici hiçbir yanı yoktu; 1.80 boyunda, bir askerden çok bir jimnastikçinininkine benzeyen bir yapısı ve insanların tanıştıktan birkaç dakika sonra unutacağı kadar sıradan bir yüzü vardı.

"Henry, "San Francisco ve çevresindeki değişimcilerin elindeki bölgelere ilerlememiz ne sürer?" diye sordu.

"Bir ay." Ana iletişim ekranındaki dosyaları açan Vasquez, Henry'ye adam ve silah bakımından mevcut durumlarının bir özetini verdi. "Kurtların 'in bölgesi' dedikleri yer ele geçirilmesi en zor yer olacak ama olası bir çözüm üzerinde çalışıyorum."

Henry başıyla onayladı ve öylece bıraktı. Vasquez kendi adına düşünmezse onun işine yaramazdı - Henry'nin "karısı" Shoshanna'nın da kendi danışmanları söz konusu olduğunda örnek alması gereken bir şeydi bu. Etrafını dalkavuklarla çevirmişti ama hiçbiri sivrisinek kadar bile zekâyâ sahip değildi. Shoshanna dizginlerin kendisinde olduğunu düşünürken Henry'nin bu işi yürütmesinin nedeni de buydu. "Bilmem gereken herhangi bir sorun var mı?"

"Hayır."

"Bu durumda, bir hafta tekrar görüşürüz."

Vasquez gittikten sonra Henry başka bir dosyayı gündeme getirdi. Bu onun yatırım portföyüydü ve bir kez daha garanti edilenden daha kötü durumdaydı. Mali durumunun yavaş yavaş, takip edilemez bir şekilde boğulmasının ardında kimin eli olduğunu anlamak için uzman olmaya gerek yoktu - Nikita Duncan parayı manipüle etme konusunda bir ustaydı.

Bununla birlikte, eylemleri kesinlikle sorunlu olsa da, kayıplar onu durdurmaya yetecek kadar yakın değildi. Yakında San Francisco'yu ele geçirecek ve imparatorluğunun temelini yok edecekti.

Dönüşenlere gelince... sürekli ve sürekli meydan okumalarından sonra yaşamalarına izin verilemezdi. Kendilerini Konsey'in erişimine karşı bağışık sanıyorlardı, öyle ki Dönüşen kanı taşıyan bir melezin, dünyaya gelmesi halinde Psy ırkını gezegendeki en güçlü ırk yapan psişik yeteneklerin seyrelmesine yol açacak bir fetüsün oluşmasını teşvik etmişlerdi.

Henry buna izin vermezdi.

Dünyanın bir asırdan fazla bir süredir olduğu gibi, *olması gerektiği* gibi, en saf Psy'nin iktidarda olduğu ve diğer iki ırkın sadece Psy kurallarına uydukları sürece var olmalarına izin verildiği şekilde geri dönmесinin zamanı gelmişti. İnsanlar SnowDancer ve DarkRiver'ı düşündüklerinde, Henry onların itaatsizliğin kana bulanmış bedelini görmelerini istiyordu.

Bölüm 4

Maria ve Sienna'nın başına gelenlerden **üç gün sonra** Hawke kendini küçük, iri gözlü bir yüze bakarken buldu. Çılgınca meraklı bakışları karşılamak için kalçalarının üzerine çökerek, "Ciddi görünüyorsun, Ben," dedi.

Hawke'in çalışma odasındaki en sevdiği insanlardan biri olan beş buçuk yaşındaki çocuk başıyla onayladı. "Sinna'yı gerçekten hapse mi attın?"

Hawke yanağının içini ısırdı. "Evet."

Ben'in annesininkiyle aynı koyu tonda olan kahverengi gözler şok içinde kurt sarısına döndü. "Nasıl olur?"

"Kurallara uymadı."

Ben bir an düşündü, bebek gibi pürüzsüz alnındaki çizgiler kırıştı. "Yetişkinler için mola gibi bir şey mi?"

"Evet."

"Oh." Kararlı bir baş sallama. "Marlee'ye söyleyeceğim."

"Marlee üzgün mü?" Kız Sienna'nın kuzeniydi ve onun sürüsünün bir parçasıydı.

-Hawke onun incinmesine izin vermezdi.

Ben başını salladı. "Babası Sinna'nın yaramazlık yaptığını ve bu yüzden hapse atıldığını söyledi ama Marlee senin Sinna'yı hapse atmayacağını, Sinna'nın muhtemelen huysuz olduğunu ve kimseyle konuşmak istemediğini söyledi."

Hawke tüm bunları -bir şekilde- takip ettikten sonra ayağa kalktı ve Ben'in siyah saçlarını okşadı, küçük çocuğun başı dokunuşuyla ısındı. "Birkaç gün içinde çıkacak." Ve çocuk odasında çalışacak. İşin kendisinin onun için bir angarya olmayacağını biliyordu. O doğuştan bir koruyucuydu ve kurt olsun olmasın her koruyucu gibi yavrulara göz kulak olmaktan keyif alıyordu. Onlar da onun yanında kendilerini tamamen güvende hissediyorlardı.

Yani hayır, kreşte çalışmak onun için zor olmayacaktı. Asıl ceza, rütbesine yakışan ve ondan beklenen görevlerden alınmış olmasıydı; bu, onun işi yapabileceğine güvenmediğinin açık bir göstergesiydi. Bu darbe onun bir zırh gibi taşıdığı gururuna sert bir darbe vuracaktı ama kurdunun

elik gibi omurgası, demir gibi iradesi hakkında Őüpheleri vardı. Sienna hiçbir Şeyin onu ezmesine izin vermezdi, *özellikle de* Hawke'ın. Prensip olarak.

Bu düşünce kurdunun köpek dişlerini vahşi bir sırtıŐıla ortaya çıkarmasına neden oldu. "Evine git, Benny."

Yavru onun yerine yanına düştü, kısa bacakları ona yetişmek için koşarken pompalanıyordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Dışarı."

"Ben de
gelebilir
miyim?"

"Hayır."

"Nasıl olur?"

Hawke eğilerek Ben'i bir kolunun altından futbol topu gibi kaldırdı. "ünkü çok kısasın."

Ben kıkırdadı ve yüzüyormuş gibi yaptı. "Geçen haftaya göre daha uzunum."

"Kim diyor?"

"Annem."

Hawke'ın dudakları bu tek kelimedeki saf sevgi karşısında kıvrıldı. "Sanırım bu doğru olmalı. Ama hâlâ çok kısasın."

Kocaman bir iç ekiŐ. "Ne zaman yeterince uzun olacağım?"

"Sen farkına varmadan." Ben'i çocuklar için güvenli oyun alanı olan Beyaz Bölge'ye açılan kapının önüne bırakan Hawke onu ileri doğru itti. "Git bir topa vur. Bu seni büyütür."

"Gerçekten mi?"

"Uh-huh."

Ben, halihazırda devam etmekte olan bir oyuna katılmak için Beyaz Bölge'nin sol bölümündeki bir açıklığa koştu; oyun, küçüklerle takılmak için gelen görev dışı bir baskın tarafından izleniyordu. Yavruların yarısı insan, diğeri yarı kurt formundaydı. Açıkça görölüyordu ki bu, insan formundakilerin topu düşürmesini sağlamak için mantıklı bir şekilde ısırmayı da içeren, Şekil değıştiren kurallarına göre oynanan bir futboldu.

Normalde, arkadaşları kuyruğunu ısırmaya çalışırken ağzında bir futbol topuyla koşarak uzaklaşan bir kurdun görüntüsü Hawke'ı güldürür, ona katılırdı. Bugün derisi vücudunu çok sıkıyordu, kendi kurdu da sinirliydi. Arkasını dönerek ormanın sessizliğine doğru ilerledi, gerginliğini sıkı bir fiziksel egzersizle atmak niyetindeydi.

Donup kaldığında Beyaz Bölge'nin yüz metre ötesine bile geçememişti.

Lanet yavru Sienna'ya ellerini sürmüştü.

Daha düşüncesini sindiremeden pençeleri derisini kesmeye başlamıştı.

O izlerken Kit vücudunu Sienna'ya daha da yaklaştıracak şekilde eğdi, elleri Sienna'nın yüzünü kavrayarak Hawke'ın onu parçalamayı düşünmesine neden olacak kadar uzun süren, ağzı açık bir öpücük için onu kendine çekti. Ama genç leopar erkek, Hawke'ın kurdu kontrolü ele almadan önce öpücüğü kesip Sienna'nın elini kavrayarak onu bu bölgeyi kaplayan koyu yeşil köknarların içine, uzun, düz gövdelerin arasındaki boşluklar öğleden sonra güneşinin gölgesinde kalacak şekilde çekti.

Hawke'ın çocuğun ne planladığını anlaması için dahi olması gerekmiyordu.

"Hawke!"

Pençelerini geri çekerek, en güvendiği arkadaşlarından biri olan kadına dönerken yüzündeki ifadeyi silmeye çalıştı.

Ve tam bir baş belası olabilir.

Indigo mesafeyi kapatırken kaşlarını çatı. "Kit burada mıydı?" Belli ki ikinci bir koku aldığı için durakladı. "Ah, Sienna boş saatini kullanıyor."

"Bana bir şey için mi ihtiyacın vardı?" Elini kızın yanındaki veri tabanına doğru uzattı. "Genişletilmiş devriyelerle ilgili bir sorun mu var?" Konsey Üyesi Henry Scott'ın birkaç ay önce Indigo'nun eşi Drew'in neredeyse hayatını çalacak olan oyunlarından sonra devriyeleri ormanlık iç bölgelerin derinliklerine ve in bölgesinin ıssız dağ kenarlarına kurmuşlardı.

O zamandan beri ortalık sakinleşmişti ama sürü gardını düşürmek niyetinde değildi, özellikle de Psy Konsey Üyelerinin birbirlerini bıçakladıkları ortaya çıktığında. Beğenin ya da beğenmeyin, Psiler gezegendeki en güçlü ırktı. Eğer patlarlarsa, bunun yansımaları herkesin kanını akıtabilirdi. "Indigo, bütün gün bekleyemem." Keskin sözler.

Teğmenin yanıtı kollarını kavuşturmak oldu, adaşı olan gözleri meydan okumayla parlıyordu. "Genç erkekler saldırganlık belirtileri göstermeye başladı. Nedenini biliyorsunuz."

"Ben hallededeceğim." Bu, neredeyse başka herhangi bir bireyin kuyruğunu kıstırıp kaçmasına neden olabilecek, baskınlıkla dolu bir ifadeydi.

Indigo ona kolay ve tehlikeli bir gülümseme verdi. "Tek yapman gerekenin parmaklarını şıklatmak olduğunu ve kadınların kendilerini yatağına attığını biliyorum.

-" Adam hırlayınca bir elini kaldırdı. "Konumunu kullan demiyorum ama alfa olduğun gerçeği, alfa olma *sebebin* - gücün, hızın, katıksız hâkimiyetin - bunlar güçlü şeyler. Güzel yüzünden bahsetmiyorum bile."

Ormanın çok da uzağında olmayan bir yerde neler olup bittiğinin hırıltılı farkındalığıyla ensesi yanarken dikkatini toplamakta zorlanıyordu. "Moral konuşması için teşekkürler." Kurt gibi sert çıktı. "Kapa çeneni." İndigo, mağaradaki iki kişiden biriydi. Bunu yüzüne karşı söyleyip başını ciddi bir belaya sokmayacağını biliyordu ve bu bilgisini acımasızca kullandı. "İstesene şu anda gidip o kaşıntıyı kaşıyabileceğini çok iyi biliyorum, ama neden herhangi bir paket arkadaşınla -sevdiğin biriyle bile- kaşımanın herhangi bir etkisi olup olmayacağını düşünmüyorsun?"

Kit, keskin Dönüşen duyma menzilinden çıktıkları için durdu - hatta hayvanına bu kadar yakın olan bir kurdun duyuları normalden daha keskindi. Çünkü Kit, Hawke'ı dürtmekten mutlu olsa da, SnowDancer alfasına da sağlıklı bir saygı duyuyordu ve onu belli bir noktanın ötesine itmek istemiyordu.

Bu gerçek, kendi yaşına yakın başka bir baskın erkek olsaydı leoparını kızdırabilirdi ama Kit'in leoparı nasıl kendi gücünü biliyorsa, insan da leopar da Hawke'ın hayatının baharında yırtıcı bir şekil değiştiren erkek olduğunu biliyordu. Alfa kurdu, Kit'i hiç terletmeden yere serebilirdi.

Sienna elini onunkinden çekti. "Bunu neden yaptın?" Meraklıydı, kızgın değil.

"Öpücüklerimin güzel olmadığını söyleme sakın?" Sataşmaya karşı koyamadı.

Kollarını kavuşturarak, akıl hocası Indigo'dan öğrendiği bakışlardan biriyle onu kıstırdı. "Hatırladığım kadarıyla sorun da buydu."

Kit'in gururu incindi. Leoparı kedigillere özgü bir güvenle omuz önce birazcık. "Tekrar denemek ister misin? Sadece bir öpücüktü."

İfadesini gölgeleyen gölgeler bakışlarını gece yarısına çevirdi. "Kit, ben-" Adamın dudaklarında beliren sırıtışı görünce gözlerini kısarak kafasına bir şey fırlatıyormuş gibi yaptı. "Hiç komik değil."

Gülerek, bir kolunu Sin'in boynuna dolayarak vücudunu kendine doğru çekti; bu tür gayri resmi ten ayrıcalıklarının Sin'e zor geldiğinin, Sin'in bu şekilde güvendiği birkaç kişiden biri olduğunun, Sin'e bir öpücük kondurmasına izin verecek kadar derin bir bilince sahipti. "Nasıl karşı koyki Sin? Çok sevimli ve ciddisin."

Ona dirsek attı. *Sertçe*. Adam yüzünü buruşturarak yanında tutmaya devam etti. "Hâlâ kimyamız uyuşmuyor, ha?" Çenesiyle başının üst kısmını okşadı. "Yazık. Çünkü çok ateşli olduğunu biliyorsun."

"Ayrıca komik değil."

"Yalan değildi." Sienna'nın başını hafifçe sallamasından, onun bir sürü saçmalık söylediğini düşündüğünü anlamıştı ama gerçek şuydu ki Sienna muhteşemdi -her iki sürüdeki tüm baskın Dönüşen erkeklerin fark ettiği şekilde.

Ufak tefek ve ince kemikli olmasına rağmen onunki narin, kadınsı bir güzellik değildi. Hayır, Sienna'nın içinde, yüzüne kazınmış derin, çok derin bir güç çekirdeği vardı. Bu, ne olursa olsun ayakları üzerinde duracak bir kadındı. Ve yırtıcı bir şekil değiştiren erkek için bu, hem en saf cazibe hem de en baştan çıkarıcı meydan okumaydı.

Kadın bir kez daha yüzünü ona dönmek için ittiğinde bu içsel güce dair ilgi çekici bir bakış daha elde etti. "Soruma cevap vermedin."

"Hawke'un dışarı çıkarken kokusunu aldım," dedi, gözlerini ondan hiç ayırmadan.

. . böylece kadının omuzlarındaki ani sertleşmeyi, ağzının gür kıvrımlarının etrafındaki sıkışmış gerginliği gördü.

Konuştığında, sesinin boğuk tonu adamın duyularını kaba bir ipek gibi okşadı. "Bizi gördü mü?"

"Evet." Yaşlı bir çam ağacına yaslanmış, gövdesi yüksekteki dallardan arınmış, başparmaklarını kot pantolonunun ceplerine sokmuş, kimyanın ne kadar kötü olduğunu bir kez daha düşünmüştü. Aralarında havai fişek gösterisi olmaması hayal kırıklığı yaratmıştı.

Sienna'yla aralarında bir kıvılcım oluşmuştu elbette ama ikisini de tatmin edecek kadar değil... Arkadaşlıklarının kalıcı olduğuna dair kaya gibi sağlam bir his vardı. Ve Kit arkadaşlarına iyi bakardı. "Bana öyle bakma."

Kollarını kez daha göğsünün üzerinde kavuşturarak kızgın bakışlarını ona dikti. "Oyun oynamayı sevmediğimi biliyorsun."

Evet, biliyordu. Sienna insanların çoğundan çok daha farklı bir seviyede zekiydi ama aynı zamanda hayatının çoğunu sessizlik içinde geçirmişti. Duygularını, kalbinin ta kendisini bastırmak için tasarlanan şartlandırma, duygusal eğitiminde büyük boşluklar bırakmıştı; bu yüzden, özellikle de şimdi, arkasını kollayacak arkadaşlara ihtiyacı vardı. "Oyunlar vardır, bir de stratejik hamleler vardır." Kız konuşmak üzereyken başını salladı. "Yırtıcı Dönüşenler sahiplenicidir; bu paketin bir parçasıdır. Alfalar bunu tamamen yeni bir seviyeye taşır."

"Bu burada geçerli değil." Çenesine sert bir açı yaptı, kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturdu. Ama onun neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranmaya çalışmadı. "Beni yetişkin bir kadın olarak görmüyor, o şekilde değil."

"Bu yüzden yardım elim ... ya da duruma dudaklarım." Yanına yaklaşarak kızın saç örgüsünü çekiştirdi çünkü değer verdiği birine dokunmamak leoparı için anlaşılabilir bir şeydi. "Güven bana, kedicik. Bir erkeğin ne zaman kafamı koparmak istediğini bilirim." Bunu anatomisinin diğer kısımları izledi. "Hawke iç organlarımı leopar kıyması yapmaya ve alfalarıymış gibi takip eden vahşi kurtlara yedirmeye hazırdı."

"Haklı olsan bile" -sıkı kelimeler, çenesi boyunca gerilmiş tendonlar- "fark etmeyecek. O kararını verdi."

Kit bunun bir sorun olduğu konusunda hemfikir. Çünkü alfa kurt hakkında bildiği bir şey varsa, o da Hawke'in iradesinin granit kadar inatçı ve kıpırdamaz olduğuydu.

HAWKE kendisi için belirlediği iki yüz mekik hareketinin sonuncusunu da bitirdi ve doğrulup oturdu. Saat sabahın üçüydü ve bir saatten fazla bir süredir küçük kapalı spor salonunda olmasına ve kendini yormak için elinden geleni yapmasına rağmen vücudu hâlâ sersem gibiydi. "Lanet olsun," diye homurdandı.

Ayağa kalkıp bir havluyla yüzünü sildikten sonra duvardaki eğlence ekranını açarak mali raporları gösterecek şekilde programladı. Cooper ve Jem, özel bir ekiple birlikte, SnowDancer'ın yatırımlarının günlük bakımını yapıyordu ama Hawke, iki teğmen onu sık sık bir danışma kurulu olarak kullandığından, güncel kaldığından emin oldu.

Ama bugün tek gördüğü anlamsız şeylerdi, beyni öylesine çiğ ve vahşi bir cinsel açlıkla bulanıklaşmıştı ki bununla ilgilenmek zorunda olduğunu biliyordu, yoksa kurdu onunla dövüşmeye başlayacak ve sürüdeki tüm çiftleşmemiş erkeklerde tehlikeli bir saldırganlık seviyesine yol açacaktı. Şu anda sinirliydi ama seviye hâlâ kontrol edilebilirdi. Eğer Hawke'in kurdu tasmadan kurtulursa ... Ellerini saçlarının arasından geçirerek su şişesine uzanmak üzereydi ki yan taraftaki eğitim odasına birinin girdiğini duydu.

Muhtemelen gece vardiyasındaki askerlerden biri, diye düşündü. Uzun bir yudum aldıktan sonra şişeyi yakındaki bir bankın üzerine bıraktı ve bağlantı kapısından diğer odaya geçerek bir antrenman seansına hazır olup olmadıklarını sormaya niyetlendi. Yuvada Hawke'a tam güçle karşı koyup canını yakabilecek tek kişi Riley'di ama Hawke sık sık diğer sürü arkadaşlarıyla antrenman yapıyordu, sadece gücünü bir nebze olsun dizginlediğinden emin oluyordu.

Odaya üç adım kala durdu, sonbahar ateşinin, zengin egzotik bir baharatın kokusu etrafına dolanırken kapı arkasından sessiz bir kıkırdamayla kapandı. Odanın ortasında böylesine akıcı bir zarafetle hareket eden siyah *gi* pantolon ve koyu yeşil atlet giymiş kadın onu görmemişti. Kesin, stilize hareketler bir savaştan değil, huzur bulma çabasından bahsediyordu.

Beline kadar uzanan saçlarını düzgün bir örgü haline getirmişti ve koyu renk ip yakut kırmızısı vurgularla parlıyordu. Bu ona kendini bir Ama o ipeksi tellerin ellerinin üzerine, yastığının üzerine yayıldığını hayal etmekten kendini alamıyordu. *Sikeyim*. O

şu anda arkasını dönüp gitmesi gerektiğini düşündü. Bu tür bir ruh halindeyken onunla asla yalnız kalmamaya özen göstermesinin bir nedeni vardı.

Ama artık çok geçti.

Hareketsiz kaldı, bir avcının kokusunu alan avın duruşu.

Döndüğünde temkinli bir dikkatle bakıyordu. Dudaklarından tek bir kelime bile ama Sienna'nın o gün için kendisine ayrılmış olan boş bir saatine izinsiz girdiğini biliyordu çünkü başka ne yaparsa yapsın Sienna asla yalan söylemez, kuralları çiğnedikten sonra cezadan kaçmaya çalışmazdı.

Gitmeliydi. Bunun yerine, mantığının sesini bir kenara itti ve ona doğru yürüdü, omurgasının sertleştiğinin, omuzlarının dikleştiğinin farkındaydı. Ama onu büyüleyen şey köprücük kemiklerindeki ter parıltısıydı. Kurt onu yalamak, kokusundaki o sıcak ve tatlı baharatın tadına bakıp bakmadığını görmek istedi.

Daha önce ormanda olup bitenlere rağmen, leopar yavrusu kokusunu Sienna'nın tenine işlemeyi başaramamıştı. Her şey Sienna'ya aitti. Memnuniyet hırıltısını yutarak, ilkel tatma ve alma dürtüsünü dizginledi. "Kolun," diye mırıldandı, Sienna'nın arkasında durup eliyle kolunu okşayarak kaldırdı, "son dönüşte düz durmalısın. Düşürüyorsun."

Nabızı boynunun narin derisine sert ve hızlı bir şekilde çarpıyordu ve başını eğip ısırılmamak için elinden gelen tek şey buydu. Acıtmak için değil. Sadece bir ısırık. Sadece iz bırakacak kadar. "Bunun gibi." Elini kolunun pürüzsüz sıcaklığında gezdirdi, ta ki düzleşene kadar. "Görüyor musun?"

Başını bir tarafa doğru eğdiğinde ses çıkmadı. Böyle olmasını istemediğini biliyordu ama bu onun kurduna bir davetti, onun savunmasız tarafını . Elini boğazına dolayabilir, dişlerini şahdamarına geçirebilir, ne isterse yapabilirdi. Ondan o kadar güçlüydü ki ne olursa olsun bunu yapabilirdi ama fethetmek teslim olmakla aynı şey . "Tekrar yap," diye fısıldadı. "İzlemek istiyorum."

Kadının kolunu bırakmak, bu istenmeyen daveti kabul etmemek ve ikisini de bir ten ve ısı karmaşası içinde yere düşürmemek için tüm iradesini kullanması gerekti. Ama uzaklaşırken bir elinin parmak uçlarını kızın boğazında gezdirmekten kendini alamadı.

Sıkı, vücudu o kadar sertti ki çelikten de yapılmış olabilirdi. Onu izlemek için en iyi konuma gelene kadar hareket etti ve sonra bekledi. Kadın uzun, hareketsiz bir an boyunca hiçbir şey yapmadı ve adam onun bunu inkâr edeceğini düşündü.

Ama sonra Sienna hareket etmeye başladı. Ve kurdu volta atmayı bıraktı.

Bölüm 5

YÜZLERCE MİL ötede, başka bir kıtanın çorak kalbinde, Aden adında bir Ok, bakışlarını güneş ışığı altında zengin bir pas kırmızısı olan, ancak şimdi ayın parıltısında gümüş parıldayan bir çöl arazisi üzerinde taradı. "Neden hep buraya geliyorsun?" diye sordu kendisini buraya ışınlayan ekip arkadaşına.

"Burada berraklık var," dedi Vasic, kum tepelerinin inişli manzarasına bakarken, gözleri ayın parlaklığını yansıtan delici bir gümüş rengindeydi.

"Burada hiçbir şey yok."

Vasic sadece başını salladı. "Saf Psy."

"Olası bir sorun." Aden bazen Vasic'le istemeden de olsa bilinçaltında telepatik bir bağ kurup kurmadıklarını merak ediyordu, birbirlerini o kadar kolay anlıyorlardı ki.

"Belki de," dedi Vasic şaşmaz bir doğrulukla, "çocukken eğitime yerleştirildiğimiz zamandı. Tamamen sessizliğe bürünmeden önce bağlar daha kolay kurulur."

Aden o günleri düşünmemeyi tercih ediyordu. Bir çocuk zayıftı, kırılması kolaydı. O artık o çocuk değildi. "Saf Psy," dedi ve bu buluşmanın nedenine geri döndü.

"Gutierrez ve Suhana çoktan içeri girdiler ve rapor . Abbot ve Sione'yi kaybedebiliriz."

"Bu beklenmedik bir şey değil." İki Ok'un da dengesiz yetenekleri vardı.

"Hayır."

Aden küçük bir böceğin ayaklarının dibindeki kumda sürünmesini izledi. "Saf Psy taraftarları Sessizlik'in bütünlüğünü korumaya çalıştıklarını söylüyorlar." Böcek tökezledi ve sırt üstü döndü.

Vasic, Tk'nın hassas bir dokunuşuyla yarattığı düzeltti ve yaratık aceleyle yuvasına girdi. "Söylenenler ve yapılanlar genellikle iki farklı şeydir."

"Evet." Zaid Adelaja bir asırdan daha uzun bir süre önce, Sessizlik'i gözetmek ve asla düşüp PsyNet'i parçalamamasını sağlamak için Ok Takımı'nı kurmuştu. Ama şimdi ... "Yakında bir seçim yapmak zorunda kalacağız."

Vasic kalçalarının üzerine çökerek bir avuç kum aldı, silis parmaklarının arasından geçerken ay ışığını yakaladı. "Evet."

İkisinin de söylemediği şey, bunun PsyNet'in çehresini sonsuza dek değiştirebilecek bir seçim olduğuydu.

Bölüm 6

Önceki gecenin **kayıtsızlığı** ertesi sabah Hawke'ı ısırmak için geri geldi. Kurdu Sienna Lauren'ın tadına bakmıştı ve beklemekten bıkmıştı. Onu istiyordu ve şimdi istiyordu. Onun kokusu -çıldırıcı baharatı ve çeliği- her nefeste içine çekene kadar teninde dolaştı.

Bu dürtüye teslim olmasına izin veremezdi.

Her şey bir yana, on dokuz yaşındaydı, Tanrı aşkına, ne bir insanla ne de bir kurtla başa çıkabilecek kadar olgun değildi, özellikle de şu anda yürüdüğü bıçak sırtı yol göz önüne alındığında. Büyük ihtimalle onu dehşete düşürecek.

Çenesi gerildi.

Bir karar vererek eşyalarını topladı ve SnowDancer'ın araçlarını depoladığı yeraltı garajına doğru yürüdü. Teğmen onu kamuflaj yeşili dört çeker aracın yanında karşıladığında Riley'ye "İki hafta içinde döneceğim," dedi. "Dağlara gideceğim, çevredeki savunmasız noktaları gözden kaçırmadığımızdan emin olacağım."

Özellikle de o bölgede fazladan devriye gezdikleri düşünüldüğünde, bu onun hayal kırıklığını gidermenin meşru bir yoluydu. Riley, Hawke'ı diğer askerlerden biriyle değiştirecek ve sürü arkadaşını ine daha yakın bir göreve atayacaktı; dağ vardiyaları sessiz ve yalnız olma eğiliminde olduğu için kimse bundan şikâyetçi olmayacaktı. "Kaleyi koru." Teğmenlerine duyduğu sarsılmaz güven, bu kadar uzun bir süre boyunca inden uzak kalmayı düşünebilmesinin tek sebebiydi.

"Her zaman öyle değil miyim?" Riley kollarını kavuşturdu, koyu kahverengi gözleri sabırlı bir sakinlikle Hawke'ı izliyordu ama bu gözlerin ardındaki keskin zekâyı gizlemeye yetmiyordu. "Sana ihtiyacımız olursa diye uydu telefonun yanında mı?"

Hawke onu havaya kaldırdı. İster teknoloji aracılığıyla ister bir kurdun ulumasının müziğiyle olsun, çağrıldığında hiçbir şey onu inine dönmekten alıkoyamazdı.

Riley cebinden küçük bir veri tablosu çıkardı. "Tai'yi kıdemli acemi statüsünden tam askerliğe terfi ettiriyorum."

"İçimde bir his vardı." Genç erkek bu yıl, yeni sorumlulukları söz konusu olduğunda onu iyi bir yere taşıyacak bir olgunluk kazanmıştı. "Döndüğümde onunla konuşacağımdan emin olabilirsiniz."

Başını salladı. "Maria'gelince, hapisten çıktıktan sonra gözetimli vardiyalarda olacak."

"Güzel."

"Cezası bittiğinde Sienna kavga etmek için can atacak."

Hawke eşyalarını gereğinden fazla güç kullanarak kamyonete attı. "Artık ona uzun tasma takmak yok Riley. Haddini aşarsa, onu tokatla hizaya getir."

En kıdemli teğmeni, arkadaşı bir kaşını kaldırdı. "Ona bakarsan seni indireceğimi söylemiştim, biliyorsun değil mi?" Hem Riley'nin hem de Drew'un Sienna'yı aileden biri olarak gördüklerini ve dolayısıyla onu korumaları gerektiğini hatırlattı. "Ona zarar verirsen yine de seni eşek sudan kadar döverim ama ona kur yapmak istersen sana engel olmam - artık eskisi kadar savunmasız değil."

Sürücü koltuğuna oturan Hawke, manuel direksiyonu kaldırdı ve kapıyı kapatmak için arkaya uzandı, hareketleri kurdun reddedilmekten duyduğu öfkeyle sertleşti. "Fark etmez." Önemli olmasına izin veremezdi. Kendisiyle yaşayamazdı.

"Öyle mi?" Riley kollarını kapının pencere çerçevesine dayadı, yüz ifadesi sanki en sıradan meselelerden konuşuyorlarmış gibi rahattı... gözleri hariç. O gözler her şeyi görüyordu. "O zaman ne halt etmeye in bölgesinin en ıssız köşesine gidip yalnız kurt olmak üzeresin?"

Motoru çalıştırdı. "Nedenini biliyorsun. Onu çalıştırmam gerekiyor." Hawke, Sienna'yı baştan çıkarabileceğini çok iyi biliyordu ve sadece bu da değil, Sienna'nın bundan zevk almasını da sağlayabilirdi; bu kibir değil, basit bir gerçektir. Aralarındaki cinsel çekim söz konusu değildi. Sienna'nın teni dün gecenin sıcaklığıyla yanmış, nabızı vücudunun her santimetrekaresinde izini sürmek için can attığı erotik bir vuruşla gümbür gümbür atmıştı. Buna tecrübesini de eklediğinde, Sienna Lauren'ı tatlı bir şekilde yatağına getirebileceğinden ve onun her şeyini alabileceğinden en ufak bir şüphesi yoktu.

Hem insan hem de kurt, karnını yırtan bir pençe olmaktan çıkana kadar can atıyordu.

Bu düşünceyle elleri direksiyonda kasıldı, zihninde birbirine dolanmış çarşafklar üzerinde iç içe geçmiş uzuvlar, kadının koyu tenine karşı altın rengiyle öpüşen pürüzsüz krem rengi teni canlandı. Ama bu görüntüler zihninde kilitli kalacaktı. Çünkü ondan talep edeceklerinin derinliğini anlamayan bir masum için sevgili değildi... hatta alacağı her şeyin ham yoğunluğunu telafi edecek bağı ona asla veremeyeceğini biliyordu.

SIENNA, indaki çiftleşmemiş yetişkin kurtların çoğunu besleyen ortak mutfakta kullanılan büyük tencereyi ovuyordu, enerjik hareketleri kızgınlıktan kaynaklanıyordu. "Yüksek teknoloji yeteneklerimiz var," mırıldandı. "Neden tencereleri karartmamız gerekiyor?" Cezasının üçüncü haftasına gireli üç gün olmuştu ve ağır işlerden dolayı ciddi kaslar geliştiriyordu.

"ünkü," dedi Tai tabakları dizdiği yanından, "bazı şeylerin tadı ancak tencerede pişince çıkar. Aisha öyle diyor ve onun sözü kanundur." Onun aksine Tai'nin başı belada değildi, sadece mutfakta vardiyasını yapıyordu, bu yüzden de sinir bozucu derecede neşeliydi.

"Dört gün sonra özgürüm," dedi içinden, Hawke'ın tenindeki ellerinin, şakağına, boynuna değen nefesinin hatırasıyla savaşmak için elindeki işe odaklandı.

Karşılaşmalarını takip eden günü bir beklenti düğümü içinde geçirmişti ... ancak adamın çalışma odasını terk ettiğini öğrenmişti. Elleri tencerenin üzerinde daha sert hareket etti, bunun gücü ovucunu siyaha çevirdi. Kurt değildi ama onun ne yaptığını çok iyi anlıyordu. Eğitim odasındaki o gece bir daha tekrarlanmayacaktı; bunu bir alfaya yakışmayan bir davranış olarak değerlendirecekti. Sienna Lauren, SnowDancer'ın kalbi olan adam için uygun bir sevgili değildi.

eklemleri tencerenin iç kısmına süründü ama göğsü çok derinlerden sızladığı için fark etmedi bile. Bir zamanlar, tepkisinin yoğunluğu bir uyumsuzluk dalgası yarattı, Sessizliği sürdürme ihtiyacını hatırlatmak için tasarlanmış acı parçaları, ama Judd altı ay önce son duygu tetikleyicilerini ortadan kaldırmasına yardım etmişti.

Sienna bu adımı atmaya neredeyse bir yıl boyunca direnmişti - Judd acı protokollerini nasıl devre dışı bırakacağını ilk bulduğu andan beri. Sonunda kaldırılmasını kabul etmesinin tek nedeni, uyumsuzluğun artan gücü olmuştu. Kalıcı ve geri dönüşü olmayan beyin hasarına yol açma riski vardı. Artık Sienna her şeyi hissetmekte özgürdü... X-ışaretleyicinin onu bir seri katil yapabileceği korkusu da buna dahildi.

"Hey." Tai'den bir dürtme.

"Ne?" diye sordu, tencereyi durulayarak.

"Bu kadar sert davranmamalısın, biliyorsun." Bir an için ona doğru eğildiğinde kaslı vücudu onunkine karşı sıcaktı. "Bir keresinde aptalca bir şey yaptıktan sonra nöbetçi görevimden alındım. Olur böyle şeyler."

Onun kendisini daha iyi hissettirme çabasından etkilenerken, hiç geçmeyecekmiş gibi görünen öfke düğümünü itti. "Yine Evie'yle çıktığını duydum." Tencereyi kurutma tahtasının üzerine koyarak bir sonrakine başladı.

Tai kendini iterek tezgâhın üzerine tünedi, uzun bacakları neredeyse yere değiyordu. Omuzları son bir yıl içinde genişlemişti ve fark etti ki, neredeyse Hawke kadar iri bir adam olmuştu-

Hayır. Onu düşünmeyecekti. Ondan uzaklaşmakla ilgili bir sorunu olmadığı kesindi. "Ne olmuş yani?"

"Eğer bunu itiraf ettiğimi birine söylersen," dedi Tai, "hiç çekinmeden sana yalancı derim." Bulaşık havlusunu omzuna atarak, yüzünün egzotik çizgilerini hiçbir şekilde azaltmayan bir kaş çatmayla onu kıstırdı.

"Sır saklamakta iyiyimdir." Bu bir hayatta kalma becerisiydi. Kimsenin bir canavarı tanımak istemediğini erken yaşta fark etmişti.

"Ona lanet olası bir şiir yazmak istiyorum" -Tai'nin düşüncelerini bölen utanmış sesi- "ona serenat yapmak ve bir öpücük çalmak

Ay ışığı altında, sırf gülümsemesini görmek için odasını mum ışığıyla kaplamak, uyandığımda kokusunu içime çekebilmek için bütün gece ona sarılmak."

Sienna'nın elleri onun ilk şaşırtıcı ifadesiyle birlikte hareket etmeyi bırakmıştı. "Bu çok güzel." Kalbi, o ana kadar sahip olduğunu bile bilmediği kırılgan bir ihtiyaçla çarpıyordu.

"Evet?" dediğinde Tai'nin hafifçe kalkık gözleri mahcup bir ifadeye bürünmüştü. "Evet." İçindeki garip, anlaşılmaz yumuşaklığı yutarak "Belki hepsini birden değil " diye ekledi.

"Eğer Indigo'dan kurtulabilirsem," diye mırıldandı Tai. "O kadar korumacı ki, Evie'ye çıkma teklif etmeye cüret ettiğim her seferde bir eldiven giymiş gibi oluyorum."

"Onu suçlayabilir misin? Evie çok nazik biri." Sienna, Indigo Sienna'yı kız kardeşiyle tanıştırmak için ısrar ettiğinde Evie'nin ondan dehşete düşeceğinden emindi ama fazla nazik kalbine rağmen Evie'nin iyi gizlenmiş bir yaramazlık damarı vardı. Bu da onları hızlı birer arkadaş ve bir zamanlar çalışma odasında yapılan en muhteşem gösterilerin suç ortağı yapmıştı.

Tai başını salladı. "Sanırım o kap bitti."

Kurutup kaldırması için teslim ettikten sonra lavaboyu sildi ve hızla uzaklaştı. Dışarıda orman devlerinin koyu yeşil gölgesine girene kadar mutfakta geçirdiği saatler boyunca Sierra'nın serin havasını ne kadar özlediğini fark etmemişti. SnowDancer'a iltica etmeden önce günlerini yüksek binaların içinde, şehrin ortasında geçirmiş ve farklı bir şey bilmemişti. Şimdi sadece dağların vahşi ve engebeli güzelliğini tatmakla kalmamış, aynı zamanda arkadaş sahibi olmanın, kan bağından öte bir aileye sahip olmanın ne demek olduğunu da öğrenmişti.

Bir suikastçının sessiz zarafetiyle yanında duran adama "Kararımı verdim," dedi. "Ne olursa olsun PsyNet'e, Sessizlik'e dönmeyeceğim." Bu, yeteneklerinin kaos ve yıkıma sürüklendiği ortaya düşünmek zorunda kaldığı bir seçenek olmuştu.

"Judd onun ifadesine yanıt vermek yerine "Kontrolünüz ne kadar iyi?" diye sordu.

"Çelik kadar güçlü." İnden uzakta, aralarında kalkan yapımında dahi olan birinin de bulunduğu diğer sığınmacıların gözetiminde geçirdiği zaman ona ikinci bir şans vermişti. Ölümünü asla unutmayacaktı

ama-"Başaracağım, Judd. Hepimizi ölüme mahkûm eden o piçin suratına tüküreceğim."

Judd, Sienna'nın kendine olan güvenini sarsacak hiçbir şey söylemedi; yaklaşan karanlıktan sağ çıkabilmesi için bu güvenin her zerresine ihtiyacı olduğunun farkındaydı çünkü onun bilmediği bir şey biliyordu. Bu, yıllardır kalbinde taşıdığı ve onunla asla paylaşmayacağı bir gerçektir. Bunu yapmak onu kendi kendini gerçekleştiren bir kehanete dönüştürebilirdi.

Sienna on yaşındayken Konsey'in gizli arşivlerine girmiş, yeğeninin bir gün ekipte yer alabileceğini anlayan Ok arkadaşlarının yardımını almıştı. Sadece o 150 yıl öncesine ait dosyaları okumuştur ve bu yüzden acımasız gerçekleri sadece o biliyordu: Herhangi bir X-Psy'nin, *Sessizlik altında bile* olsa, hayatta kaldığı en uzun süre yirmi beş yaşydı.

Yirmi beş yaşındaki X, Gradient'te 3,4 olarak kaydedilmişti. Sienna listelerin dışındaydı.

HAWKE dağlardaki ilk haftasını nöbetçilerle bile temastan kaçınarak geçirmişti. Kimse için uygun bir arkadaş olmadığını biliyordu. Yabani kurtlar da, onlara hırladıktan sonra uzak durmuşlardı ... yine de geceleri onun etrafında toplanmaya geliyorlardı, hepsi büyük bir kürk yığını içinde uyuyordu. Böylesine şiddetli bir sevgi karşısında öfkeye hakim olmak zordu ama Hawke'ın kurdu ona sert davranıyordu.

Rüyalar kesinlikle yardımcı olmadı.

Yakut kırmızısı ateş ve pürüzsüz güneş altın teni; sonbahar ve o nadir, vahşi baharat. Onun yankıları, duyularının üzerine fısıldamadan gözlerini kapatamayana kadar onu rahatsız etti, geçici ipeksi bir dokunuş.

Rüyalar o kadar canlıydı ki, taş gibi sert ve kontrol eksikliği yüzünden kendine öfkeli bir şekilde uyandı. Sonuç olarak, inine döndüğünde daha zayıftı ve kendini çok daha acımasız hissediyordu. Yorgunluktan bitap düşmüştü ve kurdu uslu dursa da, en ufak bir tahrikin, en ufak bir dokunuşun onu uçurumun kenarına biliyordu. Ve yine de, onu takip etme, geri döndüğünü bildiğinden emin olma dürtüsüyle savaşmak zorundaydı. "Siktir."

Eşyalarını yatak odasının zeminine atmış, duş almak için tişörtünü çıkarmıştı ki tanıdık bir kadının kokusunu aldı. Hırlayarak kapıya doğru yürüdü ve kapıyı kırarak açtı. Indigo'ya "Tek kelime etme," diye çıkıştı.

Yeni duş almış, düz beyaz bir tişört ve kot pantolon giymiş, saçlarını atkuyruğu yapmış olan Indigo, gözlerini vücudunda gezdirip tekrar yukarı kaldırmadan önce yavaş bir gülümsemeyle onu süzdü. "Sanırım uyumamanın bazı avantajları var."

Hawke dişlerini gösterdi. "Git eşine aval aval bak."

Bir homurtu. "Drew burada olsaydı, sence bir bakış atar mıydın?"

"Git başımdan."

"İstediğimi aldıktan sonra yapacağım."

"Ne?"

"Bekleyin." Çivit koridora bakmak için yana kaydı. "İşte burada."

"Özür dilerim," dedi Yuki, düzgün ve ütülü takım elbisesi işe gittiğini gösteriyordu. "Ofisinizde buluşacağımızı sanıyordum." El çantasına uzanarak bir panoya iliştirilmiş basılı bir form çıkardı.

Çivit onu aldı ve ona doğru itti. "Kuduz kurdu ininde saklamaya karar verdim."

Hawke hırlayarak kalemi kaptı. "Ne var?" diye sordu, okumadan imzaladı. Bu, teğmenler için ayrılmış bir güvendi. Onlara tamamen güvenmediği bir noktaya gelirse, sürünün başı ciddi bir belaya girerdi. Tarihlerinde bu sadece bir kez olmuştu ve Hawke acı verici olayların adamlarıyla ve kadınlarıyla olan ilişkisini lekelemesine asla izin vermemeye kararlıydı. "Olaylara tanıklık etmek için genellikle bir avukata ihtiyaç duyulmaz."

"Bunun için yap," dedi Indigo, kendi adını onunkinin yanına karaladıktan sonra kalemi Yuki'ye uzatarak onun da aynı şeyi yapmasını sağladı. "Acil durumlarda Riley'ye dünyevi mallarınız üzerinde vekâlet yetkisi veriyor."

Yukarı baktı. "Indigo."

"Ben ciddiym. Ayrıca, olayların gerektirmesi halinde sizin adınıza ölüm kalım kararları verme hakkını da veriyor."

"Bir bu ne zamandan beri gerekli?" Sürü tekti. Sürü aileydi.

Yuki kaşlarını çatarak, "Judd iş göremez hale gelersen," dedi, "elimizde yasal belgeler olsaydı işler çok daha az karmaşık olurdu. Aksi takdirde, sürüyü baltalamak isteyen herkes bu fırsatı yolumuza barikatlar kurmak için kullanabilir. Bunu kendim düşünmediğim için çok kızgınım."

Hawke bunun mantıklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Özellikle de . . . *Oh*. "Çünkü yakın akrabam yok." Ebeveynleri yok. Kardeşim yok. Eşim yok.

Yuki ona keskin bir bakış fırlatarak Elias'ın sadık eşi ve Sakura'nın sevgi dolu annesinin aynı zamanda en büyük ve en talepkâr müşterisi olan SnowDancer sürüsü için bir pitbull olduğunu hatırlattı. "Bu kâğıtları hiç kullanmak zorunda kalmamayı tercih ederim, o yüzden incinme." Panoyu ve içindekileri çantasına geri koyarken saatine baktı, parlak siyah saçları çenesine doğru sallanıyordu. "Gitmem gerek, Sacramento'da bir toplantım var." Ayrılırken omzunun üzerinden son sözlerini söyledi.

"Yuki'nin söylediği her şeyi destekliyorum." İndigo onu kucaklayacakmış gibi öne doğru eğildi. O istemeden geri adım attığında gözlerini kıstı. "Hiçbir cinsel ilgi duymadığın bir sürü arkadaşına dokunmak için kendine güvenmiyorsan başın büyük belada demektir."

"Sana halledeceğimi söylemiştim."

Farkına vardığında dudakları ince bir çizgi halinde düzleşti. "Lanet olsun Hawke." Kollarını kavuşturarak başını salladı. "Ne planladığını, onu koruduğunu düşündüğünü biliyorum ama bunu yaparsan Sienna seni asla affetmez. İkinizin sahip olabileceği her türlü şansı sona erdirmek istediğine emin misin?"

Onun bakışlarını yakaladı ve kurdun baskınlığının ortaya izin verdi. Riley'den başka kimsenin tutamayacağı kadar uzun süre tuttu.

"Lanet ." Uzaklara bakarken gözlerini kırptırdı ve iç geçirdi. "İnatçı bir piçsin, bunu biliyor muydun?"

"Ben neysem oyum." Ve o, kurdu bu kararı onun elinden almadan önce cinsel açlığını doyurması gereken bir adamdı. Çünkü o kurt sadece tek bir kokunun izini sürebilirdi.

**BILGISAYAR 2(A) ETIKETLERINDEN
KURTARILDI: KİŞİSEL YAZIŞMA, BABA, EYLEM
GEREKLI DEĞİL**

KİMDEN: Alice <alice@scifac.edu>

TO: Baba <ellison@archsoc.edu>

TARİH: 16 Mart 1971, saat 10:13

KONU: re: Annen

Sevgili babacığım,

Anneme söyle, ona hiç e-posta göndermememin nedeni onun alması. Adil olmalıyım yoksa biriniz beni kayırmakla suçlayacak.

Unutmadan, hediye için ikinize de teşekkür ederim. Heykel olağanüstü ve çalışma odamda mükemmel görünecek. Sen ve annem beni çok iyi tanıyorsunuz.

Yeni projemi soruyordunuz. Daha yeni başladım ve Psy meslektaşlarım PsyNet'te bilgi çağırımı duyurmayı kabul etseler de, ilk engele çarptım bile - X-Psy'nin çok nadir olması. Şimdiye kadar sadece iki kişi katılmak için kaydoldu, ama pes etmeyeceğim. Eldridge böyle .

Firavunlara benden selam söyle.

Sevgi
ler,
Alice

Bölüm 7

"Beni çiğneyip tüküreceğini **biliyorum**, ama Tanrım, çırılçıplak soyunup beni istediği şekilde ve istediği yerde ısırması için yalvarmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

Bu içten kadınsı duyguyu duyan Sienna günün dördüncü tabağını da düşürdü. Baş aşçı Aisha elini kaldırıp işaret ederek onu lavabolara gönderdi. Tartışmadan gitti - Hawke'ın döndüğünü öğrendiği andan beri tek yaptığı nefret edilen tencereleri ovmaktı, beyni Marlee ve Toby'nin pazar sabahları yemeyi sevdiği yumurtalar gibi karışmıştı.

Sanki onu düşünerek çağırmış gibi, erkek kardeşi dirseğinin dibinde belirdi. "Vay canına, bu büyük bir tencere Sienna."

Damarlarında derin bir sıcaklık yayıldı. Toby için her şeyi yapardı. Hafif bir empatik yetenekle doğmuş olan Toby, iyiliğin ta kendisiydi. Her ne kadar bunun imkânsız bir hedef olduğunu bilse de, onda da iyi olma isteği uyandırmıştı. X-Psy'ler tek bir şey için doğar ve tek bir şey için işe yararlardı.

Yıkım.

Kolunda bir el. "Sienna."

Tencereyi bırakarak, sabunlu kollarını daha geçen yıl yatağa atarken gıdıkladığı çocuğa ait olmayan o çelimsiz genç bedene dolamak için eğildi. "Her zaman nasıl biliyorsun?" diye fısıldadı onun saçlarına.

Kollarını onun boynuna doladı. "Seni ağımızda ," dedi, ailenin tüm üyelerini birbirine bağlayan psişik ağdan bahsediyordu. Psy zihinlerinin ihtiyaç duyduğu biyolojik geri beslemeyi sağlayan bu ağ, PsyNet'in uçsuz bucaksız genişliğinden kaçtıklarında onları hayatta tutan şeydi. "Zihnin buz gibi oluyor."

Ses tonundaki korkuyu duymuştu. Ne zaman onun deyimiyile "buz gibi" olsa, Toby korkuyordu. Çünkü onun ne olduğunu içgüdüsel bir düzeyde anlıyordu ve bu da onu asla koruyamayacağı anlamına geliyordu

Toby içindeki canavarı gördü ama yine de onu seviyordu, yine de ona ihtiyacı vardı.

"Ağa geri dönme Sienna." Bir yalvarış. "Lütfen."

"Yapmayacağım, Toby. Yapmayacağım." Daha önceki niyeti taşın dönüşmüştü. Her şeye rağmen yeteneğini kontrol altına almayı başaramazsa, Konsey Üyesi Ming LeBon'un bir zamanlar söylediği gibi, kendini "denklemden çıkarmış" olacaktı. Ölümü Toby'nin canını yakacaktı ama onu vahşileştirmeyecekti.

-Sevgisini değersiz bir simge gibi reddeden sessiz bir yabancıdan ondan soğumasını izlemek zorunda kalması gibi değil. *Seni seviyorum, Toby.* Kardeşler arasında telepatik bir iletişim, bir nefes kadar kolay.

Kardeşim olduğun için çok mutluyum Sienna.

Uzun süre kucaklaştılar. Aisha sıkı tutsa da Sienna'ya hareket etmesini söylemedi. Aisha'nın gözleri onları gördüğünde gülümsedi; kurtlar dokunuştan, şefkatten anlıyordu. Sienna'nın kalbinin yaşayan, nefes alan bir parçası olan çocuğa açıkça sarılabilmesinin onun için ne kadar önemli olduğunu bilemezlerdi.

Doğduğu andan beri Toby söz konusu olduğunda hissettiği her şeyi saklamak, gömmek zorunda kalmıştı. Ming, Sessizliğin kendisine meydan okuyan bir aşkın yakıcı derinliğini keşfetmiş olsaydı, o piç ona hiçbir şey yapmazdı. O çok önemliydi. Ama Sienna'nın Sessizliğini "korumak" için Toby'nin hayatına pekâlâ son verebilirdi.

Bunun için onu öldürebilirdi elbette.

Bu karanlık düşünceyi zihninin Toby'nin asla hissedemeyeceği gizli bir köşesine saklayarak geri çekildi ve alışkanlık haline getirdiği gibi saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Neden okula gitmiyorsun?" Toby beş ila on üç yaşları arasındaki küçük bir iç okula gidiyordu - uzaktan eğitimi seçen birkaç kişi dışında, daha büyük gençler genellikle den bölgesi dışındaki bir liseye gidiyordu.

"Bugün öğleden sonra izinliyiz çünkü öğretmenlerin toplantısı var."

"Toby, gramerin berbat." İltica ettiklerinde telaffuzu ve dilbilgisi PsyNet'te mükemmeldi; Toby onu bu haliyle tercih ediyordu.

"Ah, Sienna." İki öpücük, her iki yanağa birer tane. "Mutfaktan çıktıktan sonra ödevime yardım eder misin?"

"Elbette." Tekrar tam boyuna doğru yükseldi. "Hangi ders?" "Fen. Bir yanardağ inşa etmem gerekiyor." Kardinalin gözleri parlıyordu. "Bu

patlayacak ve her şey olacak."

Eli yeni bulaşık sıkıca yapıştı. "Vay canına." Parmaklarını gevşemeye zorlayarak başıyla meyve kâsesini işaret etti. "Bir elma ye. Senin için iyi olur."

Toby yüzünü buruşturdu ama itaat etti. "Onun yerine bir kurabiye alamaz mıyım?" "Hayır."

"İstismar." Ama parlak kırmızı meyveyi ısırırken gülümsüyordu, Aisha ona avuç içi büyüklüğünde yulaflı kuru üzümlü bir kurabiye verdiğinde gülümsemesi sıırıtmaya dönüştü.

"Önce elmayı bitir," diye emretti aşçı, saçlarını karıştırarak.

"Teşekkürler Aisha," dedi Toby Sienna'ya dönüp bakmadan önce, gözleri

Sascha Duncan'ın gözlerinin de aynı şeyi yaptığını görmemiş olsaydı, onu ürkütecek şekilde pırıl pırıldı. Çünkü yıldızlar artık beyaz değildi. Tam olarak değil. Sanki Toby'nin gözleri renkle, hayatla parılıyordu.

Sienna bazen Toby'nin dünyaya teraziye dengelemek için gönderildiğini, onu ruhunun derinliklerine kadar seven ama sadece acı, sadece ıstırap, sadece dehşet yaratabilen kız kardeşine karşı bir panzehir olduğunu düşünüyordu.

HAWKE Elias'ın tekmesini engelledi ve kıdemli askeri sırt üstü yatırdı. "Lanet olsun, Eli. Kendini açıkta bırakıyorsun."

Elias göğsü kabararak yere uzandı. "Hayır, yapmıyorum. Sadece hiç yumruk atmıyorsun." Yüzünü buruşturdu. "Yuki'yi senin üzerine salacağım - beni dövmeden hiç hoşlanmıyor."

Hawke eğlenmeden diğer adamın ayağa kalkmasını bekledi. "Ne üzerinde çalışman gerektiğini anlayabilmek için dövüşmek istediğini söylemiştin."

"Sözümü geri alıyorum." Elias ellerini dizlerinin üzerine koyarak kendini destekledi. "Böyle bir ruh halindeyken seninle tartışabilecek tek kişi Riley'dir." Tamamen ayağa kalkarak bir elini terden ıslanmış koyu kahverengi saçlarının arasından geçirdi. "Yine de sana raporumu vermem gerekiyor."

Hawke'ın kurdu gerilmiş ve harekete geçmeye hazırdı ama uzun, derin bir nefes alıp hayvanı kontrol altına aldı. "Şehirde sorun mu var?" DarkRiver ve SnowDancer bir önceki yılki bombalama girişiminden beri San Francisco'da sürekli ve görünür bir şekilde varlıklarını sürdürüyorlardı.

"Bilmiyorum." Elias çenesini ovuşturdu. "Leoparlar her zaman en iyi istihbaratı alır, bu yüzden onlarla irtibat kurmalısın, ama içgüdülerim kaçınıyor. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum, bölgeye normalden fazla Psy geldiğini biliyorsun."

"Evet. Nikita'nın Nikita'nın artık Sessizliği desteklemediğine karar vermesinin yan etkisi." Kalbinin iyiliğinden değil, sadece politik olarak en mantıklısı bu olduğu için. Sascha'nın annesi soğuk bir kaltaktı. "Sorun mu çıkarıyorlar?"

"Hayır, kilise fareleri kadar sessiz." Hawke eğitim koşusuna doğru ilerlemeye başlarken Elias da onun yanına geldi. Engelli parkur, Hawke'ın eğitim için teğmene göndermek istediği birkaç kişi hakkında Tomás'la konuşmak için içeri girmeden önce ona çok ihtiyaç duyduğu fiziksel çıkışı sağlayacaktı.

"Elias sözlerine şöyle devam etti: "Ancak gelenlerin sayısı çok fazla olduğu için dostları diğerlerinden ayırmak zor."

Hawke da kısa bir süre önce Lucas'a aynı endişeyi dile getirmişti. "Sıçanlar," dedi çok etkili bir casus ağı yöneten küçük Dönüşen grubuna atıfta bulunarak, "olağandışı Psy faaliyetlerine karşı gözlerini dört açmaları gerektiğini biliyorlar ama Luc'un onlarla konuşup çabalarını sağlayacağım." Elias'ın içgüdülerine güveniyordu. Asker onun en yetenekli adamlarından biriydi, teğmen olacak kadar baskın değildi ama zeki ve deneyimliydi ve daha da önemlisi Riley'ninki kadar sağlam bir kafası vardı.

"Teşekkürler." Elias antrenman koşusuna baktı ve bir nefes verdi. "Tanrım, Riaz tam bir sadist. Bu çivili şeyler de neyin nesi? Geçen sefer orada değillerdi."

"Zaman tut." Hawke'ın kurdu beklenti içinde dişlerini gösterdi. Riaz bu sefer kendini aşmıştı. Hawke ilk yokuşu koşarak çıkarken, Elias'ın içgüdüsünün bir kez olsun yanılmış olmasını umut ediyordu ama son birkaç ayda yaşananlar göz önüne alındığında -ve

Gezegen görünüşe göre savaş öngörüyordu - bunun kasvetli bir umut olduğunu biliyordu.

WALKER kızının at kuyruğunun etrafındaki kurdeleyi tekrar bağlamaya gitti ve bunu yaparken LaurenNet'te onunla bir oyun oynadı. Zihnindeki yıldızın merkezindeki olağandışı bükülme hareketinden çok etkilenmişti ve sürekli dikkati dağılıyordu.

Psy-Med hastanesindeki personel için de tam bir bilmeceydi. Hiç kimse, çocukluk çağını geçtikten çok sonra ortaya çıkan garip hareketli sarmalın nedenini açıklayamamıştı. Üzerinde daha fazla çalışılması konusunda tartışmalar olmuş, ancak bu kıvrımın zaten güçlü olan telepatik menzilini ne azalttığı ne de ona herhangi bir güç kattığı anlaşıncaya kadar konu bir kenara bırakılmıştı.

Bununla birlikte, bir çocuğun psişik gelişimini mükemmel bir şekilde ölçtüğü kanıtlanmıştı - Walker bunun sebebinin bu olduğuna inanmaya başlamıştı. Telepatik dokunuşu özellikle gençlerde işe yaradığından ve sarmal da öğretmenliğe başlamasından kısa bir süre sonra geliştiğinden, bu mantıklı geliyordu. Toby hareketin dikkat dağıtıcılığını görmezden gelebilecek kadar olgunlaşmış olsa da, Marlee bunu yapamamıştı.

Neredeyse, kurdele fiziksel düzlemde elinden kayıp giderken psişik düzlemde cesaretlendi. Kurdeleyi eline alarak, "Bu işte iyi olmadığımı biliyorsun," dedi. Elleri böylesine hassas bir iş için fazla büyük, fazla beceriksizdi. "Neden Sienna'ya sormadın?"

Adamın işini bitirmesini ve önünde çömelmek için hareket etmesini bekleyerek, bir kolunu onun boynuna doladı. "Bunu yapman hoşuma gidiyor." Geniş bir gülümseme.

Ailelerinin PsyNet'ten ayrılmasından bu yana geçen üç yıl içinde Walker pek çok şey öğrenmişti - Sessizliğin olmadığı bir dünyada nasıl yaşayacağını, bir kurt sürüsü içindeki baskınlık mücadelelerini nasıl yöneteceğini, Marlee ve Toby'ye şablonu olmadığı bir şekilde nasıl bakacağını. Ama hâlâ öğrenemediği tek şey, kızının gülümsemesinin neden olduğu aşırı duygu yüküyle nasıl başa çıkacağıydı.

İki kolunu birden boynuna atıp kendiliğinden kucakladığında, bu sadece göğsündeki gerginliğin artmasına neden oldu - ta ki her yerini doldurana kadar. Kendi kollarını da ona sararak ayağa kalktı. Kadın irkilmiş bir ses çıkardı. "Ben çok büyüğüm!"

"Her zaman benim çocuğum olacaksın." Dönüşen ebeveynlerin çocuklarına sürekli söylediğini duyduğu o yumuşak, tatlı sözleri söyleyebilmeyi diliyordu ama kırk uzun yıldır Sessizlik'in mahkûmuydu. Kelimeleri oluşturmak, dışarı çıkarmak zordu. Ama elini kaldırmak, Marlee'nin atkuyruğundan kaçan incecik saç tellerini okşamak, şakağına bir öpücük kondurmak inanılmaz derecede kolaydı.

"Toby'nin volkanının hazır olup olmadığına bakabilir ?" dediğinde, nefes almayı kesmekten daha fazla onu reddedemedi.

Aile odalarının yanındaki geniş dinlenme odasına girdiğinde Toby ve Sienna'nın başlarını orantısız bir volkanın üzerine eğmiş olduklarını görmek kalbine bir yumruk daha indirdi. Marlee kollarından kurtulup kuzenlerine katılırken, hepsi de simetri eksikliğinden dolayı kaşlarını çatarken, PsyNet'ten ayrılmaktan işte bu yüzden kurtulduğunu düşündü.

Kızına ve asla sevmesine izin verilmeyen kız kardeşinin oğluna göz kulak olmak için. Ve Sienna'ya da, daha çocukken yetişkin olmaya zorlanmış olmasına rağmen. Onlar onun var olma, var etme sebebiydi. Kör edici, zevk sarhoşu bir an için ona dünyanın geri kalanını unutturmakla tehdit eden öpücüğe gelince. . . doğru kararı vermişti.

O yakıcı temastan kaynaklanan hisler iki uzun ay sonra bile onu rahatsız etmeye devam etse bile.

HAWKE ertesi sabah iletişim ekranında Matthias'ın yüzüne baktı. "Emin misin?"

"Evet," diye yanıtladı teğmen. "Silahların büyük ölçekte ülkeye girdiğine dair kesin işaretler var. Bunu parça parça yapıyorlar - bir kısmının ışınlandığını tahmin ediyorum. Ama aynı zamanda gemi yoluyla da silah getiriyorlar."

"Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır."

"Nikita ve Anthony ile görüşeceğim." Bunu söylemek tuhaftı, SnowDancer'ın Psy Konseyi'nin iki üyesiyle herhangi bir çalışma ilişkisi olduğunu bilmek daha da tuhaftı. "Bunu kedilerle paylaşmamam için bir neden var mı?" SnowDancer-DarkRiver ittifakı neredeyse taş gibi sağlamdı; ancak yine de iki yırtıcı Dönüşen sürüsüydüler. Tam ve sorgusuz sualsiz bir güven onlarca yıl alabilirdi.

"Hayır. Şehirde bizden daha iyi bağlantıları var." Matthias kaşlarını çattı. "Bence şahinlere de gözlerini dört açmalarını söylemelisin; bizim göremeyeceğimiz şeyleri onlar yukarıdan görüyorlar."

Hawke da aynı fikirdeydi. WindHaven ile ittifak yeniydi ama çok işlevseldi. "Ayrıntıları bana gönderin. Bir göz atıp gerekli bilgileri ileteceğim."

"Önümüzdeki birkaç saat içinde elinizde olacak." Matthias imzayı atmaya gitti, sonra durakladı. "Indigo ve genç yavru nasıl?"

"Genç yavru" Drew, Hawke'ın sürüdeki gözü kulağı ve SnowDancer'ın iz sürücüsüydü. "Onları kısa bir süre önce bir yakaladım. Tam olarak erzak aramıyorlardı." Kurdu eğlenerek dişlerini gösterdi.

Matthias kahkahalarla uludu. "Sakin beni neler olup bittiğinin kokusunu almadığına ikna etmeye çalışma!"

"Çok ihtiyatlıydım." Hawke sıırttı. "Sadece kapıyı biraz açtım ve sessiz olmalarını istedim."

"Ve bahse girerim kafana bir paspas atılmıştır."

"Aslında, iplik tamir malzemeleri dolabının dev bir rulosuydu." Başını sallayarak soruyu daha ciddi bir şekilde yanıtladı. "Riley ile Mercy'nin, Cooper ile Grace'in ve Judd ile Brenna'nın çiftleşmelerine ek olarak onların çiftleşmesi sürünün istikrarı için iyi, gerçekten iyi." Teğmenlerinin böylesine güçlü çiftler olması, SnowDancer'a çiftleşmiş bir alfa çiftinin güvenliğini verememekten dolayı kurdunun yaşadığı hayal kırıklığını yatıştırdı.

"Evet, herkes daha sakin." Matthias biraz arkasına yaslandı. "Önümüzdeki ay bir ara ine gidebilirim. İşe yarar mı?"

Hawke başını salladı; tüm teğmenleri, bölgelerinin devasa genişliğine rağmen sürünün bağlantıda kalmasını sağlamak için her iki ayda bir en az bir kez inden geçiyordu. "Son zamanlarda Alexei ile konuştun mu?"

"Bunu yakaladın, değil mi? Ona yakalayacağını söylemiştim." Matthias'ın yüz ifadesi alaycıydı. "O iyi, sadece son zamanlarda dışarıdan gelenlerin hakimiyet mücadeleleri karşısında hayal kırıklığına uğradı."

Ne yazık ki Alexei, genç bir altın tanrının yüzüne sahipti. Onu tanımayan insanlar bu yüze odaklanma ve hâkimiyetinin derisinin altında sessiz, güçlü bir nabız gibi attığı gerçeğini görmezden gelme eğilimindeydi. "Diğer alfalarla konuşmam gereken bir şey var mı?" Sürüler arasında hâkimiyet mücadeleleri sık sık yaşanırdı, çoğunlukla da güçlü bir kurt yeni bir sürü kurmak istediğinde ya da bir eş aradığında, ama bunların yükünü zavallı Alexei çekerdi.

"Hayır." Matthias başını salladı, koyu renk saçları ışığı yakaladı. "Rus Damadımız aptalları yere serer, sonra da onları kıdemli asker olarak bağlar."

"Ona böyle seslendiğini biliyor mu?"

"Aptal gibi mi görünüyorum? Alexei güzel olabilir ama aynı zamanda acımasız bir ."

Hawke gülerek birkaç kısa sonra aramayı sonlandırdı. Kurdu tüm bu süre boyunca derisinin altında gezinmiş, memnun olmasa da en azından hırlamamıştı. Şimdi onu dışarı çıkmaya, yer değiştirmeye ve SnowDancer bölgesinin vahşi kalbine doğru koşmaya çağırıyordu. Hawke içgüdüleriyle savaşıarak boğazının altından hırladı.

Kurt itti. İnsan sağlam durdu. Ancak dürtünün gücü artık bu adımı atmaktan kaçınamayacağını gösteriyordu; ilkel yanı tüm kontrolü ele geçirmeden önce cinsel açlığıyla ilgili bir şeyler yapmalıydı. Telefonu eline alarak bir arama yaptı.

"Merhaba." Boğuk bir kadın sesi.

"Rosalie, ben Hawke."

Bölüm 8

Cezasının son saatini mutfakta akşam vardiyasında geçiren Sienna, Walker ve çocuklarla paylaştığı daireye geri dönmeden önce gece havasında on dakika geçirdi. O geldiğinde amcası Toby'yi yatağına yeni göndermişti, bu yüzden iyi geceler dilemek için içeri daldı ve çoktan uyumuş olan Marlee'ye de baktı, küçük kızın yatma vakti daha erkendi.

Ancak bu sadece birkaç dakika sürdü ve çok geçmeden odasında yalnız kaldı. Yalnız kaldığı anda, bütün gün kaçtığı düşünceler Sierra fırtınasının şiddetiyle üzerine çöktü.

Dinlememeye, duymamaya çalışmıştı ama Hawke'ın hem dün hem de bugün tatlı, seksi ve deneyimli Rosalie'yle birlikte görüldüğünü biliyordu. Kurtların dedikoduya olan düşkünlüklerini bildiği için, çakışan programları yüzünden Hawke'ın henüz Rosalie'yle yatağa girmediğini de biliyordu... ama girmesi uzun sürmeyecekti. Belki bu gece bile.

Ham, karanlık güç vücudunda dalgalanıyor, parmak uçlarında toplanıyordu. Bir anlık kontrol kaybıyla bu duvarı yıkabilir, tavanı çökertebilirdi. Dişlerini sıkarak, onu bir X yapan öfkeyle savaştı; Rosalie ve benzerlerinin bir hiç olduğunu, bir zamanlar Sienna'yı Ming için çok ama çok değerli kılan ölümcül gücün karşısında un ufak olacağını fısıldayan bir . Bu korkunç bir düşünceydi ve onu geri getirdi.

Acı da öyle. Acımasız
ve kör edici.

Uyumsuzluk programlamasının ikinci karmaşık seviyesini ilk keşfettiklerinde Judd'ın telepatik dokunuşuyla dalgalanan şokun tadını hâlâ alabiliyordu. Ama o gizli acı bıçağı Sienna'ya çok mantıklı gelmişti; duygulara bağlı değildi ve mekanizmanın Protokol'ün bir sonucu olarak geliştirilmiş olması dışında Sessizlik'le hiçbir ilgisi yoktu. Bunun yerine, bu seviyedeki

Uyumsuzluk ancak X yetenekleri bilinçli farkındalığı olmadan tetiklendiğinde, aktif hale gelmek üzere olduğuna dair bir uyarı olarak devreye girdi.

Şimdi, omurgasından aşağı inen acı dalgası onu neredeyse bayıltacaktı, görüşünde beyaz noktalar uçuşuyordu. Usturanın kenarına bindi, sendeleyip kendini Toby'nin grafik sanatı ve Marlee'nin suluboya resimleriyle süslediği odasına geri getirene kadar uyumsuzluğun kısır pençelerini kazmasına izin verdi.

Mide bulantısı midesini bulandırdı, safra boşasının arkasını yaktı. Vücudu uyumsuzluğun artçı etkileriyle titremeye devam ederken bile kıyafetlerini ve kişisel eşyalarını bir spor çantasına atmak için hareket ediyordu - "yeteneğini" kontrol etme yeteneğine inancı vardı, ama o hala bir X'ti.

Kadın dışarı çıktığında Walker yemek masasında oturmuş, bir veri tablosuna notlar alıyordu. "Bir mi gidiyorsun?" Soğuk yeşil gözler onu olduğu yerde tuttu.

"Kalıcı olarak askerler bölümündeki odama taşınıyorum." Parmakları çantanın kanvas saplarında sıkıştı. "Yarın Toby ve Marlee ile konuşup açıklayacağım." Kelimeler boşasında bir kaya gibi düğümlenerek acı veriyordu.

Walker ayağa kalktı. "İyi olacaklar. Senin sürüdeki konumunu anlıyorlar." Soruyu sormadı ama yine de cevap vermek zorunda hissetti. Walker'ın sorunu da buydu; onun babası değildi, hiçbir zaman bu rolü üstlenmeye çalışmamıştı ama her anlamda Lauren ailesinin reisiydi.

"Duygusal olarak dengesizim ve bu psişik kontrolümü etkiliyor," diye itiraf etti, omurgasında soğuk bir ter belirdi. "Eğer bir kalkan ihlali yaşarsam, onlara zarar verebileceğim bir yerde olmak istemiyorum."

"DarkRiver'a dönmeniz gerekiyor mu?"

"Hayır." Mesafe bunu daha fazla sürdüremeyecekti, zaten sürekli Hawke'ı düşünecekti. En azından burada, Rosalie'yi yatağına götürür götürmez öğrenecek, günlerini bu olasılığın içini kemirerek onaylanmasını bekleyerek geçirmeyecekti. "Ben icabına bakarım."

"Sienna," dedi Walker kapıya yaklaştığında, "yalnız değilsin. Bunu asla unutma."

Başını salladı ama koridorlardan geçip inin çiftleşmemiş askerler için ayrılmış bölümüne doğru ilerlerken bu sözlerin yalan olduğunu biliyordu. Ailesinden hiçbirinin anlayamayacağı bir şekilde yalnızdı.

Sienna Lauren.

Atama: X.

Gradyanda Derecelendirme: Kardinal.

Aslında PsyNet'teki kayıtlara göre yetişkinliğe kadar hayatta kalan tek kardinal X'ti. Belki de doğmuş olan tek kardinal X'ti. Mutasyon nadirdi - o kadar nadirdi ki beş yaşına gelene kadar doğru düzgün sınıflandırılmamıştı.

O gün neredeyse annesini öldürüyordu.

Odasına ulaştığında çantasını yatağın üzerine bırakarak, dayanılmaz anıyı zihninin en karanlık köşelerine itti ve yere bağdaş kurup oturarak yeteneklerini en sıkı şekilde kontrol altına almak için tasarlanmış zihinsel egzersizler yaptı. Bir saat sonra tişörtü vücuduna yapışmış, saçları yüzüne yapışmıştı ama gücünün öfkesini güvenli bir şekilde kontrol altına almıştı.

Duştan çıktığı sırada telefon geldi ve davet edildi. "Ben varım," dedi, çünkü burada kendi düşüncelerinin kemirici acımasızlığıyla kalmak bir seçenek değildi.

Elbiselerini karıştırmaya başlamadan önce bir külot giydi - hem spor çantasında taşıdıklarını hem de buradaki dolapta sakladıklarını, çoğu nadiren giydiği eşyaları. İlk olarak, dar kot pantolon. Döne döne, kıvıra kıvıra ve küfrederek içine girmeyi başardığında vücuduna boyanmıştı bile; kendi başına asla almazdı ama kendi yaşına yakın leoparlardan biri, Nicki, kısa bir süre önce onu bir alışveriş gezisine sürüklemişti.

Sienna o sırada giymekte olduğu düz kot pantolonu ve gri sweatshirt'üne baktı. "Giyim nesi yanlış?"

Minyon bal sarışınının yanıtı umutsuzca başını sallamak olmuştu. "İki yüz yaşında olduğun ve sayımın devam ettiği yazıyor."

Sienna bazen tam da böyle hissediyordu ama o gün Nicki'ye teslim olmuş ve çılgına dönmüştü. Kit onu kot pantolonun içinde ilk gördüğünde ısıklık çalmış, Cory ise dizlerinin üzerine çöküp elini kalbine götürmüştü.

Sienna onları henüz kurtların yanında giymemişti... Hawke'ın yanında ama gururu, o güçlü ellerini başka bir kadının üzerinde gezdirirken odasında oturmasına izin vermezdi.

Kendi elleri yumruk oldu. *Hayır. Hayır. Hayır.*

Onun değildi, onun olmak istemediğini yüzlerce farklı şekilde açıkça göstermişti. *Güzel.*

Kot pantolonunu giydi, beyaz dantellerle süslenmiş kırmızı saten sütyenini taktı; bu sütyen, soyunma odasında Nicki'yle tartışmasına neden olacak şekilde göğsünü dolgunlaştırıyordu. "Bunu giyemem. Sanki reklam yapıyorum!"

"Tatlım, benim de böyle göğüslerim olsaydı, ben de reklam yapardım." Nicki kederli bir iç çekişle kendi küçük göğüslerine baktı.

"Jase seviyor gibi görünüyor."

Şeftali renginde bir allık. "Şimdi, üstler. bakalım."

Sienna satın aldığı ürünlerden birini çıkarıp giydi.

Uzun kollu siyah bir gömlek, vücuduna tam oturuyor ve kıvrımları olduğunu açıkça belli ediyordu. Düğmeleri dövülmüş metalden çıtçıtlıydı, diğer tek süs ise göğüslerinin üzerinde aynı tip düğmeleri olan iki küçük siyah cepti. Genelde şeklini böylesine okşayıcı bir yakınlıkla takip eden şeyler giymese de, gömleğin ona hissettirdiklerini beğendiğini itiraf etmek zorundaydı.

Seksi.

Bir de botlar vardı. Kaygan ve siyah, bacaklarını dizlerine kadar kaplıyordu, topukları hınzırca çiviliydi.

İkinci botun fermuarını çekerken cep telefonu çaldı. "Alo."

"Sin, ben Evie. Hazır mısın?"

"Neredeyse." Durakladı. ", değil mi?" "Tabii ki! Gümüş elbisemi giyiyorum."

Evie'nin coşkusu Sienna'nın çenesini açmasına neden olurken, kararlılık damarlarında dolaşıyordu. "Bu elbise seni tutuklatacak."

En iyi arkadaşı güldü. "Beni kefaletle çıkaracağını . On dakika sonra görüşürüz!"

Sienna telefonu kapattıktan sonra hızla özel lenslerini takarak kimliğini ele veren gece gökyüzü bakışlarını gizledi ve saçlarını sıkı bir atkuyruğu yaptı. İndigo ve kendi ailesiyle saçları hakkında konuşmuştu ve herkes alışılmadık rengin artık bir sorun olmadığı konusunda hemfikirdi, ine katıldığından beri çok değişmişti. Arkadaşlarının ona "Sin" demeye başlaması ve bağlantıları da eklenince, Ming LeBon'un dikkatini çekmeye bile değer bulmayacağı birine dönüşmüştü.

Bunu yaptıktan sonra Judd'ın arkadaşı Brenna'nın ona verdiği kozmetik çantasını çıkardı ve gözlerini Indigo'dan öğrendiği "dumanlı" bir şekilde makyaj yaptı. Nicki bu etkiyi o kadar beğenmişti ki Sienna'dan kendisine öğretmesini istemişti. Böylesine masum bir şeyi bir arkadaşıyla paylaşabilmek iyi hissettirmişti. Ming LeBon'un onu neden yanında, psişik tasmalı kendi kişisel canavarı olarak istediğini ilk anladığı günden beri olduğu gibi yaşlı bir kadın değil, genç hissetmesini sağlamıştı.

"Dur," diye emretti aynadaki kahverengi gözlü kadına. "Bu gece olmaz. Bu gece genç ve kaygısız ol. Dans et, iç ve gül." Bunu söyledikten sonra dudaklarını kırmızıya boyadı, küçük bir çanta aldı ve dışarı çıktı.

"Yüce İsa, şükürler olsun Tanrım."

Erkeksi ünlemle irkilerek başını kaldırdı ve kendisini Riordan'la, kendisinden bir yaş büyük acemi bir askerle karşı karşıya buldu. "Bizimle geliyor musun?" diye sordu kapısını kapatırken.

"Olmasaydım da şimdi olurdum." Kaslı vücuduna çok yakışan taş grisi gömleğinin kısa kollarının altındaki çıplak kolunu ona uzattı. "Kendini benim tarafıma doğru boya, Sin. Çok yakınıma. Sanırım üşümeye başladığımı hissediyorum."

Başını sallayarak koridorda yürümeye başladı, topukları yere vuruyordu. Birkaç saniye sonra adamın fark etti. "Ne duruyorsun?" Arkasına bakınca onu suçüstü yakaladı. "Kıçıma mı bakıyorsun?"

Riordan masum rolü yapma zahmetine girmede, koyu kahverengi gözleri hınzırca bir takdirle doluydu. "Hey, güzel bir popo. Ve o kot pantolon,

oh, anne."

Bu tam da ihtiyacı olan güven desteğiydi. Hawke aralarındaki çekimin nabzını kabul etmeyi reddederse -her ne kadar onun için yeterince büyümek için yıllarca beklemiş olsa da, onun kiminle ve ne zaman birlikte olduğuna dair dedikodulara kulaklarını tıkadığı yıllar- o zaman bunu yalan söyleyerek kabul etmeyecekti. "Dilini yerden kaldır da gidelim. Evie, Tai ve Cadence muhtemelen çoktan garaja girmişlerdir."

Haklı olduğu kanıtlandı. Ama sadece değildi. Maria da oradaydı, erkek arkadaşı Lake ile birlikte.

"Selam," dedi diğer kadın, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Özür dilemek istedim. Benden daha kötü bir ceza almış olman çok kötü."

Sienna omuz silkti. "Benim hatam." Hawke'a verdiği neredeyse acı dolu yanıtın hayatını nasıl yaşadığının önüne geçmesine son kez izin verecekti. "Darılmaca gücenmece yok."

"Sadece ... yapabilir miyiz?" Maria başını eğdi.

Sienna başını sallayarak diğerlerinden biraz uzaklaştı, böylece Maria'yla baş başa konuşabileceklerdi. "Anlıyorum," dedi duyma menzilinden çıktıklarında. "Kavga ettik çünkü senin kurdun egemenlik kurmak istiyordu."

"Evet, o kadar da iyi gitmedi." Kendini küçümseyen bir sırıtiş. "Ama senin soğukkanlı olduğun hakkında söylediklerim-"

"Sorun değil." Hawke'ı unutamadığı için gergin ve kızgındı, kendini çiğ ve savunmasız hissediyordu, duygularının bu suçlamayı açıkça gerçek dışı kıldığı gerçeğini düşünmeden Maria'nın şakasına saldırmıştı.

"Hayır." Maria elini onun koluna koydu. "Bu iyi değil ve ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Seni kavgaya kışkırtmak için elimden gelen her türlü saçmalığı yapıyordum. Tek mazeretim, benim yaşımdaki kurtların sik kafalı olma eğiliminde olmaları."

Sienna'nın dudakları kıpırdadı. "Kafanda ya da başka bir yerinde o özel vücut parçasına sahip olmadığın için zor."

Maria homurdandı. "Bilmiyorum, rol oldukça iyiydim." Ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokarak topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Senin ortağın olmam gerekiyordu ve ben

seninle." Şimdi gülümseme yok, kara gözler ciddi. "Bir daha asla olmayacak. Bilmeni isterim ki seni her zaman arkamda hissederim."

Sienna tereddüt etmeden, "Aynen," dedi. PsyNet'te olsa pişmanlığın ardına gizlenmiş ihaneti arardı ama Maria'nın sözlerini olduğu gibi görecektik kadar uzun süredir SnowDancer'daydı -Hem sadakat hem de dostluk ilanı. "Ve hepsi sen değildin, biliyorsun. Bir kavga arıyordum." Maria az önce kullanışlı bir bahane bulmuştu.

Geri dönerlerken diğer asker, "Çok sert bir tekmen var," dedi.

"Judd beni onunla antrenman yapmaya zorluyor."

"Kıskanmalı mıyım yoksa mi etmeliyim bilemiyorum."

Grubun geri kalanına ulaştıklarında ikisi de gülüyordu. "Artık bu iş hallolduğuna göre"-Evie kollarını onların belleri, kişiliği gülümsemesinin ışıltısında belirgindi-"dansa hazır mıyız?"

Sienna sadece dans etmeye hazır değildi, aynı zamanda bu gece bir erkek ona ... ona izin verebilirdi. Beklemekten bıkmıştı.

Uyuyan çocuklar dışında dairede **tek başına** kalan Walker, on-on üç yaş arası çocukların "Baş Çobanı" olması nedeniyle kısa süre önce kendisine verilen uydu telefonuna bakarken buldu kendini.

Telefon, SnowDancer'ın diğer kıdemli üyelerinin iletişim bilgileriyle önceden yüklenmiş olarak geldi. Rehberde gezinirken Lara'nın isminde durdu. Şifacı, Sienna'nın duygusal durumuyla ilgili endişeleri söz konusu olduğunda iyi bir danışma kurulu olabilirdi; Lara sürüdeki en hassas insanlardan biriydi.

Başparmağı Çağrı düğmesinin üzerinde tereddüt etti, parti gecesi öpüşmenin şehvetli yankısı tüm kaslarının bir tür bekleyiş içinde gerilmesine neden oldu. Dönüşenlerin aksine, dokunma arzusuyla hareket eden bir adam değildi ama Lara onun beklenmedik ve rahatsız edici şekillerde tepki vermesine neden oldu. Vücudunun böylesine disiplinsiz bir şekilde tepki vermesine alışık değildi, ama daha fazlası vardı.

zihinsel tepkisi söz konusu olduğunda dizginlerin elinden kaymasına alışık değildi.

Aradan haftalar geçmesine rağmen hâlâ parmak uçlarının altındaki teninin yumuşaklığını, avucunun altındaki bedeninin sıcak baştan çıkarıcılığını, dudaklarının tatlılığını hissedebiliyordu. Küçüktü ama öyle kıvrımlıydı ki, boş zamanlarında ellerini üzerinde gezdirmek, vücudunun ilgi çekici gölgelerini ve kavislerini keşfetmek istiyordu. O gece ellerini gezdirmekten alıkoymuştu ama aklını değil.

Telefona tekrar baktı.

Onu çağırırsa gelirdi. Judd gibi bir Ok olmamıştı ama insanları okumayı öğrenmek için kendine göre nedenleri vardı -arkadaşlıkları onarılamayacak kadar hasar görmüş gibi görünse de Lara'nın çok yumuşak bir kalbi olduğunu biliyordu. Sienna'yla ilgili endişelerinden bahsettiği anda Lara'nın hemen dikkatini çekecekti. Ve onun odasına girdiği anda... ıslak dudakların öpüşme görüntüleri, ellerinin altında sıcak bir kadınsı form.

Vücudu sertleşti.

Bu, kadının onu nasıl etkilediğinin, hayatını yeniden inşa ettiği kuralları nasıl çarpıttığının istenmeyen bir hatırlatıcısıydı. Parmağını Çağrı düğmesinden çekti ve ayağa kalktı. Onu revirde yakalama şansı vardı.

Gece yarısına gelindiğinde, Sienna'nın izini sürme dürtüsüyle sürekli mücadele etmek Hawke'ın sinirlerini iyice germişti. İn bölgesinin hemen ötesindeki küçük ama popüler bir gece hayatı bölgesinde yer alan, değişimcilerin sahibi olduğu bar ve dans kulübü Wild'ın müdüründen bir telefon almak onun için pek de iyi bir zaman değildi.

"Hawke, gelip yavrularını almanı istiyorum."

Hawke alnını ovuşturdu. José onu sadece işler kopma noktasına geldiğinde aramıştı. "Ne kadar?" "Zarar için fatura yok," dedi José şaşkınlıkla. "Ama yakında buraya gelmezsen, muhtemelen birkaçının kefaletini ödeyerek hapisten çıkaracaksın."

Geyik değiştirici -yırtıcı olmadığı halde en iyileriyle kafa tokuşturabilen baskın bir boğa- asıldı.

"Kahretsin." Uyanık olduğu için zaten kot pantolon ve tişört giymişti, yıpranmış iş botlarını çekti ve Riley'yi aradı.

Teğmeni pek etkilenmemişti. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

"Evet, evet. Bu gece Wild'a kaç kişi gitti?"

Riley bilirdi. Riley her şeyi biliyordu.

"Yedi, ama Ebony ve Amos bir güvenlik operasyonu için San Francisco'daydı" -küçük bir duraksama- "ve sistem onların tekrar ine giriş yaptıklarını göstermiyor, bu yüzden muhtemelen yoldan saptılar."

"Teşekkürler."

"İkinci bir şoföre ihtiyacınız olacak."

"Mercy' yanına sokul," dedi Hawke, garaj yolunu yarılarmıştı bile. "Ben gece vardiyasındakilerden birini çağıracağım."

"Onlara fazla yüklenmeyin."

Hawke durakladı. "Ne?"

"Kötü bir ruh hali içindesin, Hawke. Hıncını onlardan çıkarma."

Hawke hırlayarak telefonu kapattı. Alfa olmasının bir nedeni vardı ve bunun bir parçası da adamlarını nasıl idare edeceğini bilmesiydi. Elbette Riley'nin de onun en kıdemli teğmeni olmasının bir sebebi vardı. "Kahretsin." Garaja giden yolun geri kalanını koşarak kat etti ve Elias'ı ikinci sürücü olarak gönüllü gösterdi. "Düşüklerinde araba kullanıyorlar mıydı?"

Elias bilgisayar kayıtlarını kontrol etti. "Evet. İki araç. GPS ikisinin de kulübe beş dakikalık yürüme mesafesinde park halinde olduğunu söylüyor."

"Güzel. Birini biz götürürüz, ikincisini sen getirirsin. Yarın şehir güvenliğindeki askerlerden biri gelip diğerini alabilir."

Yol bir saatten fazla sürmüştü ve Hawke bu arada genç grubun başının daha büyük bir belaya girmemiş olmasını umuyordu.

José'nin radarı çok iyi ayarlandığı için Hawke'ı zamanında uyarmış olma ihtimali yüksekti.

Aracı bir blok öteye park ettikten sonra Elias'la birlikte sabah saat bir buçuk sularında Wild'a vardılar. José'nin iri yarı kuzenlerinden biri olan fedai, onları görünce elini kaldırarak el salladı. "Şu kiraz rengi saçları olan güzel küçük kız"- ısıklık çaldı

-"Onu nerede saklıyordun?"

Hawke hareketsiz kaldı.

Bölüm 9

"SORUN NE?" diye sordu, sesinde bir kurt vardı.

Diğer erkek, Hawke'ın en ufak bir meydan okumayı bile kabul edemeyecek kadar gergin olduğunun farkındaymış gibi gözlerini kaçırıldı. "İçeri gir ve gör."

Bara girdiğinde, etrafı kolaçan ederken gölgelerde kaldı. Etraf insan ve şekil değiştirenlerle doluydu; leopar, kurt, geyik, kuğu, hatta bir Fare. Dar alanda birbirlerine dolanmış olsalar bile kokuları ona net bir şekilde geliyordu. Yırtıcı olmayanların çoğu bir arada dururken, yırtıcı olanlar da aynı şeyi yapıyordu. Ama kurt ve leopar birbirine karışıyordu. *Bolca*.

Ebony şu anda mutlu bir şekilde bir kediye yapışmış, Riordan ise ikisi dans pistinden biraz uzakta konuşurken gözleriyle bir leopar kızı yutuyordu. Evie - aman Tanrım, Indigo'nun ağzı açık kalacaktı - ışıltılı bir kumaştan yapılmış, ancak örtülmesi gereken her şeyi örten minik, askısız bir elbise giymişti. Ayrıca kıkırdıyordu ve sarhoştı, elinde köpüklü pembe bir kokteyl vardı. Tai onu göğsüne yaslamış oturuyordu ve ayık görünüyordu. Belki de onlar için hâlâ umut vardı.

Maria, Cadie ve diğerleri ön tarafta tezahürat yapıyordu. Sienna'ya.

Barda dans ediyordu.

Siktiğimin botları ve göğüslerini zar zor kapatan bir tişörtle.

Gözleri kurtlaştan Hawke kalabalığının içinde ilerlemeye başladı. Birkaç saldırgan genç erkek onunla konuşmak için döndü ... ve donup kaldılar, bakışları onunkilerdeki baskınlıkla karşılaşınca başka yöne kaydılar. İnsanlar bile bunu anladı ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde onun yolundan solgunlaştılar.

José'nin çağrısının nedeninin bir kısmını bar boyunca dizilmiş insan erkekleri gördüğünde anladı, hepsinin gözlerinde böylesine vahşi, şehvetli bir zarafetle dans eden kadına sahip olmak için kan dökeceklerini söyleyen bir bakış vardı. Kar Dansçısı erkekleri

Tabii ki, ona dokunmaya kalktıkları anda yumrukları ve pençeleriyle onu savunmuşlardır.

Ve José'nin barı dakikalar içinde çöpe giderdi.

Bir de leopar ve kurt erkeklerin birbirlerine pis pis baktığı, sürü içi flörtleşmelerin yaşandığı bir ortam vardı. Riordan, akıllarında şiddet olan en az üç kedi tarafından izlenirken, Lake ve Amos şu anda Ebony'nin dans partnerine niyetle bakıyordu.

Her şey tam bir karmaşaya dönüşmüştü.

Bardaki insanları sert elleriyle iterek uzandı ve deri kaplı bir ayak bileğini kavradı.

Sienna hareket etmeyi bıraktı.

"Aşağı," diye homurdandı, kahverengi gözleriyle buluştuğunda, onun kardinal bakışlarının gerçekliğinden çok daha az sıradışıydı. "*Şimdi.*"

Müzik hâlâ çalıyordu ama bar sessizliğe gömülmüştü.

Sienna hemen itaat etmedi ve bu da kurdu çileden çıkardı. "Son uyarı, bebeğim."

Sienna onun bakışlarını tutarak, "Sürü kurallarından hiçbirini çiğnemiyorum," dedi.

Bardaki her bir kişi nefesini içine çekti.

Hawke onlara hiç dikkat etmedi. Artık canına tak etmişti. Tek, hassas zamanlamalı bir çekişle onu dengesini bozdu. Kız düşerken onu yakalayıp omzunun üzerinden fırlattı. "Dışarı!" diye emretti diğer kurtlara giderken.

Sienna, onun ani hareketinin neden olduğu nefes kaybını atlatmış olacak ki kıpırdanmaya ve dönmeye başladı. "Bırakın beni!"

Arkasına dokundu, kısa ve keskin bir şokla donakaldı. "Beni şu anda olduğumdan daha fazla kızdırma."

"Kabadayı." Nefesinin altından mırıldandı ama o duydu. "Beni cezalandırmaya hakkın yok. Hem de hiç."

Soğuk gece havasına girdiklerinde ona daha sıkı sarıldı. "Ceza konuşmak istiyorsan, tamam. O barda ne halt ettiğini sanıyordun? İsyan çıkarmaya mı *çalışıyordun?*"

"Eğleniyordum." Derin nefesler. "Beni yere bırak. Omzun karnımdayken nefes alamıyorum."

"Zor." Onu kendi sürdüğü aracın ön yolcu koltuğuna bırakana kadar ellerini üzerinden çekmedi. "İçeri," diye emretti, hepsi de onun gitme emrine itaat etmiş olan arkadaşlarına.

Tai elini kaldırdı, bir kolunu aniden ayık görünen Evie'nin beline dolayarak onu vücudunun sıcaklığına bastırdı. "Tek bir içki bile içmedim. Diğer kamyonu ben kullanabilirim."

Hawke'ın burnu ona genç askerin doğruyu söylediğini gösterdi. "İyi." Diğerlerine baktı. "Yumruk atılmadan önce José beni aradığı için şanslısınız."

Kadınlar kaşlarını çatarken birkaç erkeğin yüzünde suçluluk ifadesi vardı. Erkekler o barda neler döndüğünü çok iyi biliyorlardı.

"Bir daha bir telefon , sokağa çıkma yasağı koyacağım. Anlaşıldı mı?"

"Evet,
efendim."

Herkes Elias'ın kamyonetiyle Tai'nin kullanacağı kamyonet arasında bölünerek dağılırken Hawke, on sekizine bastığından beri uzak durmak için elinden geleni yaptığı bir kadınla kapalı bir alanda bir saatten fazla yalnız kalmak üzere olduğunu fark etti. Neredeyse gömleğinden taşacak olan bu kadın, ona kremi altın rengi tenine karşı kırmızı sateni görme fırsatı veriyordu.

Harika, sadece .

SIENNA, arkadaşları dağılırken pencereden dışarı baktı. Diğer kadın arkasına baktığında Evie'ye, "Hain," diye seslendi.

Evie ona göz kırptı. "Ona gününü göster bebeğim," diye karşılık verdi Evie.

Sienna, Hawke'ın vücudundaki tüm tüyleri diken diken eden o gergin ve öfkeli ses tonuyla bu sevecen ifadeyi kullandığını hatırlayınca yanakları alevlendi. Muhtemelen hiçbir anlamı yoktu ama onu tam olarak öyle görüyordu. Bir çocuk olarak. Ne yaptığı, ne kadar olgun davrandığı önemli değildi, sadece en kötü anlarında onunla ilgileniyor gibiydi.

Bu geceki gibi.

Hayır, diye düşündü, ona ve onun kendisini bu şekilde etkilemesine izin vermeye devam ettiği için kendisine kızgındı, bu kötü bir an değildi. Eğleniyordu. Her hakkı olduğu gibi eğleniyordu. O

muhtemelen Rosalie'nin yatağından çıkarıldığı için öfkeliydi. Tırnakları avuçlarına battı. Eğer pençeleri olsaydı, hemen o anda çıkar ve koltukları vahşice keserlerdi.

"Tek kelime etme," diye tersledi sürücü koltuğuna otururken. "O barda ne yaptığını biliyor muydun?" Kadının cevap vermesine fırsat vermeden devam etti: "O adamların çoğu seni yakalayıp orada çırılçıplak soymaya hazırды."

Kaynayan öfkesi alevlendi. "Indigo sayesinde kendimi nasıl savunacağımı biliyorum. Ve son baktığımda dans etmek suç değildi." "*Tek kelime etme* dedim." Elleri direksiyonda sıkıştı. Onları popüler gece hayatı bölgesinden çıkarırken direksiyonu çevirdi.

Homurdandı, saf bir öfkenin pençesindeki yırtıcı bir şekil değiştiren erkeğe meydan okumanın akıl sağlığını düşünemeyecek kadar kızgındı. "Emir vermek yerine, Bay Alfa Kurt, saklanmayı bırakıp benimle konuşmaya ne dersiniz?"

"Beni zorlama, küçük kız." Sessiz, sessiz kelimeler.

Ses tonu vücudundaki her kası germiştir ama soğukkanlı bir Konsey Üyesi tarafından eğitilmişti. Korku, yakından tanıdığı bir şeydi ve şu anda damarlarında yanan duygu gibi sıcak değildi. "Sence bana söyleneni yapmaya devam mı etmeliyim?" diye sordu. "Seni şey bu mu?"

"Bir," dedi adam öylesine sakın bir sesle ki, kadın araçta tasma zorlukla takılmış bir yırtıcıyla birlikte olduğunu anladı. "Sarhoş olduğun için sana bir geçiş hakkı vereceğim."

"Tek bir alkollü içecek bile içmedim." Alkolün Psy yetenekleri üzerinde öngörülemeyen etkileri vardı ve zihinsel kontrolünün bir gramını bile kaybetmeyi göze alamazdı. "Sana kızgınlım çünkü beni susturmak için alfa statünü kullanarak tüm tartışmaları sen kazanıyorsun."

Tehlikeli bir duraklama. O kadar tehlikeliydi ki Sienna kaçmak isteyen sözcükleri yutarak ağzını kapattı.

Ta ki kamyonu in bölgesinin bilmedikleri bir yerinde durdurana kadar. Gece zifiri karanlık, yıldızsız ve aysızdı; ağaçların karanlık gölgeleri etraflarında aşılmaz bir duvar oluşturuyor gibiydi. "Neden durduk?"

"Konuşmak istedim. ."

Bu yumuşak, ipeksi ses tonuyla avuçları nemlendi.

"Alfa statümü bir kenara bırakıyorum. "

Çok öfkeliydi.

"Bakalım bu tartışmayı kazanabilecek misin?" Koltuğunda dönerek kolunu onunkinin arkasına yasladı. "şimdi bana bu gece barda büyük bir yumruk kavgasını nasıl önleyeceğini açıkla."

"Bu benim suçum değıl," dedi, adamın gücünden nefes almaya çalışarak. "Kadınlar bahaneydi - erkekler içeri girdiğimiz andan beri birbirlerine saldırmak için can atıyorlardı. Her zaman baskınlık oyunları oynuyorlar."

"Yani bunu biliyordun ve yine de odadaki cinsel enerjiyi mi yükselttin?"

Kamyonet birdenbire çok küçük, çok dar gelmişti, Hawke'ın ateşli erkeksi kokusu gözeneklerine kadar sızıyor, daha önce hiçbir erkeğin okşamadığı yerlerine dokunuyordu. "Bu benim sorumluluğum değıldi."

"Oh?"

"Hayır." Ani bir öfke patlaması. "Herkesten ben sorumlu değılim! Belki de değışiklik olsun diye eğlenmek istedim. Belki de birkaç dakikalığına kontrolün bende olmamasını istedim! Belki de sadece dans etmek istedim."

Hawke'ın kirpikleri aşağı indi. Tekrar yukarı kalktıklarında, bakışları gece ışıltısındaydı, ışık saçan parlak bir buz mavisi. şimdi kurtla konuştuğunu fark ederek nefesini içine çekti.

"Dans etmek ister misin?" En yumuşak kürk gibi tenini okşayan Husky sözcükleri.

Başını salladı.

"O zaman dans ederiz." Elini uzatarak aracın ses sistemini açtı ve dışarı çıkmadan önce bir seçim yaptı.

Yavaş, dumanlı bir türkü almaya başladığında kapısı açıldı. "Gel." Bir davet ama daha çok bir talep.

"Ayakkabılarım," diye ağzından açırdı, öfkesi gergin bir beklenti dalgasının altına gömülmüştü.

"Zemin kuru. ."

Tüm bunların bir rüya olmadığından emin olamadan elini onun elinin içine koydu ve onun dokunuşunun ve kokusunun yarattığı vahşi hislerle savaşarak kendisini aracın önüne doğıru çekmesine izin verdi. Tutuşunu kırarak ellerini kalçalarına koydu ve onu çekti.

Öne doğru eğilip kulağına doğru konuşurken nefesi yanağında sıcak bir okşayışa dönüştü. "Kollarını boynuma dola."

Komut onun sesini serbest bıraktı. "Burada alfa olmadığını sanıyordum."

"Ben ."

Oh.

Kollarını kaldırdığında, botlarının ona bir eliyle ensesini kavrayacak kadar yükseklik verdiğini fark etti, diğer elini ise omzunun kaslı sıcaklığına koydu. Adam, çenesi şakağına sürtünecek şekilde pozisyon değiştirdiğinde, kalbi bir matkap gibi hızla çarpmaya başladı.

Bu kadar yakinken, tamamen sıcak, sert bir ateşti. Saf kas ve güç. ve baştan çıkarma. Her zaman onu baştan çıkarmıştı. SnowDancer bölgesine girdiği anda Sessizliğinin sayısız parçaya ayrılmasının nedeni oydu. Mesafesini korumalıydı ama yapamadı. Sadece bir kez -sadece kısa bir süre için- onun kendisine ait olmasını istemişti.

Dişleri kulağını ısırды.

Sıçradı.

"Dikkatini ver." Gürleyen bir hırıltı.

Meme uçları, onun hissedemeyeceğini umduğu sert noktalara doğru gerildi. Ensesindeki elini yukarıya, saçlarının kalın, gümüş-altın ipeğine doğru uzatmak çok cazipti ama o anı bozmaya cesaret edemedi. O kadar güzel saçları vardı ki, kurt formundayken postuyla aynı renkteydi. Bu ona her şeyden çok kurdunun yüzeye ne kadar yakın olduğunu anlatıyordu.

"Sienna." Tenine karşı derin bir , dudakları şakağını okşuyordu. "Bu olamaz. Bunu biliyorsun."

Kanı kulaklarında şimşek gibi çakıyor, derisi çiğ, neredeyse acı veren bir arzuyla aşırı hassaslaşmış bir bedenin üzerinde geriliyordu. "Psy olduğum için mi?" diye sormak için kendini zorladı. Hawke Psy'lardan nefret ederdi, bu kadarını biliyordu ama düşmanlığının derinliğinin ardındaki nedeni bilmiyordu. Lauren ailesini sürüye bu kadar derinden kabul etmiş olması mucizevi bir şeydi.

Alçak bir hırıltı onu hareketsiz bıraktı. "Çünkü daha yeni büyüdün." Elini onun sırtında gezdirdi, sanki

Güvence.

Ama yatıştırılmaya hazır değildi. "Beş yaşındayken beni almaya geldikleri günden beri çocuk olmadım." Bir X kardinalinin Konsey kontrolü dışında yaşamasına izin verilemezdi. "Ming LeBon bana hiç ninni söylemedi."

Hawke'ın eli sırtının alt kısmına bastırıldı, büyük, sıcak ve gömleğinin ince kumaşının arasından şok edici derecede yakındı. "Beş mi?" Sesindeki kurt o kadar belirgindi ki onu anlamak için odaklanmak zorunda kaldı. "Sen bir bebektin."

Güldü ve bunun mizah içermediğini biliyordu. "Kardinaller konuşma yetisini kazanmadan önce eğitilirler." Annesiyle birlikte geçirdiği yıllarda, çocuğunun psişik düzlemde kendini korumayı öğrenmesini isteyen bir kadın tarafından verilen komutlar nazikti. Aksi takdirde ses tufanının altında boğulacağının farkında olan Sienna bu talimata hiç içerlememişti; annesinin dokunuşunu bugün bile özliyordu. "İlk bilinçli düşünce kalkan ihtiyacıyla ilgiliydi."

Ama onun bir X olduğunu keşfettiklerinde, etrafına koydukları kalkanlar, bildiği hiçbir şeye benzemeyen acımasız hapisane duvarları olmuştu. Çok küçüktü, çok korkmuştu. Nazik telepatik dokunuşuyla cesur, güçlü annesi bile gitmiş, Ming'in yarattığı sert kabuğun içinden Sienna'ya ulaşamamıştı. Muhtemelen en iyisi buydu -Kristine'in, basit bir çocuksu öfke gösterisiyle kendisini yoğun bakıma yatıran kızına karşı hiç şansı yoktu.

"Hiç oynadın mı?" Hawke'ın sesi çok sert, vücudu çok kaslı ve eziciydi.

Kendini hiç bu kadar kadınsı, hiç bu kadar cinsel bir yaratık gibi hissetmemişti. "Hayır."

Bir duraklama. "Sienna-"

"Hayır," dedi. "Başka soru yok. Bu gece olmaz." Onunla dans etmek, her parçasını hiç beklemediği bir açlıkla uyandıran ve bu büyümlü an için onun olan bir adamın kollarında bir kadın olmak istiyordu.

Kirli sakallarıyla ağırlaşmış çenesi, onu daha da yakınlaştırmak için tutuşunu değiştirirken tekrar şakağına sürtündü. Sonra, müzik çalarken

Gece yumuşayıp sessizleştikçe dans ettiler.

BILGISAYAR 2(A) ETIKETLERINDEN KURTARILDI: KİŞİSEL YAZIŞMA, BABA, EYLEM GEREKLI DEĞİL

KIMDEN: Alice <alice@scifac.edu>

KİME: Baba <ellison@archsoc.edu>

TARİH: 5 Kasım 1971, saat 11:14

KONU: re: re: JA Makalesi

ediyorum! *Journal of Archaeology*'deki makalenizi çok beğendim ve bunun kızınız olmakla hiçbir ilgisi yok
-Yeni keşfedilen gliflere ilişkin yorumunuz konusunda size tamamen katılıyorum. Cho yanılıyor. ben de biliyorum, sen de biliyorsun.

Baba, seninle başka bir şey hakkında da konuşmak istiyorum, beni rahatsız eden bir şey. Şu anda çalışmama kayıtlı dört X var (Gradients 3'ten 4.2'ye kadar) ve Psy akademisyenlerinin bana söylediği her şeye göre, bu şaşırtıcı derecede iyi yaptığım anlamına geliyor.
Bu tanımlama o kadar nadirdir ki, herhangi bir zamanda yaşayan on X-Psy olsaydı, bu bir mucize olarak kabul edilirdi.

Beni endişelendiren bu değil. Bulduğum dört kişiden hiçbiri on altı yaşından büyük değil. Çocuklardan birinin bana söylediğine göre bilinen beşinci bir X varmış, PsyNet'te tanıştığı bir kız. Ona aşık olduğu izlenimine kapıldım. Üzücü olan şu ki, on dokuzuncu yaş gününden kısa bir süre sonra gücü onu tükettiğinde ölmüş.

X'lerimin öldüğünü görmek istemiyorum.

Alice

Bölüm 10

Ertesi sabah Lucas'la bölgeye gelen silahlar hakkında konuşmak ve DarkRiver'in şehirdeki olası Saf Psy ajanlarıyla ilgili herhangi bir haberi olup olmadığını öğrenmek için DarkRiver bölgesine gittiğinde **HAWKE'IN KURDU** geçen hafta olduğu kadar sert davranmıyordu. İçindeki vahşiliğin Sienna'yla kurmasına izin verdiği temas sayesinde geçici olarak yatıştığını anlamak için fazla düşünmeye gerek yoktu.

Ona o kadar kızmıştı ki... O kız her zaman damarına basıyordu. Ama sonra onu kollarına aldı ve tüm bu öfke, onu başını eğmeye, boynundaki zonklayan nabzı ısırmaya, bir iz bırakmaya iten daha karanlık, ateşli bir sahiplenme ihtiyacına dönüştü.

Tanrım, o gömlek. Bir çekiştirmeye o çıtçıtlar kopacak ve teninin altın sarısı kremini ortaya çıkaracaktı. Onu tatmak, okşamak, sevmek istemişti. Sadece ona sarılmak, sadece onunla dans etmek kurt yanını çılgına çevirmişti ... ama gecenin ipeksi gölgelerinde çalınan bu yavaş dansı bölmeye cüret eden herkesi paramparça edebilirdi.

"Postun," dedi tembel bir ses Lucas'ın evinin etrafındaki açıklığa doğru yürürken, "eşim için güzel bir palto olur."

Hawke, Vaughn'a kehribar saçlı nöbetçinin büyük bir ardıç ağacının gölgesinde durduğu, gövdesi zengin kırmızımsı bir kahverengi olan yerde isteksizce bir parmak uzatarak, "Luc'un kokusunu alabiliyorum, içeride mi?" dedi. Bir başka büyük ağacın altında, dallarına tünemiş boş bir kulübe olan kulübeyi başıyla işaret etti.

"Evet. İçeri girmeyi aklından bile geçirme."

"Lobotomi geçirmiş gibi mi ?" Lucas'ın eşi Sascha ağır bir şekilde hamileydi. Sonuç olarak leopar alfanın koruyucu eğilimleri ölümcül sınırlara ulaşmıştı. "Ben burada bekleyeceğim. Yakında kokumu alır."

Lucas bu açıklamanın hemen ardından kulübeden çıktı. "Sascha uyuyor," dedi başını ormana doğru eğerek. "Vaughn."

"Gözümü ayırmayacağım."

"O nasıl?" Hawke, gölgelikten süzülen güneş ışığının doğru adım attıklarında sordu.

"Doğurmaya hazırım." Bir kıkırdama. "Ne yazık ki bebek olduğu yerde rahat."

"Hâlâ cinsiyetini bilmiyor musun?" Hawke kendini tutamazdı ve evet, bu teoriyi test etme şansına asla sahip olamayacağını bilmek canını çok acıtıyordu ama bu leopar alfa için duyduğu sevinci azaltmadı. "Sascha'ya sorsam bana söyler mi?"

"Dene bakalım." Tamamen dişlerden oluşan vahşi bir sırıtış. "Peki, adamlarınızın tespit ettiği şu silah sevkiyatları hakkında beni bilgilendirin."

Hawke ona hızlı bir özet geçti. "İçimden bir ses İskoçların -her şey onları işaret ediyor- bu sefer bir saldırı düzenleyeceğini söylüyor. Tamamen açık."

"Onların ve diğerlerinin birkaç kez gizli operasyonlar deneyip başarısız oldukları düşünülürse hiç de şaşırtıcı değil." Lucas küçük, berrak bir derenin kenarındaki yosunlarla kaplı eşikte durdu. "Sascha annesiyle konuştu, şehirde Saf Psy faaliyeti olduğu kesin ama çok dikkatli davranıyorlar. Sadece hoş karşılanmadıklarının değil, son ajanın Nikita onu bulduktan sonra beyninin kulaklarından dışarı sızdığının da farkındalar."

Hawke Nikita Duncan'dan hoşlanmazdı ama kadının bir tehdidin icabına bakma konusundaki becerisini takdir edebilirdi. "Bu onları tespit etmeyi zorlaştıracaktır."

"Fareler tüm şehre yayılmış durumda. Saf Psy üssüne dair en ufak bir işaret görürsek haberimiz olur." Leopar alfa Hawke'a baktı.

"Savunmasızlarınızı dışarı taşımayı mı planlıyorsunuz?"

"Bu aşamada olmaz." Hawke bu konuyu teğmenleriyle çoktan tartışmıştı. "Henüz açık bir tehdit yok ve biz kurtuz Luc." Böylesine çürük gerekçelerle evlerini boşaltmak, baskın olsun ya da olmasın her yırtıcı Dönüşen'in moralini bozardı. "İnandırıcı bir tehdit olursa ve olduğunda, işte o zaman savaşı olmayanları tahliye edeceğiz." Kaçış planları uzun zaman önce hazırlanmıştı, bir saat içinde harekete geçirilebilir ve dört saat içinde tüm in savunmasızlardan temizlenebilirdi. Herhangi bir istilacının SnowDancer'ın ilk savunma hattını aşması bundan çok daha uzun sürerdi.

Lucas'ın gözleri ormanın sessiz ışığında kedi yeşili parlıyordu. "Biz de aynı kararı verdik. Mercy'nin tahliye planlarımızı koordine etmek için Riley ile irtibat kurmasını istiyorum. Senin için uygun mu?"

". Bence WindHaven'a da haber vermeliyiz." Şahinler gerekirse hava desteği sağlayabilirdi. Luc başını salladığında, "Drew'a onlarla konuşmasını söyleyeceğim," dedi.

"Oğlunuzun Kanyon'a gittiğini duydum."

"Şahinler Drew'u seviyor - hatta sanırım bir ya da üç kez uygunsuz teklifte bulundu."

Lucas'ın başı kulübeye doğru döndü. "Indigo biliyor mu?"

"Kan dökülmesini istemedim." Hawke diğer alfabla birlikte geri dönmeye başladı. "Sascha uyandı mı?"

"Evet."

Hawke'in içinde bir kıskançlık duygusu belirdi. Bir insana böylesine samimiyetle bağlı olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. Evet, o bir alfabdı, teğmenlerine ve daha az ölçüde de sürüsünün geri kalanına bağlıydı. Ama aynı şey değildi. Hiçbiri *onun* değildi.

Anılar canlandı, zarif ve kadınsı bir beden kendi bedenine bastırıldı, vahşi baharat kokusu her nefesinde hissedildi ve kadının nabzının hızlı atışı baskın doğasına bir siren şarkısı gibi geldi. Kurt, onun sadece kendisinin olabileceğini fısıldadı, ta ki sahiplenici açlık içinden geçip kaslarını sertleştirene kadar.

Açıklıkta Lucas'tan ayrıldı ve dürtüyü kesmek için pençelerini avuçlarına batırdı. Kan kokusu havayı yaladı ve o an için cinsel ihtiyacın yakıcılığını bastırmasına izin verdi. Bu uzun sürmeyecekti, bunun tamamen farkındaydı. Eğer kendisi ve sürüsü için neyin iyi olduğunu bilseydi, birkaç gün önce başladığı işi bitirir ve bir sevgili edinirdi. Skoru bilen, sabah ona elinden geleni yaptığını bildiği için morarmış gözlerle bakmayacak bir sevgili.

başka hiçbir şey kalmamıştı.

Çevre güvenliğiyle ilgili yarım günlük vardiyasını tamamlayan Sienna, akademik bir proje üzerinde çalışmak ve Marlee ile Toby'yle akşam yemeği yemek için bolca vakti vardı. Amcası mesaiden sonra kapıdan içeri girdiğinde Walker'a, "İkisi de yatakta," dedi.

Walker ceketini silkerek kaba bir kot gömlekle kaplı sağlam omuzlarını ortaya çıkardı. "Şimdi anladım."

Gitmek yerine yemeği ısıtıp masaya koydu. Walker ayakkabılarını çıkarıp elini yüzünü yıkamak için yatak odasına girdiğinde, kadın tabağının yanına bir bardak su koyarken içeri girdi. Elini kızın başının arkasına koyarak eğildi ve Toby ile Marlee'ye yaptığı gibi dudaklarını kızın alnına bastırdı. "Sıkıntılısın."

Ona şefkatle sarılması neredeyse onu kırıyordu. "Önemli bir şey değil." Dün geceyi kimseyle konuşmaya, bir dansın acı veren büyüsünü, bir daha asla tekrarlanmayacak ama onu damgalayan bir dokunuşu paylaşmaya dayanamıyordu. Hawke'ın çenesinin şakağına değen sert öpücüğünü, sırtının alt kısmındaki büyük ve sıcak elini, göğüslerine doğru esneyen sert ve kaslı bir duvar olan göğsünü hâlâ hissedebiliyordu.

Walker geri çekilerek, çok şey gören soluk yeşil gözleriyle ona baktı ama zorlamadı. İçindeki dalgayı rahatlatmak için hızlı bir veda etti ve yıldızların aydınlattığı gökyüzünün altında yürüyüşe çıkmaya karar vererek ceketini silkti. Hawke onu kollarına aldığı anda aynı gökyüzü saf bir gece yarısıydı, sanki evrenin kendisi tek bir gizli anı çalmalarına izin vermek için komplo kuruyordu.

"Sienna!"

İrkilerek döndüğünde Maria'nın ona doğru koştuğunu gördü.

"Vardiyayı yapmaya mı gidiyorsun?"

Diğer acemi başını salladığında gevşek, ipeksi bukleler bir sıçrama yaptı. "Dün gece Hawke'la aranızda neler olduğunu anlatacak mısınız?"

"Hiçbir şey." Belki de, sadece belki de, aralarında sandığı kadar uzun yıllar olmadığı fikrini düşünmeyi bile reddeden bir adamın üstesinden gelebileceğine dair yanılsamalarını yok eden yavaş, kalp kırıcı bir danstan başka bir şey değildi.

Neyse ki Maria onun sözlerini aldı. "Vardiyan erkendi, değil mi? Geç saatlere kadar uyanık kaldıktan sonra kalkmak zor olmalı."

"İyiydi." Kalkmasına gerek yoktu - ine döndüğünden beri uyumamıştı. "Aslında, seninle aşağı inmemin bir sakıncası var mı? Henüz uyuyacak kadar yorgun değilim." Uyursa rüya görecek, Hawke'ın kokusu yumuşak karanlıkta ona musallat olacaktı.

"Misafirin başımızın üstünde yeri var." Bu bir kurdun cevabıydı.

Arkadaşça bir sessizlik içinde Maria'nın Lake'ten görevi devraldığı çevre bölümüne doğru koştular. Zor nefes alan ama nefesi kesilmeyen Sienna, birbirlerine o sevecen kurt tarzıyla dokunurken ikisini yalnız bıraktı: burun buruna, vücut vücuda, öpücük tüm vücut temasının bir uzantısı.

Sienna kendi vardiyasını in bölgesinin farklı bir alanında yapmıştı, yani burada keşfedilecek yeni şeyler vardı. Ama yine de neredeyse kaçırıyordu: pırıl pırıl ve karanlık bir kalem. Bir sürü arkadaşının cebinden düştüğünü tahmin ederek yerden aldı; sürü, topraklarına çöp atılmaması konusunda çok titizdi. Kalem eline geçene kadar, şık metalik silindirin bir kalem değil, yüksek güçlü bir fener, pahalı bir eşya olduğunu fark etmedi.

Kar Dansçıları'nda bunlardan az sayıda vardı. Neredeyse sadece sürünün melek olmayan üyeleri tarafından kullanılırdı - kurtların gece görüşü, meşalelerin sağlayabileceği her türlü aydınlatmadan daha iyiydi - titiz bir hassasiyetle giriş ve çıkışları yapılırdı. Muhtemelen birilerinin başı bunu kaybettiği için beladaydı. Bunu cebine koyarak Lake inine dönmeye hazırlanırken ona katılmak için yürüdü.

Vücudu rüyasız bir uyku çekebilecek kadar bitkin düşmüştü, girişte ondan ayrıldı ve meşaleyi yerleştirmeye gitti... paketin her bir setinin saklandıkları kutuda durduğunu gördü. Ensesindeki tüyler diken diken olunca Maria'yı aradı. Diğer kadın cevap verdiğinde "Bana bir iyilik yapabilir misin?" diye sordu.

"Neye ihtiyacınız var?"

"Geldiğimizde Lake'in durduğu yerin yaklaşık yüz metre doğusuna gidin, bana ne kokladığınızı söyleyin."

Maria koşarken çıkan hışırtı dışında ses . Sonra, "Psy. Psy kokusu alıyorum."

HAWKE Sienna'nın meşaleyi bulduğu bölümü kontrol etmeyi bitirdi. Maria gibi o da bazı Psy'ların yaydığı sert metalik kokuyu hemen yakaladı; sanki Sessizliğin o kadar derinlerine inmişlerdi ki insanlıklarını kaybetmişlerdi. En kırılgan soğuktan başka bir şey kalmamıştı.

Sienna üşümemişti.

Sıcak, kıvrımlı ve esnek kadınsı bir şekilde kaslı olan kadın, yumuşaklığıyla onu şaşırtmıştı. Her zaman düşman olmuşlardı, her zaman kavga etmişlerdi. Ona karşı bu kadar tatlı ve gür olması bir hediye idi, uzaklaşmak ise saf bir işkence. Kurdu neden böyle bir şey yaptığını anlamamıştı - hayvana göre kız olgun bir dişi gibi kokuyordu. Onun genç bir kız olduğunu ve yeni yeni kadınlığa adım attığını anlayamamıştı.

Beş yaşındayken beni almaya geldikleri günden beri çocuk olmadım.

Bu anı içinde öldürücü bir öfke uyandırdı. Çocukken Sessizliğe şartlandırıldığını her zaman biliyordu ama bunu söyleyene kadar, yeteneğinin ondan talep ettiği şeyin acı verici derinliğini anlamamıştı.

Hiç oynamamıştı.

Bu nasıl mümkün olabilir? Oyun, bir kurt için nefes almak kadar gerekti.

Bizimle oynadı.

Bu kurdun sesiydi. Kaşlarını çatarak iddiayı reddetmeye gitti. Sienna ine taşındığından beri yaptığı numaralarla onu çılgına çevirmişti. On sekizinci yaş gününü kutlamak için verdiği parti, bir sürü çıplak kurdun gölde kışkırlarını dondurmasıyla sonuçlanmıştı, kıyafetleri o kadar çok alana dağılmıştı ki, ne halt ettiklerini asla bilmek istemiyordu.

Eğer niyeti onu akıl hastanesine götürmek olsaydı-

"Bunu doğruluyor musun?"

Riley'nin yaklaştığının kokusunu almıştı ama irkilmedi. "Evet.

Kesinlikle Psy." "Kahretsin." Sert bir nefes verdi. "Bunu gerçekten yapacaklar." "Kaynaklarımızdan bir haber var mı?"

"Lucas Nikita'yla konuştu. Konsey'de gerilimin arttığını ve artık her şeyin açığa çıktığını söylüyor. Henry ve Shoshanna Scott, ikisinin liderlik etmesi gerektiğini düşündüklerini açıkça belirtiyorlar. Aksini iddia eden herkes onların hedefinde."

"Bir Psy savaşının ortasında olmamıza gerek yok." Onun görevi halkını korumaktı; Psy'lar kendilerini yok edebilirdi.

. . . bir zamanlar SnowDancer'ı neredeyse yok ettikleri gibi.

Riley "Hayır," dedi ama ses tonu başka bir soruyu gündeme getirdi.

Hawke önündeki çam iğneleriyle kaplı araziye baktı, yoğun gölgelik nedeniyle zemin başka türlü temizdi. "Benimle aynı şeyi düşünüyorsun - bunun Psy ile sınırlı kalması mümkün değil."

"Max'in de belirttiği gibi," dedi Nikita'nın insan güvenliği şefinin adını vererek, "bu bölge zaten birbiriyle bağlantılı olarak görülüyor. Ne olursa olsun bizi rahat bırakmayacaklar." Omuz silkti. "Ve gerçek şu ki, geri ısırıldık ve sert ısırıldık. Sanırım Konsey'in en azından bir kısmı bu şekilde devam etmemize izin verilemeyecek kadar fazla güce sahip olduğumuza karar verdi."

Hawke bunu biliyordu. Nikita ve Anthony'nin kötünün iyisi olduğunu da anlıyordu ama yine de sürünün birkaç Konsey üyesiyle çalışmak zorunda kalması onu kızdırmıştı. "Sınırın etrafındaki güvenlik devriyelerini artıralım. DarkRiver sınırı için çok fazla endişelenmeyin ama bize odaklanmış gibi görünseler de Psy'ların etrafta dolaşıyor olabileceğini bilmelerini sağlamalıyız."

Riley başını salladı, bakışları dalgındı. Hawke teğmenin konuşmasını bekledi. Riley ve Indigo onun üzerinde durduğu sağlam temellerdi -Riley, Hawke on beş yaşında alfa olmadan önce de oradaydı. O zamanlar Hawke'in etrafında diğer teğmenlerin gücü vardı ama o en çok en iyi arkadaşı olan bu akli başında gence güveniyordu. Biraz daha genç olan Indigo, birkaç yıl sonra resme girmişti ama Riley'nin sağ kolu olduğu gibi Hawke'un da sol kolu olmuştu. Hawke'ı birden fazla kez uçurumun kenarından çekip almışlar, gerektiğinde onu itmişler ve sorgusuz sualsiz destek olmuşlardı. Bu onun asla hafife almadığı bir hediye idi.

Riley, "Kenji ve Alexei'den stratejik planımıza ince ayar yapmalarını isteyeceğim," dedi. "Bölgemizde fiziksel keşif yapıyor gibi görünmeleri hızlı bir tırmanışa işaret ediyor. Hazır olmamız gerekiyor."

Hawke başıyla onayladı. İki teğmen sürüdeki en iyi taktiksel zekâyâ sahipti. "Drew'u da kullanın. Aksi takdirde gözden kaçırabileceğimiz zayıf noktaları tespit edebilir." SnowDancer iz sürücüsü sadece Hawke'ın sürüdeki en savunmasız kişiler arasındaki gözleri ve kulakları değildi; aynı zamanda her türlü bilgi için bir takas merkezi haline gelmişti.

Riley, "Yarın Kenji ve Alexei ile yapacağımız iletişim konferansı için onu ben alırım," dedikten sonra Hawke'a baktı. "Dün gece dansa gittiğinizi duydum."

Bu sözler vücudundaki tüm kasların gerilmesine neden oldu ama ses tonunu dengede tuttu. "Genç erkeklerle konuştum, Lucas da öyle. Bu tür saçmalıklara müsamaha gösterilmeyecektir." Genç dominantlar arasında küçük bir duruş beklenir ve kabul edilirdi. Sert fiziksel şiddet? Hayır.

"İttifak mı?"

"Kaya gibi sağlam. Bu onunla ilgili değil, sen ve Mercy yüzünden." Gençler ve yaşlılar da dahil olmak üzere herkes hâlâ bu paketler arası flört kurallarını çözmeye çalışıyordu. Testosteron da eklenince dün gece ortaya çıktı. "Bize bir leopar nöbetçi çalmanı takdir etmediğimden değil."

Riley tanıdık şakaya gülümsemedi, anlayışlı gözlerini Hawke'a dikmişti. "İki grup da sorun çıkarıyorsa José neden Lucas'ı değil de seni aradı?"

"José değişiyor. Luc gece yarısından sonraki aramayı alır."

Sadece ağaçların hışırtısıyla dolu bir sessizlik, sert bir rüzgârın gölgelikten esmesiyle ortaya çıktı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Riley orman tekrar sessizleştikten sonra sordu.

"bir şey yok."

Riley'nin lakabı boşuna Duvar değildi. "Sen hiçbir zaman bir sorunu görmezden gelen biri olmadın."

"Sorun değil."

"O zaman neden spor salonu kayıtlarında gecenin yarısında, her gece orada olduğunuz görülüyor?"

Hawke boğazının altından hırladı. "Beni takip mi ediyorsun?"

"Bu benim işim." Riley'nin öfkesi geçmemişti. "Dağlarda yalnız kurt olmana izin verdim ama kendini yok etmeni izleyeceğimi sanıyorsan beni tanımıyorsun demektir."

Hawke'ın kurdu hırladı ama Riley ile aralarında bu endişeyi ve bunun ne anlama geldiğini görmezden gelemeyeceği kadar uzun bir geçmiş vardı. "Yarın öğleden sonra yerime bakabilir misin?"

"Sormana gerek yok." Diğer adamın Hawke'a ne yapmayı planladığını sormaması, teğmeninin onu ne kadar iyi tanıdığını gösteriyordu.

Bölüm 11

SASCHA hamile karnının sert tümseğini ovaladı ve Moreno vişne reçeli kavanozuna baktı. "Hayır. Kesinlikle olmaz," dedi karnındaki çocuğa.

Bebek kıpırdandı, duyguları açlıktan kıvılcımlanıyordu.

İnleyerek kavanozu aldı, vidasını açtı ve reçeli kaşıkladı. Tadı çok tatlı, çok zengin olmalıydı. Bunun yerine, dilinin üzerinde ambrosia gibiydi. Açgözlü bir zevk iniltisini bastıramayarak DarkRiver HQ'daki personel mutfağında tezgâha yaslandı ve kaşığı yaladı. Bir kaşık daha yemek cazip gelmişti ama bebeğin açlık hissi uyandıran ısrarlarına rağmen kapağı kapattı ve reçeli kaldırdı. Çocuğuna *bunun senin için iyi olmadığını* söyledi. *Zaten çikolatalı vişneli dondurmamız vardı.*

"Bir noktayı atlamışsın." Lucas kapı aralığından parmağıyla bir işaret yaptı. Kaşığı bulaşık makinesine bırakarak yanına gitti. "Öyle mi yaptım?" "Hmm." Kedi gibi hızlı bir hareketle reçeli yalamak için eğildi.

eli nazik bir sahiplenmeyle kadının karnını okşuyordu. "Mmm, kirazlar."

Zihninde kahkahalar, saf zevk. Bebekleri babasını tanıyordu. "Her geçen gün daha da güzelleşiyorsun," diye mırıldandı kulağına. nefesi sıcak, vücudu çok hassas bir şekilde tanıdık.

Sascha elini omzunun üzerinden geçirerek ensesinde dolaştırdı. "Beni biraz daha büyüleyin."

Bir kıkırdama, ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan hınzır sözler. "Dorian seni eve bırakmaya hazır," dedi sonunda. "Ama belki de onun yerine ben gelmeliyim."

"O zaman hiç iş yapamayacağım." Panter yeşili gözlerindeki o bakışa karşı koyamayan kadın, derin bir öpücük almak için onu öne doğru çekti. "Şimdi uslu dur."

Gülerek bir elini kızın beline koydu ve onu asansöre kadar götürdü. "Bu akşam güvenlik konularını görüşmek üzere bir nöbetçi toplantısı yapmak istiyorum. Hazır mısınız?"

"Pizza sipariş edeceğim." Aşağı oka basmak için durduğunda yüzünü onun boynuna yaslayan kız, arkasından birkaç kurt ısıltı duydu.

Lucas sıırttı. "Küçük prensesimiz nasıl?"

Ondan çocuklarının cinsiyetini söylememesini istemişti ama kız olduğundan emindi. "Bebek -kız olabilir de olmayabilir de," diye alay etti, "bu sabah oldukça hareketli ve dünyaya karşı ilgili." Çocuklarının meraklı bir zihni vardı. "Yüksek düzeyde psişik aktivite."

Lucas asansöre binene kadar bekledi ve "Ne tür olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Güçlü telepati," dedi Sascha, "ama bunun dışında bir şey bilmek zor. Shine doktoruyla konuşacağım, bakalım bebeğin psişik yeteneklerini en iyi nasıl ölçebileceğimize dair bir fikri var mı?" "Safkan" Psy'lara odaklanmış olan Psy ırkının, Sascha'nınkiyle karışmış babasının vahşi Dönüşen kanını taşıyan bir çocukla başa çıkmak için gerekli protokolleri yoktu.

Öte yandan Shine, Sessizlik'in başlangıcında Ağ'dan kaçan ve insan ve Dönüşen nüfusuyla evlenen/çiftleşen Psy'nin soyundan geliyordu. "Çocuğumuza doğru kalkanlama prosedürlerini öğrettiğimden emin olmam gerekecek." Kalbi ani ve güçlü bir duygu patlamasıyla sızladı. Anne olmayı hiç beklemiyordu, bir çocuğu Ağ'da yaşadığı yarı hayata mahkûm etmeyeceğine uzun zaman önce karar vermişti. Sonra Lucas hayatına girmişti. *Sen benim kalbimsin.*

Telepat değildi ama aralarındaki çiftleşme bağı hamilelik sırasında daha da derinleşmişti ve onun kendisini duyduğunu biliyordu. Dönerek onu kollarının arasına aldı. Fısıldadığı sözler çiğ ve sertti, bir alfanın eşine söylediği aşk sözleriydi. Lucas çekici olabilirdi ama özünde böyle biriydi ve ona tapıyordu. "Bu gece eve erken gel," dedi Lucas'ın ağzına karşı, ayrıldıklarında.

Kapalı göz kapaklarını, burnunu, dudaklarının kenarlarını öptü. "Ne istersen."

Birkaç saat sonra, biri kulübenin kapısını çaldığında bedeni ve ruhu hâlâ derin bir memnuniyet içinde uğulduyordu. Sascha'nın hemen bir alarm göndermemesinin tek nedeni

diğer taraftaki adamın zihinsel imzasını tanıdı. Açarak gülümsedi. "Neden güvenliğimi sarsmak için yaşıyorsun?"

Judd Lauren omzunun üzerinden, çatık kaşlı bir DarkRiver askerinin ağaçların arasından çıkıp geldiği yere baktı. "Onları tetikte tutmak iyi bir şey. Konuşabilir misin?" diye sordu nöbetçiye el salladıktan sonra.

Beklenmedik ziyaretin nedenini bildiğinden, kulübenin saçaklarının altında özenle yerleştirilmiş açık hava mobilyalarına başıyla işaret etti. "Hadi dışarıda oturalım." Evin içinde başka bir erkeğin kokusu Lucas'ın panterini şu anda çileden çıkarabilirdi. Sascha aşırı korumacı davrandığında eşiyle yüzleşmekte bir sakınca görmese de, onun en ilkel içgüdülerle hareket eden yırtıcı bir şekil değiştiren erkek olduğunun da farkındaydı

-Ondan insan gibi davranmasını beklemek, kendisinin ayrılmaz bir parçasını inkâr etmesini istemek olurdu. "Vanilya kokulu bir demlik çay getirip oturduktan sonra," dedi, "Eldridge'in kitabı."

İfadesiz kahverengi gözler onunkilerle buluştu ama Sascha Judd Lauren'ın kalbini hissetmişti, eski Arrow'un hissetme, şiddetli bir yoğunlukla *sevmeye* kapasitesine sahip olduğunu biliyordu. "Yerini bulmaya yaklaştın mı?" diye sordu şimdi.

"Hayır." X-Psy üzerine bir araştırma projesinin sonucu olduğu söylenen ikinci Eldridge elyazması yarı efsane, yarı mitti. Hem DarkRiver hem de SnowDancer ellerine geçen her Psy bağlantısıyla bu gerçeği ortaya çıkarmaya çalışıyordu çünkü eğer böyle bir kitap varsa, Sienna'nın yetenekleriyle nasıl başa çıkacağını öğrenmesine yardımcı olacak ipuçları içerebilirdi; tıpkı Alice Eldridge'in ilk kitabının Sascha için yaptığı gibi.

Ama, diye düşündü Sascha, ellerini porselen çay fincanının etrafında kavuşturarak, o sırada farkında olmasa da, hiçbir zaman Sienna kadar yalnız olmamıştı. Hareketsiz olabilirlerdi ama ağda binlerce E-Psy vardı. Başka hiçbir kardinal X-Psy yoktu. "O nasıl?"

Judd çayından bir yudum aldı, şaşırtıcı derecede *erkek* bir yüz ifadesi takındı - nedense eski bir suikastçıdan böyle bir şey beklemiyordu - ve hemen geri . "Bakımını yapıyor," dedi. "Şu anda sorun psişik kontrolünde değil, duygusal dengesinde."

Sascha satır aralarını okudu. "Belki de onunla konuşmalıyım." Sienna DarkRiver'da geçirdiği süre içinde Sascha'nın ailesinin bir parçası haline gelmişti ve Sascha diğer kardinalin, 'nın kendi eşi kadar baskın ve güçlü bir adamla nasıl başa çıktığını kendi gözleriyle görmek istiyordu. Kalbinde Sascha'nın Sienna'yı uzak durması için uyaracağı kadar çok yara izi taşıyan bir adamla... Sienna'nın kendi yaralarını taşıması dışında.

Judd'un parmakları masanın üzerinde yumruk şeklinde kıvrıldı ve Sascha bir an için kalbini parçalayan duygulara ihanet edebileceğini düşündü ama tek söylediği, "Onu bu gece aşağı indireceğim," oldu.

Başka hiç kimseyle konuşmasa bile Brenna'ya güveneceğini bildiği için rahatlayan Brenna, kendi fincanını bıraktı. "Ben sakat sayılmam." Bir leopar kadar kötüydü. "Lucas'la birlikte geleceğim."

"DarkRiver bölgesinin kalbinden bu kadar uzağa gitmenize izin vermeyecektir. Adama biraz huzur verin."

"Judd! Kurtların arasına bu kadar iyi uyum sağlamana şaşmamalı." Gülerek, Sienna'nın inden uzaklaşmasının aslında daha iyi olabileceğine karar verdi. "Peki, senin yönteminle yaparız."

Eski Ok, Judd'ı bu kadar ölümcül yapan aynı yetenekle doğmuş küçük bir çocuğu görmeye giderken ormanın içinde erirken, Sascha bir fincan çay daha doldurdu ve gizemli Eldridge el yazmasını düşündü. O, Faith ve Ashaya tüm kaynaklarını boş yere tüketmişlerdi. Hatta bu konuda Shine'ın müdürüne bile güvenmişti ama Dev'in adamlarının ilk sığınmacı grubunda X harfi yoktu ve onlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorlardı.

Ana akım dünya söz konusu olduğunda, X-Psy diye bir şey yoktu.

Sienna'nın onları Psy istilasından haberdar etmesinin ertesi günü **öğleden** sonra Hawke, kökleri yetişkin bir adamın gövdesi kalınlığında olan ve soğuk dağ iklimine uyum sağlamış sayısız yabani çiçekle bezeli eski sekoyaların çevrelediği küçük bir açıklığın güneş gören bir köşesine çömelmişti. "Hey, Rissa."

Tek cevap sessizlikti. Ama bu huzurlu bir sessizlikti. Burası huzurluydu, ne zaman ihtiyacı olsa sığındığı yerdı. Ve bugün, buna umutsuzca ihtiyacı vardı.

"Hepsi," dedi, birkaç serseri yaprağı temizleyerek ögle vakti gökyüzünün gölgesindeki narin bir kır çiçeğı parçasını ortaya çıkarırken, "sebepsiz yere inatçılık ettiğimi düşünüyorlar. Onu koruduğumu anlamıyorlar." Sienna'dan acımasızca etkilenmişti. Başka hiç kimse olmasa bile o kadarını kendine itiraf etmişti. Ama acımasız gerçek şuydu ki, ona fiziksel bir ilişkinin ötesinde çok az şey verebilirdi. "Kalbimi sana uzun zaman önce verdim."

Theresa bir ığda öldüğünde beş yaşındaydı. On yaşındaydı. Onu bir erkeğın bir kadını sevdiği gibi, hatta bir oğlanın bir kızı sevdiği gibi sevmek için çok gençti. Ama kurt, tanıştıkları andan itibaren onun kendisi için kim olduğunu, kim olacağını anlamıştı. -Arkadaşı.

O andan beri çok iyi arkadaşlardı; aralarındaki bağ parlak, ışıltılı bir iplik gibiydi; ilişkileri kahkahalarla ve masumiyetin ötesinde bir zevkle doluydu. Sienna'nın yakınında olduğu her an onu bıçak gibi keskin pençeleriyle tırmalayan arzunun çalkantılı doğasına hiç benzemiyordu. Sadece kokusu bile kurdunu çılgına çevirebilirdi, tadı ise dilinde kalıcı, ıldırımcı bir baharattı.

"Kurtlar sadece bir kez çiftleşir, Rissa," dedi, taktığı lakabı kullanarak. "Bunu herkes bilir."

Ama hiç çiftleşmedik.

Theresa'yı düşündüğünde zihninde duyduğu ses asla onun olduğu çocuk değil, olacağı kadındı. Sıcaklık ve nezaket dolu bir kadın, bir asker değil, sürünün atan kalbinin bir parçası olan anaç bir dişi olacak bir kadın.

"Fark etmez," diye mırıldandı, hayatının büyük bölümünü şekillendiren bir gerçekten vazgeçmeyi reddederek. "Sen benim eşimdin. Yeterince büyüdüğümüzde çiftleşecektik."

Rüzgâr ağaçların arasından, saçlarının arasından fısıldadı. Bu, yıllar boyunca binlerce kez hissettiğı bir dokunuştı ve her seferinde onu merkezde ve sakin bırakmıştı. Ancak bugün, ayağı kalkarken

ve bir kadın olarak kalbinin sahibi olacak kızın ebedi istirahatgahından uzaklaşırken, garip bir şekilde ve dengesiz hissetti.

Bu ne insanın ne de kurdun hoşuna giden bir his değildi.

SIENNA o akşam sekiz civarında Judd'la birlikte DarkRiver bölgesine gitmeye hazırdı. Odasından çıkarken Riordan'ı görünce elini kaldırdı. "Merhaba."

"Hey." Birkaç adım ötede durdu, ayak ayak üstüne attı ve onun bakışlarından kaçındı. "Sen iyi misin? Hawke geçen gece Wild'a geldiğinde oldukça sinirliydi."

"Hiçbimize zarar vermeyeceğini biliyorsun." Bu soruyu sorduğu için yaşadığı şaşkınlığı gizlemeye çalışmadı, bu o kadar anlaşılmazdı ki.

Riordan renk değiştirdi, başını kaldırdı. "Ah, evet. Ben bundan bahsetmiyordum."

Sienna bakakaldı.

"Tanrım, Sin senin onun olduğunu açıkça belirtti."

Bir anı yumruğu; onu öpecek kadar yakınında tutan sert bir erkek vücudu, sesi duyularına karşı samimi bir sertlik, elleri teninde çok büyük ve sıcak. "Hayır," diye zorladı, "orada hiçbir şey yok." Olmasına izin vermezdi.

"Emin misin?" Riordan'ın gözlerinin kenarları kırıştı. "Mesele şu ki, artık kimse sana yaklaşamayacak."

"Şaka yapıyorsun."

Omuz silkti, bir elini çikolata karası buklelerinin arasından geçirdi. "O alfa, bebeğim. Sadece bir aptal onun bölgesine girmeye çalışır."

Dişlerini sıktı. "Ben. Değilim. Onun Bölgesi değilim."

"Hey, bak, bu Marlee değil mi?"

Sienna otomatik olarak döndü. Kandırıldığını fark edip yüzünü ona döndüğünde Riordan ortalıkta görünmüyordu. "Tavuk!" diye seslendi yoluna devam etmeden önce.

Çıkışa yakın bir yerde Evie'ye rastladı ve ona diğer aceminin saçmalayıp saçmalamadığını sordu.

Arkadaşı yüzünü buruşturdu. "Um, hayır. Hawke'ın kesinlikle alfa sahiplenici bir havası vardı."

"Beni istemiyor." Onun önyargılarının ötesini görecektik kadar değil. Çenesi gerildi, kasları sanki bir kavgaya hazırmış gibi gerildi. İnatçı, kibirli, sinir bozucu adam!

"Hey." Evie elini Sienna'nın koluna koydu. "Belki de bu iyi bir haberdir -cidden, onu karşısına alacak her kadının cesarete ihtiyacı olacak. Büyük olanlara."

"Benimkilerin çok küçük olduğunu mu söylüyorsun?" Küstahlaşmak, hüsrana uğramış öfkesinin ateşini körüklemek, içindeki acıyı, Hawke'a karşı duyduğu bu çekimin onu vahşileştirmesine izin vermemek için ettiği tüm yemirlere rağmen giderek büyüyen yarayı kabul etmekten daha kolaydı.

"Ukala." Evie gülerek başını salladı. "Bak, eğer ortada gerçekten bir şey yoksa, Sürü erkeklerinin bunu bildiğinden emin olmalı.

Aksi takdirde, sadece flört hayatınız sürü içinde bir ölüm sarmalına girmekle kalmayacak, erkekler size doğru bakmaya cesaret eden diğer erkekleri, Dönüşen ya da insan, korkutup kaçıracaklardır."

"Hayır mı?" Sienna'nın başka biriyle çıkmak gibi bir niyeti yoktu ama Hawke tarafından sahiplenilip sonra da istenmeyen kişi olarak bırakılarak küçük düşürülmek istemiyordu.

"Birkaç yıldır SnowDancer'ın XY bileşeninin etrafındasın." Evie kaşlarını kaldırdı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Sürü erkekleri bir arada kalır."

Aklında bu düşünce dönüp dururken, Judd'ı beklemek için gittiği Beyaz Bölge'nin yakınındaki ağaçların arasından Hawke'ın çıktığını görecektik durumda değildi. Kurt solgunluğundaki gözleri onu hemen fark etti ve önündeki geceyi engellemek için yönünü değiştirdi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, sanki bilmeye hakkı varmış gibi.

"Seni ." Sözlerini tehlikeli bir sessizlik karşıladı.

. . ve kendini tutamadı. "Tabii rütbeni yükseltmiyorsan?"

Derisinin kemikleri üzerinde gerildiği, kalp atışlarının kulaklarında çınladığı bir sessizlik.

"Zorlamak zorundaydın, değil mi Sienna?" Sienna'nın bakışlarıyla buluşmak için başını geriye eğmek zorunda kalacağı kadar yaklaşan adam uzun, derin bir nefes aldı. "Şampuanını değiştirmiştin."

Adamın sesini duyunca vücudunu aniden eriyen bir sıcaklık kapladı; sanki adam kokunun tadını çıkarıyordu. "Lara'nın bu sabah dinlenme odasındaki kadınlara dağıttığı bazı örnekler vardı." SnowDancer şifacısı sinirli bir ruh halindeydi, bu yüzden Sienna çenesini kapalı tutmuş ve eline tutuşturulan numuneyi almıştı. "Yabani elma." Bunu neden söylediği, neden onunla konuşmaya devam ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Hoşuma gitti." Saçının bir tutamını parmaklarının arasında gezdirmek için elini kaldırdı.

Vücudundaki her hücreyle savaşarak geri adım attı. "Kesin şunu. Dokunmak yok. Sahiplenici davranmak yok."

Hawke'ın kurdu yüzeye çıktı, insan derisinin ardında ilkel bir varlıktı. "Ah?"

"Ya hep ya hiç." İçi titriyor, kanı bir sıcak bir soğuk akıyor olmasına rağmen kendini tuttu. "Eğer beni istiyorsan, al beni. Ya da bırak gideyim."

Yavaşça göz kırptı, kişiliğinin gücü teninde bir nabız gibi attı, neredeyse fiziksel bir itme oldu. Akıllı olsaydı geri adım atardı ama söz konusu olan duygusal hayatıydı ve onu birine teslim etmek için çok fazla mücadele etmişti. Baskınlığa alışkın bir alfa kurt bile olsa. "Az önce öğrendim ki," dedi aniden kupkuru kesilen boğazından, "Wild'da yaptığın sahneden sonra hiçbir erkek bana çıkma teklif etmeyecek.

"Gerekirse bir ilan ver," diye devam etti kurt gözlerini kırpmadan onu izlerken, "ama senin olmadığımı bildiklerinden emin ol." Ona duyduğu ihtiyaç içini parçalayan bir pençeydi. Sonunda Rosalie'yle ya da başka bir sürü arkadaşıyla yattığında, bu onu vahşileştirecekti - bunu kontrol edemezdi, ama herkesin önünde atılmanın aşağılanmasına katlanmak zorunda kalmamasını sağlayabilirdi.

Alçak bir hırıltı ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Yerinde durmak zordu, çok zordu, tek yapmak istediği geri çekilip onun her tarafına sürünmekti. *Hayır. Daha fazla değil. Bir sevgili edinmeyi planlıyor.* Kurdunun dokunma açlığını doyumak için yapmayı planladığı şeyi zihninde hatırlaması bardağı taşıran son damla oldu. "Ciddiyim Hawke." Kendini onu istemeyen bir adamın kollarına atmaktan bıkmıştı.

"Çok kararlısın," diye mırıldandı o sakin ses tonuyla, adrenalın vücuduna hücum etmişti, beyninin ilkel kısmı bir yırtıcının huzurunda olduğunun farkındaydı. "Birini mi gözüne kestirdin?"

Ona bunu söyleten şeyin ne olduğunu bilmiyordu. "Hayır. Ama bakire olarak ölmek gibi bir planım yok."

Bölüm 12

HAWKE YIRTICI HAYVAN GIBI DURUYORDU. "Kit iyi bir çocuk oldu, değil mi?"

"Yine söylüyorum, seni ." Gözünün korkmasına izin vermeyerek adamın omzunun üzerinden baktı. "Affedersiniz, aracım geldi."

Hawke onu engellemek için yana doğru adım attı. "Hayır."

Adamın etkisi o kadar güçlüydü ki, vücudu onu olduğu yere kilitlemekle tehdit ediyordu. Sadece öfkesi devam etmesini sağladı. "*Kimilda.*"

Kadının komutunu duymazdan gelerek, bir sonraki sözlerini cipten yeni inmiş olan Judd'a yöneltirken bile bakışlarını vahşi kurt bakışlarıyla onun üzerinde tutmaya devam etti. "Onu nereye götürüyorsun?"

"Sascha'yı görmeye gidiyorduk ama az önce hızlıca takip etmem gereken bir temasım oldu." Judd Sienna'ya baktı. "Bunu yarına erteleseک olur mu?"

"Elbette."

"Gerek yok." Hawke gülümsedi ve anahtarları almak için elini uzattı. "Onu kedilere götürebilirim."

Sienna Judd'a baktı ve ona duyulmamış gibi görünen telepatik mesajlar gönderdi. "Hayır, sorun değil," dedi yüksek sesle.

"Bekleyebilirim-"

Ama Judd çoktan Hawke'a anahtarları uzatmıştı. "Bu gece gitsen iyi olur," dedi. "Ziyaretin Sascha'nın güvenliği tarafından onaylandığına göre."

"Ben sürebilirim," diye dişlerini sıkarak yolunu kesen kurda işaret etti. "Judd sadece tartışmaya katılmak istediği için benimle geliyordu." Bir elini uzattı. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

Şok olmuştu ama kaçma girişimini durduran Judd'dı. "Geç oldu. Bu yolu hiç karanlıkta kullanmadın ve geri döndüğünde hava daha da kararmış olacak."

Neyin var senin?! Telepati kurdu. Onunla arabada yalnız kalamam. Özellikle de o buz mavisi gözler

hafifçe parlıyor.

Bununla başa çık. Acımasız bir cevaptı. *Bunun bir teğmenin emri olması gerekiyorsa, olmuş bilin.*

Çenesini sıkı ama emre itaatsizlik edip olgunluğunu bir kez daha sorgulatmaya hiç niyeti yoktu. Ya Hawke'ın sürmesine izin verecek ya da olduğu yerde kalacaktı. İkinci seçeneği tercih etmek cazipti ama hem Sascha'yı görmek istiyordu hem de Hawke'a planlarını bozduğunu bilmenin tatminini yaşatmayacaktı. "Ben arabada bekleyeceğim."

Hawke, Judd'la konuşmasını bitirip sürücü koltuğuna oturduğunda o da yolcu koltuğuna yerleşmiş, kablosuz hoparlör kulaklıkları kulaklarındaydı. Cipi geri döndürüp yola çıkana kadar hiçbir şey söylemedi. Sonra eğildi ve kendi tarafındaki tomurcuğu çıkardı.

"Hey!"

Ama küçük müzik çaları da kucağından almayı başarmış ve omzunun üzerinden arka koltuğa fırlatmıştı. "Görmezden gelinmekten hoşlanmıyorum."

Çenesini tuttu ve koltuğunda dönerek müzikçalara uzandı. Onu bulmasına izin verdi ... bir an sonra değişen bir hızla elinden aldı. Hala elinde olan tomurcukla birlikte tekrar arka koltuğa düştü. "Bir dahaki sefere camdan dışarı atarım."

"Yapabilirdim-" Kızgın bir nefes verdi ve kalan tomurcuğu çıkarıp ön panelin üzerindeki bir tepsiye koydu. "Şimdi kim çocukça davranıyor?"

Omuz silkti ve kadın müzik çaları almak için daha fazla çaba göstermeyince koltuğuna yaslanarak rahatladı. "Country ve western mi?" dedi SnowDancer'ın kasıtlı olarak kaba tuttuğu orman yolunda ilerlerken, hover araçlarının kullanımlarını caydırmak için bol miktarda alçakta asılı yeşillik vardı

-Kimsenin karadan gizlice emin olmak için. "Seni rock 'n' roll tarzında bir kız olarak seçerdim."

Pencereden dışarı bakarak onu görmezden geldi.

Ancak görmezden gelinmek istemediğinde, iki yüz kilodan fazla kaslı erkek kurdu görmezden gelmek zordu. Elini uzatıp kızın saçından bir tutam çekti. "Bana Kit'ten bahset."

Adamın elini itti, bunu sadece ona izin verdiği için başardığının farkındaydı. "Kit zeki, seksi ve muhteşem. Tam bir paket." Ayrıca çok komikti ve sadece bir kedinin yapabileceği şekilde çekici olabiliyordu. Onun yerine bir kurda açlık duyacak kadar kötü bir zevke sahip olması çok kötüydü.

Hawke'ın elleri manuel direksiyon simidinde sıkılaştı. "Gerçek bir prens."

"Ondan bir şeyler öğrenebilirsin."

"Dikkatli ol." Sessiz bir uyarı. "Sadece bir yere kadar zorlayabilirsin."

Umursamayacak kadar kızgın, üzgün ve acı içindeydi. "Vay canına," dedi sahte bir şaşkınlıkla, "rütbeni geri almadan önce tam *iki* dakika dayandın."

şok olmuştu, adam güldü. Bu açık, sınır tanımayan bir sesti ve onun tüm dikkatini üzerinde toplamıştı. Hawke nadiren böyle gülerdi, asla onunla birlikte gülmezdi. Böylesine açık bir neşeyle, sesindeki, yüzündeki kurtla. "Gerçek bir velet olabilirsin."

Gölüşü sert bir okşayış gibi onu sarıp sarmalamış, savunmasını sıfıra indirmişken sert bir tavır takınmak zordu ama bunu görmesine, onun söz konusu olduğuunda ne kadar savunmasız olduğuunu görmesine izin veremezdi. "Bu beni haksız yapmaz."

"İyi," dedi. "Sadece biz olduğuumuzda ne rütbe, ne alfa, ne de asker var. Sadece Hawke ve Sienna var."

Onun hiyerarşiyi bir kenara bırakmasını sağlamayı başaracağını milyon yıl geçse de tahmin edemezdi. Nefesi boğazında düğümlendi, avuçları aniden nemlendi.

"Kelimeleri mi unuttun?" Dikkatini orman yoluna vermeden önce buz mavisi bir bakış .

Hawke'ın gözlerinin rengi, şekli ne olursa olsun hiç değişmediğinden, çoğu insan bir adamla mı yoksa bir kurtla mı konuştuklarını anlayamazdı. Sienna her zaman bilirdi. *Her zaman*. İçindeki güç, Hawke'ın diğer yarısı olan kurtta da aynı vahşi enerjinin olduğuunu fark etmişti. "Hayır," dedi sonunda, "sadece o kurallara geri dönmeden önce ne kadar dayanabileceğini merak ediyorum."

" devam et bebeğim," diye mırıldandı o alçak, derin sesiyle, vücudunda hiç dokunmaması gereken yerlere dokunarak. "Sana ne kazandıracağını göreceğiz."

"Hayal kırıklığı!" dedi, adrenalin yüklü bir cesaretle tedbiri elden bırakarak. "Bana kazandırdığı tek şey bu. Eğer cinsel çekim mantıklı bir kurala uysaydı, şu anda şansını denemekten korkan bir adamın yanında oturmak yerine Kit'le yatakta olurdum."

Yüklü bir sessizlik.

Sienna bunu söylediğine inanamıyordu. Bu onun için bile fazla ileri gitmekti. Hawke alfabeydi -aralarında şu anda kurallar işliyor olsun ya da olmasın- bu da onun herhangi bir Psy ya da insan erkeğinden, hatta çoğu Dönüşen erkeğinden bile daha baskın olduğu anlamına geliyordu. Böyle erkekler güçlerinin herhangi bir seviyede sorgulanmasından hoşlanmazlardı.

"Sascha ile görüşmenizden sonra," dedi, sesi tehditle ipeksi bir hal almıştı, "işte o zaman korku hakkında konuşacağız."

Sienna koltuğunda arkasına yaslandı ve kalp atışlarını kontrol etmeye çalıştı. Adam duyabiliyordu, bundan hiç şüphesi yoktu. Ama o Psy'ydı, Ming LeBon'un çırağıydı. Kimsenin onu korkutmasına izin verecek değildi; vahşi kurtların ona liderleri gibi davranmasına neden olacak kadar ölümcül, yırtıcı bir şekil değiştiren kurdun bile.

Pirinç toplar. Büyük olanlardan.

Evie'nin sözlerinin anısı ona biraz histerik bir güven verdi, ama yine de güvendi. Ming'in şefkatli bakımında bile kişiliğini korumasını sağlayan iradesinin her zerresini kullanarak kalp atışlarını ve nefes alışını kontrol altına aldı. Bunun hissettikleriyle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey çok daha büyük dişleri olan bir yırtıcıyla çok tehlikeli bir oyun oynamakla ilgiliydi.

Lucas ve Sascha'nın evinden çok da uzak olmayan küçük bir açıklığa giden yola girdiklerinde bir hırıltı araca doldu, duyularını doldurdu. "Tadın buz gibi."

"Bu gerekli," dedi yapmacık bir sakinlikle. "Öyle olduğunu biliyorsun." Kedilerle birkaç ay geçirmek için yuvadan ayrılmadan kısa bir süre önce onu aktif bir halde yakalamış, neler yapabileceğini ilk elden görmüştü. X-marker'ın öfkesinden yararlanma deneylerini denemek için izole bir bölüm seçmişti ama bir saat sonra arkasını dönmüştü ve işte oradaydı, kocaman bir kurt, gururlu ve güzel.

Aracı durma noktasına getirdiğinde cevap vermedi. Araçtan inerek derin bir nefes aldı, sanki çok büyük, çok kötü bir kurdun ininden kaçmış gibi hissediyordu. Sonra cipin kaputunun üzerinden Hawke'ın gözleriyle karşılaştı. Aman Tanrım. Buz mavisî gözleri ve gümüş-altın saçlarıyla Hawke onun tüm fantezilerini gerçeğe dönüştürmüştü.

Ve diğer her şeyi dışlayarak ona odaklanmıştı.

Kuru dudaklarını ıslattı, adamın gözlerinin hareketi takip ettiğini gördü. "Kes ."

Belli belirsiz bir gülümseme vücudundaki her bir tüyün titreyerek kalkmasına neden oldu. "Ne kadar hızlı koşabilirsin?" Bir kurdun sorusu.

"Senden kaçmıyorum." Yerinde durdu.

"Göreceğiz." Cipi iterek kulübeye giden yolu açtı. "Ben Sascha ile konuşurken senin gitmen gerekiyor," dedi.

Kurdun tehdidini gerçekleştirmeyeceğinden emin olduktan sonra.

Kadını şaşırtan bir şekilde, adam hiç itiraz etmedi. "Ben koşmaya gidiyorum. Luc şu anda Sascha'ya yakın olmamdan hoşlanmıyor."

"Gerçekten mi?" İrkilerek, DarkRiver alfasının eşiyle birlikte beklediği yere doğru baktı, küçük bir ışık açık oturma alanını aydınlatıyordu. "İkinizin birbirinize güvendiğini sanıyordum."

"Eşi hamile. Bu dengeyi değiştirir." Elini kaldırıp alfa çifti selamladıktan sonra ona baktı. "Bir saat içinde döneceğim. Yeterli zaman var mı?"

Onun ani işbirliğine güvenmiyordu ama kendi ses tonunu da aynı iş ciddiyetinde tutmaya çalıştı. "Yirmi dakika daha mı?"

"Tamam." Sonra karanlıkta şık bir gölge gibi kayboldu.

Kalbi, onun inanılmaz hızına tanıklık ederken katı zihinsel kontrolünün mengenesinden kurtulup göğsüne çarptı. Eğer Hawke onu kovalayacak olursa, umarım iyi bir başlangıç yapmış olurdu. Yine de yakalanmak daha eğlenceli olabilirdi.

"Sienna." Lucas'ın sesi, Hawke'ın kurduna av olma fikrine sandığı kadar karşı olmadığını fark etmesine neden oldu.

Kulübeyle mesafeyi kapatırken, dikkatinin dağınıklığının belli olmamasını umarak gülümsedi. "Merhaba."

"Oturun." Leopar kendi sandalyesinden kalktı. "Kulak misafiri olmayacağım ve nöbetçilerin de öyle olduğundan emin olacağım."

Sienna bu nezaketin nedenini biliyordu çünkü Sascha'yla arasındaki çiftleşme bağı, herhangi bir şekilde tehdit altında hissettiği anda bunu anlayacağı anlamına geliyordu. "Teşekkürler."

Lucas sessiz bir kedi zarafetiyle oradan ayrıldı. Aynı anda ayağa kalkan Sascha, Sienna'ya kendisini içeri kadar takip etmesini işaret etti. "Orası daha sıcak. Ayrıca en sevdiğin çikolata-karamel diliminden de var."

Çocuksu bir sevinç kıvılcımı. "Gerçekten mi?" Tatlılara karşı koymak onun için zordu - Net'te yemek de dahil olmak üzere şehvetli her şeye izin verilmiyordu. Dışarı çıktığından beri tıka basa yemek istiyordu. Yemekle, duygularla... ama en çok da Hawke'la.

Vücudundaki ısı azaldı ve Sascha'nın sonraki sözlerini yakalamak için odaklanmak zorunda kaldı.

"Lucas'a, nöbetçiler bu akşamki toplantı için buraya gelmeden önce onu aerie'de saklamasını söyledim. Aksi takdirde" -sıcak bir kahkaha- "bir kırıntı bulabilirsen şanslısın. Otur. Ben çayı getireyim."

Sienna onun yerine Sascha'yı aşağı itti. "Ben yaparım, her şeyin nerede olduğunu biliyorum." Tencereyi masaya getirip demlenmesi için bir kenara koyarken, Sascha da dilimi kesti.

"Yani," dedi empat, zengin çikolatalı ikramı tabağına koyarken, "Hawke seni kovalamak istiyor."

Sienna donakaldı. "Lucas bunu ta buralardan mı duydu?" "Hı-hı. Hawke da duyacağını biliyordu."

Sienna'nın bu ifadenin anlamını kavraması birkaç saniye sürdü. "Bana açık açık aramızda hiçbir şey olamayacağını söyledi." Yine de yeni bir iddia ortaya atmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı.

"Hmm."

"Ne?" Bu konuyu Sascha ile konuşabilmek rahatlatıcıydı. Indigo pek çok açıdan arkadaşı ve rehberi olmuş olsa da, Sienna'nın onunla konuşmakta tereddüt ettiği tek konu Hawke'ydi; teğmeni zor durumda bırakmak istemiyordu.

"Wild'da neler olduğunu duydum."

"Bunun için onu hâlâ tekmeleyebilirim." Çayı doldururken, lale şeklindeki ilginç fincanlardan birini Sascha'ya doğru itti. "Bana sanki on yaşındaymışım gibi davrandı." Poposuna dokunması ve elini orada tutması dışında. Hatırlayınca kalçaları sıkıştı.

"Bu , değil mi?" Sascha'nın sesi nazikti. "Yaş sorunu."

"Bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Her zaman daha genç olacağım." Çay fincanını tutuşunun gücüyle kıracağından korkarak fincanı yere . "Ama," diye ekledi, sesi duyguyla titriyordu, "sadece hayatta kalmadım ve yeteneklerimin kontrolünü kazanmadım, bunu PsyNet'in dışında yaptım. Bir çocuğun yapacağı bir şey değil." Hayatını istediği gibi yaşama hakkını kazanmıştı. "Kurt Ekselansları'nın tüm bunları göz ardı etmesine izin vermeyeceğim çünkü bu onun tanımamasını kolaylaştıracak-"

Sienna sözlerini ısırarak kesti ama Sascha'nın onlara ihtiyacı yoktu. Genç X'i Hawke'la birlikte gördüğü andan itibaren, aralarındaki o çekimi hissetmişti. Başlangıçta bunun ne bir adı ne de bir tanımı vardı. Şimdi bile ham, isimsiz bir şey olarak kalmıştı ama *güçlüydü*. Hawke'ın Sienna'yla arasına mesafe koyma kararını geçersiz kılacak kadar güçlü, onu gölgelerden çekip çıkaracak kadar güçlü.

Sascha empatik duyularıyla Hawke'a ilk dokunduğunda öylesine büyük bir öfke hissetmişti ki, bu onu şaşkına çevirmişti. Bu adam, diye düşünmüştü, asla sevemezdi, bu öfke görüşünü kırmızı bir pus gibi kapladığı sürece sevemezdi. Ama sonra onu Sienna'yla birlikte görmüştü.

Aydan aya, yıldan yıla, aralarındaki düşmanca ilişkinin garip simyası bu öfkenin zehrini yok etmiş, geriye pırıl pırıl, bilenmiş bir bıçak kalmıştı; hâlâ ölümcül ama çok daha sağlıklı.

Ancak Sascha, Hawke'nin kendisinden E-atamasına ilişkin iddiasını kanıtlamasını istediği o gece başka bir şey daha hissetmişti. Bu asla yüksek sesle söylemeyeceği bir gerçek, asla paylaşmayacağı empatik bir sırdı ama kurt alfanın içinde derin bir yalnızlık, sevgili sürüsünden bile ayrı tuttuğu bir parçası vardı. Sienna o vahşi, kırık kalbe ulaşabilirse ...

"Bir alfa," diye söze başladı Sascha, diğer kardinalin elinden gelen her türlü yardımı yapmasını isteyerek, "kadınının kendisine tüm arınmış olarak gelmesini ister. Engeller olmadan. Duygusal kalkanlar olmadan. Ben Lucas'ın sorgusuz sualsiz ona ait olduğunu bildiği, ne olursa olsun yanında duracakacı da olsa ona gerçeği söyleyecek tek ."

Sienna, hakkını yemeyelim, bu açık sözlü tartışmadan çekinmedi. Bunun yerine, yıldızlarla parlayan gözleri yoğun bir konsantrasyon içinde gece yarısına döndü. "Peki ya nöbetçiler?"

"Bu da nadir bir güven türü ama ..." Bu bağı başka birine açıklamak neredeyse imkânsızdı ama Sienna'nın anlaması gerekiyordu, bu yüzden Sascha kelimeleri buldu. "Benim için o asla ve asla benim alfam değil. O sadece Lucas, kalbimi tutan adam."

"Öyle değil mi? Bir alfanın doğal baskınlığı göz önüne alındığında, bu derinlikteki savunmasızlık sizi daha zayıf bir konuma getirmiyor mu?"

"Hayır, çünkü o da aynısını geri veriyor." Onu panter kalbinin tüm vahşi gücü ve şiddetli bağlılığıyla seviyordu. "O daha fazlasını veriyor."

"Hawke'la bu tür bir ilişki kurabilir miyim bilmiyorum," diye mırıldandı Sienna, "onu dinletmeyi, *görmesini* sağlamayı başarsam bile." Cesaret kırıcı değil, daha çok düşündürücü bir ifadeydi. "O Lucas gibi değil."

Sascha bekledi.

Sienna, "Lucas'ın beni sana ya da sürünün geri kalanına karşı bir tehdit olarak görse tek bir darbeye öldürebileceğini ve öldüreceğini anlıyorum," dedi, "ama o gülümsüyor, gülüyor ve oynuyor."

"Hawke kendi payına fazlasını yaptı." Sascha, kurdun Lucas'ı kızdırmak için onunla kaç kez flört ettiğini sayamıyordu.

Sienna tabağındaki çikolata dilimini itti. "Benimle hiç oynamıyor."

"Eşime göre kurtların tuhaf bir oyun anlayışı var." Sascha başını salladı. "Onu çıldırtmana izin veriyor, değil mi?"

"Beni cezalandırdı."

Sascha bu hoşnutsuz ifadeye güldü. "Muhtemelen bunu hak etmişsindir."

"Evet, öyle yaptım." Sascha'nın kendi kendini yönlendirdiğini tahmin ettiği bir kaş çatma. "Ama baş başayken hiyerarşiyi görmezden gelmem için bana yeşil ışık yaktı."

Sascha ayağa kalktı, şaşkınlığı o kadar büyüktü ki bebek tekmeleyerek bu sırra ortak olmak istedi. Elini karnının üzerinde yumuşatırken aynı zamanda çocuklarının aktif zihnini de yatıştırdı.

diğer eliyle Sienna'nınkine dokundu. "O halde," dedi, içinde parlak bir kıvılcım çakmasını umarak, "gerekirse onu pusuya düşürün ama *yalnız yakalayın.*"

Bölüm 13

neredeyse hazır olan Lara elbisesini kalçalarının üzerinde düzeltti. Parlak bir gün ışığı sarıydı, bir anlık aldığı bu elbisenin kısa ömrünü dolabında çürüyerek geçireceğinden emindi. Ama Drew onu denemeye ikna etmişti ve ne biliyor musunuz, teninin doğal koyu bronzluğuna karşı çarpıcı görünüyordu.

Tasarımın kendisi süslü değildi. Elbisenin basit bir kare yakası ve kalın askıları vardı, bedeni beline kadar oturuyor ve burada hafif bir kıvrımla dışarı doğru genişliyordu. New York'a yaptığı bir gezi sırasında bir sokak tezgahından aldığı küpeleri takarken, 1950'leri anımsatan kadınsı bir elbise, diye düşündü. Minik ayçiçekleri, siyah saçlarının tirbuşon bukleleri arasından neşeyle parlıyordu.

İnce bir altın bilezik taktıktan sonra, sarı elbiseyle sonuçlanan aynı hayal kırıklığı ve gergin beklentilerle dolu alışveriş gezisinden aldığı askılı sandaletleri giydi. Akşam havasından korunmak için bir şal ve canlı renklerle bezenmiş küçük, tatlı bir vintage çanta da görünümünü tamamlıyordu. Belki hiçbir zaman modellik ödülü kazanamayacağını düşündü, kararlı bir güvenle, ama güzel görünüyordu.

Kapı bir saniye sonra çaldı.

Kapıyı açarak diğer taraftaki adama "Tam zamanında geldiniz," dedi.

Kieran o alametifarikası olan şakacı parlattı, bir yanağında derin bir çukur oluştu. "Sonunda çalışma odasındaki en güzel kadınla kabul ettirdiğimde geç kalmak istemezdim."

Kendisinininkinden daha açık kahverengi teni ve Tacik babasının izniyle hipnotize edici gri-yeşil gözleriyle Kieran utanmaz bir çapkındı. Ayrıca ondan birkaç yaş daha gençti ve çalışma odasında diğer erkeklerin toplamından daha fazla kalp kırmıştı ... ama Kieran bir kadına kendini nasıl güzel ve arzulanır hissettireceğini de biliyordu.

Bu gece, Walker'ın gece yarısı kahve içmek için uğradığı ilk geceden beri, altı aydır bir erkekle çıkmamış olan Lara'nın tam olarak bunu hissetmeye ihtiyacı vardı. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Wild'ın oradaki İtalyan restoranını düşündüm. Gelatolarını sevdiğini biliyorum."

"Ev ödevini yapmışsın." Kolunu onun koluna doladı, o yakındayken kurdunun sessiz, paniklemiş bir bekleyişle donup kalmasına neden olmasa da, kalbinin teklemesine yol açmasa da onu takdir etti.

Kieran köşeyi döndüklerinde cevap verdi ama sözleri kafasının içindeki beyaz gürültünün içinde kayboldu. Koridordan aşağı inen Walker'ı gördü, kot pantolonunun soluk mavisi gömleğinin koyu lacivertiyle bir tezat oluşturuyordu. Erkeksi ve kendinden emin, vücuduyla barışık bir adamın adımlarıyla yürüyordu... tamamen yağsız kas ve güçten oluşan bir vücut.

Ormandaki konuşmalarından beri onu görmemişti ama geçen gece onu aramaya geldiğini biliyordu. İçeride olmaması tamamen şanstı ama olsaydı bile bunu hallederdi. Walker'dan kaçmanın zamanı geçmişti ve arkadaşlıklarına devam edeceklerini düşünmese de, samimi bir ilişki sürdürmemeleri için hiçbir neden yoktu. Walker durduğunda "Merhaba," dedi.

Açık yeşil gözleri bir onun üzerinde bir Kieran'ın üzerinde gezindi, sonra tekrar ona döndü. "Hava sıcaklığı düştü," dedi. "Bir palto almalısın."

Kieran güldü ve kolunu ona doladı. "Hey, dostum, eğer paltosu varsa, soğuğu kullanarak ona nasıl sarılmamı bekliyorsun?"

Walker başını sallayarak ayrıldı.

Lara ancak o gittikten sonra nefes almayı bıraktığını fark etti.

* * *

HAWKE, Theresa'yı ziyaretten döndükten sonra Sienna'dan uzak durmak istemişti. Bu yüzden neden Sienna'dan uzak durduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Onu bıraktıktan doksan dakika sonra arabada beklerken, vücudunun her hücresinde yavaş yavaş bir yanma bekliyordu.

Lucas'ın ona doğru yürüdüğünü görmek hiç de şaşırtıcı değildi. "Mesajımı aldın mı?" diye sordu leopar alfa yaklaşırken.

"Evet. Gözden geçirilmiş tahliye planı bana iyi göründü." O ve Lucas bir noktada muhteşem bir fikir birliği içindeydiler; bir nöbetçi-teğmen çiftleşmesi çok iyiydi. Riley ve Mercy onların bu sevincinden pek hoşlanmamışlardı. "Bu herkesi daha hızlı çıkaracak."

Lucas bir elini omuz hizasındaki saçlarının arasından geçirdi. "Kendi topraklarımızdan bir tahliyeyi düşünmemize gerek yok ama piçler her girişimde daha akıllı ve daha odaklanmış hale geliyorlar. Hakkımızda daha çok şey öğreniyorlar."

"Biz de öyle. Eğer iş savaşa varırsa, eşit şartlarda bir oyun alanı olacak." Bu sahte bir güven değildi-Hawke, SnowDancer'ın bir daha asla savunmasız bir hedef olmayacağından emin olmuştu. Sürünün kontrolünü ele geçirdiğinde on beş yaşındaydı ama Psy gücünün acımasız gerçekliğini herkesten daha iyi anlamıştı, çocukluğu soğuk psişik ırkın neden olduğu bir kan ve ihanet seli içinde sona ermişti.

O zamanlar hepsinden nefret ederdi. Artık sadece Konsey'in ve onun dalkavuklarının düşman olduğunu biliyordu. "Gidip Sascha'ya merhaba demem gerektiğini düşünüyordum sevgilim." Aslında akli başka bir kadındaydı; yakut kırmızısı saçları ve kurdunu hem eğlendiren hem de öfkeliendiren şeyler söyleyen bir ağız vardı.

"et." Telaşsız sözler, kedi yeşili parıldayan gözler.

Hawke gülümsedi, kurdu leopar alfayı dürtme fikrini, belli bir Psy'ı yere serme dürtüsünden eğlenceli bir dikkat dağıtıcı buldu. "Ya beni davet ederse? Onu görmek istediğimi bildirmek için seslenmeliyim."

Durgun bir omuz silkme. "Dişlerini gırtlığına sokmak istiyorsan, durma." "Sascha'yı kızdırmak istediğine emin misin?" Kurt güldü Lucas'ın savaşa hazır duruşu karşısında boğuk ve alçak sesle. "Ne de olsa ben onun en sevdiği insanlardan biriyim."

Diğer alfa hırlamak yerine kedigillere özgü bir gülümsemeye gülümsemeye başladı. "Biliyor musun, sanırım Kit'i buraya davet etmeliyim.

Sienna'yı tekrar görmeyi çok ister."

Hawke kendini durduramadan hırladı. Lanet leopar sıırttı.

"Komik," diye mırıldandı Hawke.

"Benim açımından çok komikti." Lucas kollarını açarak ellerini gözleriyle uyumlu renkte bir tişörtle giydiği siyah kargo pantolonunun ceplerine soktu. Hawke o tişörtü Sascha'nın satın aldığıını sormadan biliyordu.

"Çıkmıyorlar ama ona karşı çok korumacı," dedi Lucas, Hawke diğer adamın esprisine misilleme olarak onu şıklığı konusunda azarlamak üzereyken, "haberin olsun."

Hawke buna cevap verme zahmetine girmede - kahvaltıda niyetine bebek kedi alfayı yedi. "José onunla konuştuğunda ne dedi?"

"Tahmin et." Lucas başını salladı. "Yarın öğleden sonra bira içmeye gel. Sascha Tammy'lerde olacak. Konuşuruz."

Bir zamanlar düşmanı olan bu alfa ile neredeyse arkadaş olması garipti. "Bakalım gelebilecek miyim? Bir iletişim toplantısı olabilir."

Lucas, Hawke esintide son derece tanıdık bir kokunun ilk ipucunu yakalamadan hemen önce başını salladı. Sonbahar yaprakları, baharat ve güç. Kurdu bu kokunun sarhoşluğuyla gerindi. Belki kız onun eşi değildi ama hayvan bundan rahatsız değildi. Hâlâ adamın onu almasını, sahiplenmesini istiyordu. Onu ısırmasını.

Tanrım.

"Ziyaretiniz iyi geçti mi?" Lucas elinin tersiyle Sienna'nın yanağına dokunup nazikçe okşayarak sordu.

Hawke'in kurdunun diğer erkeğin içini boşaltmamasının tek nedeni Lucas'ın eşinin Sienna'yla birlikte yürüyor olmasıydı. Ve Sascha bir iblisi bile yola getirebilirdi. Çoğunlukla. "Merhaba, Sascha sevgilim," diye mırıldandı Lucas, sesini yatak odası bölgesine düşürerek. "Beni özledin mi?"

"Korkunç adam," dedi Sascha, arkadaşının etrafından dolaşmaya çalışarak. Lucas onun geçmesine izin vermedi. "İkiniz de." Ama Luc'un onu kollarıyla sarmasına ve dudaklarını şakağına bastırmasına izin verdi.

"Sana bir zamanlar başka bir empat tanıdığımı söylemiş miydin?" Hawke, Sienna'ya vereceğı yanıtı yumuşatmak için kendine zaman kazandırarak konuştu. "Ben çocukken SnowDancer'ın bir parçasıydı, Silence'tan çok önce bir kurtla çiftleşmişti." Zia yüz otuza yakın bir yaşıydı, düşük dereceli bir

E, ama sürüde bir şeylerin yanlış gittiğini ilk fark edenlerden biri.
Keşke insanlar dinleseydi.

Sascha'nın gözleri kocaman oldu. "Hayır, ! Neden-"

Lucas onu sıktı. "Hikâyeleriyle seni kandırmaya çalışıyor. Git buradan kurt."

"Lucas!"

Sienna çifte bakarken gülümsüyordu ama onun bakışlarıyla karşılaştığında gülümsoldu.

Onun ne gördüğünü merak ediyordu. "Hadi gidelim."

Tek kelime etmeden cipe bindi ve Lucas ile Sascha'ya veda ettikten sonra yola koyuldular. Sienna'yla olan ilişkisi her ne kadar rahatsız edici olsa da Hawke onun yanında olmaktan hoşlanıyordu; bu gerçeğin onu şaşırtacağından emindi. Ama onunla kavga etmediği zamanlarda zeki ve kurdun sonsuz derecede eğlenceli bulunduğu bir zekâyâ sahipti. "Koşuya çıkmak ister misin?" diye sordu in bölgesinin sınırına geldiklerinde. "Seni kovalamayacağıma söz veriyorum."

Yemyeşil bir kadınsı uyarılma patlaması, vücudunun içgüdüsel tepkisiyle savaşmak için dişlerini sıkmasına neden oldu. "Ben senin kadar hızlı değilim," dedi sonunda. "Judd gibi değil."

"Hızlı gitmek zorunda değilsin." Omuz silkti, kurt kız hayır demediği için mutluydu. "Bazen sadece rüzgârı yüzünüzde, toprağı ayaklarınızın altında hissetmek yeterlidir."

Kareli gömleğinin kollarını parmak uçlarına kadar çekti. "Tamam."

"Dışarı soğuk." Sierra Nevada gecenin sessiz güzelliğine gömülmüş, güneş ışınlarının sıcaklığı çoktan kaybolmuştu. "Arkada giyebileceğin bir sweatshirt olmalı."

Koltuğunda dönerek eşofmanına ve müzik çalarına uzandı. Ona pis bir bakış fırlatarak küçük cihazı ön paneldeki boşluğa yerleştirdi ve büyük gri sweatshirt'ünü giyecek kadar emniyet kemerini çözdü.

O kadar çabuk, onun kokusuyla kaplanmıştı.

Kollarını bileklerine kadar sıvamasını izlerken, sahiplenici memnuniyetini tembel bir yorumun arkasına sakladı. "Biraz ufak tefeksin Sienna." Sienna hiç öyle görünmemişti, kişiliği çok daha büyük ve güçlü birine benziyordu.

Onu tarif etmek gerekirse, çoğu kişi ona en az yarım ayak fazla boy, daha fazla kas verirdi.

"Belki de çok büyüktür." Metodik bir hassasiyetle kolları katlamaya devam etti.

Bu kadar kibarca aşağılandığı için sırtarak, aracı sığınaktan biraz uzağı park edene kadar hiçbir şey söylemedi. Sienna kalan mesafeyi yürüyerek kat edebilecek güçteydi. "Hazır mısınız?"

Kapısını açmaya başlamıştı bile. "Bu bölgeyi tanımıyorum."

Buna şaşırmamıştı. İn bölgesi, büyük bir kısmına araçların giremediğı, uçsuz bucaksız bir çöldü ve kurtların aksine Sienna yaya olarak bu kadar geniş bir alanı keşfedemiyordu. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Sienna patikada devrilmiş bir ağacın üzerinden atladı ve İndigo uzanıp onu kaldırmamak için kendini zor tuttu; onu yavaşça ayağı kaldırırken elleriyle belini okşadı. Hareketleri pürüzsüz ve kıvraktı; İndigo onun eğitiminde iyi bir iş çıkarmıştı ama Sienna'nın bu kadar iyi olmasını sağlayan şey onun iradesiydi. Hawke sürüdeki her bir askerin saldırı kapasitesini biliyordu ve psikik yeteneklerini bir kenara bırakırsak, Sienna Dönüşen olmayan biri için olağanüstü bir yeteneğı sahipti.

Narin, koyu yeşil bir sarmaşıkla iç içe geçmiş kozalaklı ağaçların arasına vardıklarında, "Biraz daha ileride," dedi.

Orman küçük bir çam kozalağı alan Sienna, başparmağını pürüzlü kenarlara sürttü. "Yarın gece bir şey yapacak mısınız?"

Kadının kokusundaki gergin ısırığı ve kararlılığı da yakaladı. Bağırsakları sıkıştı. "*Sienna*." Onu incitmek yapmak isteyeceğı son şeydi ama ona gösteremezdi. "Planlarım var."

Kardinalin gözleri onunkilere çarptı. "Rosalie?" Tek bir soğuk kelime.

Kurdu dudaklarını geriye doğru sıyırdı. "O yetişkin bir kurt ve aynı zamanda bir arkadaş."

"Dayanamadığın olgunlaşmamış bir kızın aksine." Bir meydan , eldiven fırlatıldı.

Onu aldı. "Onun bana verebileceği bir şeye ihtiyacım var." Rosalie, onun veremeyeceği derinlikte bir bağlılık beklemeden kendi kurdunun arzuladığı fiziksel yakınlığı kabul edip sunabilecek kadar kurttu ... ve onun dostluğuna ne kadar değer verse de Rosalie, sonunda onu yok edeceğini bilse bile, onu iddiasıyla damgalamak için onu kıskırtmadı.

Kozalak Sienna'nın avucuna battı ama Hawke'ın az önce indirdiği darbenin acısı karşısında bunu hissetmedi bile. Cevabını bildiği halde neden bu soruyu sormuştu? Bu bir Psy'nin -gerçek bir Psy'nin- yapacağı bir şey değildi. Ama söz konusu bu adam olduğunda, onun kendisine seslendiği çocuk kadar az kontrolü vardı. "Bu yeterli mi?" sordu kanını çekmeye çalışan bir öfkeyle. "Sadece fiziksel eylem."

"Olayı bu noktaya getirmeye çalışma." Soğuk, soğuk sözler.

"Birbirimizi kullanmadığımızı bilecek kadar uzun süredir inin içindesin."

Hayır, yapmadılar. Bu da katlanmayı çok daha zorlaştırıyordu. Kurtlarla cinsel temas sıcak, neşeli ve değerliydi. Rosalie, Hawke'la bir sürü arkadaşının gerçek şefkatiyle yatar, kendi fiziksel ihtiyaçlarını çok iyi karşılayabilen bir partnere sahip olmanın lüksünü yaşırdı çünkü Sienna deneyimsiz olsa da Hawke'ın bir kadını asla tatminsiz bırakmayacağını biliyordu. Yatakta tam bir erotik teslimiyet dışında bir şeyi kabul edemeyecek kadar baskın bir erkekti.

Ve Rosalie'yle ayrıldıklarında, ister bir gün ister bir ay sonra olsun, gülümsemeler ve kahkahalarla ayrılacaklardı. Aynı şeyi sürünün diğer üyelerinde de görmüştü, birkaç arkadaşının kalıcı olmayan ama saygı duyulacak ve değer verilecek sevgi dolu, şehvetli ilişkiler içinde olduğunu biliyordu.

"Özür dilerim," demek için kendini zorladı, midesi bulanıyordu. "Hiç gereği yoktu." Göğsü o kadar gergindi ki, "Çalışma odasına giden yol bu mu?" diye sordu. Sesinin sakın çıkmasından, zihninin içinde cenin topuna kıvrılmasına neden olan acının hiçbirine ihanet etmemesinden memnundu. Çünkü gecelerini o güçlü ellerin başka bir kadının tenini, başka bir kadının göğüslerini okşadığını bilerek geçirmek zorunda kalacaksa, onunla ne kadar yalnız zaman geçirdiğinin önemi yoktu.

"Hayır" -sesi yavaş bir okşayış, kasıtsız bir alay- "küçük bir dolambaçlı yol."

"Geri dönmek istiyorum." O anda en son istediği şey burada, onunla birlikte olmaktı, kendisine yapabildikleri için ondan neredeyse nefret edebilecekken değil.

"Sinir krizi mi geçiriyorsun Sienna?" Acımasız sözler, o okşayıcı ses tonu birden bıçak gibi kesildi. "Şımarık velet rolünü bıraktığını sanıyordum."

Her çok istediğiniz kadın yatağına başka bir erkeği almayı planlasa ne hissederdiniz? Paramparça olmuş gururuna tutunarak kelimeleri haykırmadı. *Yeter.* Sadece . . . yeter. Bazı şeyleri bir kadın kabullenemez ve bununla yaşayamazdı. "Neden buradayız?" diye sordu buz gibi bir sesle. "Neden gecenin bu geç saatinde yıldızların altında yürüyoruz?"

Karanlıkta ona parıldayan kurt soluğu gözler, tam olarak istediğini elde etmeye alışkın bir adamın bakışlarıydı. "Biz sürü arkadaşıyız. Güzel bir gece. Bu kadar basit."

"Saçmalık." Boğazını sızlatan sert bir feragat. "Bana sadece seni unutamayacağımdan emin olmamı sağlayacak kadarını veriyorsun ve senin o çok önemli prensiplerine karşı gelecek kadarını değil. Siktir git." Sessiz, sessiz kelimeler, çünkü çığlık atmayacak ve bağırmayacaktı, kırıldığını görmesine izin vermeyecekti. "Masanızdaki kırıntıları istemiyorum." Topuklarının üzerinde dönerek ağaçların eve gideceğini düşündüğü yöne doğru ilerlemeye başladı.

"Sienna."

Duramazdı, durmayacaktı. Eğer durursa, gözlerinin arkasındaki yanan yaşları görecekti, ona ne yaptığını görecekti ve aşağılanması tamamlanacaktı.

"dur."

Kelimeler tam kulağının dibindeydi, kurt doğaüstü bir hızla hareket etmişti. Bu çok fazlaydı. Kendini kaybetti.

HAWKE elini Sienna'nın ensesinde birleştirmek üzereydi ki Sienna ona doğru döndü, gözlerinde yıldızlar yoktu. Onun neler yapabileceğini bildiği için bir saldırı bekliyordu ama Sienna derin bir nefes aldı, başını eğdi ... ve alevler içinde kaldı.

Şiddetli bir kırmızının kehribar rengi flamalarla yaladığı bu cehennem hiç ısı yaymıyordu ama yine de insanoğlunun bildiği her şeyin ötesinde ölümcül olduğundan kuşku duymuyordu. Kurdun çılgınca uzanma, koruma çabalarıyla savaşıarak kendini yerinde durmaya ve bakmaya, gerçekten bakmaya zorladı. Alevlerin içinde iyiydi. Hayır, iyi değildi. Vücudundaki her kas kaskatı kesilmişti, saçları vahşi bir psişik esintiyle yüzünden savruluyordu ama ateş ondan ne talep ederse etsin, tenine dokunulmamıştı.

Onu güvende görebilse bile, alevin kalbinde geçirdiği on saniye hayatının en uzun süresiydi. "Bunu bir daha yaparsan," diye homurdandı ateş söner sönmez, "yemin ederim seni göle atarım."

Başını kaldırdı, gözlerinde korlar titreşmeye devam ediyordu. "Denediğini görmek isterim."

Kurt bu kadar açık bir şekilde meydan okunmasına alışık değildi. "O da neydi öyle?" Onu daha önce de yeteneğini kullanırken görmüştü ama hiç bu şekilde, kendini tüketene kadar.

"Basit bir enerji salınımı." Tekrar ondan uzaklaşmaya başladı.

Kurdu kırmızıyı gördü. "Bebeğim, eğer-"

"Yapma. Arama. Beni arama. Bebeğim." üzerinde dönerek ona baktı, bakışları öylesine yıkıcı bir güce sahipti ki, daha küçük erkekler titreyebilirdi.

Ama o bir alfa kurttu ve Sienna onun geri adım atmasını sanıyorsa, başına başka bir şey gelmişti. "Sana ne istersem onu derim." Sienna ya geri adım atmak zorunda kalana ya da her nefes alışında göğüslerini onun göğsüne değdirene kadar onun kişisel alanına girdi.

Yerinde durdu ve paradoksal bir şekilde kurdu memnun etti. "Tek erkek," dedi, sözleri ilticasından sonraki ilk birkaç günden beri onda görmediği o soğuk karanlıkla sarmalanmıştı, "bu özel sevecenliği kullanmasına izin vereceğim tek kişi sevgilim olacak. Sen artık bu pozisyon için yarışmıyorsun."

İçini parçalayan öfke, pençeler ve dişlerle dolu yakıp yıkan bir canavardı. Ama kaçmak isteyen ilkel talepleri geri püskürttü. Ve onu bir süre daha yanında tutacak sözleri söyledi

Daha uzun. Evet, bencil bir hıyardı ama aksini hiç iddia etmemişti. Konu Sienna Lauren olunca da öyle. "Burayı başka kimseye göstermedim."

Soğuk karanlık, gözlerindeki yıldızları ortaya çıkarmak için geri çekildi. "Benimle oynuyorsun." Yüzünde keskin bir kırılğanlık, ruhu çırılçıplak soyulmuştu.

Onda gördüğü şeyi ne kadar çok istediğı onu sarsmıyordu; ihtiyaç amansız bir sızıya dönüşmüştü. "Bu onu daha az doğru yapmaz." Kurdu gergin bir şekilde bekledi.

Kız tekrar onun yanına geldiğinde, elini sıkarak saçlarının mücevher gibi koyu ipeğine uzanmasını, onu kendine çekmesini, yüzünü saçlarına sürebileceğı kadar yakınlaşmasını engelledi... onu okşayıp içinde erimesi için ikna edebilecek kadar yakınlaştı. "Bütün X'lerin saçları seninki gibi mi?" diye sordu, tenine dokunamasa da sesini duymaya ihtiyacı vardı.

Gerçekten ürkmüş bir bakış. "Bilmiyorum. Ama saçımın uyması çok komik, değil mi?"

Karanlığın içinde saklı ateş. Evet, saçları uyuyordu. "Bana yeteneklerinden bahset."

"Zaten biliyorsun."

"Senden değil." Judd ona işin iç yüzünü anlatmış, Sienna'nın durumu kritikleşirse ve LaurenNet'teki diğerleri etkisiz hale gelirse ne yapması gerektiğini söylemişti. Kurdu hırladı. Hawke zamanında çok acımasız kararlar vermişti ama Sienna'ya böyle bir acı verecek, onu anında bilincini yitirmesine neden olacak türden bir acı verecek cesareti var mıydı, bilmiyordu.

Yanındaki kadından uzun bir sessizlik geldi. Dakikalar geçtikçe çalılıklarda belli belirsiz hışırtılar duymaya başladı; Sienna'nın gücünün acımasız patlamasından sonra gece yaratıkları tekrar işlerinin başına dönmeye başlamıştı. "Buna soğuk ateş diyorlar . . . X-ateşi," dedi sonunda. "Mikrosaniyeler içinde her şeyi yakıp kül edebilir... bedenleri kül edebilir."

Kadının sözlerinde eski acıları duydu. "Çocuk muydun?"

Sertçe başını salladı ama dokunuşundan uzaklaşarak rahatlamayı reddetti. Sesi geldiğinde, ona çocukluk acılarından bahsetmeyeceklerini söyledi. Sesi buzla kaplıydı ama adam

Altındaki sarsıntı. "Soğuk ateş ilk dalgadır. Güç, ulaşana kadar inşa etme kapasitesine sahip-"

Bir sessizlik daha, adamın kalp atışları kadınıninkiyle senkronize oluyor. "Sinerji, buna denir. Eğer sinerjiye ulaşırsam-" Keskin bir Soluma. "Bize yaşayan, nefes alan silahlar demelerinin bir nedeni var." Konuşmaya başladığından beri ilk kez ona dönerek delici bir bakış fırlattı. "Sürünün tehlikede olduğu konusunda endişelenmene gerek yok. Bazen kontrolü kaybetmek beni korkutuyor," dedi dürüstçe, "ama bu da kalkanlarımı güçlendirmek için daha fazla zaman harcadığımı anlamına geliyor. Ayrıca her ihtimale karşı bir arıza emniyetimiz de var."

Bu emniyetin ölümcül bir emniyet olabileceğini anlayınca, "Seni o kadar kolay bırakacağımı mı sanıyorsun?" dedi.

Birdenbire kendisinden onlarca yaş büyük olan gözlerden gelen amansız bir bakış. "Gitmesine izin verecek kadar senin değilim."

BILGISAYAR 2(A) ETIKETLERINDEN KURTARILDI: KİŞİSEL YAZIŞMA, BABA, EYLEM GEREKLI DEĞİL

KİMDEN: Alice

<alice@scifac.edu> Kime: Baba

<ellison@archsoc.edu>

TARİH: 18 Kasım 1971, saat 10:32 KONU:

re: re: re: JA Makalesi

Sevgili babacığım,

Son e-postanız için teşekkür ederim. Evet, haklısınız.

Yaptığım şey, bir gün X'lere yardımcı olabilir. İşler zorlaştıkça buna tutunmalıyım.

Paris'te olduğum ve gönüllülerimden biriyle buluşmak üzere yola çıkmak üzere olduğum için bu sadece kısa bir not. Büyüleyici bir çocuk; zeki, esprili ve yaşına göre fazla sakın. Fark ettim ki tüm bu

Yüz yüze tanıştığım X'ler. Bunu yazmaktan, bunun arkasındaki nedeni fark etmekten nefret ediyorum ama sanki hayatlarını ileri sararak yaşıyorlar, hiç genç olmadan yaşlanıyorlar.

Toplantıdan sonra tekrar yazacağım.

Sevgi
ler,
Alice

Bölüm 14

Walker, Lara'yı revirin dinlenme odasında köşeye sıkıştırıp kapıyı arkasından kapattığında, Toby ve Marlee'nin okul sonrası aktivitelerine katıldıkları öğleden sonra **geç saatlerdi**.

Yaklaştığında kokusunu aldığı belli olan kadın, kollarını kavuşturarak tezgâha yaslandı. "Evet?" Ona bir tilkinin parlak bakışlarını anımsatan kahverenginin esmer tonundaki gözlerinde profesyonel bir ilgiden başka bir şey yoktu. "Biri mi yaralandı?"

Onun kapıya karşı duruşunu yankıladı ve beklenmedik bir keşif yaptı - uçurumdaki güne kadar Lara'nın ona bakışına alışmıştı. Lara'nın bakışlarındaki o tanımlanamaz şeyi artık görememek göğsünde garip, keskin bir his yarattı. "Randevun nasıldı?" diye sordu, neden sormak zorunda hissettiğinden emin değildi.

Lara'nın gülümsemesi dudaklarının boğucu bir kıvrımıydı. "Kieran bir kadını nasıl iyi hissettireceğini bilir."

Walker'ın zihnini buzbir sakinlik kapladı, damarlarında soğuk bir niyet dolaşıyordu. Çocuklarla çalışmak üzere eğitilmiş bir telepattı, dokunuşu inceydi ama Gradient'te 7.8 olarak ölçülmüştü. Bu, iz bırakmadan öldürme kapasitesine sahip olduğu anlamına geliyordu. "Senden daha genç." Mesleği onu nereye götürürse götürsün, Lara'nın zarar görmemesini sağlamak için çok zayıf ve acemi.

Lara omuz silkti, dolgun göğüsleri vücudunun kıvrımlarına göre şekillenen V yakalı kazağın pas rengi kumaşına baskı yapıyordu. "Çok fazla değil."

"Kastettiğim bu değildi."

Dönerek, çalışma odasındaki pek çok kişiye bakarken gördüğü o becerikli ellerin hızlı ve emin hareketleriyle kahve hazırlamaya başladı. "Biraz toy olduğunu iddia etmeyeceğim ama çoğu erkek yirmili yaşlarının başında değil mi?"

Walker, kadının ona bilerek sırtını döndüğünü biliyordu, sessizliğine rağmen bu reddediş daha az dikkat çekici değildi. Ancak Walker'ın şimdiye kadar uyduğu tek emir, ailesinin

güvende olmak. "Senin kim olduğun hakkında hiçbir fikri yok." Otuz yaşında olmasına Lara ine atanan şifacı olmak için genç, çok gençti.

Çoğu sürünün aksine, SnowDancer'ın geniş topraklarına yayılmış birden fazla şifacısı vardı ve her biri, şekil değiştirenlere özgü bir tür güç aktarımına izin vermek için bir SnowDancer teğmenine kan bağıyla bağlıydı. Doğrudan Hawke'a kan bağıyla bağlı olan Lara'nın üzerinde onlarca yıl geçmiş olmasına rağmen, Lara onların eşsiz güven ve saygısına sahipti. İyileştirme yetenekleri benzersizdi ama daha da önemlisi, sürünün en baskın üyeleriyle bile gözünü kırpmadan başa çıkabilecek iradeye ve yüreğe sahipti. O kadın bu kadar güçlü bir adamı hak ediyordu, toy bir genci değil.

"Gerçekten mi Walker," dedi Lara, elinde kahve fincanıyla ona bakarken, buklelerinden birkaçı boynunun dibindeki topuzdan kurtulup yüzünü öpmüştü. "Sanırsın ki Kieran'la çiftleşeceğim." İçkisinin sıcak yüzeyine bir nefes üfleyerek bir adım öne çıktı, gülümsemesi o kadar sığıdı ki neşter gibi kesiyordu. "Bir hastayı kontrol etmem gerekiyor."

Ona yalan söylediğini hissediyordu ama emin olamıyordu, bu yüzden geçmesine izin verdi, giderken kokusunun sıcak zarafeti onu okşadı. Hasta odalarına giden yolu yarılarmıştı ki arkasına baktı ve tilki kahverengisi bakışlarıyla onu yakaladı. "Bazen," dedi, "mesele sadece sekstir."

SIENNA öğleden sonra boştu ama büyük bir üniversitenin online şubesinde aldığı ileri fizik dersinin ödevlerini tamamladıktan sonra Beyaz Bölge'ye gitmeye ve okul sonrası etkinliklere gönüllü olarak yardımcı olmaya karar verdi. Yürürken, zihnini kuru akademik gerçekler üzerinde tutmaya çalıştı, ancak önceki gecenin duygusal fırtınasını ve karanlık güzelliğini düşünmemek imkansızdı.

Yeteneğinin soğuk yanığı onu şiddetli bir alevle kapladıktan sonra Hawke'ın onu götürdüğü yosun yüklü mağara Gece açan kır çiçekleri, ortadaki küçük gölet bir ayna kadar sakin ve berraktı. Parmak uçlarıyla narin bir çiçeğe dokunduğunda ruhu merakla dolmuş, kalbi o çiçekle birlikte sızlamıştı.

Ona bir hediye verdiğinin, kendisinden bir parçayı başkasına hiç göstermediğinin farkındaydı.

Onu kırmakla tehdit etmişti. Çünkü ona ne kadar çekilirse çekilsin, aralarındaki çekim ne kadar güçlü olursa olsun, Hawke'ın demirden bir iradesi vardı. Bu irade, bu gece ellerini başka bir kadının üzerinde gezdirirken onu kanlı parçalara ayırmasına neden olacaktı. Onu öperken. Daha fazlası.

"Sinna!" Ben, Beyaz Bölge'nin çok da uzağında olmayan ayaklarının dibinde durdu ve acı veren düşünce döngüsünü kırdı. "Merhaba!" Kollarını iki yana açtı.

Kalçalarının üzerine çökerek ona sıkıca sarıldı ve kulağına "Ayakkabı bağını bağlamamı ister misin?" diye fısıldadı.

Kaçamak bir baş sallama.

Ben'in diğer çocuklara yardıma ihtiyacı olduğunu kabul etmesine izin vermeyen erkeklik gururuna gülümseyerek sarkan dantelleri topladı, sonra ayağa kalktı ve kendini bir saklambaç oyununda hakemlik yapmaya çağılırken buldu. Drew on dakika sonra onu oraya kadar takip etti. "Merhaba şekerparem." Bir kolunu omuzlarına dolayan Drew, şekerleme bağımlılığını keşfettikten ve onu besledikten sonra ona verdiği saçma evcil hayvan ismine kaşlarını çatarken bile onu vücudunun sıcaklığına çekti.

"Öfke, öfke." Bir parmak burnuna vuruyor. "Uslu dur yoksa sana *birinin* çok sevdiği cevizli ve nugalı çikolatayı vermem."

İçini kemiren acıya rağmen, onu kız kardeşi olarak sahiplenen, hayatına girerken gülen, kandıran ve alay eden bu adama gülümsememek imkânsızdı. "Arizona'da şahinlerle birlikte olduğunu sanıyordum."

"Birkaç saat önce döndüm." Çikolatayı kızın cebine koydu.

Ona doğru eğilerek yüksek sesle ve açıkça kokladı. "Hmm, yeni duş almışsın. Döndüğünde ne yaptın?"

Drew ona, yanaklarını zayıf erkek gamzeleriyle buruşturan hınzır, hınzır bir gülümseme verdi. "Şimdi bunu sizin hayal gücünüze bırakıyorum Bayan Sienna Lauren."

İçinden kahkahalar fışkırıyor, kalbi olan dev çürüğe doğru pompalanıyordu. "Çiftleşmeyi seviyorsun." O her zaman

Yuvadaki en rahat insanlardan biriydi ama şimdi içinde şiddetli bir mutluluk vardı, İndigo'ya olan hayranlığı açıktı.

"Evet." Küçük bir kız saklandığı çalılarının arasından başını uzattığında parmağını dudaklarına götürdü. Kız geriye doğru eğildi. "Benden çok daha yaşlı ve bilge olduğum için sana bilgece bir tavsiye vermeye geldim."

"Bunu bir zamanlar Indigo'nun telefonunu çalan ve zil sesi olarak onun adını haykırarak kendini kaydeden adam söylüyor."

Yanıt olarak söylediği sözler beklenmedik derecede ciddiydi. "Ben de seninle aynı sorunu yaşadım."

Sienna cevap vermek için atıldı ama yarı yolda ağzını kapattı. "Evet... yaptın." Drew, Indigo'dan sadece dört yaş küçüktü ama hiyerarşide aynı yerde değildi. Bu durum teğmene kur yapmasını zorlaştırmıştı.

"Pes etmedim."

Sinirlenerek çekildi. "Vazgeçmiyorum." Hawke'tan kendisiyle birlikte olmasını *istemiş*, öyle kesin bir dille reddedilmişti ki hâlâ içi kanıyordu.

"Bilmiyorum, tatlım." Drew çenesini ovuşturdu, yorumunun tembel bir tizliğe sahip olmasına rağmen bakışları zekiydi. "Benim durduğum yerden Rosalie ve Hawke'a yeşil ışık yakıyormuşsun gibi görünüyor."

Soğuk ateş parmak uçlarını yaladı. Onu avucunun içinde boğarak, çocukların oyunlarında mutlu olup olmadıklarını kontrol etti ve ardından nefesinin altından bir yanıt verdi. "Daha güçlü bir platforma sahip olduğunuzu belirtmek isterim." Drew bir teğmen olmayabilirdi ama Sienna, Hawke ve diğerlerinin onu nasıl dinlediğini görmüştü.

"Evet, bu senin için biraz kötü oldu."

"Sana bir şeyler fırlatmak istememe neden oluyorsun."

Aralarına biraz mesafe koyamadan ona tekrar sarıldı. Sonra inin en sinsi kurdu sesini alçalttı ve fısıldadı, "Ama senin bir avantajın var tatlım. Sen zaten onun kafasının içindesin. Ve onunla nasıl oynayacağını biliyorsun."

Gününü kaçınılmaz görünen bir savaş için strateji ve hazırlık oturumlarına gömülerek geçiren Hawke, gece yemyeşil siyah bir örtüye bürünene kadar dışarı çıkmadı. Rosalie ağaçların arasından çıkıp çakıl taşlı kıyıya doğru ilerlediğinde, Hawke inine en yakın gölün kıyısındaydı ve suyun yumuşak kucağına bakıyordu. Yürüyüşü, duygusallığına güvenen bir kadının yürüyüşüydü; dün gece neredeyse kararlılığını kıracak olan bir açlıkla onu izleyen kardinal Psy'nin tam tersiydi.

Tek bir dokunuşla onu ay ışığının gümüş öpücüğünde çırılçıplak, sırtını yemyeşil çimenlerin yumuşaklığıyla yastıklamış, saçlarını kır çiçeklerinin üzerinde yakut kırmızısı bir alev haline getirebilirdi. Görüntü o kadar canlıydı ki kurt hırladı, kontrolü ele almak, en sevdiği avını avlamak istiyordu.

"Rosalie uzun, şehvetli vücudunu onun yanına yerleştirerek, "Bu, beni yatağa atmak için sabırsızlanan bir adamın bakışı değil," dedi.

Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve kalın, maun rengi dalgalar güzel olsa da, akli dün gece ayın altında gördüğü koyu renkli ipeğe gitti. "Benim için fazla iyisin Rosa."

Boğuk bir kahkaha. "Elbette öyleyim." Çenesine bir öpücük kondurdu, yüzünü ona dönerken göğüsleri göğsünü okşuyordu. "Kurdunun dizginleri çektiğini hissedebiliyorum."

Hawke değişen doğasının fiziksel ihtiyaçları tarafından bu duruma itilmekten nefret ediyordu. Ama bunun Rosalie'yle hiçbir ilgisi yoktu. "Ben bir piçim."

"," diye kabul etti ve kollarını onun boynuna doladı. Adam bir kaşını kaldırdı.

"Vay canına, alfa hakkında konuş. İçimden 'evet, lütfen ve tekrar' demek geliyor. " Parmak ucuyla onun dudaklarını okşarken, koyu yeşilin kalın kirpikli gözlerinden ona ciddi bir bakış attı. "Bunu biliyorsun, biz, özgürce veriliyor mu? Koşulsuz."

Hawke'ın kurdu, beklediği gibi davete saldırmak yerine, en vahşi cinsel ihtiyaç tarafından parçalanıyor olsa da somurtkan bir şekilde oturdu. "Biliyorum."

Başını yana eğdi, saçları omzunun üzerinden dökülüyordu. "O zaman neden kıyafetlerimi yırtmıyorsun?" Sözlerinde yargılama yoktu, sadece bir arkadaşın endişesi vardı.

Uzanıp parmaklarını onun elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi. Kurt onu şehvetli, güzel ve zeki buluyordu. Adam da aynı fikirdeydi. Sadece bir sorun vardı. "Indigo haklıydı" -dünyasını ekseninden kaydıran bir farkındalık- "açlığını tatmin etmeyecek." Onu kasıp kavuran ihtiyaç son derece spesifikti ve sadece tek bir kadını hedefliyordu.

"Yani," dedi Rosalie, ellerini kalçalarına götürerek, "beni bu kadar tahrik ettikten sonra başından mı savıyorsun?"

"Kızdın mı?" Ona sokuldu, çünkü kurt onu incitmek istemiyordu.

Rosalie güldü ve bu, hayatını kin tutmasına izin vermeyen bir ruh cömertliğiyle yaşayan bir kadından gelen büyük, şehvetli bir sestti. "Bu pek de sürpriz sayılmaz, tatlım." Hâlâ gülümseyerek onu dudaklarından öptü. "Sana geldim çünkü biz arkadaşız - dokunulmaya ihtiyacın vardı ve onun peşinden gitmeyecek kadar inatçı olduğunu düşündüm. İkinizin arasında bu noktaya gelindiğini fark etmemiştim."

Hawke onun ifadesinde ima ettiği sonuç karşısında homurdandı. "İhtiyacın farkına varmış olmam, bu konuda harekete geçeceğim anlamına gelmez."

"Bunu doğru anladığımdan emin olayım." Rosalie onun göğsünü dürttü. "Onu o kadar çok istiyorsun ki uyarılmanın tadını alabiliyorum - ve lanet olsun, ama bu çok seksi- ama onun peşine düşmüyorsun, öyle mi?"

Hawke Sienna'nın ne kadar genç, ne kadar deneyimsiz olduğunu düşündü.

Bakire olarak ölmek gibi bir planım yok.

Bir bakireye göre bir sevgili değildi, özellikle de şu anda, kontrolü o kadar yıpranmıştı ki lime lime olmuştu. Muhtemelen onu o kadar korkuturdu ki bir daha asla seks yapmak istemezdi. "Karmaşık bir durum."

"Huh." Rosalie'nin sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu ama Rosalie onu daha fazla sorguya çekemeden uydu telefonu çaldı.

Telefonu açtığında José'nin sesini duyunca şaşırdı. "Sıra Luc'te," dedi sertçe, daha iyi bilmesi gereken sürü arkadaşlarına bebek bakıcılığı yapacak durumda değildi. Eğer bu gece başlarını belaya sokarlarsa, onları hapisanede rahat bırakacaktı.

Bar sahibi bir nefes verdi. "Sanırım kızını başka bir adamın idare etmesini istemiyorsun."

Hawke'ın pençeleri . "Ona dokunan ölür." "O iyi - eğer aldığı alkol miktarını saymazsanız ya da kedi onu sıcak tutuyor."

Hawke'ın hırıltısı göğsünden yuvarlanarak havayı renklendirdi. "Onunla birlikte gitmediğinden emin ol." Son düğmesine bastığında Rosalie'nin sırttığını görmek için başını kaldırdı. "Sessiz ol."

"Hey, ben sadece masum bir seyirciyim." Ellerini kaldırdı. "Yine de onu yakalamaya gitmeden önce o kötü yüzünü çıkarmak isteyebilirsin."

"Bununla pekâlâ başa çıkabilir." Bu bir hırıltıydı.

SIENNA gizlice Kit'e "kendi" altıncı atışını verdi.

Yüzünü buruşturdu. "Bu kız saçmalığını sipariş etmek zorunda mıydın?"

"Fark etmediysen diye söylüyorum, ben bir kıyım." Daha önce sipariş ettiğı votkalardan kurtulmak daha kolaydı; renksiz sıvı, garsonların düzenli olarak temizlediğı boş ya da buz küpleriyle dolu bardaklara karışıyordu. Öte yandan shot'lar göze batacağıtı.

Kit ürpererek karamela likörünü hızlıca içti ve kimse asıl içkiyi kimin anlamadan kadehi diğeri tarafa kaydırđı.

"Yüce Tanrım, bu iğrençti." Birasını yudumladı. "Bu senin için yaptığım son bira."

"Sanırım bu işe yarar. José bana bakıyor." Sienna sarhoş numarası yaparak barmene aptalca gülümsedi.

Büyük geyik şekil değıştiren ona herhangi bir kurdunki kadar düz bir bakış attı.

Şansını zorlamamaya karar vererek başını Kit'e doğru eğdi ve onu beklenmedik derecede ciddi buldu. "Ne oldu?"

"Hawke'a karşı güçlü hisler beslediğini biliyorum" dedi, omuzlarını ona doğru eğerek, "ama bu gecenin seni nereye götürebileceğine hazır mısın?"

Sienna da kendine aynı soruyu sormuş ve tek bir yanıt bulmuştu. "Bize bir şans vermezse asla bilemeyeceğim." Elini Kit'in elinin üzerine kapadı.

"Belki de üstesinden gelebileceğimden fazlasını üstlendiğimi fark edeceğim," diye itiraf etti, çünkü Hawke asla kolay bir sevgili olmayacaktı - eğer onu bir ilişki fikrini düşünmeye ikna edebilirse. "Ama biliyorum, *biliyorum*, oturup onun başka bir kadına gitmesini izleyemem."

Niyetli bir bakış. "Bunu gerçekten düşünmüşsün."

"Evet." Ne olursa olsun, aralarındaki çözülmemiş gerilimin amansız ritmiyle devam etmek artık bir seçenek değildi. "Bu gergin olmadığım anlamına gelmez."

Kit onun elini sıkmak için elini kaldırdı, gözlerinde kedigillere özgü bir gülümseme vardı. "Paramı sana yatırıyorum."

Öne doğru eğilerek dudaklarını adamın yanağına bastırdı ve "Bara tekrar ne zaman tırmanmalıyım?" diye sordu.

"José'nin aramayı yaptığı saati ve Hawke'ın muhtemelen ne kadar hızlı araba kullandığını göz önüne alırsak, yaklaşık iki dakika içinde diyebilirim."

"Güzel." Cep telefonunu barın üzerinde durduğu yerden alıp arka cebine soktu, cüzdan getirmemişti. "Bu size dışarı çıkmak için iki dakika verir."

"Ben kaçmıyorum." Saf hakaret.

Sienna erkek gururunu anlayacak kadar uzun süredir bir sürünün içindeydi.

-Aptal erkek gururu bile. "Bu kaçmak değil. Hawke benim yerime sana odaklanırsa tüm planımı mahvedersin."

"Huh." Birasını bitirip bar taburesinden kalktı.

Sonra tamamen, hiç beklenmedik bir şey yaptı. Onu vücuduna doğru çekerek, bir gün nasıl bir adam olacağından bahseden sıcak, vahşi bir öpücükle ağzını aldı. Öpücüğü bitirdiğinde kalbi iki kat hızlı atmaya başlamıştı. "Şey, bu ...

." Tamam, diye düşündü, tamam. Belki Hawke'la aralarında onunki gibi yanıcı bir kimya yoktu ama Kit aklına koyarsa onu yatağa atabilirdi. Ve bu bir sürprizdi. "Hiç hoş değildi," diyebildi sonunda. "Çok 'hoş olmayan' bir öpücük."

Erkeksi bir memnuniyetle gülümseyen Kit, topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Adil bir uyarı -şimdi benim gibi samimi bir şekilde kokuyorsun. Bu hiç hoşuna gitmeyecek."

Kurnaz kedi. İyi ki onun tarafındaydı. "Gösteri zamanı."

Kit konuşmak için eğildi, dudakları kızın kulağını okşuyordu. "Çok uzakta olmayacağım. Eğer kontrolden çıkarsa, seni dışarı çıkarırım."

"Bana zarar vermeyecek." Bu konuda hayatındaki diğ er her Şeyden daha emindi. "Beni yukarı çek."

Kit onu barın  zerine, Sienna'ya bir öpücük konduran ince, leopar gibi bir diŐinin yanına kaldırdı. Kit barın arkasındaki cam duvarın elektrik mavisi ıŐıklarına karşı ikisini siluet halinde bırakarak uzaklaşırken barın etrafından ıŐlık sesleri yükseldi, alkol ŐiŐeleri parıltının karşısında mücevher gibi parlıyordu. Nicki'nin sadece Jason'ı kızdırmak için onunla flört ettiğinin farkında olan Sienna bir öpücükle karşılık verdi ve bar patladı.

Hawke içeri girdiğinde kalabalık " p,  p,  p" diye slogan atıyordu. Sienna *alfa* teriminin anlamını o zaman öğrendi.

Bölüm 15

Tek kelime etmedi, ses bile çıkarmadı ama biri onu görür görmez diğerini dürttü. Kulübün ölümcül bir sessizliğe bürünmesi otuz saniyeden sürdü, José aynı anda müziği kapattı.

Nicki bardan aşağı kayarak Jason'ın kollarına girdi ve bir köşedeki DarkRiver gençlerinin arasında kaybolmadan önce Sienna'ya "İyi şanslar," dedi.

Bara ulaşan Hawke yukarı baktı. Onu izleyen kurttu, "Omuz mu ayak mı?" diyen kurt.

Yutkundu. "Ayaklar."

"İyi seçim." Kadın oturup bardan kayarken geri adım , vücut ısısı erkeksi bir agresiflikle çıplak tenine çarpıyordu.

Nicki'yle çıktığı alışveriş gezisinden sonra kendi başına aldığı korse tarzı üstlük birden o kadar da iyi bir fikir gibi görünmedi. Omuzları çıplak, göğüsleri korsenin üzerinde dolgunlaşmış, göbek deliğinin hemen altından düşük askılı kot pantolonunun üst kısmına kadar karnı açıkta kalmıştı. Nefesi kesik kesik gelirken, sanki her nefes alışında göğüslerini ona sunuyormuş gibi hissediyordu.

Hawke tek kelime etmedi, elini kızın beline koyup onu kapıya doğru götürürken kıyafetinin durumunu fark ettiğine dair hiçbir işaret vermedi.

Neredeyse gidiyordu.

Yolun yarısında topuklarını sıktı, ona buraya sadece içkiyi fazla kaçırmış bir sürü üyesini almaya gelmediğini itiraf ettirmeye kararlıydı. Ama adamın yüzüne bir kez baktığında, onunla burada yüzleşmenin *çok* kötü bir fikir olacağını anladı. Omzunun üzerinden Nicki ve Evie'nin çılginca başlarını salladıklarını görebiliyordu. Jason yüzünü buruşturuyor ama öne doğru eğiliyordu, Kit ve Tai ise sanki onu korumak istercesine kalabalığın arasından omuzlarını kaldırarak ilerlemeye başlamışlardı.

Sadakatleri onda derin bir sıcaklık uyandırdı.

Ama bu özel bir savaşı.

Kolunu Hawke'inkinin arasından geçirerek göğsünü Hawke'ın kolunun beyaz tişörtünün kısa kolları tarafından açıkta kalan kısmına bastırdı. "Araba nerede?" Sesini bulanıklaştırma zahmetine girmede. Hawke'ın duyuları, onun ayık olduğu gerçeğini gözden kaçırmayacak kadar keskindi.

Buna karşılık, kolunu onunkinden çözdü, elini tekrar sırtının alt kısmına koydu - bu dokunuş, vücudunun alt kısımlarında bir şeylerin sıkışmasına neden olan sıcak, sert bir şoktu - ve onu dışarı çıkardı.

"İyi şanslar," diye mırıldandı fedai o geçerken, Hawke'ın yoluna çıkmayacakmış gibi davranmaya bile yeltenmedi.

Onun yerinde olsaydı, o da yapmazdı.

Çünkü geçen gecenin aksine Hawke kızgın görünmüyordu. Bu daha derine inen, çok daha soğuk bir öfkeydi. Aradaki farkın nedenini bilmiyordu... ta ki cipin yanına gelene ve adam , "Başka bir adam kokuyorsun," diye hırlayana kadar.

Onun bu kadar yakın olmasının verdiği sıcaklıkla vücudu alev alev yanıyordu ama teslim olup kazandığı zemini kaybedecek değildi. "Evet, ben kurt değilim ama sanırım başka bir kadın gibi kokuyorsun."

Onu ısırdı. Ne bir uyarı, ne de başka bir şey. Dişleri boynunun omzuna doğru aktığı kıvrıma battı. Sıçradı, adamın ellerinin kalçalarına kilitlendiğini hissetti. Omurgası eriyor, teni beklenti içinde geriliyordu ama şimdi teslim olursa her şey biterdi. *Düşün Sienna, düşün.* Adam etrafını sararken, onu ele geçirirken düşünmek neredeyse imkânsızdı. Bacaklarının arasında nemli bir sıcaklık belirdi ve adamın burun delikleri açıldı. *Oh, Tanrım.*

Mantıklı bir düşüncenin sonucu olmaktan çok kendini savunma amacıyla hareket ederek, adamın kendisini kavradığı yere ince bir X-ateşi hattı çekti.

Bir hırıltıyla geri çekildi. "Beni yaktın." Kurt. Tam bir kurt.

Elini omzuna götürerek adamın ısırığının kalıcı sıcaklığına dokundu. "Sadece bir uyarı." Yakmamaya, sadece tehdit etmeye dikkat etmişti. "Dişlerinin içimde olmasından hoşlanmıyorum."

Gözleri parlıyordu. "Yalancı."

Adam aniden tekrar yüzüne bakınca nefesini tutamadı ama "O ilanı sen mi çıkardın?" diyecek iradeyi kendinde buldu.

Başparmağıyla ısırik izini takip etti. "Neden yarı çıplaksın?" Neredeyse dikkatsizce sorulmuş bir soruydu... ama boştaki eli yine kadının sırtının alt kısmındaydı ve bu kez parmaklarının sert uçlarıyla kadının üst kısmının açıkta bıraktığı deri şeridini okşuyordu. Yavaş ve kolay. Ve tekrar.

Titredi.

"Üşümüştün.

"

Onu cipin içine atmış ve o daha ne olduğunu anlamadan kendi koltuğuna oturmuştu. Kalbi konuşabileceği kadar hızlı atmayı bıraktığında yolun yarısını çoktan geçmişlerdi. "Eve gitmek istemiyorum." Bir yanı dehşete düşmüştü çünkü böyle bir ruh halindeyken onunla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ama geri çekilmek bir seçenek değildi. Hele de bu oyunu sürdürmek için oynuyorsa. "Hawke? Beni dinliyor musun?"

Koltukların arasındaki tutucudan bir şişe su alarak, "Kokusunu temizleyin," dedi.

Bu ses tonundaki sahiplenici talep karşısında kalçaları sıkıştı ama kollarını kavuşturdu. "Hayır."

bir hırıltı SUV'u doldurdu ve meme uçlarını acı verici noktalara kadar sıkı.

Verdiği tepkinin içgüdüsel derinliği karşısında sarsılmasa da bir tür sağlam zemin bulmaya çalışıyordu ki, adam arabayı yolun kenarında durdurdu ve döndü. "O zaman ben yaparım." Solgun, solgun gözler gece ışıltısına bürünmüştü, ses o kadar sakindi ki yırtıcı hayvanın tasmaından kurtulduğunu açıkça belli ediyordu.

Onun baskınlığının etkisine dayanmak ne kadar zor da, kendine araçtaki tek gücün onunki olmadığını hatırlattı. "Bana dokunursan kaşlarını yakarım."

Omuz silkti. "Tekrar uzayacaklar." Saçlarını bağlamak için kullandığı eşarbi çekiştirerek çıkardı ve suda ıslattı.

"Hey!" Adam onu köşeye sıkıştırırken kadın onu geri itti. "Oynamak istedin, bebeğim." Yumuşak sözlerle donup kalmıştı. yer. "Öyleyse oynayacağız."

Adam nemli bezi dudaklarının üzerinde delici bir odaklanmayla gezdirirken ağzı kurudu. Yaptıklarına itiraz etmesi gerektiğini biliyordu ama adam bu kadar yakinken sesi onu terk etmiş gibiydi; o kadar büyük, muhteşem ve öfkeliydi ki her santimlik alanı, her nefeslik havayı ele geçirmişti. "İşte," diye mırıldandı, dudaklarını ısırik izine bastırmak için eğilmeden önce bezi boynundan aşağı ve omzunun geçirdi.

İniltisini bastırmak için dişlerini alt dudağına gömmek zorunda kalana kadar vücudunu tahrik etti. Bu erojen bir bölge değildi. Bunu biliyordu. Yine de adamın bu lezzetli işkenceyi durdurmasından korktuğu için kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Bir öpücük daha, ıslak ve sıcak. Adam izi yalarken saçları tenine sürtünüyordu, her bir tel yakıcı bir damgaydı.

"Bir daha o yavru sana elini sürerse," dedi, teninin tadına bir kez daha baktıktan sonra başını kaldırarak, "boğazını parçalayıp ona yedireceğim." Bu sözler o kadar makul bir tonda söylenmişti ki, anlamlarını kavraması bir dakikasını aldı.

Ayağa kalkarak adamın tişörtünün önünü yakaladı.

"Arkadaşlarımdan hiçbirine dokunmayacaksın."

Hasta kurt gözleri. Ölümcül kurt gözleri. "Hawke."

Öne eğildi ve ısırik izini tekrar yaladı.

Tüm vücudu titriyor, göğüsleri korsenin sert sınırlarını protesto ediyordu. "Kit'e dokunmak yok," diye fısıldadı, uzun zamandır inkâr ettiği bir arzunun karanlık baskısı onu yutmakla tehdit ettiği için zar zor konuşabiliyordu.

Eli kızın boğazına dolandı. Bir tehdit değildi. Sadece yırtıcı bir Dönüşen erkeğin bir kadına seks dışında dokunmak için kullandığı en sahiplenici yoldu. "Onun adını söyleme." Başparmağını kadının nabzında gezdirdi.

Elini bileğinin üzerine kapatarak, "Mantıksız davranıyorsun," dedi. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, bu gece ondan "insani" bir davranış göremeyeceğini anladı. Hawke'ın kurdu her zaman yüzeye yakın olmuştu ve şu anda da kontrolü elinde tutuyordu. Ya da belki de hem insanın hem de kurdun medeni davranış iddialarından sıyrıldığını söylemek daha doğruduydu.

"Hâlâ eve gitmek istemiyorum." Bu tam olarak doğru değildi - onunla yalnız kalmaktan memnun olurdu. Ama eğer onu kazanacak ve elinde tutacaksa, onun üzerine yürüyemeyeceğini anlaması gerekiyordu. Çünkü yapabileceğini düşünseydi yapardı.

Bakışları tetikteydi, bekliyordu.

"Tekrar dansa gitmek istiyorum."

Yavaş bir gülümseme.

"Bir kulüpte," diye ekledi, yalnız kaldıklarında onu kollarına alırsa, ağzını tenine, ellerini vücuduna koyarsa mantıklı düşüncenin uzak bir anıya dönüşeceğinden oldukça emindi. "İşte." Göğüsleri en mahrem yerindeki ihtiyacın sıcak nabzıyla kızararak rastgele bir kulübü işaret etti. "Şu popüler görünüyor."

Hırıltı o kadar alçak ve derindi ki bunu önce bedeninde hissetti, teni tepki olarak parıldadı, meme uçlarının sert noktaları korseye sürtündü. Sadece Ağ'da öğrendiği disiplin onu teslim olmaktan alıkoydu. "Beni korkutmaya çalışmayı bırak."

Cevap vermek yerine dikkatini yola verdi ve sürmeye başladı. Kesinlikle in bölgesine geri döndüklerini fark etmesi uzun sürmedi. Bu raundu kaybettiğini anlayınca kendini yeniden toparlamaya, şu anda SnowDancer'ın soğukkanlı, hesapçı alfasıyla değil, onun kalbinde yaşayan vahşilikle karşı karşıya olduğunu hatırlamaya zorladı.

Bu teslim olacağı anlamına gelmiyordu. Adam onu takip etmeyi bırakıp saldırmaya karar verirse ne yapacağına dair hiçbir fikri olmasa bile. "Üstümü beğendin mi?"

"Bu yani?"

"Son ," diye güvence verdi ona, yanıtındaki ipeksi tehdidi görmezden gelerek. "Yandan bağcıklı, böylece çıkarması daha kolay."

Dağlara ilerlerken elleri direksiyon simidinde kenetlenmişti.

"Ve botlar." Bir bacağını kaldırdı, elini kalçasının üzerinde gezdirdi.

"Beni-"

Araba in bölgesinin yakınlarında titreyerek durdu. Hawke ona doğru dönüyordu ki

tanındı. Yırtıcı. Dinliyordu. Tetikte olmak için bacağını indirdi ve telepatik duyularıyla etrafı taradı ... çevrede birkaç Psy zihninden daha fazlasını buldu.

Hawke aynı anda nefesinin altından "Psy," dedi. "Arabada kal." Kız itiraz edemeden adam gitmişti.

Ona itaatsizlik etmek ne kadar cazip olsa da, lanet botları onu bir sorumluluk haline getirecekti. Bu yüzden ona farklı türde bir destek verdi. Onu psişik duyularının çevresinde tutarak telepatik erişim alanını bir kez daha genişletti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, davetsiz misafirleri korumaya aldı. Hawke'ın zihni daha da aşılmazdı, doğal kalkanları sağlam bir duvardı. Onun yaralandığını ya da başının dertte olduğunu asla bilemezdi.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, büyük bir dikkatle kapısını geri kaydırıldı.

Gece havası diken diken etti ama bu küçük endişeyi bir kenara bırakıp tüm duyularını *dinlemeye* odakladı. Hem psişik hem de diğer tüm duyularıyla. Bir kavgaya dair en ufak bir belirti bile duyduğu anda, civardaki tüm Psy zihinlerini havaya uçuracaktı.

Burası onun eviydi. Onun erkeği. Kimsenin ikisini de izin yoktu.

Hawke'ın kurdunun, Sienna'nın işlerin sarpa sarması durumunda bir plan yapmayacak kadar zeki ve tehlikeli olduğunu anlaması sadece bir dakikasını almıştı. *Kahretsin*. Cebinden uydu telefonunu çıkararak kısa ve öz bir mesaj yazdı.

Ben işaret vermedikçe harekete geçmeyin. Kurt uluması doğru koşullarda kilometrelerce öteye gidebilir. *Kendini ele verme.* Eğer Konsey'den biri onun hayatta olduğunu öğrenirse, hiçbir engel tanımadan peşine düşerlerdi. Hawke'ın onu almalarına izin vermeye niyeti olmadığına göre, işler hızla acımasızlaşacaktı.

O zaman incinme.

Geri dönen mesaj, gergin koşullara rağmen sırtmasına neden oldu. Telefonu cebine geri koyarak kurt gizliliğiyle davetsiz misafirlerin kokusunu aldığı bölgeye doğru ilerledi. Kurdu izinsiz girişe öfkeliydi ama öfkesi sessiz ve odaklanmış bir şeydi, her iki tarafı da bu izinsiz girişi ortaya çıkarması gerektiğinin bilincindeydi.

Düşmanın gündemi. SnowDancer gizli operasyonları engellemedeki son başarılarından sonra kibirli olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı ama gerçek şu ki psişik ırk güçlü bir tehdit oluşturunuyordu.

Ses çıkarmadan gölgeden gölgeye geçerek kendini davetsiz misafirlerin bir metre yakınına kadar getirdi.

". . . çok fazla ağaç var."

"O haklı. Daha fazlasına ihtiyacımız var-" Konuşmacı birkaç saniye durakladı. "Buna daha sonra devam etmemiz gerekecek. Üste bana ihtiyaç var."

Üçüncü Psy bir elini diğer iki adamın omuzlarına koydu ve onları dışarı ışınladı. Hawke ışınlanmadan önce en az birini, belki de ikisini indirebilirdi ama gitmelerine izin verdi. Yapılacak ilk iş oyun planlarını çözmekti, eğer bu işi yöneten her kimse SnowDancer'ın planlanan herhangi bir saldırıdan haberdar olduğu gerçeğini bilmeseydi bunu yapmak çok daha kolay olurdu.

Bölgenin güvenli olduğundan emin olmak için kontrol ettikten sonra cipine dönmek üzereyken durakladı. Sienna Ming'in ve hayatının büyük bölümünü Konsey tarafından kullanılan askeri taktik ve stratejileri öğrenerek geçirmişti. Ming'in koruyucu yanı onu güvende tutmak istese de, o aynı zamanda SnowDancer'ın alfasıydı; soğukkanlı, hesaplı ve sürüsünü korumak için her türlü avantajı kullanmaya istekliyd.

Telefonunu çıkararak onu aradı. "Bana ulaşabilir misin?" diye sordu, herhangi bir gizli teknoloji tarafından görülmemek ya da duyulmamak için gerçek alandan biraz uzaklaşarak - Henry Scott'ın geçen yıl neredeyse yaptığı şeyden sonra ekstra paranoyak olmak işe yaradı.

"Evet. Telepatik gözümle seni görebiliyorum."

Kaşlarını çattı ama kız gecenin içinden çıkıp gelene kadar bir şey söylemedi, teni ay ışığında gümüş rengindeydi ve üst dediği o saçma kumaş şeridi tarafından açıkta bırakılmıştı. "Tüm Psy'lar tarafından bu şekilde takip edilebilir miyim?" diye sordu, korseyi vücuduna bu kadar sıkı bağlayan bağları kesmek için tek bir hassas pençe darbesi gerekeceğini düşünerek.

Sienna başını salladı, saçları bir kez daha eşarpla bağlanmıştı. "Özellikle seni kastetmedim. Telepatik bir tarama yaptım ve tek bir Dönüşen zihni buldum demek istedim."

Tatmin olmuş bir şekilde, tehlike altındaki bölgeyi işaret etti ve ona kulak misafiri olduğu şeyleri anlattı. "Gözüne çarpan bir şey var mı?"

Hafif ağaçlıklı bölümü tarayan Sienna, ellerini dalgın bir tavırla kollarının üst kısmında aşağı yukarı ovuşturdu. "Eminim daha önce düşünmediğiniz bir şey değildir; eğer daha açık bir alana ihtiyaçları varsa, ben sahneleme yeri olarak düşünüyorum."

"Evet." Yanına giderek kollarını arkadan ona doladı. "Donmuşsun." Şaşırtıcı değildi. Ama kurdu artık onun kıyafet seçimine sinirlenmiyordu, deri ayrıcalıklarını talep ettiğine göre. "Hadi," dedi onun kokusunun vahşi baharatını içine çekerek, "bu gece burada daha fazla bir şey öğrenemeyeceğiz." Yarın teknisyenleri çağırarak ve bölgeyi temizleyip temizlemediklerini kontrol edecekti.

Arabaya doğru yürüyüp bindiklerinde Sienna alışılmadık bir şekilde durgundu. Soğuk onu zerre kadar rahatsız etmese de, arabayı kenara çekerken ısıtıcıyı sonuna kadar açtı. "O kafanın içinde neler oluyor?"

"İrkim yine halkınıza saldırıyor." Sessiz sözler. "Psy'lardan bu yüzden mi nefret ediyorsun? Hiç durmadıkları için mi?"

Kan ve acının yankıları, sürü arkadaşları birbirine düşerken sevdiği insanların pençeler ve dişler altında kalışını izlemenin yankıları. "Hayır." Yirmi yıl önceki şiddetin bıraktığı yaralar asla geçmeyecekti ama o ilk birkaç yıl onu harekete geçiren vahşi öfkeyi geride bırakmayı öğrenmişti. "Tüm Psy'lerden nefret etmiyorum. Sadece Konsey'i takip edenlerden nefret ediyorum."

Sienna kollarını kendi etrafında sıkıca kavuşturdu, gerçi araba artık oldukça sıcaktı. Bu, denklemde hiç hesaba katmadığı tek şeydi. Evet, aralarındaki çekim en çığ arzulardan biriydi ve sonunda Hawke'ı ona getirecek kadar güçlüydü. Ama Hawke'un ona karşı daha derin bir şeyler hissetmesini nasıl bekleyebilirdi ki, ona o kadar çok acı çektirmiş bir ırktan gelen bir kadın için, şimdi bile bundan bahsederken sesi kurt gibi çıkıyor, yüz ifadesi eski gölgelerle kaplanıyordu.

Yuva artık evi, SnowDancer'lar da arkadaşları ve ailesi olmuştu ama ilk geldikleri zamanki hallerini hatırlıyordu. Ağ'dan koparılmanın ve buz gibi gözleri olan alfaya verdiği açıklanamaz, şiddetli tepkinin yarattığı çifte şokla başa çıkmaya çalışan Sienna, o ilk birkaç ay boyunca sadece hayatta kalmaya odaklanmıştı.

Yine de bir Konsey Üyesi'nin altında eğitim görmüştü, bir Ok'un yeğeniydi. Fısıltıları, kulak misafiri olduğu konuşma parçacıklarını dosyalamıştı. Hepsi de sürünün, Hawke'ın "onca insan arasından" bir Psy ailesine "kendi ailesine yaptıklarından sonra" sığınak vermesine duyduğu şaşkınlıkla ilgiliydi.

Boğazı aniden jiletle kaplanmıştı.

"Psy," dedi, kendini en zor soruyu sormaya zorlayarak, "ebeveynlerinin ölümünden sorumlu muydu?" Onları çocukken kaybettiğini biliyordu ama hiç kimse bu kaybın koşullarından bahsetmemişti.

Hawke neredeyse bir dakika boyunca tepki vermedi. Tepki verdiğinde ise sadece "Bilmen gerekmeyen bazı şeyler var" demekle yetindi. Bir tokat. Güzel. Lekesiz. Kesin.

Ona karşı isyan etmek doğasında vardı, en derin içgüdüğü ona sadece ona karşı koyabilecek güce sahip bir kadına saygı duyacağını söylüyordu, ama ondan bir kabusa dönmesini istemeye hakkı yoktu. "Özür dilerim." Dikkatini ormanın geçip giden karanlığına çevirdi, titreyen parmaklarını yumruklarının arasına saklayarak gecenin içine baktı.

BILGISAYAR 2(A) ETIKETLERINDEN KURTARILDI: KIŞISEL YAZIŞMA, BABA, EYLEM GEREKLI DEĞİL

KİMDEN: Alice

<alice@scifac.edu> Kime: Baba

<ellison@archsoc.edu>

TARİH: 12 Şubat 1972, saat 10:00 KONU:

Sonunda Yayınlandı!!!

Sevgili babacığım,

Kitabımın ilk kopyalarını az önce aldım. Akademik olmayan başlığı umursamadığınızı biliyorum ama bence *Gizemli E*

Atama: Empatik Hediyeler ve Gölgeler kulağa geliyor.

Son e-postanızdaki soruya cevap vermek gerekirse - evet, hala bekarım ama siz torunsuz bir emekliliğe mahkum olmadan önce (özellikle de asla emekli olmamayı planladığınıza göre) henüz zamanım var. Anneme eve gittiğimi ve çiçeklerin çok güzel açtığını söyle- empatik arkadaşlarımdan biri bahçelerde bana yardım ediyor. E-Psy'nin çok yeşil parmakları var. Belki bir dahaki sefere bunu çalışmalıyım.

X Projesine gelince, başladığımdan bu yana neredeyse bir yıl geçti ve sadece küçük canlı örneğime güvenemeyeceğimi fark ettim. PsyNet'te geçmiş X'ler hakkında veri arayacak olan bir Psy kütüphanecisinden arşiv yardımı istedim ve aldım, ben de erişebildiğim kütüphanelerde aynı şeyi yapıyorum.

Benim önermem, bu mutasyonun bir amacı olmasaydı var olmayacağı yönündeydi, ancak George ne kadar çok nadir hastalığın mutasyonlardan kaynaklandığına dikkat çekti. Eğer bu düşünce çizgisini takip edecek olsaydım, X'lerin hiçbir işlevleri olmadığı için bu kadar nadir oldukları ve ölümlerinin doğanın tehlikeli bir hastalığı kontrol altına alma girişimi olduğu sonucuna varmam gerekirdi. Bu benim rahatlıkla kabul edebileceğim bir düşünce değil, ancak bir bilim insanı olarak bunun da diğer teoriler kadar geçerli bir teori olduğunu biliyorum.

Keşke evde olsaydınız da bu tartışmaları yüz yüze yapabilseydik.

Sevgi
ler,
Alice

Bölüm 16

LARA revirdeki masasında **oturuyordu**, düşmüş yaşlı bir kurda göz kulak olmak için geç saate kadar kalmıştı ama akli önündeki kâğıtlarda değildi. Walker'a Kieran'la olan randevusu hakkında eziyet etmek hoşuna gitmişti ama o gider gitmez eğlencesi azalmış, yerini onu unutmaya çalışmasıyla alay eden zonklayıcı bir ağrı almıştı.

Gerçek şu ki, Walker Lauren'a karşı hissettiği çekim basit bir şey değildi - ine girdiğinden beri yavaş yavaş, katman katman, kelime kelime büyüyordu. Çekingen maskenin ardındaki adam hakkında daha fazla şey öğrendikçe, daha da sertleşiyordu. Reddedilmesi bu duyguları zedelemişti, hem de fena halde zedelemişti ama sırf kendi istediği için yok olacaklarını düşünmekle aptallık etmişti.

Onu kendisini aramaya iten görünürdeki kıskançlığa tutunmanın bu kadar cazip olması onu şaşırtmamıştı. Ama onu doğru okumuş olsa bile, bu duygunun onun fikrini değiştirmesine neden olmayacağından emindi - Walker kararsız bir adam değildi ve tek öpüşmelerinin bir hata olduğu konusunda son derece netti.

Ancak Lara da kolay karar veren bir kadın değildi ve hayatına devam etmek için bir karar vermişti. Ve arkadaşı Ava'nın bugün erken saatlerde açık sözlü, saçma sapan bir şekilde belirttiği gibi, Kieran onun için uygun olmayabilirdi, ama son altı ay içinde çıktığı ilk erkekti.

"Başka hiçbir erkeğe Walker'a karşı duygularını etkileme şansı vermedin," devam etti Ava.

Bu gerçeği aklında tutarak, üç ay önce kendisine çıkma teklif eden kıdemli bir teknisyeni aradı ve ertesi gün için bir öğle yemeği randevusu ayarladı. Anında kabul ettiği için kendini iyi hissediyordu, tam telefonu kapatıyordu ki kapıda Walker'ı gördü. Bir keresinde, onun kendisini görmeye geldiğini düşünmüştü. Bu gece aklına ilk gelen şey

Biri yaralanmıştı. "Kim?" diye sordu, ayağa kalkarak. "Ne yapıyorsun _."

Elini bileğine koyarak onu durdurdu, teni kızınkine karşı sertti, tutuşu kırılmazdı. İrkilerek donakaldı. Yaşadığı şok, onun dokunuşuna verdiği içgüdüsel tepkiyi susturan tek şeydi. Çünkü Walker'ın ellerini seviyordu, boş zamanlarında yaptığı şeylerden kaynaklanan nasırları, yarattığı güzel şeyleri seviyordu - kızının çok sevdiği bebek evi için küçük mobilya parçaları da dahil.

Şimdi, masasına bir tepsi yemek koymak için öne eğilirken o güçlü, sıcak el onu yerinde tutuyor, kokusunun karanlık suyu ve karla tozlanmış köknarı onu kaçışa izin vermeyen şehvetli bir hapishaneye kapatıyordu. "Akşam yemeğini kaçırdın. Yine."

Erkek bir kurt için ciddi bir kurun başlangıcına işaret eden bu hareket karşısında kurdun tüm vücudu titredi ama Lara bu tepkiyi bastırdı. Kendini daha fazla incinmeye hazırlamayacaktı. "Meşguldüm." Sakin sözlerine rağmen, adam onu sandalyesine geri ittiğinde, Lara itiraz etmeden yerine oturdu.

Ancak, o uzun, güçlü bedenini masasına yasladığında -o kadar yakındı ki, elini jean giymiş kalçasında gezdirebilirdi, yıpranmış denim sıkı kasların üzerinde gergin bir şekilde uzanıyordu- tabağı aldı ve ona bir çatal dolusu yedirmeye gittiğinde, şokun kalan dallarından kendini kurtardı. "İşte," dedi tabağı alırken. "Bunu yapmak istemezsin."

"Neden?"

Sandalyesini ondan biraz daha uzağa kaydırarak cevap vermek için kendini zorladı. "Bu bir yakınlık... ten ayrıcalıkları gibi."

Walker başka soru sormadı ama Lara'nın vücut dilinin de işaret ettiği gibi oradan ayrılmadı. Onun alanına davetsizce girdiğini biliyordu ama Lara'nın kendine bakmamasından hoşlanmadığını da biliyordu ve bunu izlemekten bıkmıştı. Ve onun üzerindeki rahatsız edici etkisi göz önüne alındığında, mesafesini korumak daha akıllıca olsa da ... onu özlemişti.

"Duydun mu?" diye sordu, çünkü Lara her zaman konuşabildiği tek kişiydi, "Marlee'nin çocuk kulübüne katıldığını

Koro?" İlk kez bir kadınla herhangi bir bağ kurmak için bilinçli bir çaba sarf etmişti.

Lara'nın yüzündeki gölgeler arasından içten bir gülümseme belirdi. "Ben ve onu pratik yaparken duydum. Çok güzel bir sesi var."

Walker, Lara'nın da öyle olduğunu düşündü.

SIENNA yatağında doğruldu, düz siyah atleti tenine yapışmıştı. Kâbus aylardır çirkin yüzünü göstermemişti ama bu gece kaybettiği zamanı telafi etmişti. Battaniyeleri üzerinden atarak bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve örgüsünden kurtulup terden ıslanmış tenine yapışan saç tellerini geriye doğru itti.

"Mükemmel." Ming, ona bir insanın yüksek performanslı bir araca bakabileceği gibi bakıyordu. "Sen gerçekten de en mükemmel genetik örneksin."

Eğer soğukkanlı bir seri katil istiyorsanız mükemmeldi. Tabii kanı artık soğuk akıyordu. "Hâlâ potansiyel bir katil," diye fısıldadı, o kadar titriyordu ki gözleri dalgalandı.

"Biz, kendimizi yarattığımız kişiyiz." Judd'ın sesi, sessizliği içinde zorlayıcı. "İradeni asla genetik bir kader fikrine teslim etme."

Onun sözlerine sarıldı. Judd başarmıştı. Yeteneğinin doğasını ölümden yaşama çevirmiş, bir şifacı olmuştu. Bu Sienna'nın izleyebileceği bir yol değildi, yeteneği çok fazla şiddet içeriyordu ama kendi yolunu çizecekti ve Ming'in olmasını istediği kasap olarak değil, onun bedenine ve ruhuna sahip olma beklentisiyle yıllarca yetiştirdiği kasap olarak. Ta ki onun için bile çok tehlikeli olduğunu kanıtlayana kadar. "Beni kırmadın, seni piç kurusu." Ne o zaman, ne de şimdi.

Ayağa kalkarak soyundu ve duşa girerek sıcaklığı kaynama noktasına yakın bir dereceye ayarladı. Ancak teni neredeyse acı verecek yoğunlukta bir sıcaklıkla titreşmeye başladığında dışarı çıktı ve kendini ovdu. Saate bir göz attığında saatin beş olduğunu gördü. Sabah giyinip nemli saçlarını ördükten sonra programını tekrar kontrol etmek için listeye giriş yaptı ve bir hatırlatma gördü.

öğleden sonra geç saatlere kadar sürecektir bir eğitim oturumuna katılmaları anlamına geliyordu.

Listenin geri kalanını kontrol ederek Riordan'a bir çağrı kodladı. Görsellerle birlikte iletildi. Buruşuk bir kurt, "anne. Söz veriyorum," dedi battaniyenin altından. "Bana bir dakika ver."

Dudakları kıpırdadı. "Bu sabah senin vardiyayı almamın bir sakıncası var mı?" Saat altıdan on bire kadar çalışıyordu.

Riordan onun bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı, saçları gizemli bir şekilde çekici bir dağınıklık içindeydi. "Yüce Tanrım, duş almışsın. Çılgın kadın."

"Ben olduğum için . . ." "Emin misin?"

"Öyle olmasaydım sormazdım." Hareket etmeye devam ederse, belki de dün gece SUV'de yaşadığı kasvetli içgörüyü unutacak, geçmişin onunla kendi kalkanlarını kıran tek adam arasında opak bir bariyer olarak durduğunu unutacaktı. "Hafta içinde bana geri ödeyebilirsin."

"Kulağa hoş geliyor. Teşekkürler, Sin."

Oturumu kapattıktan sonra küçük bir sırt çantası aldı ve inin bu bölümündeki ortak mutfak/yemek alanına yürüdü. Burası boştu, loş bir ışık vardı. Ama biri kahveyi hazırlamıştı ve tezgâhın üzerinde hâlâ sıcak olan bir tepsi kek vardı. Bu manzara yüreğini hoplattı.

Kendini beklemeye zorlayarak çantasına bir şişe su ve soğutucudaki taze malzemelerle hazırladığı bir sandviç koydu. Bunu yaptıktan sonra kendine bir bardak süt doldurdu -hem Evie'nin hem de Riordan'ın onunla acımasızca dalga geçtiği bir alışkanlıktı ve tepsideki en büyük çöreği seçip afiyetle yemek için oturdu. Daha ilk ısırıkta gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Krem peynir ve şeftali, en sevdiği.

Bitirdikten sonra parmaklarını yalayarak tepsiye baktı ve alt dudağını ısırıldı. Yemek, tensel zevklerin en masumuydu ama asla hafife almadığı bir şeydi; uzun yıllar boyunca diyetinin temelini oluşturan beslenme çubuklarını çok iyi hatırlıyordu. Hawke'ın, içinde bir acı hissederek hatırladığı gibi

ona duyularını harekete geçiren bir şeyden ilk ısırığını vermişti.

Walker PsyNet'le bağlantılarını kestikten sonra bayıldıklarında Judd önde, Walker arkada durmuş, her ikisi de Toby ve Marlee'nin Sienna'nın onları içine çektiği yeni oluşturulan aile ağından kopmayacaklarından, Ağ'a yeniden katılmaya çalışmayacaklarından emin olmak için ona zaman tanımışlardı.

Başını kaldırıp Judd'ın koruyucu formunun karşısında duran, saçları o meşum sabahın donuk güneş ışığında bile pırıl pırıl parlayan adamın bakışlarıyla buluştuğunda, "*Çok mavi,*" diye düşündüğünü hatırlıyordu. Bir sonraki düşüncesi *çok ölümcül* olmuştu. Araştırmalarını yapmışlardı ve bu yüzden onun kim olduğunu, kendisi de dahil olmak üzere yetişkinlere neler yapabileceğini biliyordu.

Ama Toby ve Marlee, onlar çocuktı ve kurtlar çocukları severdi. Judd, Walker ve Sienna bu bilgi üzerine çocukların hayatları üzerine bahse girmiş, ailenin en küçük iki üyesinin, yetişkinler gittikten sonra kurt sürüsünden gerekli biyogeribildirimini almanın bir yolunu bulacaklarını ummuşlardı. Her ne kadar -fidye alamayacaklarını anladıktan sonra- kurt alfası, sığınak kazanma şansları olacaksa PsyNet bağlantılarını kesmelerini emretmiş olsa da, yetişkinlerin hiçbiri o günü atlatmayı beklemiyordu.

Sienna ancak daha sonra, çocuklar LaurenNet'te güvendeyken, kurt alfanın adamlarına ve kadınlarına kırılmış emirler yağdırdığını fark etti. Psişik düzlemde geçirdiği süre içinde çocuklar için battaniyeler çoktan ortaya çıkmıştı. Sienna kucağında Marlee ile ayakta dururken, Walker Toby'yi aldı ve Judd kalkan olarak kaldı. Vücudu sallanıyordu.

Kurt alfanın gözleri ona dikildi. "Onu bana ver."

Judd'ın cevap vermesine izin vermeliydi ama beş yaşından beri fiilen tek başına olan bir kardinaldi - bir meydan okumayı duyduğunda anlardı. "Hayır."

Tek bir kaşını kaldırdı. "Sen iltica ettin, tatlım. Artık büyük, kötü kurt için endişelenmene yok."

Judd'ın konuştuğunun farkındaydı ama dikkati, insan derisi giymesine rağmen yırtıcı bir hayvan olan adamdan hiç ayrılmadı. Adam kapıyı açıp bir çeşit çubuk uzattığında, düşük enerji seviyelerinin soğuk ateşle başa çıkma becerisi söz konusu olduğunda tehlikeli olabileceğinin farkında olarak aldı. "Teşekkür ederim."

Belli belirsiz bir gülümseme, o buzgözlerde garip bir eğlence. "Bir şey değil."

Bu şimdiye kadar yaşadıkları en kibar etkileşimdi.

HAWKE sabahı bir iş görüşmesinde geçirdi; karşı taraf SnowDancer'ın önüne saçma sapan bir rakip teklif koyarak teklifini artırmasını sağlamaya çalışıyordu, bu el altından yapılan bir taktikti ama Hawke bunu anlıyordu. Sorun yaşadığı şey Psy holdinginin SnowDancer'ı zor da olsa adil bir fiyat ile karaborsa arasındaki farkı bilemeyecek kadar aptal sanmasıydı.

Psy müzakerecisi iletişim ekranından "Üzgünüm," dedi, yüzü ifadesizdi. "Korkarım yüzde on beşlik bir artıştan daha azını kabul edemeyiz."

"O halde," dedi Hawke, artık canına tak etmişti, "sanırım bu pazarlık bitmiştir." O cevap vermeden önce görüşmeyi sonlandırarak, Los Angeles'tan oturuma katılan Jem'e baktı. "Bize başka bir tedarikçi bul."

"Bu akşama kadar kısa bir liste hazırlayacağım." Teğmenin gözleri kısıldı. "Gerçekten bulunduğumuz yere aptalca davranarak geldiğimizi mi düşünüyorlar?"

Şimdiye kadar daha iyi bilmeleri gerekirdi."

Hawke omuz silkti ve müzakerecinin yeniden temas kurmaya çalıştığını belirten yanıp sönen mesajı görmezden geldi. "Hisseleri dibe vurduğunda bunu yapacaklar." SnowDancer ülkenin en büyük sürüsüydü ve buna bağlı ekonomik güce sahipti. Hawke Dönüşen ya da insan şirketleriyle çalışmayı tercih etse de -Konsey Üyelerinin pek çok Psy şirketinde çıkarları ve kontrolleri olması gibi basit bir nedenden ötürü- bazı sektörlerde tek seçenek Psy'lardı. "Şu küçük insan şirketi, adı neydi ..." hariç.

"Aquarius?"

"Evet, işte o. Bize tedarik edebilirler mi?"

Jem bir an için dosyalarını kontrol etti. "Entelektüel birikime sahipler ama bu onların kapasitesini zorlayacak." Bir duraklama. "Elbette, bu kadar büyük bir kontratla, genişlemeyi göze alabileceklerdir."

"Onlarla konuşmak ister misin?"

"Bugün yüz yüze bir görüşme ayarlayacağım."

Bunu halletmesi için Jem'i bırakan Hawke, bazı kıdemli askerleriyle birlikte kurt formunda bir ava çıktı. Bu onun düzenli olarak yaptığı bir şeydi, halkının istek ve ihtiyaçlarını bilmeyen bir alfa olmak istemiyordu. Daha çok, kurdunun içindeki bir ihtiyaçtı, kendisinden olanlarla yan yana koşmak.

Avın ve ardından gelen sohbetin bir sonucu olarak, saat dördü geçene kadar ine geri dönemedi. Bu noktada düş aldı, temiz kıyafetler giydi ve SUV'lardan birine binerek şehre doğru yola çıktı.

Fiziksel günün **yorgunluğu** ve Hawke'ın bir gece önce Psy'in kendisinden aldıklarını bir kez daha hatırladığından beri onu arayıp sormamış olmasının yıkıcı bilinciyle Sienna yatakta bağdaş kurmuş, bir fizik problemi üzerinde çalışmayı planlıyordu. Bu, yorgunluk onu rüyasız bir uykuya sürükleyene kadar zihnini meşgul edecekti. En azından umudu buydu.

Datapad'i eline almış ve dosyayı açmak üzereydi ki kapısı çalındı. Gelenin Evie ya da diğer arkadaşlarından biri olmasını bekleyerek cihazı bir kenara bıraktı ve üzerinde en sevdiği yumuşak siyah pijama pantolonu ile soluk gri tişörtünün olmasına aldırmadan kapıyı açmak için ayağa fırladı.

Ama kapıdaki Evie değildi.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesi boğuk çıktı, neredeyse sessizdi.

Buz mavisi gözleri yüzünün hatlarını izledi. "Bitmemiş bir işim vardı." Arkasından küçük, sarılı bir kutu çıkardı. "İşte."

Bilinçli bir karar vermeden kutuyu aldı, baktı.

Hawke kolunu kapı pervazına yasladı. "Açmayacak mısın?"

O bu kadar yakındayken düşünmek zordu, sesi derin bir mırıltıya dönüşüyor, kapısını özel bir oyuğa, anı yavaş, güçlü bir baştan çıkarmaya dönüştürüyordu. "İçinde ne var?" Parmakları kutunun etrafında, yırtıcı bir şekil değiştiren gibi sahiplenici bir şekilde kapandı.

"Eğer sana söyleseydim, sürpriz ne olurdu?" Adamın sıcaklığı, dünyasını ele geçirirken onu okşadı. Etrafını göremiyordu, omuzları çok geniş, varlığı çok zorlayıcıydı. "Yine de" -sesi alçaldı, kurt mavisi bakışları ağzına odaklandı- "sır için öpücükleri takas etmeye hazırım."

Bu durgun yorum onun ayak parmaklarının kıvrılmasına neden oldu. Onun kendisini daha fazla rahatsız etmesine izin vermemeye kararlı bir şekilde, tüllü beyaz kurdeleyi dikkatle çözdü ve gümüş kâğıdı açmaya başlamadan önce kapının yanındaki duvara yaslanmış küçük rafın üstüne koydu.

Hawke kıkırdadı. "Çok temiz."

"Net'te bize böyle öğretildi." Bu tür alışkanlıklar onun için çoğu kişiden daha gerekliydi, zihinsel disiplini sağlamak için bir hatırlatıcıydı. Ama anda aklındaki son şey buydu, çünkü hediyesinin paketini açmayı bitirmişti.

Metalik karton kutunun üst kısmını kaldırarak kâğıdın yanına koydu ve birkaç kat kâğıt sarılı nesneyi seçti. Hawke kutunun diğer yarısını da alıp rafa koydu ve peçeteyi çekerek ortaya çıkardı: "Oh." Siyah smokini ve altın saksafonuyla parlayan metalden yapılmış minik pengueni görünce içinde bir merak .

"İşte." Özenle hazırlanmış nesneyi avucunun üzerinde tutarken Hawke elini uzatarak arkadaki anahtarı çevirdi.

Penguen yüzgeciyle saksafon "çalmaya" başladı, ağzındaki enstrümandan yayılıyorymuş gibi görünen teneke saksafon müziğine uygun olarak başını eğip kaldırdı. Şarkı akıldan çıkmayacak kadar tanıdıktı. Kaşlarını çatarak anahtarı çevirdi, tekrar dinledi ... ve istese bile kapısına dayanan kurda karşı koyma umudunu yitirdi. "Bununla dans ettik." Ay ışığının altında, ormanın derinliklerinde.

"Unutmuş olsaydın," dedi Hawke, başını onunkine yaklaştırarak, ama onun hareket ettiğini hatırlamıyordu, "seni tekrar ısırma zorunda kalırdım."

Eli omzuna gitti. "İşaret gitmiş."

Uzanıp tişörtünü çekiştirerek hassas derisini ortaya çıkardı ve başparmağını o noktaya sürttü. Kurt mavisi göz kapaklarının arasında parlıyordu. "Buraya gel."

Bu düşük talep karşısında içinde oluşan ürperti neredeyse avucundaki tuhaf oyuncağı yerinden oynatacaktı. Dişlerini kesinlikle onun üzerinde kullanmak isteyen kurda başını sallayarak, "Bunu nereden buldun?" dedi.

"Şehirde küçük bir dükkan var, bir gün seni oraya götüreceğim." Adamın eli kadının ensesine kaydı. "Sahibinden bu şarkıyı kullanmasını istedim."

Başını o geniş göğse yaslamak, bu mükemmel anda kalmak ve dün gece arabada söylenen sözleri görmezden gelmek cazipti, çok cazipti, ama hiçbir zaman gerçeklerden saklanacak bir kadın olmamıştı - bir zamanlar, başka seçeneği olmadığı içindi, ama şimdi bu onun karakterinin bir parçası haline gelmişti.

Başını kaldırarak, kurt yürekli bir insanın vahşi bakışlarına baktı. "Bunu bana neden veriyorsun?" Bu sessiz bir özürdü, bunu anlıyordu ama dün geceki sert sözlerinin ardındaki neden söylenmeden kalamazdı. Gelecekteki herhangi bir ilişkinin üzerinde karanlık bir gölgeydi.

Ona cevap veren kurt oldu. "Sadece öyleyim."

"Başka var mı?" diye sordu, değiştirerek. "Belki."

Hawke'la bu konuşmayı yapmak çok tuhaf bir duyguydu, ikisi de kan dökmeye çalışmıyordu. "Onları görebilir miyim?"

Omuz silkti. "Eğer iyiysen."

Teni aniden göğüslerini çok sıkı, tişörtün yumuşaklığı bile çok aşındırıcıydı. "Kaç tane var sende?" diye sordu adam, kalçalarının kaslı gücü kendi kalçalarına değene kadar inanılmaz derecede yaklaştığında.

"Tüm bu sorular." Eli ensesinde sıkılaşıyor, vücudu göğüslerinin hassas uçlarına karşı sert ve talepkâr. "Belki karşılığında bir şey istiyorumdur."

"Ben-" diye başladı, Hawke'ın telefonu teslim mi olacaktı yoksa ihtiyacı olan cevaplar için bastırarak mıydı bilemiyordu.

"Bekle," diye mırıldandı yakıcı göz temasını kesmeden, elinin sert sıcaklığını ensesinden çekmeden. "Bu Riley'nin kodu." Telefonu kulağına götürdü.

Ve her şey değişti.

Bölüm 17

"ONLARI KONTROL ALTINDA TUTUN. Ben Judd'ı bulup aşağı ineceğim." Hawke, Sienna'nın gözlerinin gördü ve parçaları birleştirdiğini anladı. "Hayır. İletişim yok. Eğer emre rağmen konuşurlarsa, adamları bacaklarından vurun."

Karşısındaki kadın onun talimatları karşısında en ufak bir şok yaşamış gibi görünmüyordu. "Daha fazla davetsiz misafir," dedi adam aramayı sonlandırdığında.

Ondan koparmayı planladığı yavaş ve derin öpücük yerine başparmağını dudaklarına sürterek elini bıraktı ve "Judd'a telepatiyle ulaşıp benimle garajda buluşmasını sağlayabilir misin?" dedi.

"Evet. Şimdi yapıyorum."

Hawke arkasını dönmüş ve yola koyulmuştu ki durup düşündü, belki de böyle aniden gitmek yerine tatlı sözler söylemeliydi, özellikle de dün geceden sonra. En olgun kadınlar bile böyle şeylere sinirlenme eğilimindeydi. Garaja doğru koşarken telefonunu çıkardı ve bir arama kodladı.

Sienna hemen telefonu açtı. "Bir sorun mu var?" Öfke yoktu, sadece keskin bir zekâ vardı.

İşte o zaman bu kadının askeri bir ortamda yetiştiğini ve hızlı bir müdahale ihtiyacını anladığını hatırladı. "Judd ne kadar uzakta?" diye sordu, onun kulağına fısıldamak için saklamayı tercih ettiği güzel sözler yerine. *Hem de çok* iyi bir şekilde.

"Neredeyse geldik." Bir duraklama. "Dikkatli olun." Bir komutun belirgin kenarını taşıyordu.

Şaşırmış olsa da bu özel kadından böyle bir emir alma fikrine karşı çıkmayan kurdu kulaklarını dikti. "Peki, hanımefendi." Telefonu kapattıktan sonra garaja girdi, tam o sırada Judd karşı koridorda belirdi.

JUDD, SnowDancer birliğinin dört adamı ve hamile bir kadını silah zoruyla alıkoyduğu açıklığı çevreleyen ağaçların yoğun karanlığında durdu. "Onaylandı Psy," dedi yanında duran adama alçak sesle mırıldanarak. Bu kadar alçak sesle, kendi sesini duyamayacağı kadar alçak sesle konuşmayı öğrenmesi zaman almıştı ama Dönüşenler bunu şaşmaz bir doğrulukla ayırt edebiliyordu.

"Başka bir şey var mı?" Hawke dikkati davetsiz misafirlere odaklanmış bir halde sordu.

"Omuzlarında sembol yok," dedi. "Bu kasıtlı - bunlar askeri üniformalar, amblemleri olmalı."

"Kadın mı?"

"Karnına dokunmuyor." Doğmamış çocuğunu önemseyen hamile bir kadın, askeri bir sertlikle ayakta durmak yerine, koşullanmasının parçalandığını gösteren koruyucu bir hareket yapardı. Yine de . . . "Onun bu halinin duygularınızı manipüle etmek için olduğunu kesin olarak söyleyemem. Sessizliği çok güçlü olabilir." Hawke, Riley'nin yanında durmak için dışarı adım attığında karanlığın içinde daha da eridi.

"Baylar ve bayanlar," dedi kurt alfa aldatıcı bir sakinlikle. "Bu bölge ihlalinin nedenini açıklamak ister misiniz?"

Cevap veren adam uzun boyluydu ve soyunun Hint alt kıtasından, büyük olasılıkla Çin sınırından geldiğini gösteren özelliklere sahipti. "Biz iltica ettik." Soğuk bir ifadeydi ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Judd'ın sesi de bir zamanlar bu kadar soğuk çıkmıştı. "Sığınacak bir yer arıyoruz."

"SnowDancer'ın bir grup Psy'a sığınma teklif edeceğini düşündüren nedir?"

"Daha önce en az bir kez böyle bir şey yaptığınızı dair söylentiler var." Judd'ın kanı damarlarında dondu. Tüm ailesi ortadan kaybolmuştu, internette l olarak listelenmeleri gerekiyordu. Hawke'ın bu gerçeğin farkında olduğunu bilmesine rağmen, deri sentetik ceketinin yakasına takılı mikrofonta "O balık tutuyor," dedi.

şimdi, SnowDancer alfası dudaklarını tamamen dişlerden oluşan bir sırtışa dönüştürdü. "Ara sıra başıboş dolaşanlara rastlamış olabiliriz," dedi,

Varlığına tepki olarak ormandan dışarı akın eden vahşi kurtlardan birini sevmek için uzandı.

"Yani onlara gerçekten sığınma mı teklif ettiniz?"

Hawke yanı başındaki kurdu okşadı, koyu siyah renkte güzel bir yaratıktı... Gözetmenler çemberine katılmak için sinsice ilerleyen çok daha büyük şekil değiştiren kurtla aynı tonda. *Riaz*. Kar Dansçısı teğmen, kadim altın rengini andıran gözleriyle izinsiz girenlere gözlerini kırpmadan baktı.

"Neyi sığınak olarak tanımladığınıza bağlı." Hawke'ın ses tonu rahattı, sanki bu günlük bir konuşmaymış gibiydi. "Eminim artık acı hissetmiyorlardır... artık hiçbir şey hissetmiyorlardır."

"Öldüklerini mi söylüyorsun?"

Belli belirsiz bir gülümseme. "Bunu söylersem cinayeti kabul etmiş olurum." Başını kadına doğru eğdi ve Judd kurdun gerçekliğini değerlendirdiğini anladı. "Hukuk ekibimiz bunu hoş karşılamayacaktır." Sonra Judd'ın hiç beklemediği bir şey yaptı.

Başını geriye atarak uludu; sesi ürkütücü derecede güzeldi, sanki bir insanın değil de bir kurdun boğazından çıkıyordu. Etrafındaki vahşi ve değişken kurtlar bir anda tepki verdi, ön ayaklarını bükerek davetsiz misafirlerin üzerine atıldılar. Yalnızca büyük bir dikkatle izleyen biri onların bu hamlesinin kadının etrafından dolanmalarına neden olacağını görebilirdi.

Psy bu kadar yakın ilgi göstermiyordu. Ama kadın elini karnının etrafına sıkıştırmadı, rahmini korumaya çalışmadı, vücudunu herhangi bir şekilde korumaya çalışmadı. Bunun yerine, o da diğerleri gibi, kurtları geri iten telekinetik bir hamleyle elini savurdu ... ve dışarı ışınlandı.

Her birinin kendi kişisel ışınlanmasını gerçekleştirdiği anlamına gelen bir hızda. Judd tıslayarak nefes verdi. Dört ışınlanma şansı yoktu-

Hepsi de gençken Konsey üst yapısına çekilmiş olan yetenekli Tk-Psy'nin aynı anda iltica etmeye karar vermesi. *Hiç şansları yoktu*. Bu çok fazla dikkat çeker, çok büyük bir aramaya neden olurdu. Hiçbir Konsey ajanı böyle bir hata yapmazdı ve davetsiz misafirlerin dördü de eğitimlerini ortaya koyan savaşa hazır bir duruş sergiliyordu.

"Temiz!" diye seslendi Kar Dansçılarından biri, Brenna ve diğer teknisyenlerin bölgelerindeki gözetleme cihazlarını tespit etmek için bir araya getirdikleri bir aygıtı havaya kaldırarak.

Judd ancak o zaman gizlendiği yerden çıktı. "Birileri hâlâ hayatta olduğumuzdan şüpheleniyor."

Hawke, üzerine üşüşen vahşi kurtları okşamak, onlara dokunmak ve onlarla oynamak için çömelmişken şimdi ayağa kalktı. "Gösterimiz bu söylentiye sona erdirmeli."

"Özellikle de gerçeğe bu kadar yakın olduğunda."

Hawke'in sırtışı kurt sırtışıydı, eğlenceli ve tehlikeliydi. "Şanslısınız ki beşinizin bölgemize geldiği gün kendimi yumuşak hissediyordum."

Judd artık Marlee ve Toby'nin hiçbir *zaman* tehlikede olmadıklarını biliyordu; kurtlar herhangi bir çocuğa, tehdit oluşturabilecek bir çocuğa bile zarar vermekten çekinirlerdi. Bu onların Aşil topuğuydu ve Konsey'in bunu keşfetmesine izin verilemezdi çünkü çocuk ajanlar yetiştirme ve gönderme konusunda tamamen yetenekliydi. "Bağlantılarımla konuşayım, bakalım bu balık avının arkasında kimin olabileceğine dair bir fikir edinebilecek miyim?"

"Tüm bu Tks'lerde bir Konsey Üyesinin parmağı var." "İkinci bir seçenek daha var."

Hawke soru sormak için ona döndüğünde, "Onları tanıyamadım ama ben ayrıldıktan sonra ekibe alınmış olabilirler," dedi. Oklar kendilerinden olanlara sırt çevirmezdi ama Judd iltica etmiş ve böylece antlaşmayı bozmuştu. "Beni avlıyor olabilirler." Konuşmasını bitirdiğinde bir kurdun kendisine süründüğünü hissederek açıklığın diğer tarafından gelen Riaz'a baktı. "Evet?"

Ama teğmen sadece Hawke'la ilgileniyor, alfayı koklamak için yanına yaklaşıyordu. Judd, Hawke onu alçak bir hırıltıyla uyarmadan önce siyah kurdun sırttığını gördüğünden emindi. Judd'ın değişen duyuları yoktu ama bir beyni vardı. Yine de yorum yapmadı. Henüz yorum yapmadı.

Hawke çalışma odasına döndüğünde geç olmuştu. Yatağa gitmesi gerekiyordu ama bunun yerine koridorlarda belli bir kokuyu takip ederek Sienna'yı daha önce izlediği aynı eğitim odasında buldu. Bu, Sienna ile arasındaki şey,

Nereye gittiğini bilmiyordu ve evet, sunacak çok az şeyi varken onu sahiplendiği için duyduğu suçluluk, karnını deşen bir pençe olmaya devam ediyordu ama mesafesini koruyamamasının da kanıtladığı gibi, bunu görmezden gelmek artık bir seçenek değildi.

Suçluluk duygusuna gelince? Görünüşe göre onun varlığından aldığı delici zevk karşısında hiçbir şansı yoktu. Kapıyı arkasından kilitledikten sonra bir banka oturdu ve onun böylesine kıvrak bir zarafetle hareket edişinin tadını çıkardı. "Uyuyamadın mı?" diye sordu kadın onu görüp durduğunda.

Uçuşan bir saç telini gözlerinden uzaklaştırdı. "Endişelendim." Sofistike olmayan bir ifade, dürüstlüğü içinde sade. "Judd'a telepat yapmak istedim ama izni olmadan bana hiçbir şey söylemeyeceğini biliyordum."

Kendisini korumak bir içgüdüydü ama bu onun hayatıydı, başından beri uğruna savaştığı bir hayat. Onu olası bir tehdide karşı kör bırakarak elini kolunu bağlayacak değildi.

Adam ona her şeyin özetini anlatmaya başladığında nefesini içine çekti, yüzü yaz aylarında kazandığı o ilgi çekici çillerin altında solgunlaştı. "Ben," diye fısıldadı. "Bizi ele verdim."

Çenesini avuçlamak, parmağını teninin yumuşaklığında gezdirmek için çoktan ayağa kalkmıştı. "Kimse seni tanımazdı," dedi, Wild'a, şehre yaptığı ziyaretler hakkında endişelendiğini düşünerek. "Ben bile seni zor tanıdım."

"Hayır." Başını şiddetle salladı, gözleri gece yarısına dönmüştü. "X-ateşini 'toprakladığımda' psişik bir şok dalgasına neden oluyor. Bunu hissetmeleri için yakın olmaları gerekir-"

"Ama" dedi, "Henry Scott'ın adamları aylardır in bölgesinin sınırlarında ve hatta belki de iç kısımlarında pusuya yatmış durumdalar."

Kesik kesik başını salladı. "Özür dilerim. Fark etmeliydim-"

Parmağını dudaklarına götürerek onu durdurdu. "Bir şey yakalamış olsalar bile, bu sadece ufak bir ipucu olmalı, yoksa bu gece çok daha emin olurlardı."

"Geri gelecekler." Onun dokunuşuna karşı konuştu ve o dolgun dudakların izini sürmek, kendini bu kadar şımartmak içgüdüselidi.

daha ileri gitmesine izin veremeyeceğini biliyordu. Bu gece olmazdı. O bu kadar şok olmuş ve savunmasızken olmazdı.

"O zaman," dedi kokusunu içine çekerek, "onların icabına bakarız." Başparmağının sert pedini kızın alt dudağına sürttü, nefesinin kesildiğini duymak onu derinden tatmin etti. "Gücünün açığa çıkışını herhangi bir şekilde susturabilir misin?"

"Evet." Sıcak nefesi tenine değıyor, nabzının gümbür gümbür atışı vücudunun istekle kaskatı kesilmesine neden oluyordu.

"SnowDancer bölgesinin derinliklerine gideceğim, sıkı koruma altında olduğunu bildiğim ve tehlikeye girme olasılığı çok düşük olan yerlere."

"Güzel." Ağzının kızarmış kıvrımlarını ısırmak çok cazip geldi ama direndi ve "Ben içeri girdiğimde ne okuyordun? Yatağın üzerinde okuyucuyu gördüm."

Sienna, yaptıklarının tüm ailesini tehlikeye atabileceğini fark ettiğinde midesini bulandırmıştı ama şimdi karnında bambaşka bir his kıpırdanıyordu. "Dudakları bacaklarının arasındaki nemli sıcaklığa doğrudan bir hatla bağlıymış gibi hissedene kadar onu kızdırmaya devam eden başparmağına karşı, "Güvenlik meselesini konuşmamız gerekmez mi?" dedi.

"Henüz konuşacak bir şey yok." Kurt gözleri bir insan yüzüne bakıyordu, bedeni o kadar yakındı ki her nefeste onun amansız gücüne sürtünüyordu.

Elini dudaklarından çekip boğazının hassas sütununa yaklaştırdığında kadın ürperdi. "Bir fizik metni." Bir yanı ona durumu çok fazla kontrol etme izni verdiğini söylese de geri kalanı bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için gergin bir bekleyiş içindeydi.

"Hmm." Arkasına uzanarak saç örgüsünü çözdü ve koyu renkli saç bir omzunun üzerinden kaydırarak göğsünün üzerine düşürdü. "Hep A alıyorsun."

Şaşkınlık uzuvlarında, kanında çok ağır olan arzuyu kesti. "Nereden biliyorsun?"

Yavaş bir gülümseme. "Çünkü beyninin hiç durmadan çalıştığını biliyorum." Bunu nasıl karşılayacağını bilmiyordu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

İki elini de kadının beline doğru kaydırarak, "Hayır," dedi ve ellerini yukarı kaldırıp tekrar aşağı indirdi. "Bu kadar zeki olman hoşuma gidiyor."

Bu beklenmedik bir iltifattı ve onun için en süslü kelimelerden çok daha fazlasını ifade ediyordu. "Ben de senin aklını seviyorum," diye fısıldadı kolları kendi iradesiyle kalkıp onun boynuna dolanırken. Adam bunun için fazla uzundu, bu yüzden elini boynunun yan tarafına doladı, kas ve tendon kayması avucunun altında keskin bir samimiyet yarattı. "Düşünce süreçleriniz beni büyülüyor." Çok soğukkanlı ve mantıklı olabiliyordu ama yine de içindeki kurt her zaman oradaydı, ilkel ve evcilleşmemiş.

"O zaman eşitiz." Bir eliyle ensesini kavrarken, diğer elini sırtının alt kısmına götürdü. Ve bir şekilde dans ediyorlardı, tek müzik kalbinin gümbür gümbür atışı ve adamın nefesinin sert okşaması olsa da.

JUDD o sabah üç sularında Hayalet'le temasa geçmeyi başardı, diğer adam onunla bir saat sonra terk edilmiş bir bina projesinin karanlık sınırlarında buluşmayı kabul etti. Siyah plastik gece rüzgârında dalgalanıyor, evin sağlam iskeleti bir kalıcılık yanılsaması sağlıyordu. "Son zamanlarda izini bulmak zor oldu," dedi Judd, Ağ'a o kadar yakın olan asiye, deliliğinin Hayalet'in beynine sızmaya başladığından endişeleniyordu.

Karanlıkta yüzünü gizleyen Hayalet, destek kirişlerinden birine yaslandı. "Bir keresinde bana bunu yapma nedenimin ne olduğunu sormuştun."

"Bu", artık Sessizlik olmasa da, Konsey'i devirmek için gösterdikleri ortak çabalardı. Mesele bundan daha karmaşık bir hal almıştı. Sienna'nın beynindeki ikinci uyumsuzluk seviyesinin de gösterdiği gibi, bazı Psy'ler temel düzeyde Sessizliğe ya da onun yönüne *ihtiyaç duyuyordu*. "Paylaşmaya hazır mısınız?"

Hayalet'in bugüne kadar kabul ettiği tek şey, Ağ'da kendisi için değeri olan en az bir kişi, ölmesini istemediği bir kişi olduğuydu. Bu, onu tüm Konsey'i yok etmekten alıkoyan tek şeydi; bu, psişik bir şok dalgasına neden olacak ve Ağ'ın dengesini bozarak milyonları öldürecek bir eylemdi.

"Hayır," dedi asi onun sorusuna yanıt olarak. "Ama bir tane var, o kadarını bilmelisin."

Judd, Hayalet'in son zamanlarda görünmemesinin ardında bu isimsiz nedenin yattığını daha fazla açıklama yapmadan anladı. "Kimliğimin açığa çıkıp çıkmadığını bilmem gerekiyor."

"Hayır. Tüm ailenizin öldüğü varsayılıyor."

"Herhangi bir söylenti var mı?"

"Kardinal X diye bir efsane var ama ikimiz de bunun imkansız olduğunu biliyoruz."

Judd Hayalet'in ne kadarını bildiğini ve asinin bağlılığının nereye kadar uzandığını merak ediyordu. Ama Sienna teslim olmayı inatla reddederek yeteneğinin kontrolünü ele geçirmiş olsa da, X-işaretçisinin ondan verebileceğinden daha fazlasını talep edeceği bir zamanın geleceğini de biliyordu. Hayalet'in sadakati konusunda şansını denemek, zar atmak zorundaydı. Çünkü bunu yapmazsa ve Sienna'nın gücü kontrolden çıkarsa ... "Alice Eldridge'in ikinci el yazmasını duydun mu?"

"X tanımlaması üzerine tez mi?" Hayalet doğruldu. "Evet. İnternetteki en gizli ama en ısrarcı söylentilerden biri."

"Söylentinin doğruluk payı olabileceğine dair bir işaret var mı?"

Uzun, sessiz bir duraklama. "Bir araştırma yapacağım." "Sana borçlanacağım."

"Hayır, Judd. Sakın bana böyle bir şey söyleme, çok iyi tahsil edebilirim." Bu ifadede soğuk bir karanlık vardı, sanki Judd talep edilen ödemedi hoşlanmayacaktı.

"O zaman geri çekiyorum." Siyah plastiği dalgalandıran ani bir rüzgârla geriye savrulan saçlarıyla, kimliğinden yüzde doksan dokuz nokta dokuz emin olduğu adama baktı. "İsyanı açık alana taşımayı hiç düşündünüz mü?"

"Asla başarılı olamaz. Önce temeller atılmalı. Dalga ancak o zaman yükselebilir."

Judd birlikte yaptıkları, başardıkları her şeyi düşündü, bedelini hesapladı. "Ruhsal durumun nasıl?" Bu soruyu daha önce hiç bu kadar açık yüreklilikle sormamıştı ama zaman değişmişti.

"Akıllı başında." Kısa bir cevap. "Akıl sağlığı bir yorum meselesi olsa da."

Bölüm 18

Sienna'yı kollarında hatırlamaktan duyduğu hoşnutluk ve hayal kırıklığı arasında gidip gelen Hawke, ertesi sabah San Gabriel Dağları yakınlarında bulunan SnowDancer teğmeni Kenji'den bir telefon aldığı anda ilk kahvesini içiyordu. Yüksek elmacık kemikleri, ürkütücü yeşil gözleri ve vahşi eflatun saçlarıyla bir çöl partisinden ya da belki de avangart bir podyum gösterisinden kaçmış birine benziyordu.

"Saçına ne yaptın lan sen?" Hawke neredeyse kahvesinde boğulacaktı gibi sordu. Çünkü her ne kadar Japon bir rock yıldızını taklit ediyor olsa da, gerçek şu ki Kenji ortalama bir ilkokul öğretmeni avangarttı.

"Garnet'i rahatsız ediyor. Yeterli bir sebep." İletişim ekranında rulo haline getirilmiş bir grafiğe dokundu. "BlackSea Koalisyonu'ndan ilginç bir bağlantı aldım."

Hawke kahvesini bıraktı. BlackSea bir anlamda bir Dönüşen sürüsüydü. Tüm su bazlı şekil değiştirenlerin bir koalisyonuydu. Tekil varlıklar olarak nüfusları çok azdı ve bazı şekil değiştiren türlerinin sadece bir ya da iki örneği kayıtlara geçmişti. Bununla birlikte, güçsüz olmak yerine, kendilerine önemli müzakere ve bölgesel güç sağlayan sıkı sıkıya bağlı bir ağ oluşturmak için bir araya gelmişlerdi.

"İş mi?"

Kenji başını salladı. "İttifaka katılmak istiyorlar."

"Verileri bana gönder." Bu, listesinin başında yer alacaktı çünkü gezegendeki diğer tüm sürülerin aksine BlackSea'nin dünya çapında üyeleri vardı. "Riley'i her konuda bilgilendirin."

"Yapacağım." Kenji imzayı attı.

Masasında karalanmış bir mesaj gören Hawke, gözetim altında tuttuğu bazı genç sürü üyeleri hakkında Indigo ile konuşmak için dışarı çıktı.

"Sen daha dengelisin," dedi tartışmayı bitirdikten sonra, uzun bacaklarını masasının üstünde çaprazlamış, sırtını ofisinin kapalı kapısına dayamış bir halde dururken.

"Evet." Sienna'yla kurmasına izin verdiği temas her iki tarafını da tatmin etmişti, öyle ki bu ihtiyacı artık etrafındaki herkesin gözüne batmıyordu. Daha da önemlisi, kurt artık onun peşinden gitmeye karar verdiği sabırlı olmaya istekliydi; avı anlıyordu, bazen avınızı takip etmeniz gerektiğini anlıyordu. "Tai'nin Evie'yle çıktığını duydum," dedi Indigo'nun dikkatini dağıtmak için çünkü kararını tartışmaya hazır değildi.

İndigo'nun yüz ifadesi onun peşinde olduğunu gösteriyordu ama o bunu görmezden geldi. "Onu herhangi bir şekilde, biçimde ya da formda mutsuz ederse iki kolunu da kıracağıma söz verdim." Bir duraklama. "Ben de aynısını sana yapacağıma söz vermeliyim."

Hawke gözlerini kıstı. "Oraya gitme."

"Elbette oraya gideceğim - bu yüzden teğmenim." Bacaklarını masasından sarkıtıp küçük bir datapad aldı. "Ama bugün olmaz. Acemilerle bir seansa geç kalıyorum." Ayağa kalkarak onun kapıyı açmasını bekledi. "Bir daha düşündüm de ..." Boştaki elini adamın saçlarına soktu ve başını aşağı çekti.

"Neredeyse başıma gelen en iyi şeyin elimden kayıp gitmesine izin veriyordum çünkü ne 'istemem' gerektiğine dair fikirlere takılıp kalmıştım. Bazen 'olması gereken' diye bir şey yoktur, mutluluğu yakalamak için sadece tek bir şans vardır." Dudaklarını onunkilere hızlı ve şefkatli bir öpücükle bastırdıktan sonra bıraktı ve uzaklaştı.

Ancak veda konuşması o kadar kolay geçmedi.

Dün geceki anıların dikkatini dağıtmasıyla **bir şekilde** mücadele eden Sienna, yaşlı bir Dönüşen'e rastladığında, çalışma odası kütüphanesindeki bilgisayar kaynaklarını kullanarak tamamladığı fizik projesini henüz göndermişti. "Buldum," diyerek adamın elinden düşürdüğu kitabı aldı. "Çok özür dilerim efendim."

Dalton kitabı kabul ederken kıkırdadı, beyaz kaşları binlerce gülme çizgisiyle işaretlenmiş koyu, koyu kahverengi cildinin üzerinde gürdü. "Beni yüz yaşında gibi gösteriyor."

Sienna, Dalton'ın tam olarak o yaşta olmadığından emin değildi. Yuvadaki çocukların sevgiyle aksakal dediği adam bir kütüphaneci değildi, o Sürü'nün bilgi deposu olan Kütüphaneci'ydi. "Araştırma mı yapıyordunuz?"

"Hepsi burada." Şakağına vurdu, ısıltılı gözleri torunununkilerle aynı sıcak kahverengi tonundaydı. "Biraz kitap okumaya geldim." Yakaladığı ağır kitabı havaya kaldırarak gülümsedi. "Orijinal Fransızca!"

Sienna onun neden bahsettiğini biliyormuş gibi başını salladı. "Umarım hoşuna gider."

"Eminim ." Kitabı kolunun altına sıkıştırdı ve yanından geçerken kızın omzuna dokundu.

Sienna cesareti tükenmeden önce, "Bekle," geveledi. "Evet, canım?"

"Sürü erişimine açık mı?"

Dalton ona bakarken gözleri deliciydi ve beyaz sakallı olsun ya da olmasın, beyninin her zaman olduğu gibi keskin olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmıyordu. "Evet ama bazı gerçekler yazılsa da ulaşamaz çünkü bazı yaraların yeniden açılmasına gerek yoktur."

Sienna parmaklarının yumruk şeklinde kıvrıldığını hissetti.

"Anlıyorum."

" mi, genç ?" Dalton başını salladı. "Yazdığım tarihlerde gerçekler anlatılıyor ama işin özünü öğrenmek için orada sormanız gerekir."

Sienna, Dalton gittikten sonra birkaç dakika kıpırdamadı, geçmişten bahsettiği tek seferde Hawke'un onu nasıl susturduğunu hatırlıyordu. Dün gece ona sarılmış, sanki gece yarısıyla şafak arasındaki sessiz zamanda uyanık olan sadece ikisi varmış gibi tüm in sessizleşene kadar onunla dans etmişti. Kendini hiç bu kadar canlı, kadın gibi hissetmemişti. Ancak Dalton'ın sözleri onu acı bir gerçekle yüzleştirdi: Artan fiziksel temasa rağmen Hawke henüz ona sırlarını vermemişti - belki de hiçbir zaman vermeyecekti.

Sienna. Judd'ın telepatik sesi, düşüncelerinin kasvetini yarıp geçiyordu. *Hawke'ın ofisi. Ona soğuk ateş hakkında anlattıklarını konuşmamız gerek.*

Onları takip eden tehlikenin hatırlatılması omurgasından aşağı buz gibi bir damlaydı. *Yola çıkıyorum.*

HAWKE Sienna'nın ifadesiz yüzünü, bakışlarındaki düz abanoz rengini fark etti ve kaşlarını çattı. "Sinerjiye ulaşmamak için X-ateşini serbest bırakıyorsun, değil mi?" diye sordu ve Sienna'yı yalnız bırakır bırakmaz ondaki duygusal değişimin nedenini anlayacağını düşündü.

Keskin bir baş sallama, alfasının önünde bir SnowDancer askerinin duruşu. "Topraklama, istikrarlı bir psişik dengeyi korumama yardımcı oluyor."

"Ne sıklıkla topraklanıyorsun?" Judd ona bu soruyu sormasını söylemişti ama Psy erkeği "daha fazla cevap alana kadar" nedenini söylemeyi reddetmişti. Hawke'ın teğmene duyduğu güvenin bir ölçüsüydü ki şimdilik bu kadarla yetinmişti.

"Son birkaç ay içinde birkaç kez," diye itiraf etti Sienna. "Ondan önce her altı bir ya da iki kez yapıyordum. Benim teorime göre bu değişim artan kontrolümle bağlantılı - artık gücü istemeden serbest bırakmıyorum, bu yüzden daha hızlı birikiyor."

Judd ilk kez konuştu. "Bunu yakında tekrar yapmayı öngörüyor musunuz?"

"Hayır, sanmıyorum." Ancak sözlerinde bir tereddüt, kendine güveninde bir çatlak vardı. "Örüntü son zamanlarda daha az tahmin edilebilir hale geldi, ancak bunun nedeni yeteneklerimdeki basit bir dalgalanma olabilir. Bu daha önce bir ya da iki kez oldu ve her zaman fark edilebilir bir etki yaratmadan yatıştı."

Hawke bakışlarıyla onu kıstırdı. "Bir dahaki sefere Dünya'ya ihtiyacın olduğunda bana söylersin." Onun tek başına gitmesine izin vermeyecekti, hele ki Psy onu gözlerine kestirmişken.

"Evet, efendim."

Ona hiç bu kadar aşağılayıcı bir nezaketle "efendim" denmemiştir. Wolf kızın sesindeki sertliğin geri dönmesine razı oldu çünkü onu kaybolmuş ve kararsız görmekten hoşlanmıyordu, Judd'a döndü. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Hayır, hâlâ bağlantılarım üzerinde çalışıyorum." Kapıya doğru dönerek, "Sienna?" dedi.

Hawke bir elini kaldırdı. "Konuşmamız gereken bir şey var."

Judd başını kaldırdı, onunla göz göze geldi ama onun yerine Sienna'yla konuştu. "Dışarıda bekle." Sesinde, daha düşük rütbeli bir askerle konuşan bir teğmene özgü bir emir vardı.

Hawke, Sienna'nın amcasıyla tartışmış olsa da, çenesi gergin de olsa teğmene itaat ederek Judd'ın yanından geçip koridora çıktığını hissetti. Ancak o gittiğinde, kapı kapandığında Hawke kaşlarını kaldırarak karşısında duran Psy erkeğine baktı.

"Sana sadığım," dedi Judd en sakın ses tonuyla, "ama kalbimin bir parçası onda."

Hawke bunun biliyordu, buna hazırdı. "Ona zarar vermeyeceğim."

Judd, Hawke'ın yeminini duymamış gibi, "Sienna güçlüdür," diye devam etti,

"Olması gerekenden daha yaşlı. Ama birçok açıdan, bu diğer kadınlardan çok daha savunmasız. Sessizliğini kritik bir yaşta bozdu ve bu onun duygusal ruhunu değiştirdi."

Hawke'ın kurdu kendisine görev verilmesinden memnun değildi ama dinledi. "Gördüğüm kadarıyla," dedi, ofise girdiğindeki boş gözlerini düşünerek, "duygularını dizginlemekte çok iyi görünüyor."

Sienna'nın bu mesafeyi koruyabilecek kapasiteye sahip olması onu mutlu etmeliydi; her zaman onlara her şeyi verememesinden incinmeyecek sevgililer seçmişti. Ama dün gece, mahrem ten ayrıcalıklarının ilk seviyesini talep ederek kendini şımartırken, bir şey keşfetmişti: Sienna söz konusu olduğunda, bencilliğin ve sahiplenmenin ötesindeydi. Sienna onun kızıydı. Ve onun her şeyini istiyordu.

"Endişelendiğim şey bu değil." Judd'ın gözleri Hawke'ınkilerle buluştuğunda niyetle kutup mavisine dönmüştü. "Konu sevdiklerine geldiğinde kapatma düğmesi yok. Onları korumak için her şeyi yapar, cinayet bile. Sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

Hawke dudaklarını hafif bir gülümsemeyle büktü. "Kulağa yırtıcı bir şekil değiştiren gibi geliyor."

"Evet ama bir Dönüşen'in aksine, bırakın dokunmayı ve şefkati, basit bir nezaketle bile büyümedi." Sienna'nın çoğu Psy gibi soğuk bir çocukluk bile geçirmediğini acı bir şekilde hatırlattı. "Bir

Entelektüel düzeyde, yakın fiziksel temasın bir bağıllık anlamına gelmediğini anlayabilir, ancak konu siz olduğunuzda bunun önemi olmayacaktır." Sert bir sesle söylendiği için daha az güçlü olmayan havalı sözler. "O anahtarı çevirdiğinde, hazır olduğundan emin ol." Bu bir uyarıydı.

Hawke'ın kurdu bunu yüksek sesle ve net bir şekilde duydu ama Judd'ın söylemediği şeyi de duydu. "Neden bana ondan uzak durmamı söylemiyorsun?" diye sordu, çünkü bunun için çok geç olsa da, ailesinin onu korumayı düşünmemiş olması onu kızdırmıştı.

Judd'ın öfkesi buz gibi bir kırbaç gibiydi. "Onu bir çocuk olarak görmekte ısrar ediyorsunuz, oysa gerçek şu ki, o uzun zaman önce yetişkin kararları almaya zorlandı. Hayatını istediği gibi yaşama hakkını kazandı."

"Bu seni kızdırmıyor mu? Onun çocuk olmasına asla izin verilmemesi?" Onu çok kızdırdığı kesin.

"Evet ama hayatta kaldı." Judd kirpiklerinin titremesiyle bile içinde olması gereken derin duyguya ihanet etmedi ama yanındaki sandalye bir nefesten diğerine kıymık yığınınına dönüştü.

Hawke'ın kurdu gördü, anladı. "gelse hepsini öldürürdün."
"Sienna bunu kendi başına yapabilir."

SIENNA içeride onun hakkında konuştuklarını biliyordu ve dışarıda bırakılmak onu sinirlendirse de, hiyerarşiyi anlayacak kadar uzun süredir sürünün bir parçasıydı. Gerçek şu ki, bugünkü gibi durumlardan duyduğu rahatsızlık bir yana, bunu takdir ediyordu.

SnowDancer, özünde askeri bir birlik gibi işliyordu; her ne kadar sıcak bir duygusal merkeze sahip olsa da, bu onun zihninin anladığı ve kabul ettiği bir davranış biçimiydi ve katı doğası yetenekleri üzerinde dışarıdan bir kısıtlama görevi görüyordu. Sienna daha laissez-faire bir ortamda hayatta kalamayacağından ölümüne emindi.

Ancak bu, hem Hawke'a hem de Judd'a, kendisini odak noktası haline getiren bir konuşmanın dışında bırakma küstahlıkları hakkında ne düşündüğünü söylemeyeceği anlamına gelmiyordu. Bu sinirli düşünce henüz aklından geçmişti ki parlak bir sevinç kıvılcımı patladı

psişik duyuları üzerine. *Toby*. Kardeşinin olağanüstü kalkanları vardı ama keyfi yerindeyken yayın yapma eğilimindeydi. *Seni bu kadar mutlu eden ne?*

Sascha geldi.

Sienna kaşlarını çattı. *Gerçekten mi?* Bu, Lucas'ın koruyucu doğasına dair tanık olduklarına uymuyordu.

Lucas onunla birlikte. Ve yüzlerce asker daha.

Bu daha mantıklı. *İyi ol. Drew bazen kötü olmam gerektiğini söylüyor.*

Korkunç bir etkisi var. Ama Toby'nin kahkahasını hissetmesine, şaka yaptığını duymasına izin verdi. *Sadece çok kötü olma.*

Yeteneklerinin bu yönünü ağa gömmüş bir kardeşten gelen bir sevgi patlaması. Sonra Toby zihninden kayboldu ve Hawke'in ofisinin kapısı açıldı. Judd'ı koridora takip eden Hawke'a, "Sascha ve Lucas burada," dedi.

"Biliyorum." Siyah, şık bir telefon tuttu. "Riley ihtiyaçları olan her şeyi halledecek. Biz" -gözleri Sienna'nın kılere kilitlendi- "bir süreliğine dışarı çıkıyoruz."

Anlaşmalarına göre, Judd onları kavşakta bırakana kadar emri sorgulamadı. "Benden bahsediyordun," diye başladı. "I-" "Amcalar," diye araya girdi Hawke, "kardeşler, babalar her zaman ve kadınlarına dokunmak isteyen erkeklerle her zaman özel 'tartışmalar' yapacaktır. Bu tartışmayı asla kazanamayacaksınız" -örgüsünü şakacı bir şekilde çekiştirerek- "o yüzden vazgeçin."

Ona ters ters bakarak saçlarını onun elinden çekti. "Bu şimdiye kadar duyduğum en cinsiyetçi ifade."

"Bu doğru olmadığı anlamına gelmez." Omuz silkti. "Bir ara Riley'ye Mercy'nin kardeşleri ve babasının onunla yaptığı hoş sohbeti sor."

Kızgınlığı merakıyla birleşince, "Peki ya İndigo?" diye sordu. Teğmen sürüdeki en yüksek rütbeli üçüncü kişiydi ve kimsenin korumasına ihtiyacı yoktu.

"Abel'i tanıyorsun," dedi İndigo'nun babasını kastederek. "Ne düşünüyorsun?"

Sienna o anda kibirli kurdun kazandığını biliyordu, çünkü Abel kızlarına tapıyordu, muhtemelen kızlarının önemli kısımlarını sökmekle tehdit etmişti.

Drew'un anatomisi. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu, hiddetliydi ve bunu gizleme zahmetine katlanmıyordu.

"Birazdan." Başını konferans odalarından birine doğru sallayarak, "Toby ," dedi. Sorulmamış bir soru, kardeşine gitmesi gerekip gerekmediğine sessiz bir onay.

"O iyi," dedi, kurt gözlü erkeğin aynı anda nasıl hem bu kadar sinir bozucu hem de bu kadar harika olabildiğini merak ederek. "Sascha'yla olan derslerini çok seviyor."

"O da bundan bir şeyler çıkarıyor, biliyorsun."

"O bir kardinal empat. Toby'nin E yetenekleri Gradient'ancak 3. sırada." Kardeşinin kardinal statüsü telepatisinden geliyordu.

Hawke, "Ama o da kısmen bir E," diye belirtti. "O var."

Evet, diye düşündü, Hawke haklıydı. Bu, Sascha'nın Toby'yle birlikte olduğu zamanki neşesinin şimdiye kadar açıklanamayan derinliğini açıklıyordu. "Başka bir X ile hiç tanışmadım." Bunu ona neden söylediğini bilmiyordu.

Hawke, sığınaktan çıkıp Riaz'ın yurtdışındaki görevinden dönmesinden bu yana giderek daha da şeytani bir hal alan antrenman koşusuna giden yola girene kadar cevap vermedi. "Zayıf bir X'e ne dersin?" diye sordu, yüzünü temiz, parlak Sierra güneşine doğru kaldırarak.

Güzel adam. "Bu o kadar nadir görülen bir unvan ki," dedi adam ona sorgulayan bir bakış attığında, "muhtemelen herhangi bir zamanda on kişiden daha azıdır." Yaşam beklentileri hakkında öğrendiklerini göz önüne alırsak, bu bile cömert bir tahmindir. "Teoriye göre Gradyan'da 2'nin altındaki X'ler ortaya çıkmıyor, bu yüzden kimse farkına varmıyor. Diğerlerine gelince... Gençlik yıllarımda ölen bir tanesini biliyorum. Ben buraya getirilmeden önce ölen iki kişi daha duydum."

Çok fazla üzüntü, çok fazla ölüm.

"Ağda tanıdığım yaşayan diğer iki X'ten biri psikotik, diğeri ise aşırı duyarlıydı," diye devam etti. Uyumsuzluğun ilk aşaması olan, Konsey'in gizli tutmayı tercih ettiği şeylerden bahsetmemesi için bir uyarı olan, omurgasından aşağı inen şiddetli acı mızrağını hissetmeden X tanımından bahsetmek garip hissettirdi. "Yakın temasa geçersen onu tetiklemem mümkündür."

"Bu uçuculuk onu bir tehlike haline getirmedi mi?" Hawke yüzündeki gümüş-altın saç tellerini iterek kadının gözüne takıldı.

"Evet," diye mırıldandı, "ama yaşamasına izin verdiklerine göre bir işe yaramış olmalı." Hawke'ın çok etkileyici saçları olduğunu düşündü, kurt formundaki postu kadar sıradışı ve güzeldi. "Neden saçlarını uzatmıyorsun?"

"Luc gibi mi demek istiyorsun?" Omuz silkti. "Ben değil, sanırım."

Saç tellerinin ensesini okşayışını sevdiğini itiraf etmek zorundaydı, bir kadının parmaklarının okşayışını davet edecek kadar asi ve uzun. Bir ilişki açısından nerede olduklarından, onun neyi kabul edeceğinden emin olamayınca ellerini koltuk altlarına sıkıştırdı. "Neden insan formundaki kurduna bu kadar benziyorsun?"

"İnsan formundayken bile baskın yönümün o olmasına ihtiyaç duyduğum zamanlar oldu - kurt çocuktan daha olgundu." Onu eğitim koşusunun yanından geçirip ağaçların arasına götürdü. "Kurdum her zaman yüzeye yakındı. Bu deneyim etkiyi artırdı."

Düz bir cevap alınca irkildi ve düşüncelerini toparlamaya . "Dönüşenlerin, kontrol altındaki hayvanla çok uzun zaman geçirmenin tehlikeli olabileceğini söylediklerini duymuştum."

"Elimden bir şey gelmezdi. Alfa olduğumda on beş yaşındaydım." "Çok mu gençtin?"

"Alfa'mız ölmüştü, teğmenlerin ve kıdemli askerlerin çoğu da öyle."

"Bu yüzden SnowDancer bu kadar genç bir nüfusa sahip."

Beklediğiniz yaşlı insan seviyesine yakın bir yerde değil. Başka bir soru soracaktı ki, dalları rüzgârda parıldayan zarif yapraklarla süslü ince bir ağacın gölgesinde durduklarını fark etti.

"Sana yirmi dakikalık bir avans vereceğim," dedi. Soluk gözlü bir kurt, insan suratından onu izliyordu.

Bölüm 19

Kollarındaki **ince saçlar** havalandı. "Ne yapmak için?"

"Ben seni yakalamadan önce göle gitmelisin." Yavaş, kışkırtıcı bir gülümseme onu tam karnından vurdu. "Bakalım kurdu kandıracak kadar zeki misin?"

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki?" Sienna bedelini ödemiş, statüsünü hak etmişti. "Bu bir test mi?"

"Hayır."

Kollarını kavuşturarak ayaklarını savunma pozisyonunda açtı. "O zaman bunu yapmak zorunda değilim."

"Senden rica ediyorum." Başını yana eğdi, insani bir hareket değildi bu. "Kaybedeceğinden mi korkuyorsun?"

Çenesini ayarladı. "Gözlerim kapalıyken bile seni yenebilirim." "Korkuyorum." Kurt ona gülüyordu.

Eğer hırlayabilseydi, bunu tam o anda yapardı. "Gölün etrafında dönüp beni beklemeye izin var mı?" O daha hızlıydı, önden başlasa bile kazanacaktı.

Ama başını salladı, o muhteşem saçlarının telleri alnının üzerinden kayıyordu. "Bunun ne eğlencesi olabilir ki?"

Adamın onu meydan okumayı kabul etmesi için kandırdığını biliyordu ama rekabetçi yapısı devreye girmiş, geri adım atmasına izin vermemişti. "Peki. Saati başlat."

"Tamamdır." Gözlerini kapattı. "Gitmeden önce, kazanırsan ne alacağını söylemeliyim."

"Ne?"

"Bir sürpriz."

Hırlama yeteneğine sahip olmayı çok istiyordu. "Ya kaybedersem?" "Seni göle atabilirim. Belki."

Dudaklarında flört eden o gülümseme varken ona bir santim bile güvenmeyerek . Çok, çok daha hızlıydı; onu koşarken görmüştü ve manzara kalbini ağzına getirmişti. En güzel canlı makine gibi inşa edilmişti, tüm akışkan sinüs ve tendon, kas ve

Güç, hız konusunda ondan o kadar üstündü ki hiç şansı yoktu.
Ama bir kurtla uğraşmanın başka yolları da vardı.

Hem insan hem de kurt Sienna konusunda biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Göle doğru dümdüz gitmiş, kokusunu maskeleyerek için yakındaki su yollarını kullanmaya bile çalışmamıştı. Yabani baharat ve sonbahar yapraklarının parıltıya ipliği, kurdu için kusursuz bir cazibeye önüne serilmişti. Bir-"Siktir!" demesi gerekecekti.

Baş durmuş, çam iğneleriyle dolu toprağın birkaç metre altından bir o yana bir bu yana geçişini izliyordu, sağ ayak bileği bir ipe sıkıca tutunmuştu. Bileğine bakmak için dönerek başını salladı. Tekrar baktı. Gülmeye başladı. *Akıllı, akıllı kız*. Aslında bu bir ip değil, buralarda her yerde yetişen kalın bir sarmaşıktı.

Sienna yirmi dakikalık başlangıcının çoğunu bu tuzağı hazırlamakla geçirmiş olmalıydı. Normalde kaçınması gereken bir tuzaktı bu; tabii Sienna'nın bu oyun alanındaki yeteneklerini göz ardı etmemiş olsaydı. Bu ona kibirli bir pislik olmayı öğretecekti.

Vücudunu bükerek asmayı pençesiyle kesmeye çalıştı. Ancak hedefine ulaşmadan kısa düştü.

Küfrederek tekrar ve tekrar denedi. Lanet şeyi çıkardığında havayı maviye boyamıştı ve kuyruk sokumuna sertçe indiğinde de pek yardımcı olmadı. Kurt hiç eğlenmiyordu... ama *bu* bir oyun olduğu için eğleniyordu. Ayak bileğinin etrafındaki sarmaşığın kalıntılarından kurtulduktan sonra kaslarını yeniden çalıştırmak için gerindi ve bu sefer çok daha dikkatli davranarak onun kokusunu takip etmeye yeniden başladı.

Patika boyunca uzanan sarmaşığı gördü ve tuzağa takılmadan ayaklarını üzerinden kaldırdı. Ancak lanet ayak bileğini -aynı ayak bileğini- bir çukura sıkışmış halde buldu. Hırlayarak yaprakları temizledi ve veledin diğer tarafta üç çukur kazdığını gördü. Ortadakini bulmayı başarmıştı.

Zekice, diye düşündü kurdu, ondan hoşlanmıştı, *çok zekice*.

Yaralı ayak bileğini çıkararak tuzağı çözmek için birkaç dakika harcadı, böylece başkaları da gafil avlanmayacaktı -kendisinin de bildiğini hissettiği gibi- ve sonra taktik değiştirdi. Hareket etmek yerine

Doğrudan onun kokusuna doğru, daha uzun bir yol izledi, bir açıyla geldi. Kızın nerede dinlendiğini gördü, başka bir akıllı, sinsi tuzağa göz attı. Bu tuzağı bozmak ona çok değerli dakikalara mal oldu ama tuzağa yakalanmış olmasından çok daha azdı.

Beş dakika sonra, yakut kırmızısı uzun bir saç teli bir çalılıktan ona doğru parladı, etraf kızın kokusuyla doluydu. Onu yere serdiğinden emin, çalıyı ayırmaya gitti ... ve tam zamanında elini geri çekti. Kıvrımlı küçük bela markası onu neredeyse zehirli sarmaşık çalılığına sürüklüyordu. Şimdi delirmişti.

Sırıtarak aşağı baktı ve muhtemelen bir sopanın itmesiyle çalının altına saklanmış olan eşofmanını gördü. "Kurnaz Psy." Şimdi elindeki rakibin kalibresinin farkında olarak, onu ciddiyetle takip etmeye başladı, yeryüzünde insanlık dışı bir hızla uçuyordu, her bir duyusu tetikteydi.

Şurada.

Gölden sadece bir kilometre uzaktaydı, saçları arkadan bağlıydı, kolları tişörtünün altında açıktı ve yerde diz çökmüş ona yeni bir tuzak hazırlıyordu. Üzerine atılmak yerine sessizce etrafı izlemeye koyuldu. Ne kadar kıvrak bir zekası var, diye düşündü, son tuzağını kurmak için bir ağacın yaylı dalını ve sarmaşıklardan birini nasıl kullandığını görünce.

Bu oyunda karşısına çıkan diğer tüm rakipler kokularını maskeleyemeye, kafalarını karıştırmaya ve yönlerini şaşırtmaya çalışmıştı. Tuzak kurmak için zamanını kullanmayı düşünen tek kişi oydu ve kurt onun kurnazlığını takdir ediyordu. Onu yakalamasını sağlayan tek şey hızının yetersizliğiydi. Ama onu yakalamıştı ... ve kendisinin de birkaç numarası vardı.

* * *

SIENNA hareketsiz kaldı ve ense kökleri uyarı verircesine karıncalandı. Hiçbir şey yoktu. Ne bir ses, ne de Hawke ilk tuzağa düştüğünde yükselen çığlık gibi bir çığlık. On metreden daha az uzaktaydı ve kendini toparlamak için zar zor yeterli zamanı olmuştu. Oh, çok kızmıştı.

Ama sonra güldü.

Bunu hiç beklemiyordu ve bu onun anlamasını sağladı. Bir oyun. Bir oyun oynuyorlardı. Toby ve Marlee dışında, daha önce hiç askeri taktikler öğrenmeye bağlı olmayan bir oyun . Kardeşi ve kuzeniyle bile onların eğlencesine odaklanmıştı, bir katılımcıdan çok bir koordinatördü.

Bu, oyun olsun oynamaktı.

İçindeki becerikli X-Psy zaman kaybettiğini söyledi ama o sesi susturdu. Çünkü kendini hiç şu anki kadar hafif, genç hissetmemişti, eski bir ormanda gizlice ilerliyor, soluk mavi gözleri ve gümüş rengi saçları olan bir kurdu alt etmeye çalışıyordu.

-"?!#"

Kendini yerden en az bir metre yükseklikte tek bileğinden sallanırken bulduğunda boğazından çıkan ses anlaşılmazdı. "Hayır," diye mırıldandı, şaşkınlıkla etrafına bakarken. Ama tabii ki cevap tam da içinde bulunduğu zor durumdaydı. "Sen kazandın!" diye bağırdı sonunda öfkeyle.

Ormandan çıkıp gelmiş, ona şaşkın gözlerle bakıyordu. "Orada ne yapıyorsun, bebeğim?"

"Rrrr." Vahşi sesi bastırmak için ellerini ağzına götürdü.

Hawke'ın yanakları hoş bir gülümsemeye buruştu. "Bunu tekrar yap."

Asla. "Beni aşağı indir."

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Karşılığında ne alacağım?" "Seni çıtır çıtır kızartmayacağım."

"Zaten yapmazdın," dedi o kadar kayıtsız bir güvenle ki, bu tamamen kışkırtmaydı.

Saçlarının arasından bir ateş topu fırlattı ama adam çoktan yana kaymıştı. "Tut, tut. Bu hile yapmaktır."

"Urgh!" Karın kaslarının ciddi çabasıyla vücudunu döndürerek, elini sarmaşığa doğru yöneltti, yetenekleriyle onu koparabileceğinden emindi.

"Düştüğünde canın çok yanacak."

Durakladı. Adam tuzağını kurmuştu, böylece kız ondan daha yüksekte sallanıyordu. Bu canını *yakacaktı*. Tekrar aşağı inerek bir nefes verdi. "Ne istiyorsun?" Bu bir hırıltıydı; daha önce hiç hırlamamıştı.

Bir elini ensesinin altına, diğerini sırtının alt kısmına koyabileceği kadar yaklaşp başını daha rahat bir pozisyona getirdikten sonra o kadar yakınına eğildi ki kızın görebildiği tek şey yarı saydam buz mavisiydi. "Büyük, kötü kurt için bir öpücük."

Boğazı kilitlendi, kelimeler boğazında düğümlendi.

Ama mesafeyi kapatmadı. "Evet?" Yutkunarak başını salladı.

"Bunu söylemek zorundasın."

"Evet," başardı, bir eliyle onun omzunu kavradı.

"Evet ne?"

Kızgınlığının bir kısmı yeniden alevlendi ve sesine geri döndü. "Ne var biliyor musun? Ne kadar düşeceğimi umursadığımı sanmıyorum!"

Gülen dudaklar onunkilere indi, büyük bir eli yanağını kavrarken diğeri boynunu tuttu.

Bu-

Bu Bunun için söyleyecek hiçbir sözü yoktu, içinden geçen bu his şoku, ham ve ilkel, göğüslerini şişiriyor, uyluklarının arasındaki yeri eritiyordu. Çünkü o sert dudaklar, birkaç ısırık ve yalamadan daha fazlasıyla serpiştirilmiş eğlenceli bir nezaketle onunkini tadıyordu. Ağzının içinde inledi, ödül olarak alt dudağına bir ısırık aldı.

Sonra dilini üzerinde yaladı.

Oh, Tanrım.

Daha fazlasını isteyerek dilini uzatmaya cesaret etti. Adam boğazından alçak, derin bir ses çıkardı ve parmaklarıyla ensesine masaj yaparak okşamaya ilgiyle karşılık verdi. Üst dudağı emilmeden önce nefes almak için en ufak bir duraklama oldu, alt dudağı alaycı bir ısırık için güçlü erkeksi dişlerin arasında yakalandı.

Adam başını kaldıracakmış gibi hissettiğinde, kadın ona doğru eğildi. Ağzını onunkinin üzerinde açtı, dilini onunkiyle dans ettirdi, sonra da öpücüğü yavaşça kesiverdi. "Sana bir öpücük daha verirdim," diye mırıldandı dişleriyle nabzını ısırarak, "ama beni çıldırttın."

Sersemlemiş bir halde, "Öyle mi?" dedi.

"Gerçekten düşmene izin vereceğimi mi sandın?" Boynunun aşağısında bir ısırik. Bu sefer daha sert.

Sarsıldı, eli kaslarla ağırlaşmış omzunda kenetlendi. "Canın her istediğinde beni ısıramazsın." Bu tam bir alfa erkeği davranışıydı ve daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu.

Dilini iz üzerinde yaladı. "Asmayı kes."

Bu kez onu sorgulamadı ve tuzağı bozmak için hedefe yönelik bir soğuk ateş lazeri kullandı. Onu o kadar hızlı yakaladı ki, bir anlığına düşme hissini bile yaşamadı. Onu ayağa kaldırdı ve dengesini yeniden sağlaması için kendisine doğru tuttu; eli sırtının alt kısmındaydı, diğeri ise saç telleriyle oynuyordu.

Başını kaldırdığında, adam ciğerlerindeki havayı çalan mutlak bir odaklanmayla onu izliyordu. "Sen iyi bir oyun arkadaşısın," dedi başını eğip dudaklarına doğru konuşarak. "Bir sonraki oyunu sen seçeceksin."

Göğsünü onun göğsüne bastırarak dururken minik öpücükler çalıyor, adamın hırıltısının titreşimini her santiminde hissediyordu. "Ne zaman?" diye sormayı başardı, meme uçları küçük noktalar halinde sertleşmişti, göğüsleri o kadar hassaslaşmıştı ki adamın ona dokunmasına dayanabileceğinden emin değildi.

"Yarın." kıza sokuldu, dudaklarını o noktaya sürtmenden önce sadece küçük bir ısırik aldı. "Geri dönme zamanı."

"Sadece bir dakika daha." Bunun bir rüya olmasından korkarak kollarını onun boynuna dolamaya, parmaklarını ensesinde gezdirmeye cesaret etti. Adam çok daha uzun boyluydu, ama ona sarılabilmesi için pozisyonunu korudu, nefesi teninde sıcaktı. Sadece bir dakikalığına.

LARA o gece Walker'ı ofisinde gördüğünde şaşırmamıştı. Önceki akşam da ona gelmişti. Hâlâ yaralı olan bir yanı duygusal mesafesini korumasına neden oluyordu ama aynı yanı sessiz Psy erkeğine karşı karmaşık ve acı verici hisler besliyordu ve bu hisler Walker'dan gitmesini isteyememesine neden oluyordu - özellikle de onda ince bir farklılık, çekingenlik duvarında bir azalma hissettiğinde.

Ancak, kendini bir başka düşünüşe hazırlamak istemediğinden, dün gece onun hızlı bir çıkış yapmasını sağlayacağından emin olduğu bir konuyu açmıştı. "Marlee'nin annesi hakkında hiç konuşmuyorsun."

Şok olmuştu, bir cevap almıştı.

"Adı Yelene'di," demişti, yüz ifadesinden kendisine bir çocuk doğuran kadına karşı duyguları hakkında hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Birlikte bir aile birliği içinde yaşadık, ikimiz de psikolojik açıdan Marlee'yi ve daha sonra Toby'yi yetiştirmenin en güvenli yolunun bu olduğunu düşünüyorduk."

ne kadar soğuk bir mantıktı bu ama altında, çocukların sığınacak bir yer bulması için neredeyse kesin olan ölüme yürümesine neden olan bir sevgi yatıyordu. "Kız kardeşin için üzgünüm." Walker'ın üç kardeşin en büyüğü, Judd'ın ise en küçüğü olduğunu biliyordu. Sienna ve Toby'nin annesi ortada kalmış ve çok erken ölmüştü.

"Kristine yetenekliydi ama sorunluydu."

"Toby'nin sana başvurmasına sevindim." Çünkü Walker, Sessizlik'te bile bir çocuğun kaybindan duyduğu acıyı anlayabilirdi.

"Sienna'yı koruyamadım" -koyu, sinirli kelimeler- "ama kimsenin Toby'yi elimizden almasına izin vermezdim."

Sienna'nın Ming tarafından götürülmesinin ona neye mal olmuş olabileceğinin yıkıcı bilinciyle, dün dilinin ucundaki soruyu sormamıştı. Ancak bu gece, dinlenme odasındaki küçük masada otururlarken, adamın uzun bacakları onun alanına tecavüz ederken, daha fazla kendini tutamadı. "Yelene," dedi. "Nasıl biriydi?"

"Genlerimiz iyi uyuyor." İri bedeni ona bu cevapsızlığı verirken içsel düşüncelerinden hiçbir şey ele vermiyordu. "Yüksek Gradyanlı yavrular yaratacağımız tahmin ediliyordu ve Marlee genetikçilerin tahminlerinin doğruluğunun canlı bir kanıtı."

Açık bir beden dili olmasa da Lara onun geri çekilmesini istediğini biliyordu. Ama zamanı geri döndürmeye, ilişkilerini öpüşmeden önceki haline, onun o ince tarzıyla sınırları belirlemesine izin verdiği zamanki haline döndürmeye hiç niyeti yoktu. "Ona karşı bir şeyler hissettin, değil mi?" İçindeki her içgüdü ona dokunmasını, onunla en temel düzeyde bağ kurmasını söylüyordu ama Walker ona bu ten ayrıcalıklarını vermemişti ve hatta

Aralarında bu tuhaf arkadaşlıktan daha fazlası olsaydı bile, bir kadının birlikte olmayı talep edebileceği türden bir adam değildi.

"Sessizdim," dedi, jean giymiş bacağı sert bir okşayışla onunkine sürtünürken, ziyaretlerinden ve sözlerinden çok fazla anlam çıkarmaması için kendisini uyarmasına rağmen nefesi kesildi. "Hiçbir şey hissetmedim."

"Walker."

Kadının ona yaptığı kahveyi bıraktı. "Sevgi ya da şefkat yoktu - sizin gibi değil. Ama aile gerçek bir bağlılık ve sadakat olduğuna inanıyordum. Yanılmışım." Çok soğuk ve kesin olan bu ifade ona konunun artık kapanmış olduğunu söylüyordu.

Lara'nın kararlılığından ziyade, şifacı kalbinin en derin içgüdüleriyle, bir sonraki cümlesini söylemek için onun hâkimiyetine karşı savaştı. "Sana zarar verdi."

Çenesinde bir tendon gerildi. "Tüm aile rehabilitasyona tabi tutulmak istendiğinde en mantıklı seçimi yapmıştı." Walker, fermanın kendisine tebliğ edildiği ve işlerini ve bakımı altındaki küçüklerin işlerini düzene sokmak için üç günü olduğunun söylendiği günü, *dakikayı* asla unutmuyacaktı; kızını ve oğlu olarak gördüğü çocuğu, onları yalnızca en önemsiz işler için uygun sebzelere dönüştürecek psişik bir beyin darbesine hazırlaması için üç günü vardı.

"Rehabilitasyon kararına göre, Lauren hattı 'dengesiz' ve 'istenmeyen' olarak değerlendirilmişti. " Kristine'in intiharı kanıtlardan biri olarak listelenmişti ama Judd ve Walker bunun kullanışlı bir bahaneden başka bir şey olmadığını her zaman biliyorlardı. "Yelene'in adı bildiride yoktu."

Durumu onunla tartışmak, Judd'la birlikte uygulamaya koydukları planları ortaya koymak için eve gitmişti; Sienna'nın güçlerinin kapsamı netleştğinde ikisi de duvardaki yazıyı görmüştü. Judd'ın telekinetik gücü ve Walker'ın telepatisinin yanı sıra Marlee ve Toby'nin yeni ortaya çıkan yetenekleri de eklenince Lauren ailesi etkisiz hale getirilmesi gereken bir tehdit haline gelmişti.

"Ben içeri girdiğimde bavullarını topluyordu." İlk başta, onun bir iltica girişimine hazırlandığına inanmıştı. Bugüne kadar onu planlarını paylaşmaktan alıkoyan şeyin ne olduğunu bilmiyordu - belki de bir parçası Yelene'in Marlee'yi karnında taşımasına rağmen, çocuklarının sadece bir çocuk olduğunu anlamıştı.

...değiştirilebilir bir varlık olduğunu söyledi. "Beni gördüğünde, kendi genlerinin benimkilerle birlikte yok olmasını istemediğini açıkça söyledi."

Lara'nın gözbebekleri büyüdü ve o alaca ele geçirdi. "Anlayamıyorum." İnanılmaz bir şaşkınlık. "Asla yapmayacağım. Tek yapabildiğim

. ." Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde masanın üzerine koydu.

Sessiz bir teslimiyet teklifi.

Walker iltica ettiğinden beri dokunmayı öğrenmişti; , sırtını sıvazlamayı ya da omzunu sıkmayı öğrenmişti. Ama hiçbir zaman bir kadına sebepsiz yere dokunmamıştı, bunu yapmanın içindeki pürüzlü bir şeyi yatıştırması dışında. Adam kıpırdamayınca Lara'nın parmakları kıvrılmaya başladı, eli kaymaya başladı.

Elini hareket ettirdiğinin farkına varmadan önce parmakları bileğinin etrafına dolandı, başparmağı nabzının çırpınan atışının üzerindeydi. Teni öylesine yumuşaktı ki, göğüslerinin derisini, içini keşfetmenin nasıl bir şey olacağına dair fanteziler uyandırıyor. Daha da yumuşak, diye düşündü, o bölgelerde daha da yumuşak olurdu.

"Ben Yelene değilim," dedi, ilk andan itibaren onu zorlayan sessiz bir güçle. "Benim olanları asla terk etmeyeceğim."

Hayır, onun yapısı böyle değildi. Ama-"Yelene'in bununla bir ilgisi yok."

"Yalancı." Geri adım atmayacağını belli eden bir fısıltıydı bu. "Yaptığı şey seni kabul edemeyeceğin bir düzeyde incitti ve bu incinme kadınlar ve ilişkiler hakkında verdiği kararları yönlendirmeye devam ediyor."

"Eski bağlar," dedi, ona tamamen gerçeği söylediğini anlaması için o alaca bakışlarını tutarak, "çocuklara olan sevgi, Yelene'den kurtuldular, ilticadan kurtuldular. Ama geri kalan her şeyim zarar gördü." Ona olan ihtiyacına rağmen yalan söylemeyecekti... sözlerinin onu, ruhunun sıcak ışıltısına kapılan diğer erkeklerden birinin kollarına iteceğini bilse bile.

Zihni öfkeyle buz kesti ama bu duyguya hakkı olmadığını bilerek onu geri çekti. "Sessizlikte çok uzun kaldım."

Lara başını salladı, yüz ifadesinde okuyamadığı bir şey vardı, ağzının etrafında ince çizgiler vardı, gözlerinin köşelerinden yayılıyordu.

gözleri. "Sürü arkadaşlarıyla yeni sadakat ve güven bağları kurdun. Biz ... arkadaşız."

"Evet." Başparmağını nabzının üzerinde gezdirdi, dudaklarını o noktaya değdirmek istedi. Sorun fiziksel açlık değildi ama Lara bunun asla yeterli olacağı bir kadın değildi. O bir şifacıydı, aile için, gülen çocuklar için yaratılmıştı ve onu sevdiği gibi aynı şiddetli kalp derinliğiyle nasıl seveceğini bilen bir ești. "Daha derin bir şey hissedecek kapasitem yok gibi görünüyor." Belki yara dokusu çok kalındı, belki de duygusal ruhunun kritik bir yönü onarılamayacak kadar kırılmıştı, ama içinde hiçbir şeyin aşamayacağı bir duvar vardı. Lara bile.

BILGISAYAR 2(A) ETIKETLERINDEN KURTARILDI: KİŞİSEL YAZIŞMA E, BABA, GEREKLİ İŞLEM² _

KİMDEN: Alice <alice@scifac.edu>
Kime: Baba <ellison@archsoc.edu>
TARİH: 10 Nisan 1973, saat 11:44
KONU: yeniden: merhaba

Baba,

Çok heyecanlıyım! Belki de , ama çok sıra dışı bir korelasyon bulmuş olabilirim. Her şey, on altıncı yüzyılda yaşamış ve yüksek Gradyan ailesine mensup bir X-Psy olan Jena Akim adlı bir kadının torunlarının izini bulmamla başladı. Kendisi ve ailesi hakkındaki bilgiler gerçek olmaktan çok efsanedir, ancak doğruysa, cevap bu olabilir.

Önemli olan, X eğilimlerini göstermeye başlar başlamaz özel eğitime tabi tutulan çoğu X'in aksine, Jena'nın aile biriminden hiç ayrılmamış olmasıdır. Bu

Tabii ki anahtar budur ve bu Şimdiye kadar neden gözden kaçmıŐtır. Belki de daha zayıf Gradyan zihinlerde gizli veya daha az görünür olabilir - ancak teorimin doğru olup olmadığını doğrulayana kadar herhangi bir sonuca varamam.

Eğer öyleyse, bu tesadüf *olamaz* - çalışmalarım psişik düzlemin kurallarının çok katmanlı ve dokulu olduğunu gösteriyor, o kadar karmaşık ki Psy bile bunlara hakim değil, ama bu kritik, kurallar *var*.

Sevgi

ler,

Alice

Bölüm 20

SIENNA öpüşmeden sonraki gece kapıyı **açtığı**nda Hawke'ı elini kapı pervazına dayamış beklerken buldu.

"Oynamaya hazır mısın?" diye sordu kurt.

Kalbi kaburgalarını tekmeledi, vahşi ısırgan, kokusunun bariz erkeksiliğine karışan tadının hatırası - ama tıpkı önceki ziyaretinde olduğu gibi, davete cevap veremeden telefonu çaldı.

"Bu önemli olsa iyi olur," diye bağırdı ahizeye, açıkça sinirlenmişti.

Bir duraksamadan sonra ayağa kalktı. Onun yüz ifadesini iş botlarına yöneldi ve sert, hızlı hareketlerle onları çekiştirdi.

Şöyle bir baktı ama bir şey söylemedi.

"Nerede?" diye sordu, sesi o kadar sakın ve kontrollüydü ki kötü bir şey olduğunu anladı. "Hayır, haklısın. Elinden geleni yap. Ben Lara'yla birlikte yoldayım."

Sienna, Kar Dansçısı şifacının adını duyunca başını kaldırdı. Çözülmüş saçlarını sert bir atkuyruğu yaparak onu geçip koridora girdi. "Lara'ya haber vereceğim," diye mırıldandı Sienna diğer uçtaki kişiye daha fazla ayrıntı sorarken.

Gözleri kapısına gelen şehvetli, yırtıcı Dönüşen erkeğe değil, alfaya bakıyordu ve telefon konuşmasına ara vererek, "Onu alt garaja getirin. Fazladan malzemeye ihtiyacı olacak, birden fazla yaralı var. Judd'ı rahatsız etmeyin. Daha önce yaptığı ışınlamanın etkisinden kurtulması gerekiyor."

Adam bir kez daha başını sallar sallamaz oradan ayrılarak, revirin hemen yanında bulunan şifacının dairesine koştu. Cevap yoktu. Ama revire baktığında Lara'yı masasında bir tür tıp okurken buldu. Şifacıya bildiği her şeyin kısa bir özetini verdikten sonra malzemelerin toplanmasına yardım etti.

"İkinci seviye sıhhiye eğitimi aldın, değil mi?" Lara hızlı ve etkili hareket ederek sordu.

Lara eşyalarını yüklerken Sienna yük katırlığı yaptı. "Leoparlarla birlikteyken üçüncü seviye sınıfı tamamladım." Tüm askerlerin ikinci bir yeterliliğe sahip olması gerekiyordu; zihninin çalışma şekli göz önüne alındığında Sienna için teknoloji kursu çok daha az zorlayıcı olurdu ama insanlara herhangi bir düzeyde yardım edebilmek onun için paha biçilemez bir armağandı, X işaretinin şiddetini dengelemenin küçük bir yoluyla.

"Bu doğru. Yeterlilik bildirimini aldım." Şifacı sanki bir karar veriyormuş gibi başını salladı. "Lucy çifte vardiya yaptı, bu yüzden onu uyandırmıyorum," dedi ve Lara'nın asistanı olarak tam zamanlı bir pozisyon almak için hemşirelik okulunu yeni bitiren genç SnowDancer'ın adını verdi. "Askere alındın." O anda telefonu çaldı. Kısa bir konuşmadan sonra, "Arayan Hawke'di. Daha fazla yardıma ihtiyacımız olacak."

"Judd yok olmamış." Sienna amcasının nereye ışınlandığını bilmiyordu ama onu çocuklarla yemek yerken görmüştü ve enerji seviyesini ölçebiliyordu. "Bizi aşağıya sanmıyorum," dedi, Lara'nın onun Tk'sı hakkında, hücre düzeyinde telekinezi kullanarak iyileşme yeteneği de dahil olmak üzere bilgilendirildiğinin farkındaydı, "ama yaralılara yardım edebilir."

"Yakalayın onu," dedi Lara, sonra alnını ovuşturdu. "Zavallı Lucy'yi uyandırmak zorunda kalacağım."

Beş çılgın dakika sonra Lara ve Sienna, malzemeleri taşımak için yardıma gelen birkaç arkadaşlarıyla birlikte garaja Judd'ın onlardan önce geldiğini fark ettiler. "Hawke çoktan gitti," dedi onlara, malzemeleri kamyonetin kasasına bağlarken. "İkinizi ben götüreceğim. Başka bir ekip daha büyük bir kamyonla gelecek ve yaralıları sığınağa götürmek için sedyeleri getirecek."

"Lucy de geliyor." Lara omzunun üzerinden garajın girişine bakmak için döndü. "Orada olmalı."

Buruşuk, kırmızı gözlü Lucy, Sienna'nın yanındaki arka koltuğa atladı. "Neyle karşı karşıyayız?"

"Çok sayıda kurşun yarası," dedi Lara, "lazer yanıkları."

"Kritik bir yaralanma var mı?" Judd arabayı kenara çekip dar bir orman yoluna girdi. "Seni oraya daha hızlı indirebilirim ama bu beni yok eder."

"İyileşmeye yardım edebilirsen daha iyi olur. Hawke biz oraya varana kadar herkesi tutacak."

Judd, Sienna'nın sormak üzere olduğu soruyu dile getirerek şifacıya baktı. "Hawke'in gücünü kan bağı olanlara aktarabildiğinin farkındayım ama sürüdeki diğerlerine de ulaşabiliyor mu?"

"Evet." Lara konuşurken bir yandan da telefonundaki güncellemeleri kontrol ediyor, ilk yardım çağrısını yapan kişiyle irtibat halindeydi. "Teğmenlerle olan kan bağı ya da benimle olan bağı kadar kolay ya da etkili değil ama varlığının gücüyle onları orada tutabiliyor."

"Hiyerarşi," dedi Sienna, sürüyü ayakta tutan temelin gerçek derinliğini ilk kez fark ederek. "Kurtlar alfalarına itaat eder, en uç noktada bile."

"Aynen öyle."

Hemşire uykuda karışmış saçlarını örmek için uzandığında Sienna Lucy'döndü. "İstersen bunu yapabilirim."

"Teşekkürler."

"Bu kadar az uykuyla iyi olacak mısınız?" Fiziksel benzerlikleri olmasa da Lucy Sienna'ya Riley'yi hatırlatıyordu. Sienna bunun doğalarındaki sakin istikrar olduğunu düşündü. Şimdiye kadar duyduklarına bakılırsa, bu gece o sağlam sakinliğe çok ihtiyacı olacaktı.

Lucy başıyla onayladı. "Hemşirelik okulundan arta kalan zamanlarda CTX için çalıştığımda buna alışmıştım - haberler kimseyi beklemez." Bu ifadenin hemen ardından midesi guruldadı. "Kahretsin, yiyecek bir şeyler almayı unuttum. Akşam yemeği yemeden yattım."

"Al." Judd koltuğun üzerinden bir granola bar attı. "Ceketimin cebindeydi."

Lucy ambalajı yırtıp açarken, "Sana olan aşkımı şimdi ve burada ilan ediyorum," dedi.

Sienna, Judd'ın gerçekten bara sahip olup olmadığını ya da ustaca bir telekinetik "getirme" işlemi yapıp yapmadığını merak etti. Ondan talep ettiği bedele şahit olduktan sonra, telekinezinin kolay bir yetenek olmadığını biliyordu.

Kelimenin tam anlamıyla, ama X işareti olan ateş ve acı yerine umursamayacağı bir şeydi.

Ne var ki, in bölgesinin DarkRiver arazisine sırtını dayayan sınır kesiminde, gece gökyüzünün ışıltılı güzelliğini delip geçen köknar ağaçlarıyla dolu bir alanda onları bekleyen de bu tür bir şiddetti. Kedilerden ikisi oradaydı, biri ilk yardım yapıyordu. Diğer, görüşü yere saplanmış tarla lambalarının ışığına uyum sağladığında fark etti ki, kolundan vurulmuştu ve yine de hepsi daha ağır yaralı diğerleri için elinden geleni yapmaya çalışıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Lucy, kamyonetten bir tıbbi kit kaparak. "Riordan vardiya değişimi için erken gelmiş olmalı."

Sienna hemşirenin bakışlarını takip ederek iri, oyuncu kurdun bir ağaca yaslanmış halde otururken karnındaki bir yaradan ağır bir kanama olduğunu gördü. "Çok kötü yaralanmış." Elias da öyle. Kıdemli asker bir tarafından lazerle vurulmuş gibi görünüyordu, yanmış eti hiç şüphesiz ona korkunç bir acı veriyordu, yine de çılgınlara karşı dişlerini sıkmişti. "Hawke nerede?"

İkisi de cevabı aynı anda fark etti. Elias'ın nöbet ortağı ve Riordan'ın sınırda yerini alacağı kadın olan Simran yerdeydi, boynundaki yaradan kan sızıyordu. Sienna bunun ölümcül bir yara olduğunu biliyordu ya da öyle olmalıydı. Hawke, Simran'ın yanına diz çökmüş, elini kanlı yaranın üzerine kenetlemişti; o kurt solgunluğundaki gözlerde öyle yoğun bir odaklanma vardı ki, Sienna onun sadece iradesiyle nöbetçiyi hayatta tuttuğunu biliyordu.

Ancak onun çıplak sırtındaki ışık parıltısını gördüğünde buraya koşarak geldiğini anladı; dağların, ormanların, nehirlerin ve göllerin olduğu bu yere geldiğinde hızı her türlü aracı geride bırakıyordu. Ama nöbetçi kaçmadan önce Simran'a ulaşmış olmak ... Hızının katıksız öfkesi hayal bile edilemezdi.

"Judd Riordan'ı aldı," dedi Lucy'ye, bölümlere ayırarak çünkü soğuk toprakta kanlar içinde yatan insanları düşünmesine izin verirse bu onu felç edecekti. "Sen Eliyi al, ben leoparları kontrol edeceğim."

Barker, kadın onu eski bir çamın sert kabuğuna oturttuğunda itiraz etmedi, yeterince kan kaybetmişti.

ayakları üzerinde sallanmaya başladı. Yarayı inceledikten sonra "Baştan aşağı," dedi. "Kurşunun büyük bir hasara yol açtığını sanmıyorum ama daha nitelikli biri tarafından bakılması gerekiyor." Basınçlı enjektöre bir antibiyotik şarjörü yerleştirerek derisinin üzerine koydu.

İlaç bir an sonra vücuduna girdi. Adam ilaca ihtiyacı olmadığını söyleyemeden bir ağrı kesiciyle devam etti. "Sanırım buna Tamsyn'in bakmasını istiyorsun?" dedi DarkRiver şifacısına atıfta bulunarak.

Cevap veren Barker'ın ortağı Rina'ydı, onun yanına dönmüştü. "Bir saat kadar daha bekleyebileceğini düşünüyorsanız? Tammy yolda."

Sienna bir tarayıcı kullanarak Barker'ın hayati belirtilerini kontrol etti. "Şimdilik durumu stabil." Hafif bir ses duyunca başını kaldırıp baktığında, açıklığın vahşi kurtlar tarafından çevrelendiğini fark etti; vücutları karanlıkta şık gölgeler oluştuyordu.

"Hawke'la birlikte geldiler," dedi Rina, inanamayarak başını . "Sanırım nöbet tutuyorlar."

"Evet." Sienna parçalanmış eti dezenfekte etmeye başladı - Barker'ın tıslamasına engel oldu. "Nasıl oldu da kendini bu işin ortasında buldun?" Bunun ne olduğuna gelince, bu daha sonra, yaralılar güvende olduktan sonra ortaya çıkacaktı.

"Bizim nöbetimiz Elias ve Simran'ınkiyle çakışıyor," dedi Rina, Sienna şehvetli sarışın askerin yaranın her iki tarafına steril pedler bastırması için başıyla işaret ederken. "Bazen birkaç dakika durup havadan sudan konuşuyoruz. O Psy piçleri aniden ortaya çıktığında bu gece buraya daha yeni gelmiştik." Bir duraklama, bir irkilme. "Alınmayın."

"Alınmadım." Sienna onun kim olduğunu biliyordu, işler farklı olsaydı Konsey'in evcil hayvan katillerinden biri olabileceğini de biliyordu. "Işınlandılar mı?"

Rina Barker'ın koyu kahverengi saçlarını terden sıırılsıklam olmuş alnından geriye doğru taradı ve vücudunu o şekil değiştirmiş haliyle Barker'ınkine daha da yaklaştırdı. "Gizli bir uçaktan inmiş."

Bu mantıklıydı, çünkü ışınlanma kabiliyetine sahip TK'ler sınırlı sayıdaydı -her ne kadar Henry Scott'ın son aylarda birkaç tanesini feda etmesinden bunu anlayamazdınız. "Hepinizi nasıl bu kadar çabuk yakaladılar?"

"Büyük bir güçle bizi ezdiler. Hayatta kalan kimse bırakmayacakları belliydi."

"Gemi neredeyse sessizdi," dedi Barker, Rina'nın şefkatli dokunuşuna eğilerek, "ama iple inmeye başlamadan bir saniye önce bir ipucu yakaladık." Sienna bandajı düzeltirken çenesini sıktı, ağrı kesici belli ki yaranın kemik derinliğindeki acısı için yeterince güçlü değildi.

Vücut kütesini hesaplayan ve güvenli olduğu sonucuna varan Sienna dozu artırdı.

İtiraz etmemesi ona ne kadar acı çektiğini gösteriyordu. "Bu," diye devam etti basınç enjektörünü bıraktıktan sonra, "ve Reen, Riordan ve benim burada olmamız dengeyi değiştirdi - üçümüzü beklemiyorlardı."

Beş kişiyi öldürmeye teşebbüs etmenin buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu yavaş yavaş anlayan Sienna'nın içi buz kesti. "Eğer kendini daha kötü hissetmeye başlarsan," dedi Barker sözlerini bitirirken, "hemen bilmek istiyorum."

"Ben iyiyim." Beyaz oluklar ağzını çevreliyordu.

"Mezar taşında 'aptal moron şoktan öldü' yazması ne kadar kötü olurdu?" dedi.

Parlak ela gözlerini devirdi. "Kesinlikle Indigo tarafından eğitilmiş," diye mırıldandı, teni soğuk terle kaplanmıştı. "Ben söylemezsem Rina ."

"Bu benim işim, ahmak." Rina onun alnına vurur gibi yaptı. Memnun olan Sienna ayağa kalktı ve Lucy'nin Eli'nin yanında oturduğu yere doğru yürüdü, artık bilinci yerinde olmayan asker için elinden geleni yapıyordu. Vücudunun sol tarafının tamamı yanıklarla kaplıydı ve altından çiğ pembe et parçaları görünüyordu. "Ona sakinleştirici mi verdin?" Sienna küçük Sakura'yı düşündü, babasını böyle yaralı görmenin ona neler yapabileceğini. Ve Eli'nin eşi Yuki'yi. . .

"Çok acı çekiyordu." Sıkı kelimeler, öfke kontrol altında. "Lara'ya ihtiyacı var ama Simran ve Riordan daha kritik durumdaydı."

"Lara onu iyileştirebilecek mi?" Askerin yanında çaresizce diz çökerken içinde mide bulantısı . Çünkü o da yaşayan bir varlığı yakabilirdi. Herhangi bir lazerden daha kötü.

"Evet, ama bu biraz zaman alacak."

Tanrıya şükür. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Şu çubukları yere saplamama yardım et ki termal battaniyeyi üzerine serdiğimde tenine değmesin."

Sienna ayağa kalktığında Lara'nın Simran'dan ayrılıp Riordan'ın yanındaki Judd'a katıldığını gördü; genç adam da bilincini kaybetmiş, yüzünün rengi solmuştu. Çok uzakta olmayan Hawke, Simran'ı kucağına kıvrılmış, başını çenesinin altına sıkıştırmış, zarif siyah saçları kolunun üzerine dökülüyordu. Kadının titrediğini fark eden Sienna koşarak kamyonete gitti ve gümüş rengi termal battaniyelerden iki tane daha çıkardı. "Al," dedi ve birini Barker için Rina'ya verdikten sonra Simran'ın üzerini örtmeye yöneldi.

Hawke onu itip kakmamaya dikkat ederek düşen nöbetçinin etrafından dolandı. "Hepsi iyi." Gözlerindeki, sesindeki kurt.

Adamın sürüsüne duyduğu sevginin şiddetinin hiç bu kadar farkında olmamıştı. "Evet," diye cevap verdi, ama bu bir soru değildi. "Sanırım en kötü durumda olan Elias olacak - en azından Lara ona ulaşana kadar." Sienna, Riordan'a yardım ettikten sonra gücü olsa bile Judd'ın Tk-Hücre yeteneklerini kullanarak yanıkları iyileştirebileceğinden emin değildi. "O zamana kadar onu sakinleştirebiliriz."

Simran'ın ayaklarının altındaki battaniyenin kenarına sokularak etrafına bakındı ve Lara için taşıdığı malzemeleri düşündü. "Sanırım kutulardan birinde enerji içecekleri var. Bilinci yerinde olan herkese biraz vereceğim." İyileşenlerin de yaralıların da güçlerini korumaları gerekiyordu, özellikle de gecenin soğuk havasında.

Çok sakın, çok etkili, diye düşündü Hawke, Sienna'nın açıklıkta zarafet ve hızla ilerleyişini izlerken. Kurdu bir parça gururdan fazlasını hissetti ama çok daha acı verici meselelere odaklanmıştı. "Lara?" diye sordu şifacı Riordan'dan uzaklaştığında.

Cevap anında geldi. "Evet, daha fazla."

Tek bir içgüdüsel düşünce ile adamlarının ve kadınlarının gücü, alfa-teğmen kan bağları aracılığıyla ona aktı. Indigo'nun inanılmaz kalbi, Riley'nin sağlam sadakati, Matthias'ın sessiz kararlılığı, Riaz'ın yoğunluğu, Alexei'nin zar zor dizginlenen gücü, Cooper'ın inatçı azmi, Jem'in orman yangını, Kenji'nin sakın iradesi, Tomás'ın

enerjik bir vahşilik. Bu gece eksik olan tek şey Judd'ın soğuk dokunuşuydu; Lara sendeleyerek Elias'ın yanına giderken Psy erkeği Riordan'ın son yarasını iyileştirmeye odaklanmıştı.

Bu gücü her alfanın şifacısıyla kurduğu bağ aracılığıyla Lara'nın formuna aktarırken, Lara'nın yanaklarına renklerin yayılışını izledi... sonra da ellerini Eli'nin harap olmuş etinde gezdirirken akıp gidişini. Gözyaşı dökmedi. Lara asla ağlamazdı -halkı güvende olana kadar. Ancak o zaman yere yığılacaktı.

Sienna az önce gelen kamyonu karşılamak için koşup sahra sedyelerinin çıkarılmasına yardım ederken koyu yakutlar saha lambalarının ışığında parlıyordu. O da burada, bu kanlı toprakta yıkılmazdı, diye düşündü. Sienna değil. Bir Konsey Üyesi'nden sağ kurtulmuş, kendi vahşi yeteneğinin acımasız taleplerinden kurtulmuş ve bir alfa kurda karşı oynadığı oyunu neredeyse kazanmış olan kadın değil.

Lara'nın daha fazla iyileştirme yapılamayacağını söylemesinin ardından Simran'ın kanını temizlemek için duş almak üzere birkaç dakika ayıran Hawke revire döndü. "Söyle bana," dedi Lara'ya, Sienna'nın hasta odaları arasında dolaşıp etrafı farkındaydı; şifacı Lucy ve Judd'a herkes stabil hale gelir gelmez yatmalarını emretmişti.

Lara bir elini buklelerinin vahşi enerjisine doğru kaldırarak, "Riordan ve Simran bunu atlatacaktır," dedi. Parmakları bir an için titredi, sonra elini yumruk yapıp yanına bıraktı. "Tammy-Barker'ın da iyi olacağını duydum."

"Eli," diye sordu, kıdemli askerden bahsetmediğinin farkındaydı. "Yanıkları küçük adımlarla iyileştirmen gerektiğini biliyorum. Ne kadar kötü?"

Lara'nın gözleri Elias'ın vücudunu boydan boya kaplayan kavisli bir panelin altında yattığı odaya kaydı. "Hayati tehlikesi olan hasarın icabına baktım ama o kadar uzun süre beklemek zorunda kaldı ki vücudu şoka girdi. Uyanana kadar hiçbir şeyden emin olamayacağım."

"Yapabileceğin her şeyi yaptın," dedi Hawke, kelimelerin yeterli olmayacağını biliyordu, bir şifacı için değil. Özel olarak konuşabilmeleri için ofise gitmesini istemek üzereydi - böylece soğukkanlılığını bir kenara bırakabilirdi

Terapötik bir dakika boyunca Elias'ın odasından beklenmedik birinin gördü.

Yuki aynı anda revire uçu, Elias'ın baygın yattığı odaya girmeden önce sadece "Teşekkürler Walker," diye fısıldayacak ve Psy erkeğinin elini okşayacak kadar durdu.

Hawke, Yuki'nin Sakura'nın büyükanne ve büyükbabasıyla iyi olup olmadığını kontrol etmek için gittiğini biliyordu, Walker'ın ölen askerin yanına oturmak için geldiğini fark etmemişti ama şimdi düşününce bu bir sürpriz değildi. Elias ve Walker'ı birden fazla kez konuşurken görmüş, kızlarının birlikte oynadığını fark etmiş ve ikisinin bir dostluk kurmuş olabileceğini anlamıştı.

"Eli'nin Yuki var," dedi Walker Lara'ya, gözlerinin altındaki gölgeleri ve ağzının etrafındaki çizgileri dikkatle inceleyen bakışlarıyla. "Diğer yaralılar ilaçlı bir uykudalar. Onlar uyanana kadar hiçbir şey yapamazsınız. Dinlenin."

Lara'nın dudakları inceldi. "Ben iyiyim." Kollarını kavuşturarak Hawke'a döndü. "Gecenin geri kalanında onları izleyeceğim, herhangi bir gizli hasarı gözden kaçırmadığımızdan emin olmalıyım."

Hawke, Walker'ın ne yapacağını görmek için bekledi.

Diğer adam kollarını kavuşturdu ve en makul ses tonuyla, "Hawke, kızın ayaklarının üzerinde nasıl sallandığını fark ettin mi?" dedi.

Lara'nın gözleri alev alev parlamaya başladı ama Hawke kabul etmek zorunda kaldı. "Bir saatliğine git, ben herkese göz kulak olurum," diye emretti ve Lara'yı kucaklayıp saçlarına bir öpücük kondurdu. "Sırf Walker'ı kızdırmak için huysuzluk etme." Kurdu ikisi arasında ne olup bittiğini bilmiyordu ama gerginlikten şüphe duymuyordu.

Kaşlarını çatarak yüzündeki güzel ifadeye gölge düşürdü. "Huysuz mu?" Ama onun kucağında yumuşadı. "Dinlenmek kulağa hoş geliyor. Bir değişiklik olursa beni uyandır."

Hawke Walker'ın onları nasıl izlediğini kaçırmadı. Uzun boylu Psy erkeğinin Lara'yı ofisine kadar takip etmesini de kaçırmadı. Duyma mesafesinden uzaklaşarak yaralıları kontrol etti ve Sienna'yı Riordan'ın başucunda oturmuş, elini onun elinin üzerine koymuş halde buldu. "Annesi ağlamaya başlayınca babası onu birkaç dakikalığına dışarı çıkardı."

Gözleri yıldızlardan arınmış bir halde, mırıltılı bir sesle konuştu.
"Uykusunda duymasını istemediler."

Riordan'ın ailesi dönene kadar onunla birlikte bekledi. Çift, kurdunun onlarınkini rahatlatmasına izin vermişti ama çocukları uyanana kadar hiçbir şeyin onları gerçekten rahatlatmayacağını biliyordu. Sessiz bir destekle ellerini Riordan'ın tenine dokundurarak onları yalnız bıraktı ve kendi parmaklarını Sienna'nınkilerle iç içe geçirdi.

Bölüm 21

Kapı sessiz bir çıtırtıyla kapandığında **LARA** ensesinin *karıncalandığını hissetti*. Yorgunluğunun Walker söz konusu olduğunda kararlılığını zayıflatabileceğinin bilinciyle, kanı temizlemek için iki dakikalık bir duştan sonra solmuş bir kot pantolonun üzerine giydiği kazağı silkerek zaman kazandı. Kurdu, yaralıyı bu kadar uzun süre yalnız bıraktığı için bile mutsuzdu ama içindeki doktor, tıbbi bir ortamda temizliğin değerini biliyordu.

"Bak," dedi sonunda. "Arkadaş olduğumuzu biliyorum" - arkadaşlığı kabul edip hayatına her şekilde devam etmeye karar vermiş olmasına rağmen bunu söylemek fiziksel olarak acı veriyordu - "ama gerçekten yalnız kalmayı tercih ederim." Acı verici bir yalan. O bir şifacıydı, bir kurttu. Sürüsünün etrafında olmayı seviyordu. Ama daha çok, erkeğinin yanında olmaya ihtiyacı vardı. Ne yazık ki, hem kadının hem de kurdun seçtiği adam ona ihtiyacı olanı veremiyordu - Sessizlik ve Yelene adında bir yabancı Lara'nın tanıdığı en iyi adamı mahvetmişti ... ve görünen o ki hasar geri döndürülemezdi.

Zaten ağır olan kalbini daha da ağırlaştıran bu gerçeğe kanepeye çöktü ve botlarının bağcıklarını çözmek için eğildi.

Walker görevi yerine getirmek için diz çöktüğünde, gümüşün en ufak parıltısına sahip koyu sarı saçlar görüş alanını doldurdu. "Yapma," diye fısıldadı, savunması gecenin olaylarıyla paramparça olmuştu, ta ki ruhundaki sızıyı, Walker'ın olması gereken yerdeki boşluğu artık gizleyemeyene kadar.

Adam onu görmezden gelerek bağcıklarını çözdü ve çoraplarını çekiştirmeden önce hızlı, sabit elleriyle botlarını çıkardı. Onu durdurmaya çalışmaktan vazgeçti, onu parçalayan ihtiyaçla savaşmaya çalışmaktan vazgeçti ve sadece altındaki o güçlü omuzların görüntüsüne daldı, kumaş katı kasların üzerinde gergin bir şekilde gerildi.

PsyNet'te herkes onun bir öğretmen olduğunu söylüyordu. Ama Lara hep daha fazlası olup olmadığını merak etmişti.

Walker'da gölgelerden, gizli gerçeklerden bahseden bir şeyler vardı. Onun asla paylaşmayacağını bildiği şeyler. Walker değil.

"Uyu." Ayağa kalkıp battaniyeyi kanepeden düştüğü yerden kaldırıırken tek ve derin bir kelime.

Hem yorgunluğa hem de onun yılmaz iradesine teslim olarak başını eğdi ve gözlerini kapattı. Battaniyenin üzerine örtüldüğünü, parmaklarının asi bukleleri boğazını kilitleyen bir şefkatle yüzünden ittiğini hissetti ama gözlerini açmadı. Bu tek, an için, Walker'ın kırılmadığı bir fanteziye . Yarın çok yakında .

Mola odasına girdikten sonra Hawke küçük masada bir koltuk kaptı ve Sienna'yı kucağına çekti. Sienna kaskatı kesildi. "Ne yapıyorsun sen? Herkes içeri girebilir."

Kurdu dudaklarını araladı, göğsünde alçak bir hırıltı gürledi. "Bunu saklamayı, bizi saklamayı planladığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır." Yine de gergin mesafe devam etti.

Her iki tarafı da bundan hoşlanmadı. "Beni sürü arkadaşlarını tutarken gördün." "Ben asla." Bu basit ifadedeki mutlak duygu eksikliği onu öldürdü.

"Hayır," diye kabul etti, elini saçlarının koyu güzelliği üzerinde gezdirerek. "Bu gece sana sarılmama izin ver."

Yumuşaması, elini omzuna atması, başını ona yaslaması zaman aldı. Ve adam Sienna'yı *tanıdığı* için, zorlamadığı sürece ona vereceği tek şeyin bu olacağını biliyordu. Sienna sadece sır saklamaya değil, savaşlarını tek başına vermeye de alışkındı.

Artık yok.

Bir kolunu Simran'ın omuzlarına dolamış, diğer elini de kalçasındaki zarif kasların üzerine koyarak, "Eli'nin yaraları seni etkilemiş," dedi. Simran'a odaklanmıştı ama kurdu Sienna'nın geldiğini hissetmiş, yaralı askere dikilen gözlerinin gece yarısına döndüğünü görmek için başını kaldırmıştı.

Uzun süre ağzından tek kelime çıkmadı. Geldiğinde ise kırılğan parçalar halindeydi. "Bunu yapabilirdim. Yaptım bile.

. ve daha kötüsü." Sienna doğasındaki gerçek dehşeti neden itiraf ettiğini bilmeden konuştu. "Kimse bilmiyor."

Hawke'ın eli bir anlığına kızın kalçasında durdu ve sonra yine o küçük, yavaş hareketlerle onu okşamaya başladı. "Konuş benimle."

Kimsenin onu bir canavar olarak görmesini istemediği için bu sırrı uzun süre saklamıştı ama bu gece bunun boş bir umut olduğunu biliyordu. O bir canavardı. Bu değiştirilemezdi. "Beş yaşındayken," dedi, zihni anılarla buruklaşmıştı - soğuk ateşin kırbacı, tiz bir çığlığın acı veren sesi, datapad ona sadece nazikçe dokunmuş bir elin yumuşak etine karışırken yanmış etin ve erimiş plasın mide bulandırıcı kokusu, "annemi ateşe verdim."

"Ah, bebeğim." Sesindeki şefkat neredeyse onu kırıyordu.

"Şanslı olanlara böyle oluyor," dedi, annesinin çığlıklarının delici yankısı asla unutamayacağı bir şeydi. "Şanssız olanlar X-ışareti ilk kez devreye girdiğinde kendilerini yok ederler." Diğer işaretlerin çoğunun aksine, yetenek uykudayken bir X'i tanımlamak neredeyse imkansızdı.

"Annenin hayatta kaldığını biliyorum."

"Evet, çok güçlü bir telepatti." Sienna'nın kalkanları o aşamada basitti ve annesi gerekli psişik korumaları sağlıyordu. Sonuç olarak, Kristine'in onun zihnine tam erişimi vardı. "İlk şoktan sonra yapabileceği tek şeyi yaptı ve beni bayılttı." Sağlık görevlileri datapad'in verdiği hasar dışında her şeyi onarmayı başarmışlardı. Kristine ölene kadar avucunda erimiş bir deri ve plas parçası taşımış ve bunun için bir kez bile Sienna'yı suçlamamıştı.

Hawke onu kendine doğru daha da yaklaştırdı, kalçasında duran eli yüzünü kavramak için yukarı kalktı. İçindeki suçluluk duygusu onun bakışlarından kaçmak, başını eğmek istemesine neden oldu ama bunu daha önce hiç yapmamıştı, içgüdüsel olarak şekilde eğilmenin kurduna istemediği bir şeyin sinyalini vermek olduğunu fark etmişti. "İşte o zaman Ming geldi," dedi, utançtan midesi bulansa da o kurt mavisini gözlerle buluştu. "Beni kesmek istedi"

Annemin doğduğumdan beri bilinçsizce dürtülerimi bastırması dışında ailemden bir anda koptum."

Yüzünde hiçbir yargı yoktu, yoğun bir konsantrasyondan başka bir şey yoktu. "Bu normal mi?"

"Bir bakıma. Psişik çocuklar genellikle yetenekleriyle ne yaptıklarını bilmezler, bu yüzden çoğu ebeveyn psişik bir gözle onları izler."

"Yetişkin Dönüşenlerin, yavruların kazara birbirlerini pençelememelerini sağlamaları gibi."

Onun sözleri, aralarında ortak bir zemin bulma çabası, göğsündeki donmuş yumruyu biraz çözdü. "Evet ama annem çok güçlü bir telepattı ve beni engellemek için ne kadar güç kullandığının farkında değildi. Eğer daha zayıf olsaydı ..." Başını iki yana salladı, ürperti yeniden iliklerine kadar işlemeye başladı. "Ya kendimi ya da başka bir çocuğu çok daha önce öldürmüş olurdum."

Hawke sakın, neredeyse düz kelimelerin ardındaki derin acıyı hissetti. *Beş* . Bir bebektir ve Ming'in . "Annen de seninle mi geldi?"

Başını salladı. "O zamanlar bilmiyordum, fark etmemiştim ama annem farklıydı. Çoğu kadın beni Ming'e teslim eder ve tüm sorumluluktan kurtulurdu, ama o bana psişik düzlemde yardım etmek için yaptıklarını devraldıktan sonra bile, annem olarak haklarını devretmeyi reddetti." Parıldayan gurur, şefkatin öfkeli derinliğiyle birleşti.

"Ancak," diye devam etti Sienna, "bana kontrolü öğretmedi. O bir iletişim uzmanıydı, Ming gibi zihinsel savaş konusunda yetenekli değildi. Beni güvenli bir şekilde izole etmesi ve kendi telepatik kalkanlarının arkasına hapsetmesi dört ayını aldı. Sonra bana öğretti. Çok zordu."

Ne kadar basit bir ifade. Ne kadar korkunç bir ifade. "Yaptığı şey için Ming'den nefret ediyorum" -çünkü o tecrit, o kapatma, Hawke bunun korkmuş bir çocuğun zihnini çevreleyen bir hapisane hücresi olduğunu anlamıştı- "ama senin hayatta kalmana yardım etti."

"Hayır," diye karşı çıktı Sienna, "Sessiz olmama yardım etti. Çoğu Psy Protokol'den on altı yaşında mezun olur. Ben dokuz yaşında Sessiz oldum.

Bazen annemin bu yüzden Toby'yi doğurmaya karar verdiğini düşünüyorum.

Çünkü Ming evimize girdiği andan itibaren gittiğimi biliyordu."

Yine de, diye dūřındı Hawke, Sienna ruhunu hiç kaybetmemiřti. Toby'yi kurt gūcūnde bir řiddetle sevme kapasitesini korumuř, çocukların hayatını kurtarmak için kendini feda etmesine neden olan ailesine olan sadakatini muhafaza etmiřti. Çocukken bile ruhunun bu parçasını bir Konsey Űyesi'nden saklayıp koruyabildiđine göre kadar inanılmaz bir iradeye sahip fark etmek onu .

Onunla ne kadar gurur duyduğunu, utanması için hiçbir neden olmadığını söylemek Űzereyken hafif bir ses duydu. "Sanırım Simran uyandı."

Sienna kucađından indi, alay konusu olan çocukluđundan bahsederken yūzūne okmūř ađır karanlıđın yerini endiře almıřtı. "Lara'yı çađırayım mı?"

"Hayır, önce bir kontrol edeyim. Ama neden diğerlerine de bakmıyorsun?"

Simran'ın odasına girdiđinde, yaralı nöbetçinin yanında oturan kadına zayıfça gūlūmsediđini grdū; Hawke'ın onu sık sık in bölgelerinde haberci olarak kullandıđı kadar evik, sırik gibi bir askerdi. "Inės," dedi elinin tersini kadının yanađında gezdirerek. "Ne zaman dndūn?"

"On dakika önce." Bařını onun yanına yaslamak için eđildiđinde vūcudu titriyordu. "Simran bana ne kadar ktū yaralandıđını söylemiyor."

Simran, "Gerek yok," dedi boğuk bir sesle.

Inės susar gibi bir ses çıkararak komodinin Űzerindeki su řiřesine uzandı. "Sakıncası yoksa alfamla konuřuyorum." Yaralı nöbetçinin bir yudum alabilmesi için řiřeye bir pipet koyarken szcūkler alaycı, ses tonu sevecendi.

Hawke, şişeyi bıraktığında dudaklarını Inės'in şakağına bastırdı. "Ktūydū," dedi Simran'ın kaşlarını atmasına aldırmadan, "ama ona sahiptim ve gitmesine izin vermeyecektim."

"İnatçı bir piç olmana çok sevindim." Inės'in ince kolları onu sımsıkı kucakladıktan sonra Simran'ın yūzūndeki saçları zarif parmaklarıyla taramak için eğildi.

Hawke acemi askerin odasına baktığında Riordan sakinleştirici bir uykudaydı ama Elias kendine gelmişti,

elini arkadaşının başının üzerine koydu, o da elini arkadaşının yaralanmamış tarafına bastırdı. *Tanrı'ya şükür.* İyi bir haber olduğu için Lara'nın onu uyandırmadığı için kendisini affedeceğini düşünerek çifti bırakmak üzereydi ki Sienna yanından geçip odaya girdi. "Al," dedi ve Yuki'nin eline ısıtılmış bir fincan çorba tutuşturdu. "İç yoksa yaygara koparmaya devam edecek, biliyorsun."

"Ben yaygara yapmam." Törpülenmiş kelimeler. "Şimdi iç ."

Yuki'nin etkileyici gözlerinin sıvı karanlığının altında derin gölgeler vardı, kapakları şişmiş ve kızarmıştı, burnunun ucu da öyle, ama arkadaşına bakarken yüzünde enerji eksikliği yoktu. "Patronluk taslayan adam."

"Benimle sıkışıp kaldın."

"Evet." O kadar samimi bir gülümsemeydi ki buna tanık olmak yanlış geliyordu. "En azından önümüzdeki yüzyıl için."

Lara tam sırada kapı aralığında Hawke'in yanında belirdi, yanağında uyku izleri vardı. "Bu gürültü de neyin nesi?" diye sordu gülümseyerek ve Hawke ile Sienna'yı uzaklaştırdı. "Yarın size ihtiyacım olabilir, dinlenin."

Walker'ın revire döndüğünü gören Hawke kabul etti. Sienna'ya, "Biraz temiz hava almak istiyorum," dedi.

"İyi fikir."

Dışarı çıktıklarında, Beyaz Bölge'deki yumuşak bir tepeciğe yaslanmış haldeyken, "Güzel olmalı, sence de öyle değil mi?" dedi.

Bir kolunu başının yanındaki çimenli yüzeye dayadı, zihninin arkasında sürekli bir ağrı olmaya devam eden deri açlığına rağmen kurdu garip bir şekilde memnun oldu. "Ne?" Saçından bir tutamı parmağına dolayarak parmak ucuyla başparmağı arasında ovuşturdu.

"Biriyle yüz yıl geçirmek için." Sesinde öyle bir ihtiyaç vardı ki adamı sarstı. "Buraya gelmeden önce bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Çoğu insan yüz yaşından en az otuz yıl fazla yaşar," dedi Hawke, kalçalarından biri değecek kadar yaklaşıp, "yani bu alışılmadık bir durum değil."

Sienna geri çekilmedi, kokusu adamın duyularını istemeden de olsa okşuyordu. "Ama birlikte... onca zaman sonra birini ne kadar derinden tanıyacağınızı, ikiniz arasındaki aşkın ne kadar karmaşık olacağını hayal edin."

Artık her şeyi açıklığa kavuşturmanın zamanı geldi diye düşündü. "Varsayım yok Sienna. Ben ve sen. İstedğin bu mu?"

"Bunu açıkça belirttim." Kollarını göğsünde kavuşturarak sert bir cevap .

Kurdu onu ısırmaktan hoşlanıyordu ama onunla birlikte olmanın sonuçlarını anladığından emin olmalıydı. Hepsini. Bir elini onun saçlarına sokarak, kollarını açmak zorunda kalana kadar yaklaştı ve elleri onun beline indi. "Seni benim olarak kabul edersem bunun senin için ne anlama geleceğini biliyor musun?"

Nabızı adamın yalamak isteyeceği kadar çılgınca atmasına rağmen, kadın yerinde durdu.

"Ne olursa olsun, sana matı veremem-" diye başladı, çünkü ona yalan söylemeyecekti.

"Biliyorum," diye araya girdi. "Duydum. Her şeyi bir araya getirdim."

Elbette vardı, onun akıllı Psy'si. Ama söyleyeceği tek şey bu değildi. "Artık kendi yaşındaki erkeklerle flört etmek yok," dedi parmaklarıyla o inatçı çeneyi kavrayarak. "Artık benden başka bir erkekle dans etmek yok. Kişiliğini benimkine karşı koymak zorunda kalmadan önce kim olduğunu öğrenmek için daha fazla zaman yok. Ben sahip önce duygusallığını keşfetmek için daha fazla özgürlük yok."

Tam o anda, onun kişiliğinin baskın gücüyle yüz yüze gelen Sienna, Hawke'ın tam olarak ne kadar çok şey sakladığını fark etti ve bir kısmı tereddüt etti. Gerçek şu ki, zeki ve psişik güç konusunda sıradışı olsa da, erkeklerle nasıl başa çıkacağı konusunda gerçek bir bilgisi yoktu. . hayır, *bu* erkekle. Her kalkanını yarıp geçerek özüne, geri kalanı sessizliğe bürünürken bile tek bir kararlılıkla koruduğu parçasına etki eden tek kişi oydu.

"Korktun mu?" Hawke'ın gülümsemesinde mizah yoktu.

"Korkmalısın, bebeğim." Sonra onu öptü ve bu şefkatli bir keşif ya da şakacı bir alay değildi. Bu, tam olarak ne istediğini bilen ve bunu elde etmekten hiç çekinmeyen bir adamın öpücüğüydü. Tutuşunu kullanarak

Çenesine istediği gibi açi vermek için alt dudağını öyle bir ısırđı ki, kızın nefesi kesildi ve ağzını açtı.

Boğazının altından derin bir ses çıkaran adam, kadının bedeninde bir titremeye neden olan tescilli bir titizlikle onun tadına baktı.

Öpücüğünü hafifletmek yerine daha da derine bastırdı, yalayıp tadına bakarken ve talep ederken her sert santimini hissetmesine izin verdi. Vücudunun onunkine kıyasla ne kadar yumuşak olduğunu, onun ne kadar sıcak yaktığını hiç fark etmemişti.

Bu bir dersti ve bittiğinde, öpücükten şişmiş dudakları, dokunuşuna karşı o kadar hassaslaşmış bir vücudu vardı ki, her santiminde bir özlem yakıyordu ... ve belki de, sadece belki de, bunu inandığı kadar iyi düşünmediğine dair ani bir farkındalık.

Bölüm 22

HAYALET, Judd'a ihanet etmekten çok daha fazlasını yapabileceğinin tamamen bilincinde olarak, kardinal X'i nasıl kullanabileceğini **DÜŞÜNDÜ**. Bir şey hariç - isyan ateşini yakma nedeni, tüm Konsey'i kanlı bir şiddet patlamasıyla idam etmeme nedeni, sahip olmadığı vicdanı gibi davranarak onu geri tuttu.

Sonuç olarak, zamanını haydut X'in kontrolünü nasıl ele geçireceğine dair strateji geliştirerek geçirmek yerine, dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca Psy'nin zihinleri tarafından yaratılan psişik ağ olan Ağ'ın kayma akımına daldı; her bir zihin sonsuz bir siyah yayılım üzerinde buz gibi beyaz bir yıldızdı. Ağ dünyanın her yerinde vardı, sınırı olmayan uçsuz bucaksız bir yayılma.

Bu sonsuz sistemde veri nehirleri akıyordu, ağa bağlı zihinler tarafından her gün yüklenen milyonlarca ve trilyonlarca bilgi parçası. Gezegendeki en büyük veri arşiviydi, tüm ırklarının bilgi deposuydu. Dikkatsiz biri bunun ağırlığı altında kalabilirdi, ama Hayalet ölümcül bir sessizlik içinde akıntıda süzülen bir köpekbalığıydı ve verileri neredeyse doğaüstü bir hız ve özgüllükle süzüyordu.

Söylentiler, fısıltılar, Alice Eldridge'in ölüm zamanı ve şekliyle ilgili komplo teorileri... Ağ sırlarını açıkladıkça bunların hepsi bilincinin en tepesine çıktı. Hiçbirinin elle tutulur bir yanı yoktu. Ya Oklar Eldridge'i Ağ'dan silmek için kusursuz bir iş çıkarmışlardı ya da ölümünden bu yana geçen yıllar içinde veriler bozulmuştu.

Geriye Obsidian arşivi kalıyordu. Net'in koruyucusu ve kütüphanecisi olan neosentience NetMind tarafından yaratılan Obsidian arşivi, PsyNet'in feci bir arıza yaşaması durumunda kullanılacak bir yedekti. Hayalet ona Obsidian adını vermişti çünkü içindeki verilerin karmaşıklığı onu siyah bir duvardan başka bir şey yapmıyordu. Obsidian arşivinin varlığından yalnızca nadir birkaç kişi haberdar olmuştu.

Daha da azı buna nasıl erişileceğini biliyordu.

Alice Eldridge'in ikinci elyazmasında bulunacak bir şey varsa, bu muazzam bilgi yığınının içinde gömülü olmalıydı. Aksi takdirde Sienna Lauren tek başınaydı.

Bölüm 23

SIENNA, HAWKE'u ertesi gün öğleden sonra erken saatlerde sığınaktan çıkarken **yakaladı**. "Bekle." Omurgasının gergin çizgisi ona önceki geceden hiçbir şey unutmadığını söylüyordu.

O da bilmiyordu. "Hızlı konuş, bebeğim." Sesi kısık çıkmıştı. Evet, onu korkutmak istemişti ama dürüst olmak gerekirse işe yaramasını beklemiyordu. İşe yaramış olması kurdunu rahatsız etmişti. "Bir toplantım var."

"Eğer saldırıyla bir ilgisi varsa, bunu duymalısın." Adam dışarıda bir araç bırakarak yoluna devam ederken, kadın da onun yanında hızlı adımlarla yürüyordu.

"Dinliyorum."

"Yaptıkları şey, Ming'in bahsettiği bir taktikti."

"Sürünün moralini bozmak için tasarlanmış hızlı bir vuruş." Beş Dönüşen'in ölümü bir bonus sayılabilirdi. "Bunu tahmin etmiştim." Öfkesi soğuk bir şeydi, kurdu açık gözlü bir hassasiyetle düşünüyordu.

"Hayır, daha fazlası." Adam adımlarını uzatırken kadın neredeyse koşacaktı. "Bu bir yıpratma savaşının başlangıcı. Cerrahi saldırılarla sayınızı azaltana kadar tam güçle üzerinize gelmeyecekler. Misilleme yapabileceğiniz açık bir hedefiniz olmadığından, ayak uydurmak için kuvvetlerinizi parçalayacak ve gücünüzü daha da azaltacaksınız."

Kadının sesindeki güveni fark eden adam durdu. "Sesin emin geliyor."

"Öyleyim." Artık içinde hiçbir çekingenlik yoktu, sadece çelik gibi bir inanç vardı. "Bu işin arkasında her kim varsa, Dönüşenlerin üstün duyuları olduğunu ve fiziksel bir saldırıyı pekâlâ tespit edebileceklerini bildikleri halde, telekinetik yerine gizli bir araç kullanmış olmaları bana Tk'larının başka bir şey yaptığını söylüyor."

"Telekinetikleri olduğunu varsayıyorsunuz."

"Bu tür bir operasyon düzenleyebilecek kadar güçlü olan herkes, emrinde bir Tks birliği bulundurma gücüne sahiptir." Ellerini

kalçalarında. "Brenna'yı birkaç saatliğine ödünç almak istiyorum, belli bölgelerin uydu görüntülerini getirsin."

Acemi bir askerdi, böyle cesur bir talepte bulunacak rütbeye sahip değildi ama aynı zamanda Konsey'in askeri dehası olarak kabul edilen bir Psy'nin çırağıydı. "Nereye bakacağınızı nasıl bulmayı planlıyorsunuz?" diye sordu talebi tamamen reddetmek yerine.

Şakağına vurdu. "Ming savaş stratejisi konusunda en iyilerin en iyisiydi ve muhtemelen hâlâ da öyle. Bunu kim yönetiyor olursa olsun, onun gibi düşünürsem onları alt edebilirim."

Değişkenleri tartmak için bir an durdu, neredeyse kızın gözlerinde yanıp sönen sabırsızlığı görebiliyordu. İşte onun kızı, diye düşündü sırtıtışını gizleyerek. "Brenna'yı yarım saatliğine alabilirsin," dedi. "Tabağında çok fazla başka şey var."

Kaşlarının arasında çizgiler oluştu ama başını salladı. "Ona gitmeden önce işleri olabildiğince daraltacağım, bu daha verimli olacak."

Bir buçuk saat sonra, kadın koşarak çalışma odasına dönerken Sierra güneşinin kızgın ışınlarının saçlarındaki kızıla vurduğunu hâlâ görebiliyordu. Karşısındaki kadın tamamen farklı bir yaratıktı, ruhunda ateş yoktu. Nikita Duncan bir empat doğurmuş, sonra da onu fırlatıp atmıştı. Kızı ne kadar kalp doluysa o da o kadar soğuktu. Sadece görünüş olarak bile birbirlerinden çok farklıydılar.

Nikita'nın soğuk beyaz bir teni, Japonya'dan gelmiş gözleri ve jilet gibi düz saçlarını tamamlayan keskin elmacık kemikleri vardı. Sascha'nın sıcak bir kahverengiye, saçları yumuşak siyah bir kıvrıma, yüzü daha yumuşak ve yuvarlak hatlara sahipti. İkisi de tartışmasız güzel kadınlardı. Biri bir sürüngenin kanına sahipken, diğerinin bir yabancıyı kurtarmak için kendi kanını dökmesi dışında.

Nikita masadaki diğer Konsey üyesine, esrarengiz Anthony Kyriakus'a bir şeyler söylemek için döndüğünde, "Sascha sevgilim?" diye mırıldandı nefesinin altından; uzun boylu, asilzade, siyah saçları şakaklarına kadar gümüş rengindeydi.

Sascha sol yüzünü buruşturdu. "Doğum yapmak üzere. En azından öyle hissettiriyor."

Mırıldandığı sözler onu gülümsetmişti ama Lucas'ın eğlenmediğini görebiliyordu. Bugün ikisinin Sascha'nın bu toplantıya katılması konusunda ne kadar büyük bir kavga ettiklerini merak ediyordu; doğum tarihine bu kadar yaklaştıkça Lucas'ın onu gerçekten kızdırma riskine gireceğini sanmıyordu. Hawke'ın tahmin etmesi gerekirse, leopar alfanın, hamile eşinin ona zarar verebilecek kişilere bu kadar yakın olması fikri hayvanını çılgına çevirirken bile dilini ısırdığını söyleyebilirdi. Empati kuran Sascha'nın ise bu kez hiçbir şeyden haberi yok gibiydi.

Dudaklarını kızın kulağına götürerek mırıldandı: "Tatlım, seni sevdiğimi biliyorsun ama Luc aklını yitirmeden önce onu buradan götürmelisin."

Sascha dondu kaldı, bakakaldı. Gözleri bir kırpışta gece yarısına döndü. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bunu nasıl kaçırdım?"

"Muhtemelen dokuz buçuk aylık hamile olduğun içindir."

Ona gözlerini devirerek eğildi ve yanağına bir öpücük kondurdu.

Lucas'ın hırıltısı duyulabiliyordu.

"Lucas," dedi Sascha aynı anda, "kendimi o kadar da iyi hissetmiyorum."

DarkRiver alfası sandalyesini geriye itti ve Sascha'yı o kadar hızlı bir şekilde odadan çıkardı ki Anthony ve Nikita bakakaldılar. Arkalarındaki duvarı tutan Vaughn yumuşak bir kedi zarafetiyle Lucas'ın koltuğuna kayarken, Nathan da Sascha'nın boşalttığı koltuğa oturdu. Karşılarında Nikita kapıdan dışarı bakmaya devam etti.

Konsey Üyesi bir saniye sonra sessizliğin içinde, "Doğum yapmak üzere değil," dedi ve Hawke onun kızıyla telepati kurduğunu fark etti.

İlginç.

"Kadar yakın?" Max Shannon içeri girerken sordu. "Kusura bakmayın geciktim, trafiğe takıldım."

"J'n nerede, polis?" Vaughn soruya cevap vermek yerine sordu.

"Yolda," dedi Max, eski bir Adalet Psisi olan ve bozuk sessizliğine rağmen Ağ'a bağlı kalan karısını kastederek. "Bizim için bazı bilgilere sahip olabilir."

Psişik Konsey üyelerinin psişik düzlemdeki dokunaçlarının ne kadar derin olduğu düşünülürken Hawke PsyNet'e bağlanan hiç kimseye güvenmiyordu ama Max'in J'sine karşı özel bir sorunu yoktu. Aslında ondan hoşlanıyordu bile - Sophia'nın gözlerinde gölgeler vardı. Gölgeler yaşanmış bir hayat, buzun ötesinde bir kişilik anlamına geliyordu.

Riley onun yanında kıpırdandı. "İkiniz de gönderdiğimiz raporu okudunuz mu?"

Nikita ve Anthony aynı anda, "Evet," diye yanıtladılar.

Yine ilginçti. Hawke bu ikilinin herkesin arkasından başka ne dolaplar çevirdiğini merak ediyordu.

Nikita, "Halkınıza yapılan saldırıyı ikimiz de düzenlemedik," dedi. "Buna inanıp inanmamak size kalmış ama şu anda bu bölgeyi zayıflatmamızın hiçbir mantığı yok."

Yani diğer Konsey üyeleri tehdit oluşturmazdı, Nikita pekâlâ Dönüşen kanı dökebilirdi. Yine de, diye düşündü Hawke, onun hakkında bildikleri her şeyi göz önüne alırsak, Nikita paranın peşinden gitti, savaş onun kâr hanesine zarar verirdi. Bir de güvenlik şefinin kusursuz bir onur kuralına sahip, masumları korumak için hayatını ortaya koymuş adam olduğu gerçeği vardı.

Anthony'ye gelince, kedilerin daha önce ona kefil olması bir yana, adam milyarlarca dolarlık bir F-Psy imparatorluğunu kontrol ediyordu. Hiç kimse ve hiçbir şey onu bu konumundan sarsamazdı. Daha da önemlisi, NightStar Grubu her zaman bir tahmin için talep edilen ücreti ödeyebilecek herkesle anlaşma yapmaya istekli olmuştur: insan, Psy veya Dönüşen.

Max şimdi masaya vuruyordu. "Ayrıca, ne Nikita'nın ne de Anthony'nin insan gücü var. Bu kadar basit." Bu bir zayıflık itirafı, bir açılış kumarıydı.

"Başka kimleri eleyebilirsin?" Lucas'ın nöbetçilerinden en kıdemlisi ve Riley'ninki kadar sakin ve berrak bir kafaya sahip olan Nathan öne doğru eğildi.

"Kaleb değil," dedi Nikita hemen. "Şu anda başka bir konuyla meşgul."

"Elimizdeki bilgi," diye ekledi Riley, "Kaleb'in Arrow Squad'ın kontrolünü ele geçirdiği ya da geçirmeye yakın olduğu yönünde."

Uzun, dikkatli bir duraklama. Anthony sonunda, "Mükemmel kaynaklarınız var," diye cevap verdi. "Evet, Oklar bağılılıklarını Ming'den Kaleb'e kaydırması gibi görünüyor ve öncelikleri her zaman Sessizlik ve Ağ'ın bütünlüğü olmuştur. Ekip Ming'den ayrıldı çünkü o bu önceliği gözden kaçırdı. Kaleb'in bu hatayı tekrarlaması pek olası değil."

Bu, Judd'ın bağlantılarından edindiği bilgilerle örtüşüyordu.

"Tatiana'nın İskoçları destekliyor olması mümkün," diye ekledi Nikita, "ama hiçbir şeyin ona geri dönmemesi için yeterince mesafeli duracaktır. Ming'e gelince, Konsey'de İskoçlar aleyhinde konuştu ve daha çok iç meselelere odaklanmış görünüyor."

Hawke konuşmaya girdi. "Bu işin arkasında İskoçların olduğundan emin görünüyorsunuz." Kendi istihbaratları da aynı sonucu destekliyordu ama Nikita ve Anthony'nin nedenlerini duymak istiyordu.

"Anthony, yüzündeki aristokrat çizgiler ifadesizdi ama emrindeki kâhinler olmasa bile adamı bir güç haline getirecek bir karizmaya sahipti. "Bu aşamada meydan okunamayacak kadar zorlu bir düşman olan Kaleb'i bir kenara bırakırsak, Nikita ve ben onların önünde duran tek kişileriz - çünkü birlikte ve kendini savunabilecek bir bölgede hareket ediyoruz."

"Bunu onların üzerine yıkamayacağız," dedi Nikita, Hawke'ın kendisiyle özdeşleştirmeye başladığı soğuk bir açık sözlülükle. "Onlar bundan emin olacaklar."

YEDİ dakika sonra Hawke bu kez çok daha dar bir grupta başka bir görüşme yaptı. O, Riley, Judd, toplantıya katılan iki DarkRiver nöbetçisi, ayrıca Lucas ve Sascha. Alfa çiftinin kulübesinin dışında buluştular. Hawke bugün leopar erkeğine sataşmadı, eşinin sürüden olmayanlara bu kadar yakın olmasının onu ne kadar gerdiğini biliyordu. Kurtların müttefik olması önemli değildi, önemli olan hayvanın koruma ihtiyacıydı.

Açıkçası Hawke, Lucas'ın buluşmayı kabul etmesine şaşırmıştı. . ama hayır, belki de değildi. Sascha ve Lucas, Hawke da dahil olmak üzere her alfanın arzuladığı türden bir ilişkiye sahipti. Sascha sadece bir sevgili, dünyanın en iyi anlamında bir oyun arkadaşı değildi; o bir ortak, Lucas'ın tavsiyeye ihtiyaç duyduğunda ilk başvurduğu kişiydi.

Sienna'yı düşünmek içgüdüsel. Çok genç... çok genç.

Ming savaş stratejisi konusunda en iyinin de iyisiydi ve muhtemelen hâlâ öyle. Bunu kim yönetiyor olursa olsun, onun gibi düşünürsem onları alt edebilirim.

Bu derin bilgiyi tam olarak nasıl edindiğini hatırlayınca kaşlarını çatarak Luc'e döndü. "İçgüdülerin ne diyor?" Alfa'nın Vaughn'un taktığı ince iletişim sistemi aracılığıyla toplantıya katıldığını biliyordu.

"Nikita haklı, her şey onları işaret etse de şiddet olaylarını İskoçların üzerine yıkmanın bir yolu yok." Lucas sakallı çenesini ovuşturdu. "Ama bunu yapmak zorunda olduğumuzu kim söylüyor?"

"Eğer karşılık verir ve yanlış hedefi vurursak," diye karşılık verdi Hawke, "sürpriz unsurunu kaybederiz."

"Annem olmadığını biliyorum," dedi Sascha kulübenin duvarına yaslanmış minderli hasır sandalyeden. "Annem olduğu için değil, nasıl çalıştığını bildiğim için. Birisi SnowDancer'ın varlıklarını düşmanca ele geçirmeye çalışsa, finansal açıdan sizi dizlerinizden kesmeye çalışsa, parmağıyla onu işaret eden ilk kişi ben olurum."

Vaughn açıklama yapmadan, "Anthony değil," dedi. Bununla birlikte, Anthony'nin kızıyla çiftleşmiş olması, jaguar dönüşenine yüksek düzeyde bir güvenilirlik sağlıyordu. Ayrıca Hawke'ın Anthony Kyriakus'un sadakatini ilk kez merak etmesine de neden olmuştu.

"Ming ve Kaleb Krychek konusunda Nikita'ya katılıyorum," dedi Judd. "Ming Oklar'ın kaybıyla büyük bir darbe aldı ve hâlâ kalan birliklerini konsolide ediyor olacak. Kesin olarak söyleyebilirim ki ekip Kaleb için bu kadar büyük bir operasyon için henüz harekete geçmemiştir."

Her zamanki gibi pragmatik olan Riley kritik soruyu sordu. "Krychek'in başka ajanlara erişimi var mı?"

"Evet. Ama gerçek řu ki, iř bařa dūřtūēinde kimseye ihtiyaç duymayacak kadar gūlū bir telekinetik. Bu adam bir depreme neden olabilir, tūm řehri yerle bir edebilir."

Lucas ıslık çalarken Vaughn, "Tanrım," dedi. "Ciddi misin?" "Yetenekleri o kadar ileri seviyede ki Gradyan anlamsız." Judd'ın ses tonu gerçekçiydi. "O usta bir oyuncu, bu yūzden onu tamamen gūz ardı etmeyeēēim ama Kaleb'in bōlgesinde iki gūlū sūrū var ve ikisine karřı da hiçbir saldırganlık sergilemedi." "BlackEdge ve StoneWater." Riley bařını salladı.

"Elimizde bir dizi

Onlarla iletişim kuruyor ve paylaştıklarına bakılırsa Krychek, onlar da kendisine aynısını yaptığı sūrece onları rahat bırakıyor. Bizimle kavga etmek için buraya gelmesi mantıklı deēil."

"Krychek'i masadan kaldırırsak," dedi Hawke, "geriye Anthony ve Nikita'nın parmakladığı ū kiři kalır."

"Ūūnūn de peřinden gideceēēiz." Lucas'ın ses tonu sertti. "Cerrahi saldırılar, aynı onların vuruřları gibi."

Zihni dūřenin kan kokusu ve acısıyla çalkalanan Hawke onaylarcasına hırladı. "Sert olmalı ve hızlı olmalı." Dūřman, sūrūlerin diřleri olduēunu ve bunları kullanmakta tereddūt etmediklerini anlamalıydı.

"İskoçlar ve Tatiana," dedi Judd, "hepsi neredeyse zaptedilemez gūvenlik duvarlarının arkasında korunuyor. Onlara yaklařmak çok zor olacak."

"Onlar deēil," dedi Sascha, sonra esnedi. "Ōzūr dilerim."

Herkes gūldū ve bu an, çok ihtiyaç duyulan neřeyi saēladı.

"Tamam, uyumadan ōnce sōylediēim řey" -sırtını duvara dayamış bir şekilde yanında duran kalçasına yaslandı- "onların peşinden gitmezsin. Onları temsil eden bir şeyin peşinden gidersin. Būyūk ve parlak bir şeyin."

Judd'un gūzleri Sascha'ya takıldı. "Empat olduēuna emin misin?"

"Nikita gibi bir anneyle būyūdūm."

Henry Scott için bir hedef seçmek nispeten kolaydı; Londra'daki evi seçkin bir yerdeydi ve milyonlar deēerindeydi. İşin bonusu, Judd'ın daha ōnce o evde ve çevresinde bulunmuş olmasıydı.

Arrow, adamlarının güvenlikten nasıl kaçabileceğini biliyordu. Shoshanna Scott da küçük bir sorun teşkil ediyordu. Bir ay önce Dubai'de büyük bir ofis binası satın almıştı; şu anda kiracı yoktu ve güvenlik önlemleri de çok azdı.

Hawke, "Kayıp yok, biz saldırmadan önce güvenlik görevlileri temiz olmalı," dedi, çünkü masumları öldürmek onları Konsey üyelerinden daha iyi yapmazdı. "Bu konuda taviz vermeyiz."

"Anlaştık." Lucas elini Sascha'nın omzunun üzerinden çekti. "Londra'da tanıdığın biri var mı? Jamie'nin o bölgede dolaştığını biliyorum, bu yüzden onu içeri çekebiliriz."

Hawke net bir şekilde başını salladı. Kurtlar kediler kadar sık dolaşmazdı ama Konsey'in artan saldırganlığı göz önüne alındığında, SnowDancer dünyanın büyük şehirlerine ve çevresine insan yerleştirme konusunda bilinçli bir politika izlemişti. Riley daha yalnız kurt tiplerini, erkekler ve kadınlar eve dönmek isteyene kadar rotasyona tabi tutuyordu. En son dönen Riaz olmuştu.

Zamanlarının büyük bir kısmını SnowDancer'ın uluslararası ticari çıkarlarıyla ilgilenerek geçiriyorlardı ama aynı zamanda daha gizli bazı meselelere de göz kulak oluyorlar ve yuvaya bilgi aktarıyorlardı. Ancak bu yalnız kurtların her biri üst düzey askerlerdi ve bu tür görevlerin üstesinden gelebilecek kapasiteye fazlasıyla sahiplerdi. "Dubai de sorun olmayacak." Uçuş mesafesinde bir SnowDancer vardı.

Lucas başıyla onayladı. "Geriye Tatiana kalıyor."

"Bu bir sorun," dedi Judd. "İnsan şirketlerinden hisse satın aldı - bunlardan herhangi birini vurursak, çok sayıda suçsuz insanı etkileriz."

O anda Hawke'ın cep telefonu çaldı, kod kurdunun vahşi bir şekilde dikkatini çekmesine neden oldu. Diğerlerine "Bekleyin," dedi ve biraz uzaklaştı. "Konuş benimle, güzel bebek." Evet, Sienna söz konusu olduğunda sınırlar konusunda sorun yaşıyordu, onları koyan kendisi olsa bile.

Hattan Brenna'nın sesi geldi. "Seni tatlı ." Kelimeleri ekşiydi.

Kurdu sıırıttı. "Giydir onu."

"İşte, sadece bir şeyi iki kez kontrol ediyordu."

"Brenna ve ben Tk ekibi tarafından yapılan üç saldırının yerini tespit edebildik," dedi Sienna herhangi bir giriş yapmadan. "Anlayabildiğimiz kadarıyla,

suçlama yapıyorlardı. Indigo insanları konumları kontrol etmeye götürdü ve geri gönderdiği verilere göre daha akıllı hale geliyorlar. Metal bileşenler yok, duyularınızı yenmek için daha derine gizlenmiş, cihazların tam üstünde olmadığınız sürece tespit edilmesi zor."

Hawke'ın kurdu dişlerini gösterdi ama düşünce süreci buz gibi rasyonel kaldı. "İkiniz de iyi iş çıkardınız." Indigo'nun durumu kontrol altına alacağından emin olunca başka bir konuya geçti. "Sienna, Ming'le birlikteyken Tatiana Rika-Smythe'ın özel önem verdiği bir mülk ya da holding hakkında bir şeyler öğrendin mi?"

"Sienna, "Kendisi inşa etmek yerine başka şirketleri satın alma eğilimi var," dedi. Ama ... bir saniye."

Brenna hatta geldi. "Senin güzel bebeğin bir arama yapıyor."

"Ukala."

"Bizi duyamayacağı bir yere doğru yürüyorum." "Neden?"

"Ona doğru dürüst kur yapıp yapmadığını sormak için. Gerçekten Hawke, bir kız en azından çiçekleri hak eder."

"Çiçeklerle işim olmaz." Ve şu anda, tüm bu kur yapma olayı havada kalmıştı. Dün gecenin kaçınılmaz bir netlikle gösterdiği gibi, onun gerçeğiyle başa çıkmaya hazır değildi. Bu düşünce elini telefona kenetlemesine neden oldu.

"Zor değil," diye mırıldandı Brenna. "Bir çiçekçiyi ara, bir buket al."

Hawke'ın kurdu onu sinirlenmeyecek kadar çok seviyordu. "Bırak onunla ben konuşayım, velet. Toplantıma geri dönmeliyim."

"Bir saniye. Önce *benim* güzel bebeğim nasıl?"

Hawke Judd'ın Vaughn'un söylediği bir şeyi dinlediğini görmek için ona doğru baktı, başı yere doğru eğikti ve kaşları çatılmıştı. Eski suikastçı için alışılmadık bir durumdu. "Bir jaguarla flört ediyor."

"Hiç komik değilsiniz bayım," dedi Brenna telefon el değiştirip Sienna tekrar hatta dönmeden önce.

"Bunu teyit etmeniz gerekecek," dedi, "ama görünüşe Tatiana hâlâ İngiltere'nin Cambridge kentindeki küçük bir parkın ortasında duran bir heykelin tek sahibi."

"Heykel mi?"

"Evet, Ming de bunu tuhaf buldu ve eğitimimin bir parçası olarak bana bunu araştırttı. Yüz yıl önce bir Smythe tarafından yaptırılmış.

servetlerine yol açan anlaşmadan sonra. Aradığınız türden bir şey mi bilmiyorum ..."

"Bunun için seni öpebilirim bile. Her yerinden." Kızın nefesini tutarak diğerlerinin yanına döndü. "Tatiana için bir hedefim var." Sienna'ya gelince, ona biraz daha zaman tanıyacaktı ama ... o bir kurttu. Medeni gerektiğini kim söylemişti? Kız onundu. Onunla başa çıkmayı öğrenecekti.

BILGISAYAR 2(A) ETIKETLERINDEN
KURTARILDI: KİŞİSEL YAZIŞMA, FATHE R, EYLEM
GEREKLI VE TAMAMLAND^{l(3)} _

KİMDEN: Alice <alice@scifac.edu>

TO: Baba <ellison@archsoc.edu>

TARİH: 14 Nisan 1973, saat 10:32

KONU: re: re: re: merhaba

Merhaba baba,

Evet, son e-postamın hiçbir anlamı yoktu. Korkarım olası bir keşiften dolayı başım dönüyordu. Ancak, yaptığım telefon görüşmesinden de bildiğiniz gibi, X'lerin çıkarlarını düşünmeyen başkalarını denkleme dahil etmeden teorimi kanıtlamak zor olacak. Keşke PsyNet'te olsaydım, kendim görebilirdim.

Sevgi

ler,

Alice

Bölüm 24

WALKER saldırıdan sonraki gece revire **girdiğinde** Lara'yı Elias'ın odasından çıkarken buldu. "O nasıl?"

Adamın bakışlarıyla karşılaştığında gözlerinin altındaki koyu mor gölgeler, önceki gece uykusundan uyandığından beri ne kadar az dinlendiğini ele veriyordu. "İyi. İyileştirme. etmeden önce vücudunun bu seanstan sonra iyileşmesini beklemem gerekiyor. Bir süre daha burada kalacak."

Lucy'nin Riordan'ın odasındaki paneldeki göstergeyi incelediğini görünce elini uzattı. "Benimle gel Lara. Biraz ara vermek gerek."

"Hayır, yapamam-"

Onun elini tuttu ve sözlerini yarıda kesti. "Ya benimle çıkarsın," dedi, sözleri makul olmasa da ses tonunu sakın tutarak, "ya da Hawke'un kitabından bir yaprak alır ve seni dışarı taşıyım." Bu durum da gözüne kestirdiği bir şeydi ama söyleyeceklerini söylemenin zamanı gelmemiştir. Henüz değil.

Lara'nın ağzı açık kaldı. "."

Bekledi, gözlerinin yüzünü taramasına, gerçeği görmesine izin verdi.

Yanakları o koyu ten renginin altında donuk bir kırmızıyla kızarak, "Yaparsın," dedi. Elini serbest bırakmaya çalışırken küçük bir çekiştirme başarısız oldu. "Lucy'ye söylemem gerek."

"O gördü." Sonra Lara'yı da alarak yürümeye başladı.

Daha önce ondan hiç duymadığı küçük bir hırlama sesi çıkardı.

"Ben bir kurdum, köpek değil."

"Bir hayvana kendine davrandığından daha iyi davranırsın."

İkisi de inden biraz uzaklaşıp kış aylarında donan ama şu anda gürül gürül akan bir şelalenin yanına gelene kadar tek kelime etmedi.

Onu tutmayı bırakarak kayalık bir işaret etti. "Düşmeden önce otur."

"Argh!" Yumruk yaptığı ellerini adamın göğsüne vurdu. "Bu sırada yer değiştirmemi ve kuyruğumu sallamamı ister misiniz?" Öfke onu döndürdü

Karanlık gözleri, ağzının yumuşak davetini inceltti.

"Hayır," dedi, bileklerini kavradı, kemikleri dokunuşunun altında narindi. "Seninle ilgilenmeme izin vermeni istiyorum." Kızın kendine zarar vermediğinden emin olmak için duyduğu bu ihtiyaç ham bir arzuydu. Bunu anlamıyordu, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Lara başını iki yana salladı. "Bunu yapamam." Nefesi kesilerek ona doğru itti. "Arkadaşım olabilirsin Walker. Ama başka hiçbir hakkın yok, sen istemedin."

"Lara," diye başladı adam, tutuşunu sürdürmeye devam ederek, ama Lara yine başını salladı.

"Bana karşı dürüsttün, ben de sana karşı dürüst olacağım. İstedğin, talep etmeye çalıştığın türden haklar mı? Bunlar mahrem haklar." Gözlerinin anlamlı derinliklerinde ıslaklık parıldıyordu. "Onları sana veremem. Onlar birlikte bir hayat kuracağım, çocuk sahibi olacağım adama ait."

Bu kez, kadın çekince, adam bileklerini bıraktı ve gidişini izledi.

Şelalenin teninde soğuk bir etki yarattı.

Gözetleme araştırmasını yürüttükten **bir** gün sonra Sienna kendini boş vakit bulurken buldu. Hawke'ın DarkRiver'la bir şeyler organize etmekle meşgul olduğunu bildiğinden, rütbesi yüzünden dışlanmış olmanın yarattığı hayal kırıklığına boyun eğmek yerine, zamanını Sascha'yla konuşmak için verimli bir şekilde kullanmaya karar verdi.

Kulübenin yakınındaki ormandan çıktığında, empatin Lucas'la paylaştığı evin önünde bir ileri bir geri yürüdüğünü gördü. "Benimle konuşmayı kabul ettiğin için teşekkürler."

"Sus." Bir el sıcak bir an için yanağını kavradı. "Her zaman başımızın üstünde yerin olduğunu biliyorsun."

"Lucas nerede?" Doğumuna sayılı günler kala Sascha'yla birlikte uzakta olmayacağı kesindi.

Sascha bir parmağını dudaklarına götürdü, sonra da yukarıyı işaret etti. Kardinalin bakışlarını takip eden Sascha, siyah bir panterin zarif bir uykuya daldığını gördü.

Çift, Sascha doğumdan sonra iyileştikten sonra tekrar taşınmayı planlıyordu.

"Vay ," diye fısıldadı Sienna, Lucas'ı daha önce hiç hayvan formunda görmemişti. "Çok güzelmiş."

Kedinin kuyruğu tembelce sallandı.

Sascha güldü. "Seni duydu, sadece uyukluyor. Gecenin çoğunda sırtımı ovarak uyudu."

"Senin gerekmiyor mu?"

Kara bir kaş çatma. "Sienna, bana deste ."

"Gerçekler ya da senin yanında öğrendiklerim dışında hamilelik hakkında pek bir şey bilmiyorum," diye itiraf etti. "Annem Toby'ye hamileyken ben orada değildim." Hayır, bir zihinsel savaş ustası tarafından yaratılan telepatik bir hapishaneye . Ne kadar korkunç olursa olsun, bunu değiştiremezdi - çünkü Ming onu kendi suretinde eğitmiş, kardeşine, ailesine, sürüsüne ... erkeğine zarar verecek olanlarla savaşma becerilerini öğretmişti.

"O halde aynı gemideyiz." Bir eliyle sırtını destekleyen Sascha, Sienna'nın saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmak için uzandı.

"Konuşmak mı istiyordun, kedicik?"

Sienna başını kaldırıp Lucas'a baktı ve sesini alçalttı. "Sesi kısık tutarsak bizi duyabilir mi?"

"Korkarım öyle. Bugünlerde yarasa kulağı var."

Panther homurdanarak alçak bir ses çıkardı ama dalından ayrılmadı.

Leopar alfasına her ne kadar saygı duysa Sienna bu konuyu onunla duyma mesafesi içinde tartışmaktan rahatsız oluyordu. "Sorun değil. Zaten rahatlamam gerekiyor."

"Seninle konuşmak hiç de zor değil." Alaycı bir bakış. "Luc bir Sfenks olacak, değil kedicik?" Arkadaşının karşılık veren gürlemesi Sascha'yı gülümsetti. "Bu öğleden sonra kendini çok huysuz hissediyor."

Cevaplara ihtiyacı olan Sienna sorularını sormaya ve Lucas'ın sağduyusuna güvenmeye karar verdi. "Hawke'la," dedi, empat rahat adımlarına devam ederken Sascha'yla birlikte yürürken, "Ben ... bir şeyler oldu." Her kadar doğasında özel olmak olsa da, saldırı gecesi aralarında geçenlerin özünü paylaştı. "O zamandan beri çok meşgul, ama karşılaştığımızda bile

tek bir hareket bile yapmadı - sanki kurdu izliyor gibi, ama ne için, emin değilim."

"Hmm." Sascha karnını ovuşturdu, başı dinleme açısıyla eğilmişti. "Oh, şey, evet."

Sienna empattan eşine baktı. "Telepatik bir bağınız mı var?"
Olağanüstü.

"Hamilelik sırasında katlanarak büyüdü." Bir elinin topuğunu sırtına bastırırken diğer eliyle karnını kavradı ve bir nefes verdi. "Sanırım Lucas haklı, Hawke'ın senin ona gitmeni beklediğini söylüyor."

"O bekleyecek türden bir adam değil." Sienna'nın bildiği bir şey varsa, o da bu değişmez gerçektir ve Sascha'nın ani mesafeli duruşunun onu neden bu kadar tedirgin ettiğini de açıklıyordu.

"Sascha," dedi empatın yüzündeki çekingenliği fark ederek, "sırtın ağrıyor."

"Oturursam daha kötü olacak." Sienna'nın hasır dış mekân mobilyalarına doğru yaptığı hareketi elinin tersiyle iten Sascha yürümeye devam etti. "Mesele şu ki, Hawke'senin onunla birlikte olmak için bilinçli bir seçim yaptığını bilmesi, hatta bunun kolay bir yol olmayacağını anlaması gerekiyor - gerçi çok yakında sabrının kibri tarafından bir kenara itileceğinden ve kendini avlanırken bulacağından hiç şüphem yok."

Sascha bu kuru cümleyi tamamlarken kara panter dalından aşağı atlayarak Sascha'nın yanında durdu. Dudaklarını gülümseyerek büken empat, elini o gururlu başın üzerinde gezdirdi. "Ayrıca-" İrkilmiş bir çığlık, bacaklarından aşağı sıvı fışkırıyor.

Ve Lucas çılgın renk kıvılcımlarıyla yer değiştiriyordu. "Sascha, suyun mu geldi?" Şaşkın leopar yeşili gözler.

Sascha göğsü kabararak, "Dün gece yarısından beri küçük kasılmalarım var," diye itiraf etti. "Tamsyn'i çok erken aramak istemedim."

Başka bir şey söylemeden ayağa kalkan Lucas, eşini kollarının arasına aldı ve hiçbir zorlanma belirtisi göstermeden taşıdı. "Sienna."

"İlgileniyorum." Cep telefonunda DarkRiver şifacısının şifresini taşıdığı için minnettar bir şekilde telefonunun dokunmatik yüzeyine vurdu, ıskaladı. Tekrar denedi.

Tamsyn'in sakin tepkisi kendi telaşlı kalbini yatıştırdı. "İçeri girmeni istiyorum," dedi şifacı, "kasılmalarını ölç, beni haberdar et."

Bunu yapabilir misin?"

Sienna başını salladı, sonra Tamsyn'in onu göremediğini fark etti. "Evet, evet, elbette." O bir Kardinal X ve bir SnowDancer askeri idi. Kasılmaları zamanlayabiliyordu. *Sascha'nın bebeği olacaktı!*

"On dakikadan az bir süre içinde orada olacağım."

Sienna içeri girmeden önce yatak odasının kapısını çaldı. Lucas bir eşofman altı giymiş ve Sascha'nın arkasında yatağa oturmuştu; bir eli Sascha'ninkine dolanmış, diğer eliyle de karnını yatıştırıcı darbelerle okşuyordu. "Tammy'nin gelmesine ne kadar var?"

"On dakikadan az." Sascha gözlerini kırptırdı. "Bu kadar çabuk mu?"

"Benim aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" Lucas'ın sesi hırıltılıydı, dokunuşu dayanılmaz derecede yumuşaktı. "Kasılmaların olduğunu biliyordum, inatçı kadın."

Sascha önce güldü, sonra yüzünü buruşturdu. "İşte yine başlıyoruz." Sienna zaman tutmaya başladı.

Tammy kapıdan içeri girdiğinde **SASCHA** bir kasılmanın daha başladığını hissetti, yetkin, telaşsız bir varlıktı. "Seni gördüğüme çok sevindim." Zamanlamayı doğru yaptığından o kadar emindi ki, kendi vücudu her şeyi yeniden planlamaya karar vermişti.

"Hiç uzakta değildim," dedi şifacı gülümseyerek, doğumun ilerleyişini kontrol ederken, dokunuşu nazik ve becerikliydı. "Sienna Nate'le birlikte mutfakta. Her an gelmeye başlayacağını bildiği insanlar için yemek hazırlıyor - bu kız korkunç derecede becerikli."

"Düşündüm ki," dedi Sascha, zihnini dalgalanan acı dalgalarından uzak tutmak için konuya tutunarak, "suyum geldiğinde bayılacaktı."

"Hayır, o bendim," diye homurdandı Lucas onun kulağının yanında. "Şimdi, unutma, daha fazla saçmalamaya kalkma-alıştığımız gibi yap. Acıyı çiftleşme bağından geçirip içime akıt."

Ona acı çektirmek Sascha'nın doğasındaki her şeye aykırıydı ama bunu atlatmasına yardım etmesine izin vermezse onu asla affetmeyeceğini biliyordu. "Berbat bir hasta bakıcı tavrın var."

Kulağına bir çimdik. "Bu benim ilk seferim."

Kalbi çiçek açtı. "Benim de." Karnı dalgalanırken elini tuttu ve acıyı çiftleşme bağı boyunca onu bu kadar sıkı, bu kadar yakın tutan pantere yönlendirdi.

Tıslayarak nefes almadan önce vücudu sarsıldı. "Yüce Tanrım. Birdenbire türün dışısına karşı yeni bir saygı duymaya başladım."

Tamsyn homurdandı. "Daha hiçbir şey görmedin, kovboy." Sascha'ya bakarak ekledi: "Bence biraz dolaşmanın faydası olur. Eğer dışarı çıkmak istersen Nate herkesi evin arkasından uzak tutacaktır."

"Evet, tamam." Sonraki birkaç saat Sascha'nın hayatındaki en korkutucu ve en harika saatlerdi. Bitkin bir halde, saçları yüzünün kenarına yapışmış bir halde Lucas'ın eline sarıldı ve kasılmalar giderek uzayıp birbirine yaklaşırken ayakta duramayacak hale gelene kadar onlara dayandı. Acının çoğunu o çekiyordu, panteri ama kasları ağrıyordu, vücudunda o kadar çok jöle teli vardı ki. Üçüncü saatin sonuna doğru "Ah canım," dedi.

"Ne?" Tammy ve Lucas aynı anda sordular, seslerinde keskin bir endişe vardı.

"Bebek olduğu yerde kalmak istediğine karar verdi." Sascha bebeğin mevcut duruma duyduğu öfkeyi gün gibi hissedebiliyordu. "Tüm bu sıkıştırma ve itiş kakıştan hiç etkilenmedi, *lütfe*n durabilir miyiz?"

Tamsyn'in gözleri büyüdü. "Vay canına, herkes bebeklerin böyle hissetmesi gerektiğini bilir ama sen gerçekten *biliyorsun*. Madem , küçük sevgiliyi dışarı çıkması için ikna etmen . Vücudun hazır."

Sascha bebeğinin zihnine dokundu. *Benim kollarımda da sıcacık*, diye kandırdı. *Baban seni öpmek, sevmek için bekliyor. Bunu istemiyor musun?*

Çocukları henüz konuşmadığı için sesleri olumsuz çıkıyordu.

Lucas derin sesiyle, "Hadi prenses," diye mırıldandı, sırtı göğsüne dönük yatan Sascha'nın karnını güçlü ve sevgi dolu elleriyle okşayarak, "seni uzun zamandır beklediğimi biliyorsun. Eğer orada kalırsan sana nasıl sarılacağım?"

Bebek ikna olmamıştı ama Sascha hafif bir tereddüt hissetti. "Konuşmaya devam et," dedi ve çocuğuna güven vermeye devam etti

Başka bir kasılma sırtını eğene kadar kendi sevgi dolu mırıltıları.

Bebek şok oldu, korktu.

Güvendesin. Güvendesin. Onu sıcak bir sevgi battaniyesine sardı.
Sen varsın, bebeğim.

"Bu sefer," diye emretti Tamsyn, *"it."*

"Duydun mu prenses?" Lucas dudaklarını Sascha'nın şakağına bastırarak fısıldadı. "Annene yardım et."

Çocukları hala ne hakkında konuştuklarını bildiklerinden emin değildi ama hazırды.

Tam zamanında.

Bir sonraki kasılma Sascha'yı neredeyse yataktan kaldıracaktı. Acıyı yönlendirmeyi, ıkmaktan başka bir şey yapmayı tamamen unutmuş, Lucas'ın elini çelik bir tuzak gibi kavramıştı.

"Bir kez daha," Tammy'nin cesaretlendirici sesi. ", tatlım."

Sascha titreyip nefes almaya çalışırken Lucas da parmaklarını Sascha'nın diğer elinin parmaklarına doladı ve dudaklarını Sascha'nın kulağına bastırmak için eğildi. "Seni yakaladım, Sascha sevgilim."

Son bir kez daha ıkmadan önce duyduğu son sözler bunlardı ve aniden çocuğu artık içinde değildi, öfkeli çığlıkları havayı dolduruyordu.
Bebeğimiz. Kalbi sıkıştı ve Lucas'ın nefes almayı bıraktığını hissetti.
"Git kordonu kes," diye ısrar etti ona, onu kucağına almakla bebeklerini kucaklamak arasında kaldığını biliyordu. "Git."

Dikkatle arkasından kayarak Tammy'nin talimatlarını izledi ve kordonu kesti. Ciyaklayan çocuklarını kucağına alırken yüzünde beliren şaşkınlık Sascha'nın kalbine bir armağandı, asla ve asla unutamayacağı bir andı. "Sus, tatlı sevgilim." Derin bir mırıltı hem anneyi hem de çocuğu yıkadı. "Baban seni yakaladı." Başını kaldırdığında, o vahşi yeşil gözler öylesine koruyucu bir sevgiyle parıldıyordu ki, Sascha çocuklarının bir dakika bile kendilerini istenmeyen, seilmeyen biri olarak hissetmeyeceğini biliyordu.

Parmakları titreyerek hamile önlüğünün üst düğmelerini açtı. Lucas tek kelime etmeden bebeklerini ten tene yatırmak için hareket etti. Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanırken Sascha bebeklerinin narin bedenini tuttu ve eşi onun yanağını kavrayıp alnını onunkine değdirdi. "Tanrım, seni seviyorum."

Kahkahası gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Şimdi bile küçük prensesinizi aldınız mı?"

Lucas'ın gülümsemesi yanaklarını buruşturdu ve kediye gözlerinin içine soktu. "Sana kız olduğunu söylemiştim."

Bölüm 25

SIENNA, bebeğin ilk ağlamasını duyduğunda sanki derisinden fırlayacakmış **gibi hissetti**.

Yıllar sonra açılmış gibi görünen yatak odasının kapısı, Lucas'ın elinde yumuşak beyaz bir battaniyeye sarılmış minik -çok *minik- bir bohça* tuttuğunu gösterdi. Hepsi de son iki saat içinde gelmiş olan nöbetçiler ve arkadaşları kulübeye doluşmuştu.

"Sizi Bayan Nadiya Shayla Hunter'la tanıştırmak istiyorum," dedi Lucas, gülümsemesi şiddetli bir şefkatle dokunmuştu.

Dorian bebeğe baktı. "Onu tutabilir miyim?"

Lucas bebeği sarışın nöbetçiye uzatırken, "Flört etme," dedi ve hemen etrafı hem eşi hem de diğer erkeklerin eşleri tarafından sarıldı. Yeni doğmuş bebeği kucaklarına alan kadınlar, Sascha'yı görmek için içeri girmeden önce onu kaşları çatık Dorian'a geri verdiler. Kısa süre sonra yatak odasından kahkahalar yükseldi.

Bebekle arasındaki insan sayısının az olmasından yararlanmaya karar veren Sienna, Nadiya'yı Nate'ten, Clay'den ve Dorian'dan çalan Mercy'nin yanına gelene kadar odanın stratejik hareketler yaptı.

"İşte," dedi Mercy, "onu tutmak ister misin?"

"Çok korkuyorum." Hayatında ilk kez bunu yüksek sesle söylüyordu.

Mercy gülerek Sienna'ya bebeğin başını nasıl destekleyeceğini gösterdi ve ardından Nadiya kucağındaydı. "Çok küçük." Battaniyeyi bir kenara fırçalayarak o minyatür yüze, minicik parmakları ve minicik tırnaklarıyla o yumuk ellere baktı. Lucas ve Sascha'nın bebeği kendisine gösterilen hayranlık karşısında uyumuştı ama şimdi yumruklarını sallıyor ve sonra tekrar yerine oturuyordu. Sienna büyülenmişti, onu saatlerce izleyebilirdi.

Ancak odadaki herkesin yeni doğmuş bebeği kucağına almak istediğinin farkında olarak, onu isteksizce Vaughn'a bıraktı. Jaguar

Sentinel uyuyan çocuğun burnuna nazik bir parmak dokundurdu.

"Merhaba küçük Naya," dedi. "Ne kadar tatlısın, değil mi?"

Lucas gülümsedi. "Sascha da evcil hayvan ismi olarak bunu düşünmüştü." Uzanarak bebeği Vaughn'un dikkatli ellerinden aldı.

"Haydi prenses. Annen seni şimdiden özleyiyor, kalpleri sonra kırarsın."

Herkes güldü. Sienna o gecenin ilerleyen saatlerinde Kar Dansçısı arkadaşlarına olayları anlatırken en çok bu sesi hatırlıyordu.

"Hem annenin hem de çocuğun iyi olduğuna dair bir mesaj aldık," dedi Hawke, toplandıkları ortak odanın tezgahına yaslanarak, "ama henüz aşağı inmesem daha iyi olur diye düşündüm."

Karşısındaki masada oturan Sienna, ayağa kalkma, aralarındaki mesafeyi aşma ve yirmi dört saatten fazla bir süredir eksik olan teması yeniden başlatma dürtüsüyle savaştırmak zorunda kaldı. Şimdi ona dokunduğuna, onu öptüğüne göre, daha önce nasıl hayatta kalabildiğini hayal bile edemiyordu. "Bence bu iyi bir fikir," dedi. "Lucas şu anda kedisine çok yakın." Alfa'nın gözleri bir panterinkiler gibiydi; mutlu bir panter ama yine de vahşi bir şeydi.

"Bebek neye ?" Brenna heyecandan yerinde duramıyordu ve yanından sordu.

"Minik, gözleri kapalı."

"Marlee de öyle görünüyordu," dedi Walker kahkahalar azalınca. "Sanki en sevdiği oyuncağı elinden alınmış gibi ağladı, hem fiziksel hem de psişik düzlemde."

Judd kardeşine baktı. "Çok gürültülüydü."

Sienna, Marlee'nin doğumu sırasında her iki amcasının da buralarda olduğunu bilmiyordu. O daha bunu soramadan Brenna, yanında oturan Judd'ın kalçasına dokundu. "Ağ'da doğumla nasıl başa çıkıyorlar, tatlım?" Son kelimenin özel bir şaka olduğu belliydi çünkü Judd uzanıp arkadaşının dudaklarına dokunarak "Kuralları unutma" dedi.

Brenna'nın sorusunu yanıtlayan Walker oldu. "Güçlü bir telepat," dedi Sienna'nın sol tarafında oturduğu yerden, "doğum süresince fetüsün zihnini ele geçirirken anneyi neredeyse bilinçsiz bir duruma sokacaktır."

Uzun bir sessizlik.

Sienna bunu bilmiyordu ve kendini "Bebeğe zarar vermiyor mu?" diye sorarken buldu.

Walker başını salladı. "Bu bizim ırkımızın Sessizlik'ten önce yaptığı bir şey - telepatlar gelişmekte olan zihinleri idare etmek için eğitilirler. Doğum yapan kadınlar acılarını hiçbir seviyede nötralize edemedikleri için bir şeyler bulmamız gerekiyordu."

Sienna doğum sürecinin fetüse zarar vermeyeceği konusunda ona inanıyordu-Psy zihne zarar verme riskini alamayacak kadar çok önem veriyordu. "Sanırım Tammy'nin, Sascha'nın onu dışarı çıkmaya ikna etmek için bebeğiyle konuştuğunu söylediğini duydum. Böyle bir bağlantı acı çekmeye değmez mi?" O anda gözleri Hawke'inkine takıldı, kurt mavisinin içindeki karanlık, adlandırılmayan duyguyu gördü.

Sormaksızın onun eşini, ondan asla sahip olamayacağı çocuklarını düşündüğünü biliyordu. Ama Sienna ilk kez arkasını dönmedi, bir hayaletle boyun eğmedi; dinlemiş, öğrenmişti ve çiftleşmeden daha zor olsa da, Dönüşenlerin uzun süreli, sadık ilişkilerde çocuk sahibi olabileceğini ve olduğunu biliyordu.

Hawke'ın gözleri onunkilerdeki meydan okuma karşısında kısıldı. Daha sonra, herkes odadan çıktıktan sonra parmaklarını onun bileğine doladı, onu kendine çekti ve "Kurtla oynamak istediğine emin misin bebeğim?" diye fısıldadı.

Midesi takla attı ama hazırды. "Bir X ile başa çıkmaya hazır olduğuna emin misin kurt?"

Bölüm 26

DÖRT SAAT SONRA, Güney Avustralya'daki müstahkem bir yerleşkede, Tatiana Rika-Smythe bir zamanlar yekpare bir mermer heykel olan enkazın görüntülerine baktı. Parçanın maliyetinin -küçük bir miktar- hiçbir önemi yoktu. Yıkım bir mesajdı ve bu haliyle hedefi vuruyordu. İletişim panelini kullanarak Henry'ye bir çağrı gönderdi.

Londra'daki evine ulaşamayınca PsyNet üzerinden izini sürdürdü. "Sen-" diye başladı adam psişik selamına cevap verdiğinde.

"Bu konuşmayı şimdi yapamam Tatiana," diye nezaket göstermeden araya girdi ve zihnine geri döndü.

Tatiana fırçalanmaya alışık değildi ama aptal da değildi. PsyNet'ten çıkarak Henry hakkında bilgi almak için kullandığı casus uydunun yayınını açtı; Henry'nin Scott ortaklığının itici gücü haline geldiğini düşündürecek şekilde hareket etmeye başlamasının ardından Henry'ye yönelik gözetimini artırmıştı.

İki saniyelik bir gecikmeyle görüntüler . Henry'nin Londra'daki evi çöküyordu. Tahliye edildiğini görebileceği kadar yavaştı ama onu kurtarmanın hiçbir yolu yoktu. Patlayıcılar çok dikkatli bir şekilde yerleştirilmişti; bu da birisinin Henry'nin güvenliğini nasıl atlatıp binaya bu kadar yaklaşabildiği sorusunu akla getiriyordu.

Artık üçüncü bir hedef bölge olacağından emindi ve haber kanalları arasında gezinmeye başladı. bulması sadece birkaç saniye sürdü. Shoshanna'nın yeni ofis kulesi, camları pencerelerinden dalgalanan mavi tabakalar halinde düşerken muhteşem görünüyordu. Bina bir dakika içinde bir iskelete dönüşmüş, metal kemikleri acımasız çöl güneşinin altında parılıyordu.

Sonuç açıktı: İskoçlar Dönüşenleri hafife almıştı. Tekrar.

Cep telefonunu eline alarak Henry'ye bir kısa mesaj gönderdi; bu iletişim yöntemi, Henry'nin şu anda aklına ne kadar değeri verdiğinin bir göstergesiydi. *Beni bu işe karıştırma.*

HENRY, Tatiana'nın sert mesajından üç dakika sonra bir telefon aldı.

"Bir yanlış hesaplama," dedi erkek sesi. "Ama şimdi olması daha sonra olmasından iyidir." "Yani," dedi Henry, "çekilmeyi düşünmüyor musun?"

"Hayır."

Bölüm 27

Hawke, Riley, Riaz ve Indigo'ya, misillemenden dört gün sonra SnowDancer bölgesine bakan bir uçuşta dururken, "ONLARA **MOLA** VERMİŞ OLABİLİRİZ," dedi, "ama bir konuda başarılı oldular. Yüksek alarmda koşuyoruz - insanlarımız yorulmaya başlamadan önce bunu ne kadar sürdürebiliriz?"

"Bu konuda bir fikrim var." Riley'nin gözleri aşağıdaki açıklığı taradı ve Hawke onun nöbetçi askere baktığını anladı. "Bir asker bu tempoyu kaymaya başlamadan bir hafta boyunca sürdürebilir - her birini beş gün boyunca çalıştırırız, onu diğer sektörlerden bir askerle değiştiririz."

Tam o sırada bir kurt aşağıdaki yemyeşil araziden geçerek ufka doğru yayılmış gibi görünen sık köknar ağaçlarının daldı. Tai, diye düşündü Hawke, ten rengi iri kurdu teşhis ederken. "Bu uyarı bayrakları çekilmeden yapılabilir mi?" Hiçbir zayıflık belirtisi göstermiyorlardı.

"Bunu aşamalı olarak yapıyoruz," dedi Indigo, adaşının gözleri dağ güneşi altında daha da yoğunlaşmıştı. "Önce in bölgesine en yakın olanlar taşınacak, daha uzaktakiler de onların yerini alacak şekilde ayarlıyoruz. Bunu doğru yaparsak kimse farklı bir şey anlamaz; hayvan formundayken bir kurdu diğerinden ayırt edemeyeceğimize eminim."

"Sen hariç," diye mırıldandı Riaz Hawke'a. "Çünkü 'Buradayım, vurun beni' diye bağırarak bir renk olacak kadar zevksizsiniz. "

"Kar yağdığında kimin hedef olduğunu görelim, olur mu?" Hawke yukarı doğru tırmanan vahşi kurtları karşılamak için bir parça döndü. Bacaklarına bastırmak için Indigo ve Riley'nin arasında -her iki yanında- kıpırdandılar.

"Şımarık," dedi Indigo başını sallayarak. "Senin kendilerinin olduğunu düşünüyorlar."

Hawke dudaklarının biraz kıvrılmasına izin verdi. "Rotasyon yapın. Ama vardiyaları bir haftaya yayarak dört güne indir, herkesin dinlenmesini istiyorum.

tam savunma moduna geçmemiz gerekecek. Bunu yapabilir miyiz?"

Riley ve Indigo başlarıyla onayladılar ama konuşan Indigo oldu.

"Bence bu şekilde daha iyi olabilir." Hırladı

vahşi kurtlardan biri çok zorladığında.

Kurt geri çekildi.

"Peki ya kediler?" Riaz başka bir kurtla dövüşmek için eğilerek sordu.

"Şehirde ekstra insan gücüne ihtiyaçları olacak mı?"

"Mercy'yle bu konuyu konuştum," dedi Riley, "herhangi biriniz karşı çıkmadığı sürece görevleri paylaşıyoruz. Leoparlar San Francisco'ya odaklanırken geri kalanını biz halledeceğiz. Ayrıca nöbetçilerimizi de aynı hizaya getiriyoruz, böylece bazı noktalarda ikiye katlanmak yerine DarkRiver ve SnowDancer topraklarında tek bir büyük bölge olarak çalışmaya başlayacağız."

Kimse aynı fikirde değildi ve bir an için orada öylece durup vadinin yeşilliklerine, çamların ince kulelerine ve dağların karla öpüşen sivri zirvelerine baktılar. Burası yeryüzünün güzel bir parçasıydı ama daha da fazlası, burası onların kalbinin attığı yerdı ve kayıp ya da yaralı kurtlara hoş geldin şarkısı söylüyordu.

"Savaşacağız," dedi Hawke sessizce. "Sonuna kadar."

Bir X ile başa çıkmaya hazır olduğuna emin , kurt?

Konsey üyelerine karşı düzenlenen operasyon ve ardından güvenliği sağlamaya yardım etmek için harcadığı zaman, alfa olarak diğer sorumluluklarıyla birlikte Sienna'nın görev programı, onun küstah meydan okumasını takip etmesini engellemişti ama Hawke bugün avlanmaya hazırdı. Ne yazık ki Judd'ın başka fikirleri vardı.

Psy erkek tam dışarı çıkmak üzereyken ofisine girdi. "Güney Amerika'daki Saf Psy kampını konuşmamız gerekiyor." Duvardaki iletişim panelini kullanarak bir tarafta güvenlik kamerası görüntülerini, diğer tarafta bir haritayı ekrana getirdi.

"Bu ne kadar yeni?" Hawke onun yanından sordu.

"Bu sabah erkenden. Amacını ilk öğrendiğimden beri her türlü hareketi sürekli olarak izliyorum."

Hawke, dağların derinliklerine gizlenmiş bu küçük "köyün" Henry Scott'ın giderek artan fanatik ordusu için bir eğitim tesisi olduğunu biliyordu.

"Judd sözlerine şöyle devam etti: "İlk bulduğumda da konuştuğumuz gibi, o sırada bunları ortadan kaldırmak ya da devre dışı bırakmak mantıklı değildi."

"Piçlerin nerede saklandığını bilmek daha iyi," diye mırıldandı Hawke, hayvan formundaki bir şahin tarafından çekilen bir hava fotoğrafına yakınlaşarak.

Judd, Hawke'ın WindHaven ile ittifak görüşmeleri yaparken bu kadar ileriye düşünüp düşünmediğini merak etti. Alfa'nın zihninin nasıl çalıştığını bildiği için Judd buna şaşırmasdı. "Ancak," diye ekledi Hawke, kamptaki nüfusu gösteren bir ekran görüntüsünü açarak, "son üç hafta içinde sayılarında önemli bir artış oldu. Ayrıca çok sayıda silah getirmeye başladılar. Hedefleri hakkındaki istihbarat aynı." Şehir, in bölgesi.

"Savunmamız için tehlikeli olabilecek bir hızda bu kadar çok insanı ve silahı ışınlayabilecekler mi?"

Judd zihinsel hesaplamalar yapmak için bir an durdu. "Eğer Vasic adında bir Okları varsa, bu bir sorun olabilir." Vasic bir Tk-V'ydi, Ağ'daki tek gerçek ışınlayıcı. Ayrıca yerlere olduğu kadar *insanlara* da gidebilen son derece nadir Tk'lardan biriydi. Bu nedenle, eğer Walker hatırı sayılır telepatik becerisini kullanarak Sienna ve Judd'a iltica etmeden önce zihinlerinin etrafına saptırıcı bir kalkan örmeyi öğretmemiş olsaydı, Laurens'ları PsyNet'ten ayrıldıktan iki saniye sonra keşfetmiş olacaktı.

Toby, Marlee ve büyük olasılıkla Sienna'nın artık bu kalkana ihtiyaçları kalmamıştı, görünüşleri Vasic'i "kilit "ten mahrum bırakacak kadar değişmişti. "Ancak güvenlik kamerası kayıtlarında ondan hiçbir iz görmedim," diye devam etti, "ve Henry'nin ok desteği aldığına dair hiçbir belirti yok." Yine de Judd'ın içgüdüleri ekibin en azından bir kısmının Saflık fikrine, katıksız Sessizliğe, yeteneklerinin öfkeli şiddetine karşı barış vaadine kendilerini kaptıracaklarını söylüyordu.

Hawke eski bir raporu gündeme getirdi. "Henry bizimle girdiği son çatışmada birkaç telekinetiğini kaybetti."

"Evet, yüzden birliğinde kalan sayının cömert bir tahmini bile ona Tk kullanarak kampı hareket ettirme kapasitesine yakın bir yer vermiyor. Mantık, enerjilerini saldırı için saklamak isteyeceğini söylüyor,

Böylece kamp daha standart yöntemlerle harekete geçecektir." Görüntü boyutunu büyüterek yarısı tamamlanmış pisti işaret etti. "Zamanı geldiğinde onları nasıl etkisiz hale getireceğimizi düşünmeye başlamalıyız."

"Fikirler?"

"Zekice değil ama silah stokladıkları bölümlere odaklanarak her yeri havaya uçurmak için çalışabilirim." Gecenin karanlığında ışınlanabilir, patlayıcıları yerleştirebilir ve güvenlik ihlali fark etmeden ortadan kaybolabilir. "Patlayıcıları uzaktan bir sinyale bağlarsam, gerektiğinde patlatabiliriz."

Hawke görüntülerin yerini değiştirerek daha ayrıntılı arazi ve hava haritalarını, nüfus katmanını ortaya çıkardı. "Bölge tek başına üstesinden gelemeyeceğin kadar büyük, ışınlanma seni yok eder," dedi alfa sonunda, Judd'ın yetenekleri hakkında bir zamanlar onu şaşırtacak bir anlayış sergileyerek. Hawke'ın her bir teğmeninin yeteneklerini en ince ayrıntısına kadar bildiğini öğrenmeden önceydi bu. "İyileşme sürecindeki gecikme bir yana, ikinci bir saldırı keşfedilme şansını artırır."

Judd kabul etmek zorunda kaldı. "Alexei ve Drew bu tür bir operasyon için uygun olabilir, ancak ışınlanamayan biriyle içeri girmek riskli, yine de koşullar hızlı bir çıkış gerektiriyorsa ikinci bir kişiyi idare edebilirim." Daha sorunlu diğer konuydu. "Muhafızlar Psy olmayan zihinlere karşı sürekli tetikte olacaklar. En ufak bir davetsiz misafir belirtisinde bile tüm yerleşkenin üzerinde projektörler yanacak." Arama yapmak için yanıt verecek Saf Psy birimlerinin sayısından bahsetmiyorum bile.

Hawke haritaları temizledi ve bir isim listesi çıkardı. "Sürülerdeki Psy. İhtiyacınız olan şeyi yapabilecek eğitime kim sahip?"

Lauren ailesi SnowDancer'a ilk katıldığında, Hawke böylesine kritik bir operasyon için iki Psy'a asla güvenmezdi. Dönüşenlerin bu kadar derinlemesine ve dürüstçe kabul etme kapasitesine sahip olması Judd'ı alçaltmıştı. Bir kez Pack'ten atılmak için onların güvenine en temel düzeyde ihanet etmeniz gerekiyordu. Bunun, Okları birbirine bağlayan kan sadakatine garip bir şekilde benzediğini düşündü. Garip bir korelasyon.

"Walker son derece güçlü bir telepat," dedi, "ama patlayıcıları kullanma konusunda hiç eğitim almamış." Hayır, kardeşi çok daha incelikli bir konuda eğitilmişti. "Ashaya asker değil. Faith ya da Sascha da öyle - Sascha'nın şu anki fiziksel durumu bir yana."

Ayrı bir ekran açtı. Ekrandaki kadın Sürü değildi ama dost olduğu kanıtlanmış bir gruba bağlıydı. "Katya Haas, keşfedebildiğim kadarıyla biraz askeri eğitim almış, ancak onu uygun kılacak kadar değil."

"Santos'un bu fikre sıcak bakacağını sanmıyorum zaten." Hawke, Shine Vakfı'nın başkanı olan Katya'nın kocasının adını söylerken çenesini ovuşturdu. "Diğer bağlantılarından herhangi birine güveniyor musun?"

Judd Hayalet'i ve onun esrarengiz önceliklerini düşündü. "Hayır." Sonra Pack olan Psy'ların listesine bir isim daha ekledi. "Tespit edilmekten kaçmak için hem eğitimi hem de psişik becerisi var."

"Hayır." Düz. Uzlaşmaya yer yok. "Bunu önerdiğine bile inanamıyorum."

"Onun kim ve ne olduğunu görmezden gelmek," dedi Judd, kayıp kız kardeşine çok benzeyen bu kızı korumak için duyduğu içgüdüsel ihtiyaçla savaşıyor, "onu bir operasyona dahil etmekten daha tehlikeli." Sienna sadece güçlü değildi, disiplinliydi ve taktiksel bir durumda emirlere nasıl itaat edeceğini biliyordu. "Maria'nın ona meydan okumak zorunda hissetmesinin bir nedeni var. Bunu sen de biliyorsun, ben de."

Hawke birden fazla kez taş kalpli bir piç olarak adlandırılmıştı. Ama söz konusu kendisinden olanlar olduğunda asla... Sürüsünün her bir üyesinin hayatına değer verir, onlar için kendi hayatını gözünü kırpmadan feda ederdi. "Acemileri ölümcül olabilecek durumlara göndermem."

" bu değil."

Hawke'in kurdu bu sessiz meydan okumaya sinirlendi. "Maria ya da Riordan'ı, hatta Tai'yi bile böyle bir duruma sokmazdım."

"Bu yüzden hiçbiri on yıl boyunca Ming LeBon'la birlikte yaşamadı." Hawke'in görüşü kurt parlaklığına dönerken Judd konuşmaya devam etti. "Dokuz yaşındayken patlayıcıları kullanmayı öğrendi."

Hawke başını çevirip eski Ok'la yüzleşti. "Ağ'da bile bir çocuğa bunu yapmazlar."

"Evet, yaparlardı." Judd taş duvarlara delici bir yoğunlukla baktı. "Bir çocuğa kontrolü öğretmek için, yanlış bir şey yaptığında içinde patlayacak şekilde tasarlanmış bir odaya koymaktan daha iyi bir yol olabilir mi?"

Hawke'ın kurdu Sienna'ya işkence eden piçleri vahşice öldürmek istiyordu, öfkesi sesini neredeyse anlaşılmaz hale getirirken hırladı, "Lanet olsun Judd. Sen bir Ok'tun!"

Judd irkildi. Bu o kadar hafif bir tepkiydi ki Hawke bunu sadece kurdu diğer adamı yırtıcı bir bakışla izlediği için fark edebilmişti. "Marlee ve Toby bebekken iltica riskini göze alamazdık." Kelimeler o kadar kesindi ki buzla kaplanmış gibiydiler. "PsyNet bağlantısının kesilmesinin -ki gerçekten kaçmak için bunu yapmamız gerektiğini hep biliyorduk- onları tamamen öldürme ihtimali çok yüksekti."

Metal bir mektup açacağı Hawke'ın masasından fırladı ve taş duvara *çarptı*, sapı çarpmanın şiddetiyle titriyordu. Judd gözlerini kapadı, ellerini yumruk yaptı. Tekrar konuşması iki dakikadan fazla sürdü. "Beklemek zorundaydık." Sözlerindeki kasvet, bu bekleyiş için ödenen bedele ihanet ediyordu.

Bir kurt olsaydı, Hawke onu omzundan tutup kucaklamak için sürüklerdi. Ama Judd kurt değildi. Mektup açacağının sapını tutup homurdanarak çıkardı ve Psy erkeğine uzattı. "Çıkar şunu."

Mektup açacağı, Judd'ın telekinezisini kullanarak tekrar tekrar duvara çarpmaya başladığı tanınmaz bir metal topa dönüşmeden önce metodik olarak karmaşık bir şekle dönüşmeye başladı. Taş parçaları yere uçtu.

"Sienna dışarı çıkacağını biliyor muydu?" Hawke, Psy erkeğinin tekrar konuşabildiğine karar verdiğinde sordu. Terk edilmediğini biliyor muydu?

"Hayır. Uzun bir süre için değil." Judd çarpıtılmış topu yakaladı ve elinde tuttu. "Çok gençti ve zamanının çoğunu Ming'le geçiriyordu. Ona plan konusunda ancak kalkanları düşüncelerini Ming'den saklayacak kadar güçlendiğinde güvenebilirdik."

Hawke, Sienna'yı gözleri yıldız ışığı parlayan ve saçları koyu kıvılcık olan küçük bir kız olarak hayal etti.

Patlayıcılarla dolu odalara kilitlendiğinde nefesi kesilmiş, göğsü sıkışmış olmalı. "Hediyesinin bir parçası ..."

"Başta yalandı," dedi Judd. "Ming böyle bir kazada X kardinalini riske atmazdı. Hata yaptığında, onu bayıltmak ve bir dahaki sefere daha dikkatli olmayı hatırlamasını sağlayacak kadar yaralamak üzere ayarlanmış patlamaları tetiklediler."

Hawke'in pençeleri kesildi. "Ya sonra?"

"O odalara konulmayı kendisi istedi." Metal top havada hızla dönüyordu. "Bizimle birlikte iltica edecek kadar güvende olacağını bilmesi gerekiyordu."

Hawke, Sienna'yı hayatıyla bu şekilde oynadığı için boğmak mı, yoksa ona sıkıca sarılıp dünyadan korumak mı istediğini bilmiyordu. Ama elbette bu imkânsızdı; o bir X'ti ve zihni bir silah olmak için yaratılmıştı. "Emirlerine itaat edecek mi?" Kurdu pençeleriyle onu tırmaladı ama o bile kararının doğru olduğunu biliyordu.

"Evet." Metal top Hawke'in masasının üzerinde nazikçe dururken bir duraksama oldu. "Şimdiye kadar sorun yaşadığı tek sizinkiler."

Korku yok, diye düşündü Hawke. Yaşadığı onca şeyden sonra bile Sienna ona karşı gelmekten hiç korkmamıştı. Güzel. "Bunun son dakikasına kadar planlanmasını istiyorum, mümkün olduğunca çabuk girip çıkın."

Judd hızlıca başını salladı, gözlerinde anıların yankısı olan buzbir kararlılık vardı. "Hazırlık çalışmalarını bugün yapacağım. Psişik enerjilerimi saklamayı tercih ederim, bu yüzden yarın sabah büyük şehirlerden birine uçacağız. Hava karardıktan sonra bizi geri kalan mesafeye ışınlatabilirim. Planlamaya katılmak ister misin?"

"Hayır." Hawke, Sienna söz konusu olduğunda içgüdülerinin yoluna çıkabiliyordu. "Beni bilgilendirmeye devam et."

"Ben Sienna'yı getireyim."

"Judd." Teğmen durduğunda Hawke yanına gitti ve onu sert bir kucaklamaya sürükledi. Psy ya da değil, o bir Kar Dansçısıydı. "Onu dışarı çıkardığın için teşekkür ederim." Hawke onun dışarıda, acı içinde olduğunu bilmiyorken onu koruduğun için.

Geri çekildiğinde Judd'ın gözleri gece yarısıydı. "O hepimizden daha güçlü."

Judd gittikten sonra bu sözler Hawke'ın zihninde uzun süre dönüp durdu ama kararını kabullenmesini kolaylaştırmadı. Genç bir kadını, *kendi* kadını, sıcak bir bölgeye göndermek üzereydi.

JUDD'un eşine deliliğe varan bir vahşilikle ihtiyacı vardı. Onu çalışma odasının teknoloji merkezindeki çalışma alanından sürükleyerek yatak odalarına götürdü ve duvara yapıştırdı. Kız onun öpücüğüyle soluk soluğa kaldı ama adam kıyafetlerini yırttığına, kot pantolonunun önünü açıp onu kalçalarından tutarak kaldırdığında işbirliği yaptı.

Çok hızlı, çok hızlı, uyardı zihni. Dişlerini sıkarak yavaşlamaya çalıştı.

Kulağına yumuşak, sıcak bir nefes fısıldadı. "Sorun yok, sorun yok. İçime gel."

"Brenna." Tek bir sert hamleyle onun dar, ıslak sıcaklığına doğru ilerlerken ürperdi.

Tırnakları sırtına battı, bacakları beline dolandı ve ağzı, ona olan ihtiyacının yakıcı derinliğine teslim olurken onu güvende tuttu.

Daha sonra, şilteye uzandıklarında ona her şeyi anlattı. "Keşke onu bundan koruyabilseydim, ama ona bir çıkış yolu vermezsek, bu tehlikeli bir hayal kırıklığına yol açacak."

Brenna parmak ucuyla göğsüne desenler çizdi. "Biz kadınlar siz erkeklerin daha güçlüyüz." Adamın yanında bir dirseğinin üzerine çıkarak yanağını elinin üzerine dayadı. "Artık bu tür bir korumaya ihtiyacı yok, ona ihtiyacı olanı veriyorsun; hayatını yaşaması için destek."

"Müdahale etmedim, ama Hawke'la olan bu şey Hazır olup olmadığını bilmiyorum."

"Tatlım, hiçbir kadın Hawke için hazır olmayacak." Hawke'ın çenesine şefkatli bir öpücük kondurmak için eğildiğinde bu en kuru ifadeydi. "Ama gördüğüm kadarıyla kendi ayakları üzerinde duruyor."

Sözleri, dokunuşu onu demirlemiş, sakinleştirmişti. "Sana ihtiyacım var," dedi ona, kendi yaşam hakkı için savaşıyor bu kadına

"bana bazı uzaktan patlatma cihazları inşa etmek için."

Burnunu bastırırken maviye çalan muhteşem kahverengi gözlerini onunkilere dikti. "Her zaman en romantik şeyleri söylüyorsun."

Eşi yanağını kavrayıp onu kölesi yapan bir şefkatle kucağına alırken, kahkahası derinlerden geliyor, onunkiyle karışıyordu.

**BILGISAYAR 2(A) ETIKETLERINDEN
KURTARILDI: KİŞİSEL YAZIŞMA, BABA, E- PSY,
EYLEM GEREKLİ ANCAK TAMAMLANMAD^{l(4)}**

KİMDEN: Alice

<alice@scifac.edu> Kime: Baba

<ellison@archsoc.edu>

TARİH: 11 Aralık 1973, saat 11:23 KONUSU:

yeniden: Sessizlik

Sevgili babacığım,

Evet, bu Sessizlik fikri beni de rahatsız ediyor. Psy arşivcisine vardığım sonuçlar konusunda güvenme konusunda bu kadar temkinli davranmamın nedeni de bu - şu anda Psy popülasyonunda bazı endişe verici alt akımlar var. Ancak iyi haber şu ki, Es'lerimden biri benim için bazı "gizli" keşifler yapmayı kabul etti ve bilirsiniz ki bir empata her konuda güvenirim. Poz verdiğim şeyi görmenin kolay olacağını söylüyor. Eğer bulmasını beklediğim şeyi bulursa, o zaman teoriyi nasıl test edeceğimi bulmam gerekecek.

Sessizlik konusuna geri dönecek olursak, George bildiğiniz gibi bir telepat ve henüz tanışmadığım kadar duygusal bir adam. Ama o bile bazen seslerin susmasını dilediğini söylüyor. X'lerimin hepsi bu konuda hemfikir ve buna şaşırdığımı söyleyemem.

Psy meslektaşlarınızla bu konuyu konuştunuz mu?

Sevgi
ler,
Alice

Not: Doğum gününü unuttuğumu sanma. Sana bir sürprizim var.

Bölüm 28

SIENNA akşam karanlığından birkaç saat sonra göle bakan sessiz bir yerde **oturuyordu**. Judd ona yaklaşan operasyondan bahsettiğinde şok olmuştu ama bunu yapamayacağı için değil. Kalkanlarının gücü ve kendisini tehdit eden herkesi zayıflatabileceği gerçeği göz önüne alındığında, egzersiz nispeten tehlikesiz olacaktı. Elbette her ne pahasına olursa olsun temastan kaçınılacaktı, amaçları tespit edilmeden içeri girip çıkmaktı.

Yumuşak bir sıcaklık omuzlarını kapladı.

İrkilerek Hawke'ı görmek için döndü. Omuzlarına onun ceketini geçirmişti. "Oyunumuzu oynayamadık." Çocuk olma şansını hiç yakalayamamış olan yanı acı bir hayal kırıklığına uğramıştı.

Bir elini onun arkasında yere dayayarak oturdu, vücutları kalçalarına değecek kadar yakındı ... daha fazla. "Devam edecek."

Bu işin peşini bırakmak istemeyerek yumruğunu uzattı. "Hazır mısın?" "O cılız elinle beni dövmeye mi çalışacaksın?"

Tamamen inançsızlık. "Tamam, acıyormuş gibi yapacağım."

Gülmeyecekti. Bunu yapmak sadece onun kibrini beslerdi. "Tekrar dene."

Kaşlarını çatarak kendi büyük yumruğunu uzattı ve gülümsedi. "Bir, iki, üç!"

"Taş makası yener." Sırıltmasını engellemek mümkün değildi.

Çok kurtça bir bakış. "Üçün en iyisi."

Elini uzattı ve geri sayımı başlattı. Kağıdının makas tarafından kesildiğini gördü. Ona makas atıyormuş gibi yapmasına gülerek tekrar yumruk yaptı. "Son bir tane."

Ellerini birlikte hareket ettirdiler.

Hawke sonuç karşısında sırttı. "İkimizin de kafasında taş olduğunu söyleyen insanlar var, sanırım bu uygun."

"Kendi adına konuş." Ama elini tekrar adamın ceketinin içine soktu ve kokusunun karanlık erkeksiliğinin tadını çıkardı. "Judd bana

Güney Amerika hakkında." İfadenin ardına gizlenmiş sessiz bir soru.

"Bunu konuşmamız gerek." Sesinde artık hiç mizah yoktu. "Bunu sadece kabul ettiğinden değil, aynı zamanda yapabileceğinden de emin olmalıyım."

Bu sözler gururunu incitti. Bir zamanlar onu tersleyebilirdi ama artık zihinsel parçalanmışlığını bir isyan maskesinin ardına saklayan o aceleci kız değildi. Bunun yerine, olayları onun bakış açısından değerlendiriyordu: son derece incelik gerektiren bir operasyona giren genç, denenmemiş bir asker. Kendisi yetkili olsaydı, o da aynı soruları sorardı. "Evet, ikisine de," dedi. "Judd bu öğleden sonra ona söyleyene kadar bilmiyordu ama ben de eğitim sırasında buna çok benzer bir operasyon yapmıştım."

Elini sırtında gezdirip ensesinde dolaştırdı, sıcak ve güçlüydü, vücudunda bir şok etkisi yarattı. "Kaç yaşındaydın?"

"On beş," dedi vahşi hislerin üzerine. "Ming bana çok basit bir görev verdi - tesislerinden birine girip çıkmak. Geçmek için farklı yerlere bir dizi patlayıcı yerleştirmem ve fark edilmeden kaçmam gerekiyordu." Hawke sessiz kaldığında, "Başarılı olup olmadığımı bilmek istemiyor musun?" diye sordu.

Başparmağını onun teninde gezdirdi. "Öyle olmasaydı Ming'in çırağı olarak kalamazdın."

"Evet." Sıcaklıkla hiçbir ilgisi olmayan tüyleri diken diken oldu. "Ama bir hata yaptım, Ming'in fark etmesinden bile kaçtım."

Hiç uyarmadan ayağa kalkan Hawke onun arkasına oturdu ve onu kollarının çemberine, kalçalarının desteğine çekti. "Tamam mı?" Kulağının hassas kıvrımına karşı samimi bir soru.

"Evet." Kalbinin göğsünden fırlamak üzere olduğu gerçeğini saymazsak.

"Öğrenci öğretmeni ortaya çıkardı," dedi Ming'le ilgili tartışmalarına dönerek. "İşte o zaman fazla zamanınız kalmadığını anladınız."

Karşı koyamayarak ellerinden birini adamın ön kolunun kordonlu gücüne doladı ve parmaklarını adamın teninin sıcaklığı altında çok güçlü bir şekilde akan damarın üzerinde gezdirdi. "Rehabilitasyon emri sadece birkaç gün önce geldi.

aylar sonra. Tüm emirler resmi olarak tüm Konsey'den gelir, ancak Konsey Üyeleri çoğu zaman bireysel olarak hareket eder. Bizimkinde Ming'in imzası vardı. Hayatta olduğumu öğrenirse, benden kurtulmak için elinden geleni yapacaktır."

"Bilmiyorum." Onu daha da yaklaştırırken dokunuşunun altında kaslar ve tendonlar esnedi. "İstihbaratımıza göre Ming son birkaç ayda birkaç darbe almış. Senin yanında olmasının daha iyi olacağına karar verebilir."

Sienna soğukkanlılıkla, "Onu öldürürdüm," dedi. "Onu görüş alanıma aldığım anda yakar ve ölümünü izlerdim. Ve bunu yavaş yapardım, böylece uzun süre canı yanardı."

Hawke ona bunun iyi bir düşünce olmadığını, intikamın onu canlı canlı yiyeceğini söylemedi. Onun yerine boynuna sokuldu ve "Enerjini sürüye yardım etmeye odaklanmanı tercih ederim" dedi.

Ütänmaz bir davetkârlıkla başını yana eğdi, eli onun pazusuna yaklaşmak için yukarı kalktı. "SnowDancer için her şeyi yaparım." *Senin için.*

"Bana atamandan bahset." Boğazının çizgisi boyunca öpücükler.

Ayak parmakları kıvrıldı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Neden X?" Dişlerin öpücüğü.

Geri çekilmek yerine kolunu sıkıca kavradı. "Bazı insanlar Latince *exardesco* kelimesinden geldiğini söylüyor, bu da 'almak' anlamına geliyor. " Kelimeler boşuk boşuk çıkıyordu. "Bence 'öfke' de başka bir şekilde tanımlanabilir."

Başını kaldırdı ve işte o zaman ne söylediğini, neye ihanet ettiğini anladı. Ona dokunmak istememesine şaşmamalı. Damarlarında buz tutarak doğruldu ve hikâyeyi bitirdi, çünkü yapabileceği tek şey buydu. "Bir zamanlar bize yananlar denildiği söylenir, bu yüzden Latince kökler mantıklı olacaktır.

Ama ben hep bunun süpernova olduğumuzda geride bıraktığımız şey yüzünden olduğunu düşünmüşümdür: hiçbir şey."

Hawke son kelimedeki kendini kınama ifadesine hırladı. "Bana canavar mı diyorsun Sienna?"

Sarsılarak kalkmaya ve adamın elinden kurtulmaya çalıştı.

"Tabii ki hayır." Onu bırakmadı. "Yine de öldürdüm."

"Sürünü savunmak için," dedi, eli yine onun kolunu kavradı, dokunuşu derin bir ihtiyacı tatmin ediyordu. "Bu farklı bir şey."

Kendisinden olanları savunmak için döktüğü kanların hiçbirinden pişmanlık duymuyordu ama - "Yine de ruhunda bir iz bırakıyor."

"Ben gençken," dedi neredeyse hiç duyulmayacak kadar sessiz bir sesle, "soğuk ateş üzerindeki hakimiyetim en iyi ihtimalle düzensizdi, Ming idam edilmesini istediği kişileri benimle bir odaya koyar ve sonra beni itmek için sahip olduğu her psişik yöntemi kullanırdı. Bu onun bana kontrolü öğretme yoluydu." Kesik kesik bir nefes. "Bilinçli olduklarından emin olurdu. Çığlıkları ... Onları uykumda duyuyorum, tekrar tekrar ve tekrar."

Hawke pençelerini vücudunun içinde tutmak için çenesini sıktı, ihtiyacı olan şeyin bu olmadığını biliyordu. "Bu onun suçu bebeğim. Senin suçun değil. *Asla senin değil.*"

Sienna başını eğdi, saçları öne doğru kayarak yüzünü gizledi. "İnsanlar ilk cinayetten sonra işlerin kolaylaştığını sanıyor. Asla öyle olmaz."

"Hayır." O anda bunun on dokuz yaşında bir kadınla yapması gereken bir konuşma olmadığını fark etti. Yine de bu onu daha az gerçek, yaralarını daha az derin yapmıyordu.

Saçlarını geriye itmek ve boynunda zonklayan nabızı öpmek için başını eğerek, "Arkanı dön," dedi, sesi duygularının ham öfkesiyle kabalaşmıştı.

Dizlerinin üzerinde onunla yüzleşmek için döndüğünde bir ürperti. Ceketini üzerinden kaydırıp ama onu tekrar omuzlarına doladı, hem onu sıcak tutmaktan hem de kokusuyla kaplanmasından ilkel bir tatmin duyuyordu. "Ölümden bu kadar bahsetmek yeter," diye mırıldandı, elini saçlarının serin ipeğinin altından kaydırıp ensesini okşadı - üzüntüsünü silmek için elinden gelen her şeyi yapma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. "Haydi yaşayalım." Gözlerini onun ağzına dikti.

Dudakları adamın bakışları altında kızarmış, nabızı kurdu çıldırtacak kadar hızlı atıyordu. "Korktun mu?" Tek parmağının ucuyla tüm kıvrımların izini sürdü.

"Isırıyor sun."

Gülümsemesi yanaklarını buruşturdu, çenesini kavradı, dudaklarını ayırmak için başparmağıyla bastırdı ve sonra onu öptü. Tatlı değil,

Bu eğlenceli bir şeydi, ama boğazından bir inilti kaçmasına neden olan sıcak, ıslak bir talepti, vücudu göğsünün sert duvarına doğru eğildi.

Yarı yarıya onun o gece sığınağın dışında olduğu gibi utanmasını bekliyordu, ama parmakları onun omuzlarında kenetlendi, dudakları onun doymak bilmez ağzının altında cömert ve tatlıydı. "Bana her istediğimi vermemelisin," diye azarladı.

"Neden?"

"Çünkü bu beni açgözlü yapıyor." Dudaklarını tekrar ısırırken elini boğazından göğsüne doğru okşadı ve elini bir göğsünün kabarıklığı üzerinde gezdirdi.

Dondu kaldı.

Dudaklarını ısırdı, başparmağını ince siyah süveterinden hissedebildiği gergin tepe üzerinde gezdirdi, ondan gelen bir nefesi şok etmenin memnuniyetini yaşadı. "Şimdi hayal et," diye mırıldandı kulağına, o güzel boğazı bir kez daha öpmeden önce, uyarılmışlığının titreyen sarhoşluğunu içerek, "seni çıtırçıtır soyduktan sonra meme uçlarını nasıl hissedeceğini."

Sienna ürperdi. "Durma."

Onu kenardan aşağıya doğru okşayarak elini vücudundan, dudaklarını teninden çekti ve sırt üstü yere uzanana kadar onu itti, ceketi onu soğuktan koruyordu. "Bu seni incitiyor mu?" Buna dair hiçbir belirti yakalayamamıştı ama emin olmak zorundaydı.

Başını hızlıca salladı. "O uyumsuzluk katmanını devre dışı bıraktık." Şu katman.

Bu da daha fazlası olduğu anlamına geliyordu ama bu gece bu konu hakkında konuşmayacaklardı çünkü bu gece ona zevk vermek, onu kızdırmak, şımartmak istiyordu. "Güzel, baş belası Sienna," diye fısıldadı, bir dirseğinin üzerinde onun yanına uzandı ve elini V yakalı kazağının altından geçirerek karnının gergin pürüzsüzlüğünün üzerinde gezdirdi.

Kasları adamın dokunuşuyla gerildi, gözleri gece kadar karanlıktı. "Bu ..hissettiriyor." Titreyen bir nefes. "Sana dokunabilir miyim?"

Zaten taş gibi sert olan siki, bu kibar soru karşısında dayanılmaz bir hal aldı. İşte o zaman onunla oynayacak, onu cinselliğinin fırtınasına alıştıracak sabrı olmadığını fark etti. Bugün değil,

Paylaştığı şey, verdiği karar kurdunun sınırlarını zorladığında.

Dahası, Sienna'nın operasyon için gücünü korumak amacıyla dinlenmeye ihtiyacı vardı. İnleyerek onu sert ve vahşi bir şekilde öptü, sonra ayağa kalktı,

Şaşkın Sienna'yı da kendisiyle birlikte yukarı sürükledi. Kendini durduramayarak Sienna'nın yüzünü kavradı ve sahiplenici bir sıcaklıkla tekrar ağzına aldı. "Bunu sonra bitiririz" -bir öpücük daha- "sonra." Alt dudağını ısırdı. "Sen döndükten sonra." Bununla birlikte eğildi, ceketini aldı ve ona sardı.

Kadının onu öpmesine hazır değildi.

Orospu çocuğu.

Elleri kalçalarında kenetlenmişti, onu yukarı çekip sikinin sert çıkıntısına yaslamasına bir adım kalmıştı. Oradan, kazağını boynuna kadar itirmesi, sütyenini yırtması ve böylece göğüsleriyle ziyafet çekmesi yaklaşık iki saniye sürecekti. Bir beş -belki de on çünkü göğüsleri konusunda açgözlü olacağına dair bir his vardı- saniye sonra kız çırılçıplak en yakındaki ağaca sabitlenmişti.

Kadının baştan çıkarıcılığından sıyrılarak yükselişin kenarına doğru yürüdü, ama hâlâ çok yakındı, kadının sonbaharı ve baharatı ağzında, havada, teninde kalmıştı. Dişlerini gıcırdatarak yamaçtan göle indi ve soğuk sıvıyı yüzüne dökmek için suyun kenarına yürüdü. *Tanrım!*

Kurdu normalde soğuktan rahatsız olmasa da şoku umursamadı ama Sienna ona katıldığında kontrol altına alınmıştı. Parmağıyla ona doğru işaret etti. "Terbiyeli ol, tabii beş saniye içinde çıplak ve altımda olmak istemiyorsan." Belki de kurt kontrolünü kaybetmişti.

Gözlerini kırıştırdı, yutkundu ve başını salladı. "Tam olarak hazır olduğumu sanmıyorum."

O da bilmiyordu. Bu yüzden ayağa kalkarken boynundan aşağı buz gibi su damlaları süzülüyordu. "Gölü seviyor musun?" Konuşmanın yönünü pek değiştirdiği söylenemezdi ama o sırada pek de Bay Smooth sayılmazdı.

"Evet." Onun yanına doğru adım attı. "Çok huzurlu."

"Çocukken arkadaşlarımla hep burada oynardım." Rissa kurt formundayken suya atlamayı çok severdi.

"Onu mu seviyordun?" Sessiz, sessiz kelimeler.

Soruyu dile getirmiş olmasına rağmen, yüzündeki ifadeden, bunun kendisini ilgilendirmediğini söylemesini beklediğini anlayabiliyordu. Onun rütbesinde başka biri olsaydı da böyle yapardı. Ama bunu soran başka biri değildi. Bir dakika önce anlamsızca öptüğü kadındı, yarın ölümcül olabilecek bir duruma göndereceği kadındı, iltica ettiği gün o koyu yeşil koruda göz göze geldikleri andan beri ona tutunan kadındı.

"Çocuktuk," diye başladı, sesi anılarla boğuklaşmıştı. "Onu sadece üç yıldır tanıyorum." O üç yılı sürekli birbirlerinin yanında geçirmişlerdi. "İkimiz de şanslıydık, birbirimizi erken bulduk."

"Nereden biliyorsun?" Yüzünde ve sözlerinde derin, rahatsız edici bir merak vardı. "Onun senin eşin olduğunu."

"Biliyordum." Ruhunda bir yankı, kalbinde bir açlık, ölümünden bu yana her gün özlediği evine tatlı bir hoş geldin. "O doğduğunda beş yaşındaydım ve tanıştığımızda yedi yaşındaydım. Onu ilk gördüğümde annemle birlikte koridorlarda yürüdüğümüzü hatırlıyorum.

"Daha sonra annem bana aniden bir koridordan dönüp koşmaya başladığını söyledi." Bu hikayeyi anlatırken hep gülerdi, deniz yeşili gözleri ve dağınık saçlarıyla yetenekli, uçarı annesi. "O kadar şaşırmıştı ki, beni kendi halime bırakmaya, bu kadar ilginç olanın ne olduğunu görmeye karar verdi. Ta ki ben çocuk odasına girene kadar."

Indigo'nun annesinin adını vererek, "O zaman Tarah kreş sorumlusu muydu?" diye sordu.

"Hayır, Evie daha doğmamıştı bile." Aradan bunca yıl geçtiğine ve Rissa'nın bunca zamandır ortalıkta olmadığına inanamıyordu. "Annem uyku saatini böldüğüm için başımı büyük bir belaya soktuğumdan emindi, özellikle de beni kalın siyah bukleli ve kahverengi gözlü bir çocukla gülerken bulduğunda."

Rissa ona gülümsediğinde içinde oluşan şaşkınlığı asla unutamayacaktı. *Benimkini*. Kristal berraklığında bir düşünce. Çocukken, bu duygunun bir gün ne kadar derinleşeceğini anlayamamıştı; o zamanlar bu basit, ilkel bir duyguydu.

sahiplenme. "O zamanki şifacı bana bir Dönüşen'in eşini en erken o zaman bulduğunu söylemişti." Bazı insanların birbirlerine uyanması yıllar alırdı; Drew ve Indigo bunun mükemmel bir örneğiydi.

"Bu çok güzel." Sienna'nın sözleri söylendi. "Hayatının büyük bölümünü asla yalnız kalmayacağını, ne zaman düşse birinin onu yakalayacağını bilerek yaşadı."

Hawke bunu hiç bu açıdan düşünmemişti, böylece Rissa'nın kısa yaşamına keder değil sadece sevinç dokunmuştu. "Teşekkür ederim." Ruhunda pek çok yara izi taşıyan bu kadına karşı kalbinde öfkeli bir şefkat hissederek elini saçlarının ağır ipeği üzerinde gezdirdi. "Güvende kal. Döndüğünde bitirmemiz gereken önemli bir iş var."

LARA, Sienna ve Judd'ın sığınaktan gizlice ayrılmalarının ertesi sabahı Walker'ın izini sürmüştü. Elias'ı kontrol etmek için şafaktan önce kalkmasa ve onların sığıştığını görmese gittiklerini asla bilemeyecekti. Hawke'la yüzleştğinde, bir teğmen kadar yüksek rütbeli olduğuna işaret ederek ona neler olduğunu anlatmıştı.

Şimdi, Walker'ın çalışma odasının izole bir bölümünde el koyduğunu bildiği küçük çalışma alanının kapısını iterek açtı. Aletleri elleriyle yaptığı bir tezgâhın üzerinde düzgünce dururken, adamın kendisi de başka bir durmuş, genç bir kız için yapıldığını bildiği çok narin ve zarif bir sallanan sandalyenin kenarlarını zımparalıyordu. "Bunu Marlee için mi yaptın?"

Başını kaldırdı ve koruyucu gözlüklerini çıkarıp bir kenara koydu.

"Hayır.

Sakura için bir hediye."

Babası henüz tam olarak iyileşmemiş olan küçük kız için yapılan nazik bir şeydi bu, Walker'ın tantana yapmadan ya da karşılığında bir iyilik beklemeden sık sık yaptığı türden bir şeydi. "Sana bir şey getirdim." Omuzlarını çelikleştirerek aralarındaki boşluğu geçti ve bankın üzerine bir fincan kahve ile bir tabak tereyağlı tost koydu. Kahvaltı için tercih ettiği şey buydu. Bunu biliyordu çünkü Walker Lauren ile ilgili her şeyi fark ediyordu.

Zımparayı bir kenara bırakarak ellerinin tozunu aldı ve bir parça tost aldı. O bitirene kadar ikisi de konuşmadı. "İkisi de yetenekli kişiler," dedi sonunda. "Bir şeylerin ters gitmesi için hiçbir neden yok."

Onun bu işi zorlaştırmayacağını anlayınca midesindeki düğüm çözüldü. Yoluna devam eden kendisiydi ama o zamandan beri her saat kararından pişmanlık duyuyordu. Onu *özlemişti*. Başka hiçbir erkek Walker'ın basit bir bakışla, basit bir sözle onda yarattığı derin duyguyu yaratmaya yaklaşamamıştı.

Bu tartışılmaz sonuçla yüzleşince, gelecekteki tüm randevularını iptal etti. Bu adil değildi. Ne kendisi için ne de erkekler için.

Bunun yerine Walker'la olan ilişkisine, sadece ona söylediklerine değil, *yaptıklarına* da dikkatle baktı. Sessiz, içine kapanık, kimseyle nadiren konuşan Walker Lauren her gece ona gelmiş, kimsenin bilmediğinden emin olduğu konularda ona güvenmişti. Sadece bu da değil, aynı sessizlikle ona değer vermişti. Belki sözleri gerçektir ve davranışları kasıtsız bir yalandı ama Lara bu işi sonuna kadar götürmeye karar vermişti.

Asla geriye dönüp bakmak ve merak etmek istemedi. Çünkü o önemliydi. *Hem de çok*. Hayatının en büyük riskini almaya ve o kadar da basit olmayan bu dostluğu sürdürmeye razı olacak kadar. "Yine de endişeleneceksin," dedi. "O senin küçük kardeşin ve o da senin kızın olabilir."

Soluk yeşil gözleri bir parça daha büyüdü. "Judd kendisinin bu şekilde tanımlandığını duysa çok şaşırırdı."

Bu alışılmadık duygu gösterisine , kahvesini uzatmadan önce bir yudum çaldı. "Sen söylemezsen ben de söylemem."

"Anlaştık." Fincanı tabağın yanına önce uzun bir yudum aldı ve uzanıp çenesini kavradı. "Daha dinlenmişsin."

Adamın dokunduğu yer kızın tenini yaktı. "Evet."

"Sevindim." Başparmağını çenesinde gezdirdikten sonra elini bıraktı. "Konuş benimle."

Adam çalışırken, kadın da tam olarak bunu yapıyor, adamın sevdiği iki insanın tehlikede olduğu gerçeğini aklından çıkarmasını sağlıyordu. Arada sırada ona dokunduğunda, bu ister kazara bir fırça darbesi olsun, ister

bankta tünemesine yardım ederken kasıtlı bir hareketle daha fazlasını talep etme dürtüsünü bastırdı.

Bu adam, beklemeye değerdı.

**BILGISAYAR 2(A) ETIKETLERINDEN
KURTARILDI: KIŞISEL YAZIŞMALAR, BABA, EYLEM
GEREKLI DEĞİL⁵**

KİMDEN: Alice <alice@scifac.edu>

Kime: Baba <ellison@archsoc.edu>

TARİH: 2 Mart 1974, saat 10:18

KONU: <konu yok>

Sevgili babacığım,

Empatik bağlantım ortaya çıktı. Hipotezimi doğruladı, ancak bana dört vakada da bunu tespit etmenin neredeyse imkansız olduğunu ve bunu sadece neyi arayacağını bildiği için yaptığını ve o zaman bile PsyNet'teki hedef zihinleri incelemek için hatırı sayılır bir zaman harcaması gerektiğini söyledi.

Bundan çıkardığım geçici sonuç, bunun bir şekilde X'lerin Gradyan'daki derecelendirmesiyle ilgili olması gerektiğidir. Ne yazık ki, projemde Gradient'te 4.2'nin üzerinde X yok, bu yüzden bunu kanıtlamanın bir yolu yok.

Ancak, teorimin ikinci kısmını kanıtlamak ya da çürütmek için bir test tasarlayıp tasarlayamayacağıma bakmaya devam etmeye karar verdim. Tabii ki, canlı gönüllüleri içereceği için Etik Kurul'un onay vermesi uzun sürecek. Bu arada, tarihi araştırmalarımaya devam etmeyi planlıyorum.

Kazıyı ziyaret etmeyi çok sevdim. İkinizi de şimdiden özledim.

Sevgi
ler,
Alice

Bölüm 29

Döndüğünde bitirmemiz gereken önemli bir şey var.

Aysız, yıldızsız bir gecede, evinden uzakta, hava ince, dağlar yabancı, yerde yatan Sienna, Hawke'ın son sözlerini yakınında tuttu. Onu öpmüştü. Ona sarılmıştı. Geçmişinin önemli bir parçasını paylaşmıştı. Sadece bu da değil, onu bu göreve göndermiş, onun sıradan bir genç asker değil, en soğuk ateşte bilenmiş bir X-Psy olduğunu kabul etmişti.

Sonunda onu *gördü*.

Biz şanslı olanlardan ikisiydik, birbirimizi erken bulduk.

Eşlerini kaybeden kurtlar bir daha asla çiftleşmezler. Bir kez oldu ve ömür boyu sürdü. Önemli miydi? *Evet, önemliydi.* Belki bencillikti ama Hawke'ın onun olmasını, onun gözlerinde gördüğü gibi kendi gözlerinde de evini görmesini istiyordu.

Zaman.

Psişik alarmla dövüş moduna geçen düşünceler, alanın temiz olduğundan emin olduktan sonra çimlerin üzerinden kalktı ve sessiz adımlarla ilk hedefe doğru ilerledi. Ming'in stajyeriyken bu konuda iyiydi ama o zamandan bu yana geçen yıllarda daha da iyi olmuştu. Ming'le birlikte psişik yeteneklerine olabildiğince güvenirken, SnowDancer'da aynı yetenekleri üzerinde demir gibi bir kontrol sağlamak zorunda kalmıştı.

Bu disiplin bu gece işe yaradı.

Muhafızların psişik duyularına karşı görünmezdi. Bunu biliyordu çünkü Judd kalkanlarını test etmişti ve etkinliğine şaşıracak bunu nasıl yaptığını . Ona gösterdiğinde, kendi kalkanlarını onunkilerle eşleştirecek şekilde yeniden düzenlemişti.

Ming'in sizi himayesine nedeni sadece X statünüz değildi.

Hafızasının fısıltısını bastırarak görevini tamamladı ve ikinci deponun gölgesine geçerek küçük bir girintiye girdi. Bir saniye sonra, nöbetçi kapıyı çevirdiğinde donup kaldı.

köşesinden ona doğru yöneldi, tam zamanında. En azından burada, kokusu yüzünden ihanete uğramaktan endişe etmesine gerek yoktu; şekil değiştirenlerin bu konuda gerçek bir avantajı vardı.

Ming'in onu bu yüzden izlemeye çalışıyor olabileceği aklına geldi. Çünkü henüz kimseye söylememiş rağmen, içgüdüleri SnowDancer arazisindeki dört Tk'nın arkasında Henry'nin değil *Ming*'in olduğu şüphesi etrafında dönüp duruyordu. Henry'nin bir X'in ayırt edici psişik imzasını tanımak için hiçbir nedeni yoktu. Ancak Ming'in bunu anlamak için herhangi bir rapora tek bir kez bakması yeterliydi. Onu Kar Dansçıları hakkında bilgi hazinesi olarak görüyordu. Ki öyleydi de.

Git.

İçeriden gelen komutla hareket ederek, nöbetçi bir kez daha gözden kaybolduğunda dışarı çıktı, ikinci saldırıyı ve nöbetçi geri dönmeden önce başka bir binanın arkasına saklandı. Judd'a telepatiyle ulaşım güvende olup olmadığını kontrol etmek istedi ama acil durumlar dışında telepatik sessizlik kararı almışlardı.

Devam etmekte olan telepatik iletişimi tespit edebilmek o kadar imkansızla yakındı ki çoğu insan bunu böyle kabul ediyordu. Ancak eylem sırasında yayılan zayıf psişik enerjiyi algılayabilen nadir birkaç Psy vardı. Işın tuhafı, bu konudaki ilk deneyimini Psy olmayan biriyle yaşamıştı. Görünüşe göre Lucas'ın atalarında Psy DNA'sı vardı ve çevresindeki telepatik ya da başka türlü psişik aktiviteleri her zaman tespit edebiliyordu.

Sektör 7 tamamlandı.

Bu zihinsel notla birlikte 8. sektöre geçti. Judd'ın 1'den 6'ya kadar olan sektörleri vardı, hepsi de ona atadığı sektörlerden daha yoğun trafiğe sahipti. İçeri ve dışarı ışınlanabildiği için bu mantıklıydı, ayrıca o bir Arrow'du. Sienna kendi güçlü yönlerini biliyordu. Ayrıca Judd'ın onun boynunu kırabileceğini ve bunun geldiğini asla göremeyeceğini de biliyordu.

Zaman.

HAWKE gözetleme odasından çıkmaya karar verdiğinde, olaylara öfkelenen Brenna neredeyse hırlayarak, "Telsiz sessizliğini koruyorlar. Başları belaya girmedikçe hiçbir şey duymayacağız."

Kurdunu tedirgin ettiğini fark edince elinin tersiyle yanağına dokundu ve yolundan çekildi, rapor edecek bir şeyi olduğu anda onunla iletişime geçeceğini biliyordu. Ama oturup beklemesine imkân yoktu; kurt formuna geçerek soğuk ve berrak geceye doğru yola koyuldu. Koşarken, geçerken sürü arkadaşlarını selamlarken, Cooper'ın o gün erken saatlerde gönderdiği bilgileri düşündü.

"Silahların daha geniş Bay Area'ya doğru hareket ettiğine dair söylentiler var." Teğmenin çenesi acımasız bir çizgiye dönüşmüştü. "Öğrendiler Hawke. Düzenli tuzaklarımızdan kaçıyorlar - bir sevkiyatı bulamamış ya da durduramamış olmamız beni çok sinirlendiriyor."

Bu Hawke'u da hayal kırıklığına uğratmıştı ama bir yanı hep bu günün geleceğini biliyordu. Mesele sadece Konsey'in Dönüşenlere kaptırdığı insanlar değildi; mesele bu kaçışların Konsey'in ve sürülerin algılanan gücüne yaptıklarıydı. SnowDancer ve DarkRiver artık aptal hayvanlar olarak değil, ciddi tehditler olarak görülüyordu.

Sing-Liu'nun bölgesinden geçtikten sonra yön değiştiren Hawke, insan askerin selam vermesiyle sınırı geçerek DarkRiver bölgesine girdi. İki sürü birbirlerinin topraklarında serbestçe dolaşabiliyordu ama yine de kendi topraklarından uzakta olmak farklı hissettiriyordu. Varlığını gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadığından hemen fark edildi.

Onu gören erkek leopar durması işaret edince şaşırdı. Hiç durmadan kilometrelerce gidebilecek olmasına rağmen koşmaktan yanları şişen Hawke, adamın birkaç adım ötesinde durmak için yürüdü. Kurt bu erkeğin kokusunu tanıdı ve Nöbetçi Clay Bennett'in kokusu olduğunu anladı.

Clay selam vermek yerine, "Seni daha önce aramaya çalıştım," dedi. "Fareler bir şey bulmuş."

Hawke başını eğdi.

"Silah parçaları şehrin yağmur suyu sisteminde, bu yüzden tam olarak nereden geldiklerini bilmenin bir yolu yok. Ancak," diye ekledi, "Sıçanlar sistemin bir haritasını kullanarak parçaların şu bölgeden gelmiş olması gerektiğini bulabildiler"

SoMa civarında bir yerde. Belki de bakım için kapatılan eski dönüştürülmüş depolardan biri."

Hawke'ın kurdu bunu düşünerek insan yanının ön plana çıkmasına izin verdi. Kurdun uzun süre kontrolü elinde tutmasına izin veren diğer şekil değiştirenlerin aksine Hawke hiçbir zaman insanlığını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalmamıştı. Kurdu, gençliğinde ihtiyaç duyduğunda kontrolü ele almış, çocuğun veremeyeceği kararları vermesine yardımcı olmuş ama Hawke ayakları üzerinde durmaya başlar başlamaz geri çekilmişti.

Hayvan hayata siyah-beyaz bakıyordu, insanların dünyasında oynanan oyunları anlamıyordu. Yüz yüze mücadeleyi anlıyordu, hayatta kalmak ve savunmak için öldürmeyi anlıyordu. Siyasi kazanç için öldürmeyi anlamıyordu. Ancak insan bir katliam yaşamış, en karanlık motivasyonları çok iyi kavramıştı.

"Clay sözlerine şöyle devam etti: "Sıçanlar bu gece biraz daha sinsilik yapacaklar.

"Kimse onları fark etmez. Yarın buluşup geri kalanlar için bir plan yaparız diye düşündüm. Gençleri, ergen gibi görünen acemileri kullanmamız gerektiğini düşünüyorum."

Zekice, diye düşündü Hawke. Gençler evrensel olarak görmezden , gürültülü gruplarında her yerde rastlanan bir manzaraydılar. Keskin bir baş hareketiyle geri çekildi, nöbetçiyi görevine bıraktı ve kurdunun bir kez daha yüzeye çıkmasına izin verdi. DarkRiver topraklarının derinliklerine doğru ilerlerken birkaç leopar daha gördü. Hatta gençlerden birkaçı onunla birlikte koşarak bir alfabı geride bırakmaya çalıştı. Kurt, onları yorgun ve bitkin bırakarak yoluna devam etmeden önce oynamalarına izin verirken boğuk ve derin bir kahkaha attı.

yol kat etti.

Ama Sienna'nın en ölümcül oyun sahasında olduğunu bir an bile unutmadı.

SIENNA takıldı. *Hayır, , hayır!*

Indigo'nun öğretilerine ters düşen bir beceriksizlikle vücudunu döndürürken sert bir şekilde düştü. Bir şey kırıldı ve o oldukça

kaburga kemiği olduğundan emindi. Acı bıçak gibi ama o bölgeyi tarayan projektörden kaçmayı başarmıştı.

Sessiz ve acılı bir nefes çekerek ayağa kalktı ve hayati bir yerini incitmediğinden emin olmak için hızlı bir fiziksel kontrol yaptı. Nefes almanın zorlaşması dışında her şey çalışır durumdaydı. Fazladan bir dakika ayırıp bunu telafi etmek için zihinsel geri sayımını yeniden düzenleyerek acıyı bilinçli zihninden uzaklaştırdı.

Bu askeri bir numaraydı ve ciddi bir yaralanmada kullanılırsa tehlikeli olabilirdi, çünkü zihin vücut tarafından gönderilen işaretleri görmezden gelebilirdi - ancak kırık bir kaburga için mükemmel bir çözümdü. Bunu yaptıktan sonra çantasındaki patlayıcı bileşenleri inceleyerek hasarsız olup olmadıklarını kontrol etti ve ormandaki bir kurt gibi sessiz bir şekilde yoluna devam etti. Keşiflerine göre boş olması gereken bir binanın kenarına iki adım kalmıştı ki her şey ters gitti.

Kapı açıldı.

Metalin arkasından diğer taraftaki kişiyi göremediği için arkasında donup kaldı. Ama onu duyabiliyordu. . . . onları.

"Bu gece kaç kişi?" "On beş."

"İstediğimden daha yavaş ilerliyor."

"Çok hızlı hareket edemeyiz yoksa bizi fark ederler."

"Evet." Bir duraklama. "Konsey'deki yüzünden bu noktaya gelindi."

"Artık onlar için endişelenmemize gerek kalmayacak."

Konuşmacılardan biri -uzun boylu, siyah bir kadın- dışarı çıktı ve kapıyı kapatmaya başladı. Sienna nefesini tuttu, kapı içeriden kapatılırken bir heykel kadar hareketsizdi. Kadın küçük bir ajandadaki bir şeyi kontrol etti ve dönmeye başladı.

Bir saniye sonra Sienna'yı görecekti.

Boğazı kurduğunda, telepatik parmaklarını bir saldırı beklentisiyle esnetti.

HAWKE ertesi sabah Brenna'nın omzunun üzerinden baktı. "Konuş benimle, tatlım." Koşudan döndükten sonra mesafesini korumuştı,

Depo bölgesinde çalışabilecek acemilerin listesini hazırlamakla ve onlara görevle ilgili brifing vermekle meşguldü ama Judd ve Sienna'nın giriş yapma vakti çoktan geçmişti.

Walker telepatik iletişimin olmadığını çoktan doğrulamıştı. "Hayattalar," demişti on dakika önce, gözlerinin kenarlarında ince çizgiler belirmişti. "Onları LaurenNet'te hissedebiliyorum."

"Ağınız üzerinden onlarla iletişime geçme şansınız var mı?" Judd ya da Sienna'nın dikkatinin dağılmasını istemiyordu ama sürünün bir kurtarma operasyonu düzenleyebilmesi için bir şeylerin ters gidip gitmediğini bilmesi gerekiyordu.

Walker başını salladı. "LaurenNet'in büyüklüğü nedeniyle sınırlamaları var. Yetişkinlerden birinin uzak bir yerde olmasını telafi edebilir ama ikisi gidince ağ geriliyor. Dayanacaktır ama odak kaybı riskini göze alamam."

Hawke bir ihlalin feci sonuçlar doğuracağını biliyordu. "Toby ve Marlee'ye iyi bak." Önceliği bu olmalıydı. Ne Sienna ne de Judd başka türlü olmasını isterdi.

"Bir şey duyar duymaz size haber vereceğim. Ya Hawke?" Soluk yeşil gözleri onunkileri tutuyordu. "Onlar döndükten sonra konuşmamız gerek."

Şimdi, inin iletişim merkezinde, Brenna onun sözlerine karşılık olarak başını salladı. "İkisine de izi sürülemez hücreler verdim ama yine de aramayı şansa bırakmamaya karar vermiş olabilirler."

Hawke elini sandalyesinin arkılığına sıkıştırdı. "Onları uçakta takip edebilir misin?" İkisinin birkaç saat içinde eve dönmek üzere uçağa binmeleri gerekiyordu.

"Hayır." Brenna kaküllerini gözlerinden uzaklaştırdı. "Havaalanı bilgisayarlarına ince bir virüs bulaştırdık. Onları sistemden sildi, bu yüzden görsel görüntüleme dosyalarını hacklemek işe yaramayacak." Sakin bir nefes alarak elini onun elinin üzerine koymak için geri uzandı. "İyi olacaklar."

Kadının sesindeki özgüvenle irkilen adam, elini kaldıran kadının yüzüne baktı. "O kadar emin misin?"

"Endişeliyim. Elbette endişeliyim," diye itiraf etti, gözlerindeki karanlık sözlerinin sessiz bir yankısıydı. "Ama Judd çiftleşme bağı aracılığıyla bana 'güvendeyim' titreşimleri gönderiyor."

Hawke'in kurdu kaşlarını çattı çünkü Sienna'yı bu şekilde takip edemezdi.

"Ayrıca," diye devam etti Brenna, "eşim tam bir baş belasıdır. Cidden, kızınız daha iyi ellerde olamazdı."

Zihninin içinde volta atan kurda rağmen, dudaklarının köşelerinden yukarı doğru çekildiğini hissetti. "Sienna'nın stajyer bir baş belası olduğunu bilmeni isterim." Yapılacak tek şeyin beklemek olduğunu kabul ederek, böyle bir hareketsizlik canını sıkarsa da, "Kedilerle başka bir konu hakkında konuşmaya gidiyorum, bir şey duyar duymaz beni ara. Anlaşıldı mı?"

"Kesinlikle." Ayağa kalkarak, "Bir kucaklaşma iyi olurdu," dedi.

Tek kelime etmeden onu kollarına aldı. O bir paketti. Ona sarılmak da içindeki bir şeyi rahatlatmıştı. Ama Sienna kendi bölgesine güvenle dönene kadar kurdun zihninin içinde yarı deli bir şekilde dolaşmaya devam edeceğini biliyordu. "Daha iyi misin?"

"Evet."

Yanağını okşayarak yanından ayrıldı. Riley'yi teğmenin Mercy ile paylaştığı kulübeden alarak ikisini de DarkRiver şifacısının evi olan buluşma noktasına götürdü.

"Bu büyük bir güven göstergesi, değil mi?" Riley, iki katlı zarif evin önünde durduklarında şöyle dedi. "Şifacılarına bu kadar yakın olmamıza izin vermeleri. Uzun bir yol kat ettik."

Hawke kabul etmek zorunda kaldı. "Dürüst olmak gerekirse? Varlıklarını ilk hissettirmeye başladıklarında kedilerle herhangi bir ittifak kurmayı hiç beklemiyordum." Tek istediği, parçalanmış sürüsünü yeniden inşa ederken yolundan çekilmeleri idi.

"Hayır."

İkisi de araçtan çıkmak için bir hamle yapmadı.

"Hawke," dedi Riley gergin sessizliğin içinde, "bunu ben halledebilirim. Burada olmak istemezsin."

"Bir şeyler yapmam gerekiyor. Bu da olabilir." Kapıyı çarparak dışarı çıktı.

Aracın önünde karşılaştıklarında Riley ona baktı. "Sana bir tavsiye. Güçlü kadınlar kendilerine hırlandırmalarını pek hoş karşılamazlar."

"Zor." Akıllı cebindeki telefonda, toplantıya doğru ilerlerken, tek yaptığı ona hırlamak olursa şanslı olacağını düşündü.

Bir mesaj , sadece "Hala iletişim yok" yazıyordu.

Bölüm 30

ADEN, Amalfi Sahili boyunca uzanan kumsalda yanında duran Ok'a **baktı**. Abbot bir telekinetikti, Gradyan'da 9.1, inanılmaz derecede güçlü, inanılmaz derecede yetenekli ve inanılmaz derecede lanetliydi. Yirmi altı yaşındaki bu gencin Saflık fikrine ilgi duyduğunu keşfetmek hiç de şaşırtıcı olmamıştı.

"Beni durdurmaya mı geldin Aden?" diye sordu diğer Ok. "Saf Psy'a katılmamamı mı isteyeceksin?"

Aden başını salladı. "Ben Ming değilim, seni kendi politik gündemimi takip etmeye zorlamak istemiyorum. Ama bilmelisin ki hem bir Ok hem de Saf Psy üyesi olamazsın."

"Yani beni sürgün edeceksin."

"Hayır, Abbot. Biz öyle değiliz." Su, dünyanın bu tarafına düşen gecenin karanlığında ıslık ıslık parlıyordu ve Abbot biraz araştırma yapıp bu etkiye hangi deniz organizmasının neden olduğunu öğrenmeyi aklına koydu. "Ama ekip koşulsuz güven üzerine çalışıyor." Arkasındaki Ok'un bu pozisyonu onu bıçaklamak için asla kullanmayacağını bilerek. "Saf Psy'a bağlılığınızı bildirdiğinizde, onların hedeflerini takip etmelisiniz."

Abbot cevap vermekte gecikmedi, mürekkep siyahı saçları Salerno Körfezi'nden gelen tuzlu rüzgârla geriye savruluyordu. "Sen bir Tk değilsin."

"Hayır."

"Vasic ne diyor?"

Aden'in aklına duvarlardan kan ve mezarlardan ceset çıkarabilen Tk-V geldi. "Ona sormalısın."

"Oyun yok, Aden. Onun aklından geçenleri biliyorsun, o seninle konuşuyor."

Aden, deniz onu tekrar içine çekmeden önce parlayan köpüğe baktı. "Vasic dümendeki Konsey Üyesinin ya da makinenin adının Konsey ya da Saflık olmasının bir önemi olmadığına inanıyor; sonuçta biz onlar için kan akıtacak sıcak bedenlerden başka bir şey değiliz." Sessizliği korumak için pek çok Ok ölmüştü. Onların tek ödülü daha fazla ölüm olmuştu.

"Yine de Kaleb Krychek'e bağlılığımızı bildiriyoruz."

"Sebepleri var."

Abbot, kayalıkları kucaklayan evlerin bazılarının pencerelerinde kalan altın ışığa doğru baktı ve Aden, Ege'nin en derin kısmı kadar mavi olan bu gözlerde kasvetli bir özlem gördü. Sessizliğin ihlali, ama bir Ok asla kendisinden birine ihanet etmez.

"Bizlerin Ok olmasının bir sebebi var," dedi diğer adam sonunda. "Sessizlik olmadan hayatta kalamayız."

"Belki de." Aden yine Vasic'i, Tk-V'nin akıl sağlığını korumak için ödediği bedeli . "Ama belki de hayatta kalmanın bedeli çok yüksek olmuştur."

Bölüm 31

DarkRiver topraklarındaki buluşmadan **ON SAAT SONRA** Hawke aynı anda Sienna'yı göğsüne çekme ve Judd'ı boğma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı. İkisi de San Francisco'ya indiklerinde nihayet telefonla check-in yaptıktan sonra çalışma odasına girdiler - programın altı saat gerisinde. İkisini de yapmadı.

"Ne halt etmeye," dedi ofis kapısı kapanır kapanmaz, "Walker'ı telepatik bir raporla etiketlemedin?"

"Bir vardı," dedi Judd ve Hawke'ın kanını dondurdu. "Sienna'yı zor bir durumdan kurtarmak için hızlı bir ışınlanma yapmam gerekiyordu. İkimizin de köye girip çıkması ve operasyonu tamamlamak için gerekli olan ışınlanmayla birlikte, bu beni alev almaya yaklaştırdı."

Gözleri Sienna'da olan Hawke, "Açıkla," dedi.

Omurgasını yukarı çekti. "Judd'ın gücü tükendiği için psişik enerjimi korumaya karar verdik. Uzun mesafeli bir telepatik rapor sadece küçük bir miktar güç kullanacaktı, ancak bu bir çatışmada önemli olabilirdi."

Satır aralarını okurken göğsünde buz gibi bir kütle hisseden Hawke, Judd'a devam etmesi için başıyla işaret etti.

"Planlanan uçuşumuzu kaçırdık çünkü bayılma ihtimali olmayacak kadar iyileşmek için zamana ihtiyacım vardı." Hawke sözünü kesmeyince Judd devam etti. "Suçlamalar yapıldı.

Brenna bunlardan herhangi birini ya da hepsini buradan aktive edebilir."

Hawke, "İki uzaktan kumanda da yapsın, ben birini taşıyım, sen de yedeğini al," diye emretti. "İni terk etmek zorunda kalmamız ihtimaline karşı hazırlıklı olmalıyız."

Judd'ın kaşları kalktı. "Hiç böyle bir şey oldu mu?"

Hawke başıyla onayladı. "Bir kez. Konum sızdırılmıştı." Hawke'ın babası bir teğmen olarak, açığa çıktığında çok şey biliyordu.

SnowDancer'ın inini geri almayı başarmasının tek nedeni, kan ve ölümden sonra geriye kalan erkek ve kadınların dışarı çıkıp psişik tecavüzlerin arkasındaki küçük grubu sessizce infaz etmesiydi. Hiç kimse ölümleri SnowDancer'a bağlamamıştı, bu sürünün bir seçimi idi. Psy misillemesini göze alamayacak kadar zayıflardı. Ama artık zayıf değillerdi, artık kırılmamışlardı. "Brenna'ya uzaktan kumandaların öncelikli olduğunu söyle."

Judd başıyla onayladı. "Ayrıca tasmalarımıza takılı kameralarla kampın ayrıntılı görüntülerini de yakaladık."

"Mariska görüntüleri temizleyip özetleyebilir." Yirmi seksen yaşındaki kıdemli teknisyen o kadar utangaçtı ki çekingen görünüyordu ama neşter gibi bir zekâsı vardı.

"Bunu ona bırakacağım. Başka sorunuz yoksa üstümüzü değiştirip dinlenmeye çalışalım."

"Brenna'nın girişte seni öpüşüne bakılırsa, fazla dinleneceğini sanmıyorum," dedi Hawke ve Sienna'nın dudaklarının hafifçe yukarı doğru çekildiğini gördü.

Judd ise hiçbir fiziksel tepki göstermedi. "İyi geceler Hawke." Çok havalı, çok Psy, çok Judd. "Sienna, sen de yatmalısın."

Sienna Hawke' onu durdurmasını bekleyerek başını kaldırdı ama Hawke çoktan masasındaki başka bir şeye bakmak için arkasını dönmüştü. Sönmüş bir halde Judd'la birlikte çıktı.

"Sienna," dedi, iki koridor sonra ayrılacakları sırada onu durdurarak, "çok iyi iş çıkardın."

Muhafızın bir telefonla dikkatinin dağılmasından önceki o anı hatırlayınca omuzları gerildi. Judd'a telepatik çağrısına cevap vermesi ve onu dışarı çıkarması için zaman vermişti. "İkimizi de yakalatabilirdim."

"Sahada bazı şeyler olur; iyi bir operasyoncunun işareti, meydan okumaya nasıl karşılık verdiğidir. Sakin ve sessiz kaldınız, koşullar göz önüne alındığında doğru hareket tarzı buydu."

Bunu duymak iyi hissettirdi.

"Teşekkürler." "Kaburgan nasıl?"

"İyi." Judd bundan Hawke'a bahsetmemişti ama kemiği örmek için yaptığı iş, onun bu kadar bitkin düşmesinin gerçek sebebiydi. O da

düşündüğünden daha kötü yaralanmıştı. "Morarmış bile hissetmiyorum." "Güzel." Eğilerek dudaklarını kızın şakağına bastırdı. "Git

Duş. En fazla on dakika içinde bir ziyaretçiniz olacağından eminim." Ses tonu o kadar düzgündü ki, kelimelerin nüfuz etmesi bir an aldı.

"Odanıza girme cüretini gösterdiği için içeri girip bacaklarını kırmamaya çalışacağım," ekledi.

Adam uzaklaştıktan sonra şaşkınlıkla bakakaldı.

En fazla on dakika.

Zihnindeki yankıyla harekete geçerek odasına koştu ve sürü arkadaşlarının onu durdurma girişimlerinden kaçtı. Kapıyı arkasından kapatır kapatmaz soyundu ve duşa atladı.

Havluyu ıslak vücuduna sürerken kapı sertçe çalındı.

Kesinlikle on dakika değil.

Daha çok dört buçuk gibi.

"Bir saniye!" Yerlere saçılmış kirli giysilerini kaptığı gibi banyoya fırlattı, sonra da iç çamaşırlarını giymek için acele etti.

Kapı tekrar çaldı, daha sabırsızdı.

"Geliyorum!"

Kot pantolonu ayak bileklerine takılmıştı. Küfrederek onları giymeyi başardı ve orman yeşili bir tişört giymeye çabaladı, nemli saçlarını arkadan çekerken nefes nefese üçüncü vuruşun ortasında kapıyı açtı. "Ne-"

Kapı kapanmıştı ve ne olduğunu anlayamadan kapının sert kütlesine doğru bastırılmıştı. "Hawke, ben-"

Elleri yüzünü kavradı, kurt onun gözlerinden dışarı bakıyordu. Sözcükleri, kalp atışları hızlandı ve hâlâ o eksiksiz ve tereddütsüz odaklanmayla onu izlemeye devam etti. Başparmağı kızın elmacık kemiğinin üzerinde gezindiğinde kız sıçradı.

"Ben," dedi sessiz, sakın bir tonda, "seni bir daha sıcak bir bölgeye göndermeyeceğim."

Çok kolaydı, adamın ezici gücünün onu ele izin vermek çok kolay olacaktı. "Yapmalısın." Sesi boğuk çıkmıştı. "Ben savaş için doğmuşum."

Bir eli aşıya, çenesinin üzerinden boğazını yakalamaya doğru indi. "Hayır." Tek bir kelime, tenine değen ılık bir hava akımıyla söylendi, vücudu onunkiyile aynı hizadaydı.

"Ben neysem oyum." Adam ona karşı bu kadar sıcak ve gzelken, erkekliği canlı bir okşayışken konuşmaya devam etmek zordu. "K bir kutunun içindeki ateş ölür-"

Hawke'ın ağız sözcüklerini çaldı, onun tadı duyularını patlattı. Bu pck diğerlerine hiç benzemiyordu. Boğazındaki elini çenesini kavrayacak şekilde hareket ettirdi, başını tam istediği gibi eğdi, boştaki elini başının yanındaki kapiya bastırdı, bacaklarını birbirinden ayırdı ... ve sonra onu aldı.

Sıcak, ıslak ve ağız açık, yiyip bitiren türden bir öpücüktü, onu *kendisinin* olarak gördüğünü açıkça ortaya koyan türden bir pck.

Sienna rperdi. O kadar büyük, o kadar muhteşem ve o kadar *yakındı* ki elleri nereye ineceğini bilemedi. Siyah gömleğinin arkasını kavrayarak kendini daha uzun göstermeye, ağızını daha fazla açmaya, onunkini daha fazla tatmaya çalıştı.

Kadın vücudunu hareket ettirdike adamın göğsünden bir hırıltı yükseldi ve bir şekilde adamın kalçasına bindiğini fark etti. Başka bir zaman olsa bu onu utandırabilir ya da şok edebilirdi ama bu gece

Daha fazla, diye düşündü, *bana her şeyi ver*. Onun tamamına asla sahip olamayabilirdi ama buna sahip çıkacaktı. Kayıp eşi onun bu vahşi, a parçasına hiç dokunmamış, onu kapiya sıkıştıran güçlü bedeni hiç okşamamış, o talepkr ağızın karanlık sıcaklığını hiç tatmamıştı. Aralarındaki bu ateş sadece ve sadece onun içindi.

"Neden sütyen giymiyorsun?"

Dudaklarına yöneltilen sert soru karşısında şoke olmuş bir halde nefesini içine çekti. "Bana zaman vermedin."

Kurt gibi bir gülümseme. Çenesini, boynunu öptü. Bir ısırık için kendini hazırladı ama ısırık gelmedi. Bunun yerine elini sırtının alt kısmına doğru kaydırdı ve onu kalçasına daha sıkı bastırdı. Kadın boğazından kaçan iniltiye engel olamadı.

Evet, seks hakkında bilgisi vardı - sağlık çalışmalarındaki klinik dersleri bir yana, acemilerin ortak odasındaki kadın dergileri *son derece* ğretici olmuştu. Ama hiçbir araştırma

onu buna hazırlayamazdı. Ona bu kadar çok, çok yakın olmanın, onun kaslı gücünün en mahrem yerine sürünmesinin ne demek olduğunu hiç anlamamıştı.

"Ne kadar büyük gözler." İşte o zaman dişlerini hissetti.

Alt dudağında. Misilleme yapması için onu cesaretlendiren yavaş, seksi bir ısırık.

Tutuşunu adamın boynuna doğru kaydırarak parmaklarını adamın kalın ipek saçlarında kenetledi ve ağzını almak için yukarı doğru kalktı. O Psy'dı, zihni onun en büyük varlığıydı; farkına varmadan onun nelerden hoşlandığını not etmiş, verileri kullanmış ve ağzına dolan hırıltının meme uçlarının sert tepelerinde titreşmesinden memnuniyet .

Geriye doğru sarsılarak tişörtünün yumuşak pamuğuna baktı. Ve ten tene olsalar nasıl hissedeceklerini merak etti.

Ama Hawke öpücüğe doymamıştı. Saçlarından tutarak onu geri çekti ve ağzını geri aldı. Karanlık bir yoğunluk, yakıcı bir damga. Boşta kalan eli aşağıya doğru inerek kadının kalçasını kavradı ve onu üzerinde hareket etmeye teşvik etti. "İşte bu, güzelim." Kızın bedeni bilinçli kontrolü olmaksızın adamın bedenine sürünmeye başlarken, dudaklarından sert kelimeler dökülüyor, karnında sıkı bir ihtiyaç belirliyordu.

Daha fazla öpücük, kalçası boyunca okşamalar. "Ağzını aç." İtaat etti çünkü adamın çekilmesini, neredeyse tadını alabilecekken onu yoksun bırakmasını istemiyordu-

Kot pantolonunun dikişi klitorisine baskı yaptı ve her şey kırıldı. Uyumsuzluğun ikinci seviyesinin ıstırap verici acısı bile etkiyi köreltmeye yetmedi.

HAWKE göz ucuyla tehlikeli kırmızı ve ölümcül sarının titreşimlerini gördü, vücudunu yapıştırdı. "Bebeğim, yaralandın mı?"

"Ne-ne?" Şaşkın bir soru. "Yaralandın mı?"

"Ateş sana dokundu mu?" Uzanarak kızın yüzündeki saçları okşadı.

Kocaman obsidyen gözler ona baktı, kardinali simgeleyen yıldızlardan yoksundu. "Sadece içeride."

"Ne?"

"Ateş sadece içime dokundu."

Kadının neden bahsettiğini anlayınca sırtıttı, sonra da kendi vücudunun zihinsel envanterini çıkardı. Yanık yok. "İlginç," diye mırıldandı.

Adamın sesindeki bir şey -muhtemelen kendini beğenmiş kibir- kızın gözlerini kırptırarak kendine gelmeye çalışmasına neden oldu. Henüz tutarlı düşünmesini istemiyordu. Şu anda tamamen gevşemiş ve doymuştu ve onu kucaklamaktan, dilediği gibi okşamaktan başka bir şey istemiyordu. Kız onu durduramadan yer değiştirerek yatağına oturdu ve kız ona sarıldı. "Çabuk tetikleniyorsun Sienna," diye takıldı, Sienna'nın yeniden onun kollarında, onun koruması altında olmasının basit bir nedeni vardı.

Ciddi bir bakış. "Bu kötü bir şey mi?"

Elinde değildi. Onu öptü, onun canlı yaşamına kendini kaptırdı. Saf Psy kampında ölmemişti, kanlı ve kırık bir şekilde geri dönmemişti. "Hayır," diye cevap verdi. "Seni boşaltmak hoşuma gidiyor. Bunu sık sık ve iyi bir şekilde yapmayı planlıyorum."

Yüzü kıpkırmızı bir renk dalgasıyla kaplandı ve göğsüne bastırdı. Çok genç, diye düşündü, vicdanının pençesini hissederek. Ama ikiye bölünmüş değildi. Onu bir düşman kampına göndermiş, ölümle sonuçlanabilecek bir durumun içine sokmuştu. Sürü için ölecek yaştıysa, sevgili olarak kimi istediğini seçecek yaştıydı. "Anlat bana," dedi parmaklarını kızın nemli saçlarında gezdirerek, "operasyondan bahset."

Judd'ın bunu zaten yapmış olduğunu belirtmek yerine, ona adım adım bilgi verdi. "Bir sonraki gerçeği sana söylememem gerektiğini biliyorum çünkü bu beni daha az pazarlıkçı bir konuma sokar," dedi, "ama korkuyordum."

Onun kalçasını sıktı. "Sen olmasaydın daha çok endişelenirdim-korku bizi hayatta tutar, tetikte olmamızı sağlar." Şimdi onun karanlıkta korkmuş ve yalnız olduğu fikrine vahşi bir öfke duymak yerine sadece kendini dinleseydi.

Sienna doğrulup bir elini onun göğsüne dayadı. "Bu doğru değil. Oklar korku hissetmez ve bu da onları güçlü kılar."

"Evet," diye kabul etti. "Ama bir Arrow'un avın sonunda onu bekleyen bir öpücüğü olmaz, kabus gördüğünde yanında sıcak bir beden olmaz."

Sabit bir bakış; artık kızarmış bir kızın değil, onu birden fazla kez karşısına almış bir kadının bakışı. "Hawke?"

"Evet?"

"Bu ne anlama geliyor?"

Yakut kırmızısından bir teli parmağının etrafında kıvırdı. "Bu, benimle başa çıkmayı öğrenmen gerektiği anlamına geliyor." Geri dönüş yoktu. Bundan değil.

Kaşları çatıldı. "Belki de bunun yerine benimle uğraşmayı öğrenmelisin."

Kurdu vahşi bir sırıtışla dişlerini gösterdi. "Bebeğim, seninle tanıştığım günden beri bu numarada ustalaşmaya çalışıyorum."

"Yalancı," dedi. "Kurdun beni kontrol edebileceğini sanıyor." Daha rahat hissetmek için vücudunun alt kısmını kaydırıldı.

Nefesini tıslayarak çıkardı. "Sakin ol."

"Tahrik olmuşsun." Ne kadar soğuk bir ifadeydi ama bacaklarının arasındaki nemli sıcaklığın topraksı kokusunu alabiliyor, kalp atışlarının yükselen nabzını duyabiliyordu.

Öne doğru eğilerek kadının boğazına sokuldu, tuzunu ve baharatını yaladı. "Bununla başa çıkabilirim." Kurdu onun tadına bakmıştı, daha fazlası için açlık çekiyordu ama onu en derin seviyede sahiplenmek için hem erkeğin hem de kurdun dikkatli hareket etmesi gerektiğini anlamıştı. Her iki tarafı da ona baktığında gözlerinde korku görmek istemiyordu, özellikle de yatakta.

O yavaş, kurt gibi yalamaların etkisiyle **ürperen** Sienna, elini Hawke'ın saçlarında sıktı. "Saçların çok güzel. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Dudaklarının, onu ısırmadan önce boynunun hassas derisine doğru kıvrıldığını hissetti. Sarsılarak diğer kolunu ona daha sıkı doladı, yanağı adamın aşındırıcı kirli sakalına bastırdı. Sonra uzun zamandır yapmak istediği şeyi yaptı. Onu okşadı, rahatlayana kadar parmaklarını gümüş-altının ağır tellerinde gezdirdi.

. . ve pozisyonlarını değiştirdiler, böylece kendini sırtüstü yatmış, adam da onun üzerine uzanmış, ağırlığını kollarına vermiş bir halde buldu.

Bir an için okşamaları durdu, yatağındaki kurdun saf, vahşî erkekliği karşısında şaşkına dönmüştü. Adam boğazından alçak sesle hırladı... ve kadının derisi vücudunun üzerinde gerildi. Nefesini içine çekerek onu tekrar okşamaya başladı, kurdunu yüzeye çok yakın taşıyan bu muhteşem, güçlü adamı. Adamın ellerinden biri kalçasına yerleşti, ağır, sıcak ve sahipleniciydi.

" bir şeydi?" diye sormaya cesaret etti. "Ergenlik çağında insan postuna bürünmüşken kurdun seni yönetmesi?"

Kadının bacaklarını aralayarak ona daha sıkı sarıldı. "işte." Kurtlara özgü bir cevap. "Kurt siyah ya da beyaz görür, grinin tonları yoktur. O zamanlar ihtiyaç duyulan şey buydu.

"Ve," diye devam etti, konuşma isteğiyle onu şaşırtarak, "Ben hep oradaydım. Kurt, çocuğun gücünü bir süreliğine ödünç almasına izin vermekten başka bir şey yapmadı."

Sienna Psy'yi, SnowDancer'a ne yaptıklarını sormak için dudaklarını araladı ama kelimeler ağzından kaçamadan dudaklarını kapattı. O karanlığın burada, bu odada, bu yatakta yeri yoktu.

Bunun yerine onu okşamaya devam etti, birkaç dakika sonrasına kadar kendi vücudunun onun altında gevşediğini fark etmedi, bir bacağını dizinden kaldırarak onun yanına bastırdı.

Akıllı kurt.

Boynunun hassas yamacını tekrar öpmeye başladı, yavaş, ıslak ve biraz da sert.

Seksi kurt.

Bölüm 32

HAWKE'UN KURDU Sienna'nın tadıyla, kokusuyla sarhoş olmuştu ama durdu, dikkatini verene kadar insanın yarısını pençeledi. Başını onun boynundan kaldırarak salladı ve mantıklı bir düşünce pırıltısı bulmaya çalıştı.

"Hawke?" Sienna'nın elleri ensesinden saçlarına doğru okşadı, o kadar hassas bir noktaydı ki kedi olsaydı mırıldanırdı. "Neden durdun?"

Kendi kafa karışıklığının cevabıydı bu, kurdun tereddütlerini kelimelere döküyordu. "Çünkü," diye mırıldandı, boğazının çukuruna ağzını açarak bir öpücük kondurdu, "hem fiziksel hem de psişik düzeyde yorgunsun." Ona duyduğu ihtiyaç vahşi bir şeydi ama ilk kez çılgınca bir çiftleşmeden daha iyisini hak ediyordu.

Kaşlarını çatarak adamın saçlarını çekiştirdi. "Benim için bu kararı vermene ihtiyacım yok."

Alt bedenini ona yasladı, kız boğazının arkasından sıcak bir ses çıkardığında memnuniyetle hırladı. "Bu kararı kendim için vermeliyim." Pişmanlık yok, birlikte geçirdikleri ilk zamandan sonra onun tutkuyla kızarmış yüzünde görmek istediği şey buydu.

Parmakları hareketsiz kalarak onun gözlerini aradı. "." Sanki onun düşüncelerini okumuş gibi ciddi bir fısıltıydı. "Gitmeden önce beni öp."

"Bebeğim" -yemyeşil alt dudağından bir ısırik- "Bundan çok daha fazlasını yapmak için planlarım var." Onu almayacaktı, bu gece değil, ama kendini uzun, derin bir tatla şımartmadan çekip gidecek kadar asil de değildi.

Tırnakları adamın ensesine battı. "Ne kadar uzağa?"

Çok ciddiydi. Bu onun kurdunu şakacı yaptı. "İkinci aşamaya geçmeye niyetliyim."

Kadının göğsü hırıltılı bir nefesle yükseldiğinde, onun cinsel göndermeyi anladığını çok iyi biliyordu. "Bir erkek için ikinci aşama nedir?"

Gözlerini kırıştırarak başını kaldırdı, bu soruyu düşünmek için hiç nedeni olmamıştı. "Sanırım aynı."

"O zaman gömleğini çıkar." İlk düğmeyi çözdü, ikinciye geçti.

Aklına yüzlerce görüntü geldi, hepsi de çıplak göğsüne sürtünen göğüslerinin tatlı sıcaklığını içeriyordu. Dişlerini sıkarak kızın ellerinden birini yakaladı ve başının üzerinde sabitledi. "Dokunmak yok."

"Hawke-"

Dudaklarındaki şikâyeti öperek elini tişörtünün altından geçirdi ve parmaklarını karnının gergin ipeği üzerinde gezdirdi. Elini yukarı kaldırıp kaburgalarının üzerine yerleştirdiğinde kadının teni titriyor, kalp atışları derisinin altında tırtıklanıyordu. "Evet?" diye fısıldadı, kulağının altındaki hassas noktaya bir öpücük kondurdu. "Çok iyi hissedeceksin." Her ikisi için de.

Bilekleri adamın kavrayışıyla büküldü ama geri çekilmeye çalışmadı. "Evet." Husky rızası.

Başını onun teninin sarhoşluğundan kaldırarak, elini başparmağını göğsünün alt tarafında gezdirecek kadar yukarı kaldırırken bakışlarını onun üzerinde tuttu. Kadın yataktan kalktı ve yumuşak etini adamın dokunuşuna doğru itti. Titreyerek onu kavradı, sıktı, parmak uçları arasında meme ucunu yuvarladı ve onun huzursuz hareketlerine, erotik çığlıklarına eşlik etti. Ağzı tişörtünü yukarı itmek, sert küçük memenin tadına bakmak için sulandı.

Uzanıp kot pantolonunun fermuarını açmamak ve parmaklarını üzerine koymamak için tüm iradesini kullanması gerekiyordu. *Sabır. Sabır.* Elini ihmal edilmiş göğsüne götürürken, onu delici bir ihtiyaçla okşarken aklının bir köşesinde bu kelimeyi sayıklıyordu.

. . ve dilinde çok topraksı ve zengin bir tat alabildiği kadınısı uyarılmaya karşı sikini salladığını fark etti.

Kahretsin.

Sienna, adam sarsılarak yataktan kalkarken şaşkınlıkla yukarı baktı. Göğüs uçları tişörtünün yumuşak pamuğuna değerek onunla alay ediyordu. "Öylece-"

"Seni ateşli ve sinirli mi bırakayım?" Ellerini onun iki yanına koyarak eğildi ve dişlerini kışkırtıcı bir dişin üzerine kapattı.

diliyle bezi ıslattı. Çılgılığı keskindi, uyarılmışlığı onun duyularına bir kırbaç gibi iniyordu. "Başını kaldırarak, "Sikim ikiye ayrılmak üzereyken pekâlâ yapabilirim," dedi.

alıp verirken göğsü inip kalktı ve başını salladı. "Benim hatam değil."

"Hepsi senin suçun." Başka bir öpücüğe cesaret edemeyerek çenesini kavradı ve başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Kahretsin, ama seninle öpüşmeyi seviyorum Sienna. Yarın yine yapalım."

Kadınsı bir hırlama sesiyle oradan ayrıldı. Dudakları vahşi bir gülümsemeye dönüştü.

Lucas bir saniyeliğine dışarı çıktığında **SASCHA** oturma odasındaki geniş, rahat sandalyede, kucağında Nadiya'yla oturuyordu. Elinde bir zarfla geri döndü. "Kit bunun bugün erken saatlerde kuryeyle ofise teslim edildiğini söyledi. İkimize de gönderilmiş."

Gözlerinin önünde güçlü, harika bir adama dönüşen genç kızın düşüncesiyle gülümseyerek, "Gitti mi?" diye sordu.

Başını salladı. "Çevre vardiyası vardı ama sabah eve gitmeden önce uğrayacak. İkimizi de görmek için değil elbette."

Gülerek Lucas'ın mektubu yırtıp açmasını ve taramasını izledi. Kendi sırtışı da soldu. "Buna göre," dedi, "isimsiz bir hayırsever Naya'nın eğitimi için onun adına beş milyon dolarlık bir vakıf fonu açmış, bakiyesi yirmi beş yaşına geldiğinde ödenecek."

Küçük kedileri esnerken Sascha, Naya'nın parmağını tutmasına izin verdi ve biraz daha uyumak için geri yerleşti. "Anne."

Mektubu üzerine koyan Lucas, "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

Onu çok seviyordu ama böyle anlarda ne kadar şanslı olduğunu fark ediyordu. Pek çok erkek güven fonunu elinin tersiyle iter, nedenini asla sormazdı. "Annemi kadar iyi tanımadığımı fark ettim." Çocukluğuna dair algısını değiştirmiş, her şeye farklı bir bakmaya zorlamıştı. "Onunla konuşmama izin ver."

"Naya'yı bırakmamı ister misin?"

"Sadece gidip onunla kucaklaşmak istiyorsun."

Uykulu yeni doğmuş bebeği Sascha'dan alırken suçlamayı reddetmedi, dudakları gülümsemelerin en şefkatlisiyle kıvrıldı. Babalık ona panter gibi yakışıyordu; yine de Sascha'nın aşırı korumacı eğilimlerine dikkat etmesi gerektiğini, yoksa zavallı Naya'nın tek bir randevuya bile çıkamayacağını biliyordu. İçinden sessiz bir kahkaha yükseldi. Geleceği, bir aile olarak birlikte yaşayacakları her şeyi düşünmek onu mutlu ediyordu.

Eşini yatak odasına kadar takip ederek, onun yatağa yerleşmesini ve Naya'nın göğsünde ten tene olmasını izledi. Elleri Naya'nın minik bedenini kaplamış, onu o şekil değiştiren tarzıyla okşuyor, onunla en temel düzeyde bağ kuruyordu. Sonra mırıldandı ve Naya küçük, mutlu bir ses çıkardı, dokunmayı çok seven bir kediymi.

Sascha ikisini bu kadar mutlu ve tembel görünce güldü. "Üç kişi için yeterince yer var mı?"

Lucas kolunu uzattı, gözleri panter yeşiliydi. "Her zaman ve sonsuza dek." Bu adam bazen kalbini durduruyordu. "Beni ağlatma. Hâlâ hormonlarım var." Gülümsediğinde ona sarılıp yatağın başucundaki cep telefonuna uzandı. Kısa mesajı göndermek sadece birkaç saniye sürdü. Nikita bir an sonra Tp'yi kullanarak cevap verdi, Sascha'nın çok daha zayıf telepatik sesini duyabilecek kadar uzanmıştı.

Sascha.

Anne, bize güven fonunu bildiren mektubu aldık. Bunun benimle ne ilgisi var?

Sascha, annesinin yalan söylediğini düşündü. Konuyu zorlamak yerine, "*Doğum yaptığımı biliyor ?*" dedi.

Çocuğunuz bir Rus ismi taşıyor. Geçmişinle tüm bağlarınızı koparmanı beklerdim.

Sascha bunu düşünmüştü ama geçmişi taşıyordu. Sadece Sascha'nın ona duyduğu sevginin şiddetiyle bile olsa, bunun yankısı çocuğunda yankılanacaktı. *Lucas ve ben Nadiya'nın mirasının her iki parçasını da bilmesinin önemli olduğuna karar .* Slav lakapları Sascha'nın büyükbabasına kadar uzanırken, Naya'nın göbek adı Lucas'ın şifacı annesinin adıydı. *Sana onun bir resmini e-posta ile göndermemi ister misin?*

Ailevi bağlarımızı kopardık, Sascha. O kadar soğuk bir ki, acımasızlığın da ötesindeydi. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Bir zamanlar, bu sözler onun kanamasına neden olurdu. Şimdi, Sascha yalanın altında yatan gerçeği . *Tabii ki hayır.* Çünkü Nikita Nadiya'yı torunu olarak kabul ederse, bebek hedef haline gelecekti.

Anne, güven fonu-

Bu benim ilgilenmediğim özel bir mesele.

Sascha'nın yanağından tek bir damla yaş süzüldü. .

Telepatik bağlantı sessizlik içinde sona erdi.

"Sascha." Lucas'ın kolu kızın göğsüne onu yanında tuttu, içindeki gerilim çiftleşme bağı aracılığıyla kendini belli ediyordu. "Ne dedi o?"

" bir şey yok." Dönüp Naya'nın kırılğan bedeninin masum uykusunda yükselip alçalmasını izlerken yüzünü onun göğsüne yasladı. "Ben artık bir anneyim Lucas. Hayatının geri kalanında benden nefret edeceği anlamına gelse bile Naya'yı güvende tutmak için *her şeyi* yaparım." Yutkunarak bir parmağını bebeklerinin tombul yanağına dokundurdu. "Acaba Nikita'nın yaptığı da tam olarak bu değil miydi?"

Ertesi gün öğleden sonra Sienna'nın vücudunu **hâlâ** kendi vücudunda hissedebilen ve neden iyi tarafına teslim olup durduğunu merak eden Hawke güverteyi temizlemeyi bitirdi. O ve Kenji bu sabah BlackSea Koalisyonu'yla ilginç bir konuşma yapmışlardı ve teğmen ayrıntıları takip ediyordu.

Los Angeles'ta Jem de Aquarius'la aynı şeyi yapıyordu. Gönderdiği bir e-postaya cevap yazdıktan sonra zihnindeki listedeki diğer işleri kontrol etti. Acemi ekipler depo bölgesini araştırıyor, Brenna uzaktan kumandaları inşa ediyor, Mariska ve Judd ise video görüntülerini inceliyordu. Riley'nin elinde askerlerin rotasyonu, Indigo ve Riaz'ın elinde ise yeni revize edilmiş eğitim programı vardı.

Lara'yı bulduktan sonra saldırıda yaralanan herkes hakkında aldı. Simran neredeyse iyileşmiş ve Riordan gibi evinde dinleniyordu. Elias ise revirde kalmaya devam ediyordu. "Bugün neredeyse kafasında bir tarayıcı kırıyordum," diye mırıldandı Lara. "Beni içkiye sürükleyenin Eli olacağı hiç gelmezdi."

Hawke sırtıttı. "Yani iyileşme yolunda mı?"

"Evet." Hafif bir gülümseme. "Yeni derisi çok kırılgan olduğu için onu burada tutmak zorundayım ama bir haftadan kısa bir süre içinde hiçbir yara izi olmadan dışarı çıkacak."

"İyi iş çıkarıyorsun Lara." Onu yanağından öptü, sonra Riley'yi görmek için içeri girdi.

"Bugün kimsenin sana ihtiyacı yok," dedi teğmen ve kapıyı işaret .
"Fırsatınız varken değerlendirin."

Hawke da tam olarak bunu yaparak en sevdiği avının peşine düştü. "Toby," dedi, genç çocuğu kucağında futbol topuyla dışarı koşarken yakaladı, okul yarım saat önce dağılmıştı. "Sienna'yı gördün mü?"

Toby başını salladı, henüz Sienna'nınki kadar koyu kızıl olmayan saçları gözlerine kaçmıştı. Hawke kendi gözlerini kısmıştı. "Saçını en son zaman kestirdin?"

Saç tellerini geriye iten Toby bir o yana bu yana kayıyor, yüzü saçlarına tehlikeli derecede yakın bir tonda alev alev yanıyordu. "Um ..."

"Toby." Hawke daha önce hiç bu kadar uslu olan küçük çocuğa karşı bu ses tonunu kullanma ihtiyacı duymamıştı, bu da kurdunu biraz şaşkın bırakmıştı.

"Makastan hoşlanmıyorum," diye ağzından kaçırdı Toby. "Kafamın yanında yani." "Walker'ın bununla bir sorunu yok mu?" Psy erkeği bu tür şeylere izin verecek biri değildi.
şeyler kayar.

"Sienna beni bu durumdan kurtardı."

Hawke bunu anlıyordu. Konu Toby olduğunda Sienna'nın korumacı tavrı çok sertti. Belki de fazla. Hawke kendisinden olanlarla ilgilenmeyi anlıyordu ama bir çocuğun kendi gücünü keşfetmesi ve bununla gurur duyması gerektiğini de anlıyordu. "Hadi ama, bugün saçını kestireceksin," dedi önceliklerini değiştirerek çünkü Sienna'yı görme ihtiyacının yakıcı derinliği ne olursa olsun, sürüsünün bu genç üyesinin ona ihtiyacı vardı. "Göremezsen nasıl bir şey yapabilirsin ki?"

Toby ayaklarını sürüyerek de olsa itaat etti. Hawke kamyonu çalıştırırken futbol topunu arka koltuğa istedi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sascha'yı görmeye." Kurdunun bebekle ilgili merakı daha fazla bekleyemeyeceği kadar güçlüydü ve empatin Toby'nin saçını toplamaktan mutluluk duyacağını biliyordu.

Ancak Toby bu fikir karşısında kaskatı kesildi, sıkıntısının kokusu Hawke'a çarptı. Kamyonu hemen durdurarak çocuğun eğik başını okşamak için uz. "Sorun nedir?"

"Sascha'dan hoşlanıyorum. Hem de çok."

"Biliyorum." Bu yüzden saç kesimi işinin empatinin yardımıyla daha iyi sonuçlanacağını düşünmüştü.

Yumruklanmış eller gergin kalçalarda. "Benim bir bebek olduğumu düşünmesini istemiyorum."

Oh. "Riley ile aynı mı?" Çocuk, kendisine çok daha küçük bir kardeş gibi davranan teğmene tapıyordu.

Toby'nin başını sallaması sert ve hızlıydı.

"Hmm. Bu durumda, bunu yapmak zorundayım." Arabayı kendi bölgelerinde daha derine park etmek için sürdü - ve Toby'nin ona ağzı açık baktığını fark etti - çocuğun inmesini sağladı, sonra ilk yardım çantasında bir makas bulana kadar depoyu karıştırdı. Toby yutkununca kamyonetin kasasını işaret etti ve "Otur" dedi.

Çocuk bagaj kapağına tırmandı, bacakları kenardan sarktı ve kelimeler yüksek hızda yuvarlandı. "Saçımı kestirdiğimde annem beni uyutmak için Tp kullanırdı. Bundan hiç hoşlanmamıştım."

Korkunun çocukluğun zararsız bir kalıntısı olduğunu, gizli bir travmaya dayanmadığını duymaktan mutlu olarak, "İlk yardım çantasındaki sakinleştiricileri kullanmıyoruz, o yüzden unutun gitsin" dedi.

Toby'nin yüzü düştü. "Bunlar gerçekten keskin görünüyor."

Hawke uzanarak bıçakları test etmek için kendi saçından bir parça kopardı. "Evet, işe yarayacaktır."

"Uh-oh." Kocaman kardinal gözleri. "Bunu yapmamalıydın."

"Neden?"

"Çünkü saçını her kestiğinde Sienna çılgına dönüyor."

Kurdu kulaklarını dikti. "Öyle mi?" Bir adım daha yaklaştı.

Toby dondu kaldı.

"Tamam," dedi Hawke, mantığın şu anda işe yaramayacağını anlayacak kadar yavrularla deneyimi vardı, "gözlerini kapat ve bağırabildiğin kadar yüksek sesle bağır."

"Ne?"

"Sadece yap."

Toby derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı ... ve çığlık attı.

Kulak tırmalayan sesler karşısında yüzünü buruşturan Hawke, metalik bıçakları çocuğun tenine değdirmemeye dikkat ederek çocuğun gereğinden uzun perçemlerini tek seferde kesti. "Fena değil." Zaten eğri büğrü değildi.

Toby'nin gözleri şak diye açıldı. "Bunu sen mi yaptın?" Hawke ona saçını uzattı. "Ne düşünüyorsun?"

"Başka kimsenin çığlık atmama izin vereceğini sanmıyorum." Dalgın bir ifade.

"Hapishane kaçkını gibi görünmeyi sorun etmediğiniz sürece bunu yapabilirim."

"Tamam." Toby ışınlandı.

"Peki ya alt taraf?" "Seninki benimkinden daha uzun."

"Yolunuza çıkmaması koşuluyla bu uzunlukta bırakabilirsiniz."

Toby kaşlarını çattı, düşündü. Ciddi küçük adam, diye düşündü Hawke, çocukla o kadar çok vakit geçirmediğini fark ederek. Ama hem insan hem de kurt onu sevmiştir - Toby'de Hawke'ın asla kaybolmayacağını bildiği basit ve derin bir nezaket vardı. Çocukluk korkularının son kalıntıları bir yana, orada da güç vardı. Henüz tereddütlüydü, hâlâ büyümekteydi ama Toby kendini gösterdiğinde sürüyü gururlandıracaktı, bundan Hawke'ın en ufak bir şüphesi yoktu.

"Kes ." Kararlı bir ifade. "Açık hava derslerimi geçtikten sonra daha uzun süre kalabilirim."

Hawke etkilenmişti. "Emin misin?"

Güçlü bir baş sallama. Sonra Toby gözlerini kapadı, içine çekti. Üç çığlık atması gerekti ama sonuncusunda Toby gülüyordu. Hawke da öyle. Daha sonra bagaj kapağında oturup Toby'nin cebindeki torbadan fıstık yediler. Fıstıklar ezilmişti ama bunun bir önemi yoktu.

Hawke, onlar konuştukça çocuk hakkındaki fikirlerini yeniden değerlendirirken buldu kendini. Toby bir empatın yumuşaklığına sahipti ama her şeyi görüyordu ve dünyanın her zaman nazik olmadığını anlıyordu. Ne de olsa insan kalbinin karanlık tarafını, duyguları hissetme yeteneğine sahip birinden daha iyi kim bilebilirdi ki?

Ama o aynı zamanda bir çocuktur.
Son fıstığı da çıtırdattıktan sonra, "Susadım," dedi.
"Ben de." Hawke arkasını dönerek ilk yardım çantasını karıştırdı ve bir şişe su buldu. "Aha."
"Onu değiştirmek zorundasın yoksa Lara seni azarlar."
"Bilmiyor ?" Şişeden bir yudum alarak Toby'ye uzattı.
Onun hareketlerini kopyalayanlar.
Sırıtişını gizleyerek futbol topunu kaptı. ", bücür." Toby'nin yüzü ışıldadı. "Gerçekten mi? Sen ve ben mi?"
Hawke topu ayağının üzerinden oynadı. ".
"Geliyorum!"
Birlikte yarım saatten fazla zaman geçirdiler ve Toby bir rakip olarak hem çevik hem de zeki olduğunu kanıtladı. Daha sonra, kamyonu geri dönmeden önce bir şişe suyu bitirdiler.
Toby emniyet kemerini taktı. "Neden bana Sienna hakkında bir şeyler sormadın?"
Hawke aracı çalıştırırken kaşlarını kaldırdı.
Toby omuz silkti. "Kız kardeşim hakkında bilgi edinmek için benimle vakit geçirdiğini düşündüm."
Evet, çocuk her şeyi görmüştü. "Belki düşünmüşümdür," dedi Hawke, çünkü sürüsüne yalan söylemeye inanmıyordu. "Ama seninle takılmayı sevdiğim ortaya çıktı."
Toby'nin bütün yüzü aydınlandı. "Ciddisin. Biliyorum."
Hawke çocuğun saçını okşayarak onu eve bıraktı. Toby ile birlikte antrenman sahasına giderek çocuğun koçunun Toby'nin okulu asmadığından haberdar olmasını sağladı ve çocuklar kalması için ona yalvardı. O alfaydı. Yavrularla ilgilenmek içgüdüsel. Sonuç olarak, Sienna'nın peşinden tekrar gidebildiğinde gece çökmüştü.
Ve bu sefer hiçbir şey onu avından alıkoyamayacaktı.

**BILGISAYAR 2(A) ETIKETLERINDEN
KURTARILDI: KİŞİSEL YAZIŞMA, BABA, EYLEM
GEREKLI DEĞİL**

KIMDEN: Alice <alice@scifac.edu>

KİME: Baba <ellison@archsoc.edu>

TARİH: 12 Kasım 1974, saat 11:04

KONU: <konu yok>

Sevgili babacığım,

Bugün X tanımlı gönüllülere erişimimi sonlandıran ve araştırmamı durdurmamı "talep eden" bir bildirim aldım. Ben bir bilim adamıyım. Bunu yapamam, özellikle de cevabı keşfetmenin eşiğindeyken.

Beni endişelendiren şey, eğer haklıysam, X'leri kontrol etmek isteyenlere onları rehin tutmaları için bir yol veriyor olabilirim. Güvenlik vaadi, onları psişik silahlar olarak hareket etmeye zorlamak için bir "teşvik" olarak kullanılabilir - birkaç yıl önce böyle bir şeyden endişe etmezdim, ancak Psy Konseyi artık eskisi gibi değil.

Bu e-postayı aldığında beni ara. Kazıya ulaşamıyorum.

Sevgi

ler,

Alice

Bölüm 33

Sena odasında **değildi**. Aile odasında da değildi.

-Ama Walker öyleydi. Telepat başını koridora doğru salladı.

Lauren'ların en büyüğünün bu konuşmayı çocuklardan uzakta yapmak istediğini anlayan Hawke, "Bu kadar beklemenize şaşırdım," demeden önce onları küçük, özel bir oyuğa götürdü.

"Yeri ve zamanı vardır. Bu o zaman olabilir." Hawke'ın bakışlarını pek çok erkeğin yapamayacağı bir şekilde tutan Walker, "Ona iyi ," dedi. Bir ifade değil, bir emirdi.

Hawke'ın kurdu kıpırdandı. "Başka türlü olacağımı mı sanıyorsun?" "Öyle olsaydım, ölmüş olurdun."

Suikastçı Judd'dı ama Hawke, Sienna, Toby ve Marlee söz konusu olduğunda daha tehlikeli olanın Walker olduğunu aniden, kristal berraklığında fark etti. "Anlaşıldı." Eğer bir kızı olsaydı, ona zarar vermeye cüret eden herkesi öldürürdü. Ve gerçek ilişkileri ne olursa olsun, Walker Sienna'nın babasına en yakın olan kişiydi.

O gece eğitim odasında dans ederlerken babası hakkında soru sorduğunda ona da aynı şeyi söylemişti.

"Kimliğini biliyorum ama üreme sözleşmesine göre hayatımdaki -ve Toby'ninki- tek ilişkisi biyolojikti."

"Hiç onu takip etme, daha fazlasını talep etme ihtiyacı hissettin mi?" diye sormuştu, bir adamın çocuklarını nasıl gidebildiğini anlayamamıştı.

"Hayır. Toby'nin de öyle olduğunu sanmıyorum." Ses tonunda duygusal bir sıkıntı yoktu, sonraki sözleri bunun nedenini açıklıyordu. "Walker her zaman yanımızdaydı, anlıyor musun?"

Walker başını salladı. "O halde ." Topuklarının üzerinde dönerek kamarasına doğru yürüdü.

Hawke'ın kurdu başını salladı ve soluk yeşil gözlerle Psy erkeğine baktı. "Bana Ağ'da öğretmen olduğunu söylemiştin."

Adam omzunun üzerinden baktı. "Öyleydim. Kimin öğretmeni olduğumu hiç sormadınız." Kapı kapandı.

Bu konuşmanın bekleyebileceğine karar veren Hawke, çünkü Walker her ne idiye artık sürüye sadıktı, araştırmasına devam etti. Sienna ortak alanlarda takılmıyordu. Daha sonra Lara'nın alanını kontrol etti ve onun bir saat önce burada olduğunu keşfetti. Sinirleri bozulmaya başlayınca, ava devam etmeden önce bir şeyler atıştırmak için kendi evine girdi.

Havada, her nefesinde sonbaharın ve baharatın kokusu vardı.

"Bana bir oyun borçlusun," dedi Sienna, masanın üstünden bir kart alarak.

kamarasının ön odasının halı kaplı zeminine yerleştirmişti. Kot pantolonunu ve çıtçıtli düğmeleriyle günah kadar seksi siyah gömleğini giymiş, halının üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu, saçları sırtını yalayan koyu bir ateş tabakasıydı.

Kurdu hırladı, onu alt ettiği için . "İçeri nasıl girdin?"

"Kapınızı kilitlemiyorsunuz ki."

"Hayır, çünkü insanlar bir alfanın odasına ellerini kollarını sallayarak girmezler." "O zaman beni cezalandır."

Meydan okumayı bekliyordu, kötülüğe yakalandı. Kurdu dikkat kesildi. "Bunu yapabilirim," dedi, sinsice yaklaşıp çömeldi ve alt dudağını ısırıldı.

Teninde bir titreme belirdi. "Bu mı?"

Tıka basa yemek ne kadar tatmin edici olsa da, bu gece onu küçük, tatlı lokmalar halinde yemeye karar verdi. "Şimdilik." Ayağa kalkarak küçük mutfığa gitti ve bir tabak hazırladı. "Yemek yedin mi?"

"Evet."

Aşağı inip karşısına oturdu ve yine de ona tombul bir üzüm yedirdi. Dudakları olgun meyvenin üzerinde kapanırken, kurdu büyülenmiş bir halde onu izledi. "Poker," diye mırıldandı.

"Elbette." Boğuk bir cevap.

Konuşmadan önce yarım sandviç yedi. "Kazıklara sahip olmalıyız."

Alnında çizgiler vardı. "Kredi için mi demek istiyorsun?"

Zavallı masum bebek, soyulmak üzere. "Tut-tut, güzelim. Kapalı kapılar ardında bir erkekle poker oynadığında, kabul edilebilir tek bir para birimi olduğunu biliyorsun."

Ağız açık kaldı. "*Bunun* için oynar mısın?"

Şok edici bir soğukkanlılık ve soğukkanlılıkla Sienna'nın tadını çıkarırken sandviçin diğer yarısını yemek için acele etmedi. "Giysiler, Bayan Lauren. Neden bahsettiğimi sanıyordunuz?"

Sıkılmış dişlerinin arasından bir nefes verdi. "Bazen seni gerçekten ısırmak istiyorum" -hayal kırıklığına uğramış bir ses- "seni ısırmak!"

Dondu kaldı. "Sana izin verebilirim."

"Hoşuna yapmayacağım."

Kötü huylu bir şey. Kurdu bu yönünü seviyordu. "Hadi oynayalım."

"Artık sessiz olmayabilirim ama hâlâ mükemmel bir poker suratım var." Kendini beğenmiş bir gülümseme.

Adamın çoraplarını -ayakkabılarını daha önce çıkarmıştı-, gömleğini ve kemerini çıkarırken yüzünde kaldı. İşte o zaman konsantrasyonu bozulmaya başladı, gözleri adamın göğsünde ve sırtında gezinmeye başladı. Tekrar. Ve tekrar.

Kurt sırtını kamburlaştırdı, onun için süslendi.

Ve Hawke iyi davranmayı bıraktı.

SIENNA, Hawke'ı daha önce de çıplak görmüştü -değişkenler vardiyadan çıplak çıktıkları için böyle bir bakış yakalamamak imkânsızdı ama sürü protokolü gereği her zaman gözlerini kaçırmaya zorlamıştı kendini.

Öyle olmasa bile, o zamanlar bu kadar yakınına bile gelmemişti.

Göğsü kaslarla gergindi, karın kasları dümdüzdü, teni sıcak, okşanabilir bir bal rengindeydi ve hafifçe gümüş-altınla kaplanmıştı.

Onunla sevişmek istiyordu.

onu haliya bastırıp her yalayacağım. "Katlamayı mı planlıyorsun?"

Başını kaldırdı, neredeyse kartlarını düşürüyordu. "Ne?"

"Kartlarını gösterme zamanı."

Onu yendiğinden emin olunca, parasını ortaya koydu. "Full house." Gözleri adamın kot pantolonuna gitti.

Onu çıplak hayal etmekle o kadar meşguldü ki, "Güzel, ama yeterince iyi değil," derken dudaklarında flört eden gülümsemeyi neredeyse kaçıırıyordu ve bir kraliyet floşunu havalandırdı.

Sersemlemiş bir halde bakakaldı.

"Soyun, güzelim."

Çoraplarını çıkarmaya gitti, teni bu sözlü okşamanın etkisiyle parıldıyordu.

"Nu-huh." Başını salladı. "Gömlek."

Bu, şehvetli sisi dağıttı. "Ama önce çoraplarını çıkarmana izin verdim!"

"Evet, ayak fetişin olduğunu bilmiyordum. Gömlek."

Ters ters baktı.

"İddiadan vaz mı geçiyorsun?"

Öfkelenerek siyah gömleğin düğmelerini çözmeye başladı.

Hawke yırtıcı bir uyanıklıkla onu izledi. "Sadece çoraplarınla çok şirin olacaksın."

Bu görüntü parmaklarının son düğmelerde durmasına neden oldu, ama adam kaşlarını kaldırıncı kendini topladı ve sinirlerine hakim olamadan gömleği omuz silkerek çıkardı.

Adamın iniltisi kadının kalçalarını sıktı. "Altına lanet bir atlet giymişsin!"

"Hayal kırıklığı artık o kadar da komik değil, mi?" dedi sırtarak.

Yavaş bir gülümseme midesini bulandırdı ve gerdi. "Yani bu intikam mı?"

"Belki." Memnuniyeti, Hawke'ın bir iskambil kâğıdı olduğunu anlayana kadar sürdü. Kalbi ağzındaydı ve Hawke'ın bir sonraki hamlede ona hor gördüğü atleti çıkarttıracağından emindi ama Hawke çenesini ovuşturarak, "Çoraplı atlet hoş olabilir," dedi.

Gergin bir bekleyiş içinde olsun ya da olmasın, kararı beklerken bakışlarını adamın göğsünde gezdirmekten kendini alamadı. Ona dokunmak, onu okşamak nasıl bir his olurdu-

"Çoraplar."

"Ne?"

"Fikrimi değiştirmemi ister misin?"

"Hayır!" Çoraplardan kurtulduktan sonra bir sonraki oyunu dağıttı, çünkü adam onun dağıtıcıyı oynamasından memnun görünüyordu. Ancak ondan sadece iki adım ötede sırtüstü uzanmış, bir bacağını halının uzatmış, diğer bacağını dizlerinden bükmüş ve kartlarını yukarıda tutarken konsantre olmak imkânsızdı. Bu, dünyanın en güzel klasik heykelinin gösterilmesi ve dokunmamasının söylenmesi gibiydi.

Tırnakları avuçlarına
batıyordu. "Bebeğim?"

Kendisini içten içe eriten şehvetli sataşmalardan daha fazlasını
beklerken, o kurt solgunluğundaki bakışlarda yakaladığı şefkat
karşısında şaşırdı. "Evet?"

"Çıplak olmak ister misin?"

"Oyunu oynamayı kabul ettim." Sienna her zaman sözünü tutardı.
Bu, Net'ten ayrıldıktan sonra yaptığı bir seçimdi ve onu tanımlayan bir
duruştu.

"Ben bunu sormadım."

Gururunu kurtarmak için yalan söyleyebilirdi ama aralarında
olmasını istediği şey bu değildi. "Bir Dönüşen kadar rahat değilim
çıplak olmaktan." Beş yaşından sonra tıbbi bir ortam dışında kimsenin
önünde çıplak kalmamıştı. Bunlar iyi anılar değildi.

Hawke kartlarını yere bıraktı. "Dokunmak ister misin?" Bu şehvetli
davet, onu daha az uygun bir silah haline getirebilecek hiçbir kusuru
olmadığından emin olmak için tüm vücudunun tepeden tırnağa
incelendiği yıllık fiziksel aşağılanmasının soğuk yankısını kesip attı.

"Evet," dedi, boğazı çiğ bir *istekle* dolmuştu. "O
zaman tamamen seninim."

Kartları bir kenara iterek sürünerek onun yanına diz çöktü. "Herhangi
bir yere mi?"

"Tuhaf ayak fetişini şımartmadığın sürece sorun yok." Onu oyuna
davet eden tembel bir gülümseme.

Karşı konulmaz bir cazibeydi. Eğilerek o alaycı ağzı öptü. Adamın
eli hemen kadının saçlarına dolandı ve nefes kesen bir titizlikle
kadının tadına bakarken onu kendine doğru çekti. "Hiç," dedi, hava
almaya çalışırken göğsü yükselip alçalarak, "bu tür bir durumda
kontrolü bana verir misin? Cinsel bir bağlamda?"

"Hayır." Kurt ona bakıyordu. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Elini adamın göğsüne koydu, adamın gergin sıcaklığı ani ve keskin
bir bağımlılık yarattı. "Her gün, her dakika gücümü kontrol altında
tutmalıyım." Onu okşamamak, elini göğsündeki görüldüğünden daha
yumuşak olan hafif örtünün üzerinde gezdirmemek imkânsızdı. Meme
uçlarında nasıl bir his uyandıracağını merak ediyordu.

Eli kızın saçlarında sıkılaştı. "Az önce aklından ne geçti?"

"Bir yolunu ," mırıldandı, çünkü yatakta dizginleri ona devretmeye karşı olmadığını keşfetmiş olsa da, yuvarlanmak üzere de değildi. "Şimdi dokunmak istiyorum."

Göğsü avucunun altında titriyordu ve onun hırladığını fark etti. Ama seste öfke yoktu. Daha şehvetli, daha derin... daha samimiydi. Ne yaptığını düşünürken, tırnağıyla düz bir erkek meme ucunu sıyırdığını fark etti.

O da tekrar yaptı.

Aynı gürültülü sesi çıkararak, saçlarından tuttuğu gibi onu aşağı çekti ve dudaklarını sahiplenici bir damgayla tekrar ağzına aldı. Bir saniye sonra kendini sırtüstü, kalçalarının arasında adamın ağırlığıyla buldu. Adamın omuzlarını ittiğinde, "Hâlâ dokunabilirsin" dedi. Dudaklarının köşesine hafif bir öpücük kondurdu, adamın çenesi ağrıyan hassas etine süründü.

"Bunu yapmaya devam edersen olmaz." Üstünde bu kadar büyük, sıcak ve tahrik edici bir varken konsantre olmak imkânsızdı. "Hawke."

Sienna'nın sesindeki bir şey Hawke'ın kurdunu hareketsiz bıraktı. Kollarını başının iki yanına dayayarak mürekkep siyahı gözlere baktı. "Ara vermek ister misin?" Onun kim ve ne olduğunu, yeteneğinin kendisinden talep ettiklerini unutmamıştı.

Elleri adamın göğsünü yumuşattı.

Ellerini sikinin sert çıkıntıları üzerinde gezdirmesini emretmemek için dişlerini sıkmak gerekiyordu. "Bebeğim, bu beni terbiyeli yapmayacak."

"Yapmak zorundasın," dedi, "çünkü sıra bende. Sana dokunmam gerek."

Havalı bir ifadeydi ama arkasındaki gerçek hayal kırıklığını . En son birlikte olduklarında da görüldüğü gibi, yatakta hayal kırıklığı eğlenceli olabilirdi ama onun sesinde duyduğu türden bir şey değildi. İhtiyaç çırılçıplak soyulmuştu, ona kendini kaptırmadan önce onu pençelerine almış olan aynı çiğ dokunuşlu açlık. Kadın haklıydı. Sıra *ondaydı*.

Bu yüzden kaslarını kilitledi, başını eğdi, saçları yüzüne döküldü ve onu okşamasına izin verdi. Onu keşfederken hareketsiz kalmak bir işkenceydi, ne kadar aç olsa da ona sahip olmak istiyordu. Yine de kurt, insanla birlikte dişlerini gıcırdattı, sanki bu kadının, çoğu kişiyi kırarak bir çocukluktan sağ çıkacak kadar güçlü olsa da, bazı yönlerden son derece savunmasız olduğunun farkındaydı.

"Çok güzelsin." Boğuk bir mırıltı, gergin etine sert bir darbe indirdi. "Göğüs kılların çok pürüzsüz, çok ince. En ince postlar gibi."

Ayrıca son derece hassastı. Tasma kayarken kendini "Ağzını kullan," diye talep ederken buldu.

Ama Sienna hiç çekinmedi. "Oh, evet. Bunu yapmak istiyorum." Adam hâlâ Sienna'nın verdiği gizli haz karşısında ilkel tepkisini yatıştırmaya çalışırken, Sienna biraz aşağı doğru kıpırdandı ve Sienna'nın sol meme ucunun hemen üzerine sıcak, sınır tanımayan bir öpücük kondurdu. Tüm vücudunu kaplayan bir ter tabakasıyla, hüzünlü bir kelimeyi ısırdı. Onun da bildiği gibi Sienna çabuk öğreniyordu. Bir sonraki öpücüğünde dişleri sıyrılıyordu.

Hawke'ın hırıltısı Sienna'nın vücudundaki tüm tüyleri diken diken etti. Titreyerek onu yaladı, onun tuzunu ve sıcaklığını içine çekti. Bir yanı sonunda ellerinin onun üzerinde olduğuna, istediği gibi okşamakta ve tatmakta özgür olduğuna inanamıyordu. Geri kalanı ise tika basa doymak istiyordu, bacakları uyluklarının arasındaki iri bedeninin şehvetli girişinin etrafında kenetleniyordu.

Onu sırt üstü yatırırca her yerine ulaşmak daha kolay olacaktı ama birincisi, gideceğinden tam olarak emin değildi ve ikincisi, onun tarafından kuşatılmış olmak ... zevkin ötesindeydi. Adamın kalçaları kadinkilerin iç kısımlarına doğru itilirken, ereksiyonunun kalın ağırlığı kot pantolonunun içinden geçerek kadına sürtünüyordu. Kolları onun her iki yanında kaslarla gergindi, göğsü onun üzerindeydi, saçları yüzünün etrafına seksi bir şekilde düşerken onu bir avcının odaklanmasıyla izliyordu.

Isırmak isteyen biri.

Dudaklarına ulaşmaya çalıştı ama . "Öp beni."

Tek kelime etmeden eğildi ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. Bu bir alaydı ve kızın bir kez daha ona doğru yükselmeye çalışmasına neden oldu.

"Nu-huh." Başını iki yana salladı. "dur."

Titreyerek tekrar uzandı.

Ödülü emici bir öpücük oldu, dişleri alt dudağının üzerine kapandı, içindeki her şeyi durgun bir serbest bırakma. "Umarım dişleri seviyordur," dedi o sert, derin sesiyle ve kadının sonsuz derecede kötü şeyler yapma isteği uyandırdı.

"Seninkini beğendim."

Adam kızın üzerine daha ağır bir şekilde yerleşti. Kendini hem kafese kapatılmış hem de en ufak bir dokunuşla milyonlarca parçaya ayrılacakmış gibi hissediyordu.

Panik boğazında düğümlendi, disiplin ve karanlık bir hapisanede büyümüş bir kadının şoku. "Hawke."

"Şşş." Elmacık kemiğini öptü, boştaki eliyle saç telleriyle oynarken ön kolu başını kavradı. Bir öpücük daha, bu sefer burnuna. "Bütün gece bizim." Ağzının kenarına fısıltıyla bir öpücük kondurdu. Bir tane daha. "Acele etmene gerek yok."

Ona nazik davranıyor, diye düşündü, adam ona nazik davranıyordu.

Adamın beklenmedik şefkati onu şaşırtmıştı. Yine de, şu anda bile, gözlerinin arkasında sinsice dolaşan kurdun gücünden şüphe yoktu. "Alfa olacağını hep biliyor muydun?" diye fısıldarken buldu kendini bu samimi sessizliğin içinde.

Yüz ifadesi değişti, karanlığa büründü. "Ne zaman bilmem gerektiğini biliyordum," dedi sonunda ve kelimeler dile getirilmemiş olsa da, kadın onun konuyu kapatmasını istediğini anladı.

Israrının bu şehvetli anın büyüsünü bozabileceğini bilse de yapamayacağı tek şey buydu.

Ona dokunmak, onunla birlikte olmak, erkeğinden istediği şeylerin sadece bir kısmıydı. Onun ruhuna sahip olamazdı, çiftleşme bağına sahip olamazdı ama morarmış ve kanlar içinde kalsa bile onun geri kalanı için savaşacaktı. "Psy ne yaptı?"

"Babamı kırdılar." Kırılmış kelimeler. "Bir hafta sürdü."

Boğazının arkası yandı. Hedefi öldürmeden ya da yaralamadan Dönüşen kalkanlarını bozmak neredeyse imkânsızdı ama büyük olasılıkla uyuşturucu verilmiş bir kurtla bir hafta geçirince ... "Özür dilerim."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok." Parmakları kızın kalçasında sıkılaştı. "Senin bu deneyle hiçbir ilgin yok."

Teninde bir ürperti, dehşetin ilk parıltısı. "Deney mi?" Adamın çenesini okşamak için uzandı, taş gibi sert olduğunu gördü.

"Yeter. Orada kan ve ölümden başka bir şey yok." Elini kızın saçlarının arasına soktu. "Şu anda ne olduğumuz, önemli olan bu."

Bunu nasıl söyleyebildi? Geçmiş onu mahvetmişti; kalbindeki yaraları bugün bile taşıyordu. "Yapma," diye fısıldadı. "Beni böyle dışlama." *Bana senden daha azını verme.*

Başını sallayarak onu öpmek, konuşmayı bitirmek istercesine hareket etti... dondu kaldı. "Sienna, gözlerin yanıyor."

Hayatının soğuk gerçekliğine geri döndüğünde, zihnine daldı ve alev fırtınasını gördü. Bu kadar hızlı bir şekilde tekrar kritik hale gelmemeliydi, kalkanlarını yakmamalı ve gözlerine akmamalıydı, yoluna çıkan her şeyi tüketecek ve daha fazlasını arayacak şiddetli, doymak bilmez bir şey. Korku boğazını sıktı, ama bunun için zamanı yoktu. "İnden çıkmam gerek. Şimdi."

Bölüm 34

Sienna "Dur," demeden önce dört çeker araçlardan **birini** in bölgesinin ıssız iç kısımlarına kadar **götürdüler**. Hawke fren yapar yapmaz araçtan inen Sienna, koyu yeşil köknarların yüksek kütlesiyle çevrili küçük bir açıklığa doğru koştu ve ayakları milyonlarca çam iğnesiyle yastıklandı. Hawke ona yetiştiğinde "Geri çekil," emretti.

"Gücünü serbest bıraktığında dünyayı yakmıyorsun," dedi, yüzünün düzlemleri saf, amansız bir irade çalışmasıydı. "kontrolünü kaybettğinde beni yakmadın." Kollarını onun etrafında kilitledi.

"Bırak!" Onu incitmiş onu dehşete düşürmüştü. "Lütfen!"

Kolları kımıldamaz çelik gibiydi. "Sana güveniyorum. Kendine güven."

"Hawke!" İçindeki enerji çılgılık çılgılığa dışarı aktı. Harekete geçmek ilkel bir içgüdüyle, Hawke'ın kendisine dokunan her parçasının etrafına soğuk ateşten bir kalkan fırlattı ve bir saniye sonra aynı ateşten devasa bir darbeyi toprağa indirdi. Ateş, orman tabanının altına inmeden önce yüzeyde kızıl ve altından oluşan ürkütücü bir dalga halinde dalgalandı. *Çok güzeldi.*

Sonra başka bir şey düşünmedi. Ateşin içinde ne kadar yandığını bilmiyordu ama Hawke olmasaydı yere yığılacaktı. onu ayakta tutuyordu. Ürpererek, sadece bacaklarını tekrar çalıştırması için geçen saniyeler boyunca ona yaslandı. Sonra onu serbest bırakması için şaşırtarak itti.

"Seni piç! Seni öldürebilirdim!" Şok, kanını titretmeye devam ediyor, hâkimiyet için dehşetle beslenen öfkeyle savaşıyordu.

"Korkunun seni yönlendirmesine izin veriyorsun," diye karşılık verdi, gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Ming hâlâ kafanın içinde, seni bir kafesin içinde tutuyor.

Dışarı çıkın ve yeteneğinize sahip çıkın."

"Bu tam bir saçmalık!" Daha önce hiç kimseye bağırمامıştı. Daha önce hiç böylesine tüyler ürpertici bir korku hissetmemişti. "Sen

X olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorsun! Neredeyse kendi annemi öldürdüğümü unuttun mu?"

"Sen bir *çocuktun*."

Gülüşü acılıkla tatlandırılmıştı. "Neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin." Bunca zamandır, bir canavar olduğunu bilmesine rağmen onu istediği konusunda kendini kandırıyordu. Eğer gerçeği anlasaydı... "Toprakladığım şeyin yoğunluğunu hissettin. Yine de bunu yapabilirim." Elinin tek bir hareketiyle X-ateşi yüzyıllardır ayakta duran bir orman devini sardı.

Toz kadar ince kül, bir göz kırpma ile diğeri arasında havaya yükseldi.

"Artık biliyorsun."

Sienna ayaklarının üzerinde sallanırken **HAWKE** çenesini sıktı. "Bu yaptığın son derece aptalca bir şeydi." Onu bir itfaiyeci hamlesiyle yakalayarak omzunun üzerinden attı.

"Beni yere bırak." Vücudu gevşemeden önce zayıf bir protesto.

Endişe damarlarını yırttı ama kalp atışlarını hissedebiliyordu, nefesini hissetti. Buna odaklanarak, telefonunu çıkarmadan önce onu yolcu koltuğuna bağladı. Judd cevap verdiğinde "Sienna'nın bilinci yerinde değil," dedi.

Diğer adamın cevap vermesi bir saniye sürdü. "O iyi. Akli yerinde."

Rahatlama Hawke'ın midesine inen bir yumruk gibiydi. "onu soyacağım." Yolcu kapısını kapattıktan sonra sürücü tarafına geçti ve geri dönmeye başlamadan önce telefonu eller serbest iletişim moduna geçirdi.

"Hawke Sienna'nın çöküşüne neyin yol açtığını anlatmayı bitirdiğinde Judd, "Psişik yollarına aşırı yüklenmiş gibi görünüyor," dedi.

Hawke kaşlarını çattı. "Yani bir emniyet var." Bilinçli kontrolün Sienna için bu kadar gerekli olduğu izlenimini edinmişti çünkü Sienna'nın dahili bir kapatma düğmesi yoktu.

Judd, Hawke'ın kanını donduracak kadar uzun süre cevap vermedi. "Ne söylemiyorsun?"

"Sanırım bu tartışmayı siz döndükten sonra yapmamız gerekiyor."

Sienna'nın iyiliği söz konusu olduğunda Hawke'ın sabrı tükeniyordu ama teğmenin ne demek istediğini anlıyordu. "Yakında orada olacağız."

Judd onları revirde karşıladı ve Lara yüksek teknoloji bir tıbbi tarayıcıyı Sienna'nın üzerinde gezdirerek sağlığının mükemmel olduğunu söyledi. Hawke ancak o zaman Judd'a başıyla onu koridorda takip etmesini işaret etti. "Anlat bana."

Judd cebinde taşıdığı küçük veri tablosunda bir grafik açarak, "katlanarak artırıyor," dedi. "Son zamanlarda gücünü daha sık boşalttığını doğruladıktan sonra, belirli bir zaman ya da tarih saptayıp saptayamayacağımızı görmek için Walker'la konuştum. Konuşmamız gerekenin Toby olduğunu anlamam Güney Amerika operasyonundan hemen öncesine kadar sürdü - ona herkesten daha fazla izin veriyor."

Beyaz çizgiler eski Arrow'un ağzını çevreledi. "Hepimizden önce biliyordu. Ne zaman kritik bir noktaya geleceğini hissetse günlüğüne bir not düşüyordu. Herhangi bir olay yaşamadığına göre, mantıklı sonuç, her vakada bir tasfiye başlatmış olması." Judd veri tabletini Hawke'ın ekranı görebileceği şekilde çevirdi.

Örüntüyü gözden kaçırmak imkânsızdı. Sienna'nın gelişi ile kendini ilk kez topraklaması arasında neredeyse bir yıl geçmişti. Bir sonraki sekiz ay sonra geldi. Sonra altı. Son birkaçı ise sadece birkaç hafta arayla gerçekleşmişti. Hawke'ın kurdu ön plana çıktı ve adamın net bir amaçla düşünmesine yardımcı oldu. "Durdurulabilir mi?"

"Hayır." Kesin bir ifade. "Onu bir X yapan da bu." "Sessizlik"-kendini bu kelimeyi söylemeye, bunu düşünmeye zorladı "onu bir çeşit kontrol altında tutma" seçeneği.

"Sadece bir dereceye kadar. Kayıtlarımıza göre, o şimdiye kadar doğan tek kardinal X. Ming bile onunla bir Rus ruleti oynuyordu. Gücü olgunlaştıkça neler olacağı konusunda kimsenin bir fikri yoktu."

"O biliyor mu?"

"Sanırım bilmek istemiyor." Siyah, Judd'ın gözlerindeki altın sarısı kahverengiye sildi; bu, güçlü duyguların nadir bir göstergesiydi.

"Hayatta kalabilmesinin tek yolu kaçınılmaz olanı değiştirebileceğine inanması."

"O zaman bu konuyu kapatalım." Sienna'nın her geçen gün daha da içine kapandığını görebiliyordu. Onu dizlerinden kesip atmasına imkân yoktu. "Durdurulamayacağından emin gibisin ama ilerlemeyi yavaşlatmanın bir yolu var mı?"

Judd bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Sana bir keresinde bahsettiğim el yazmasını arıyordum."

"X-Psy üzerine tez mi?"

Diğer adam başını salladı. "Varlığını doğrulayacak bir kanıt bulamadım ama son bir kişiden haber bekliyorum."

Hawke'ın kurdu Judd'ın ifadesindeki anlık değişikliği yakaladı. "Hayalet. Ona güvenmiyorsun."

"Bunda değil. O sonsuz potansiyele sahip bir silah."

Ve Hawke, Hayalet'in barışla hiçbir ilgisi olmayan bir gündemi olduğunu biliyordu.

Sekiz saat sonra, dağlar sabah güneşinin beyaz altın rengiyle öpüşürken Hawke az önce suratına çarpılan kapıya bakıyordu. "Sienna," diye hırladı.

Diğer taraftan sessizlik.

Ellerini avuç içleriyle düz yüzeye, kadının kaçıramayacağı kadar sert bir şekilde vurdu. Bekledi. Hâlâ bir şey yoktu. Bir yanı -onu alfa yapan yanı- kapıyı menteşelerinden sökmek, onu yatağa atmak ve kendisine meydan okuyan bir kadının başına neler geleceğini öğretmek istiyordu. Ona zarar vermezdi. Ama onu ısıracaktı.

Sert.

İlkel dürtüsünü bastırarak yürümeye karar verdi ama yarı yolda fikrini değiştirdi ve bunun yerine garaja yöneldi. Araba yolculuğu ona sakinleşmesi için yeterli zamanı verdi, böylece gideceği yere vardığında kendini tamamen vahşi hissetmeyecekti - bir şey almak için küçük bir sapma yaptıktan sonra.

Sascha ona doldurulmuş oyuncak kurdu uzatırken güldü.

"Nöbetçileri nasıl konuşarak geçtin?"

"Doğal cazibe." Onu yanağından öpmeyi düşündü ama Lucas'ı rahat bırakmaya karar verdi.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu leopar, kulübenin kapısında dururlarken elleri Sascha'nın kalçalarındaydı.

Hawke zararsız görünmek için elinden geleni yaparak, "Yeni kız arkadaşım ile tanışmaya geldim," dedi. "Nerede o?"

Lucas kaşlarını çattı ama Sascha dönüp çenesine bir öpücük kondurduğunda kapı aralığından çıktı. "İçeri gel," dedi empat, kulübenin derinliklerine doğru ilerleyerek.

Hawke elini uzatacak kadar geride durdu. "Tebrikler."

Lucas elini sıktı. "Teşekkürler." Başını yatak odasına doğru sallayarak, "Sascha beşiği henüz çocuk odasına götürmeyi reddediyor," dedi.

"Sadece Sascha mı?" Hawke bir kaşını kaldırdı.

Hırıltısı sessizdi ama bu yüzden daha az güçlü değildi. "Onu görmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Hawke eşiği geçer geçmez bir panterin ve bir empatinin koruyucu işaretlerinin altında saklı olan yeni ve narin bir koku yakaladı. Bebek pudrası ve gülümsemeler. Bu masumiyet, kurdunun volta atmayı bırakmasını, öfke ve kızgınlığın geçici olarak rafa kaldırılmasını sağladı.

Lucas'ı tırmalaması gereken içgüdülerinin bilincinde, Sascha'nın kucağındaki minik yaratığa bakarken ellerini arkasında tuttu, meraklı gözleri şimdiden babasınıninkiler kadar parlak yeşildi. "Merhaba, tatlı sevgilim." Gülümsememek, biraz olsun aşık olmamak imkânsızdı.

Sascha, "Onu kucağına almak ister misin?" demeden önce nazik ve anaç bir öpücükle bebeğin burnunu okşadı.

Hawke önce Luc'e baktı. Leopar alfa başını salladı. "Yanlış nefes alırsan boğazını koparırım."

"Yeterince makul." Sascha'dan kıymetli kundağı alarak bebeği vücudunun sıcaklığına yakın bir şekilde kucakladı. Kız yüzünü buruşturduğunda, Sascha güldü. "Evet, ben bir kurdum küçük kedi." Dikkatli bir parmağıyla burnuna dokunduğunda, minik ellerin burnunu kavradığını hissederek irkildi. "Şuna bak."

Sascha bir adamdan diğerine bakarak *büyülediğini* düşündü. İkisi de büyülenmişti. Naya'nın Lucas'ı parmağında oynatması onu hiç şaşırtmamıştı ama nedense Hawke'in daha uzun süre dayanmasını beklemişti. Ama gerçekten, bu bir sürpriz miydi?

O da alfabeydi, kanında aynı güçlü koruyucu dürtüler vardı.

Bebek telaşlı bir ses çıkardı.

Onu Hawke'un elinden alan Lucas göğsüne yasladı ve prensesleri memnuniyet içinde sessizleşene kadar alçak sesle ve sabit bir şekilde mırıldandı. Sascha eşine ve çocuğuna duyduğu sevginin bedenini doldurmasına nasıl dayandığını bilmiyordu. Bu öylesine içgüdüsel ki, varlığının her hücresiyle öylesine iç içe geçmişti ki. Daha önce gelen her şeyi gölgede bırakan, imkânsız, devasa bir şeydi.

Bu onu diğer her şeye karşı körleştirmekle tehdit ediyordu ama o bir E- Psy'di. Bu yüzden de eşi olmayan bir alfa olan adamın içindeki karanlığın fısıltısını yakalamıştı. Lucas'a bakarak başını eğdi. Adam kaşlarını çatı. Kadın dudaklarını büzdü. İç çekerek, "Sanırım küçük kız yürüyüşe çıkmak istiyor," dedi.

Önce Hawke çıktı, Sascha da Lucas'ı takip etti. Açıklık boyunca duyma menziline kadar yürüdü -eğer seslerini alçak tutarlarsa. "Bir şey için endişeleniyorsun," dedi Hawke'a, meselenin özüne inerek.

O sert ama güzel yüzünde kara bir şimşek çaktı. "Şunu yapmayı kes."

"Elimde değil." İnsanların duygularına asla müdahale etmezdi ama Hawke'ın koku alma duyusunu kapatamayacağı gibi o da duygularını hissetmeyi durduramazdı.

Kollarını kavuşturarak kamaranın duvarına yaslanırken, o da bir adım pencere pervazına tünedi. "Ne oldu?" Dürttü, çünkü her şeyi kontrol altında tutmaya bu kadar alışkın bir adamla bunu yapmak zorundaydınız. "Sienna'yla bir ilgisi var mı?"

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Sende bu tepkiyi uyandıran tek kişi o."

Hawke, Lucas'ın bebeği gezdirdiği yere baktı. "Benimle konuşmayı reddediyor."

"Bu seni şok etti." Hayır, diye düşündü Sascha, tam olarak bu değildi. "Sana karşı koyabilmesi seni hayrete düşürüyor."

Hawke kaşlarını çatı. "Beni bir gibi gösteriyorsun."

"Eşek değil, sadece nadiren kendisine karşı çıkan biri olan bir adam." Bebeğin zihnini yokladığını hissetti ve ona güven verdi.

günde binlerce kez. "Bana neden seninle konuşmadığını söyle."

Hawke sözünü bitirdikten sonra, "Anlıyorum." dedi.

Solgun gözleri onu olduğu yere mıhlamıştı, hâkimiyeti sarsıcı bir dalgaydı. Lucas'la birlikte yaşamaya alışkın olmasaydı solup gidebilirdi. Hal böyleyken parmaklarını adamın çenesine dokundurdu ve bir miktar itti. "Kes şunu."

Kurt o buz gibi bakışın ardında sinsice dolaşmaya devam etti ama gözlerini kaçırdı.

"Sana bir şey sormama izin ver," dedi, bildiği kadarıyla Lucas'tan bile daha genç yaşta alfa olan bu adama ulaşip ulaşamayacağını merak ederek. "Judd sana mesafeni korumanı söylese bunu yapar mıydın?"

Kollarını kavuşturdu, pazuları beyaz tişörtünün kollarını itiyordu. "İki durum aynı değil."

"O bir kardinal, Hawke." Nazik sözlerdi ama Sascha da bir kardinaldi ve bu ifade Hawke'un tenine yerleşirken delici bir güce sahipti. "Eğer onunla herhangi bir ilişki kuracaksan, onun ne olduğunu kabul etmelisin -kendi gücüyle ilgili bir karar verdiğinde onu görmezden gelmek, kabullenmekten en fazla uzaklaşabileceğin şeydir."

Hawke'ın kurdu zihninin içinde volta atıyor, onun sözlerini pençeleriyle parçalamak istiyordu. "Geri dönmek zorundayım." Bugün halletmesi gereken yüzlerce şey vardı ama leopar çiftine veda ederken en kritik olanın dikkatli bir planlama gerektirdiğini düşündü. Artık kapılar çarpılmayacaktı, bundan hem insan hem de kurt emindi.

ESTES PARK POLİS MÜDÜRLÜĞÜ'NÜN PROFESÖRLER MAE VE ELLISON ELDRIDGE ADINA GEORGE KİM'İN SORUSUNA VERDİĞİ YANIT: 8 OCAK 1975

Alice Eldridge'in son tırmanışı sırasında ölümcül bir kaza geçirdiğini bildirmekten üzüntü duyuyoruz. Bir arama kurtarma birimi cesedi çıkarmaya çalışıyor, ancak

Bir yarığın içinde o kadar derine ki ilerlemek güvenli olmayabilir.
Telekinetik yardım reddedildi.

Bölüm 35

Bir sürü arkadaşına **göre** Lara şelaleye doğru gitmişti ama Walker oraya vardığında ondan hiçbir iz bulamadı. Sonunda onu ele veren yün paltosunun kıpkırmızı rengiydi; ağaçların arasına sıkışmış oturuyordu, yüzü suyun vahşi öfkesine dönüktü.

Onun kokusunu alacağını bildiğinden, yanına oturmak için yürüdü, omzu onunkine değdi. "Gözlerinin altında gölgeler var." Bunun imkânsız olduğunu bilse de uzanıp onları silmek istedi. Kız cevap vermedince, "Konuş benimle Lara," dedi. En yakın arkadaşı haline gelen kadının sessizliğine alışık değildi.

"Bu sabah kadınlardan birinden acil bir telefon aldım. Üç aylık hamileydi."

Walker'daki her şey sessizleşti. "Bir sorun mu vardı?"

"Düşük yaptı." Düzensiz bir nefes aldı. "Hiçbir uyarı yoktu, bir sorun olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Hamile kadınları dikkatle izliyorum ama bunu fark etmedim-" Sesi ıslaktı. "Tamir edemedim."

Elini kızın buklelerindeki vahşi enerjiye dokundurdu. "Bazı hamilelikler görünürde hiçbir neden olmadan sonlanır, bunu biliyorsun."

"Entelektüel olarak, evet. Ama . . . Şu anda çok fazla duygusal acı çekiyor."

Elini kadının omurgasının sert çizgisinde gezdirdikten sonra kalçasına koydu. "Seni bulmaya gittiğimde Hawke'ı revirde genç bir çiftle gördüm."

Lara başını salladı. "Onu çağırdım. Kurduna bir dereceye kadar yardım edebilecek, eşine de yardım edebilecek." Kollarını kaldırdığı dizlerine doladı. "O güçlü, sağlıklı ve iyileşecek. Sadece bu acıyı yaşamak zorunda olmasından nefret ediyorum. Bundan *nefret ediyorum*."

Walker kadın değildi, asla bir çocuk taşımayacaktı ama o bir babaydı. Kendini "Yelene," derken buldu.

"rehabilitasyon kararı aldığımızda ikinci çocuğumuza hamileydim" diye paylaşmadı.

Lara nefesini içine çekti. "Bebeğini kaybetti."

Elbette böyle düşünecekti, sürüsü için bu kadar endişelenen bu şifacı. "Emir Lauren kanı taşıyan herkes içindi. Ben eve geldiğimde o çoktan çocuğu aldırmişti." Diğer her şeyi kabul edebilirdi, hayatta kalabilirdi ama bu hareket bir şeyleri kırmıştı. Çünkü PsyNet'te bile çocuklarla çalışmıştı. Tehlikeli, yetenekli çocuklar ama yine de çocuklar ve onları korumak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Yine de "çocuğumu koruyamadım."

Lara'nın sessiz hıçkırıklarını duyan adam döndü ve onu kollarının arasına alarak parmaklarını saçlarına geçirdi. Lara yüzünü onun göğsüne gömdü ve sanki kalbi parçalanıyormuş gibi ağladı. Anladığını düşündü, o gün ölenin sadece doğmamış çocuğu olmadığını biliyordu. Ama ... Lara kaybettiği çocuğu için ağladıkça, onun ifade edemediği kederine ses verdikçe, içindeki keder düğümü parça parça çözülmeye başladı.

"Bazen merak ediyorum," diye fısıldadı, ensesinin yumuşak teni avucunun altındayken, "oğlum nasıl olurdu acaba?"

Lara'nın eli gömleğinin kumaşında gezindi. "Bana ne hayal ettiğini söyle." Sesi ağlamaktan çığ kalmıştı ama gücü, kalıcı bir alevdi.

Uzun zaman aldı ama su aşağıdaki havuza doğru gürlemeye devam ederken Walker onun sıcaklığını kendine yakın tuttu ve kalbinin derinliklerinde yaşayan ve her zaman yaşayacak olan oğlundan bahsetti.

* * *

HAWKE, gece yarısından önceki sessizlikte çevreye doğru koşarken Lake'e başıyla selam verdi. "Herhangi bir sorun var mı?"

Asker başını salladı. "Hava aydınlandığında uzaktan birkaç şahin gördüm ama in bölgesinden uzak durdular."

"Güzel." Hawke birkaç dakika daha Lake ile konuşarak geçirdi, Riley'den onun hakkında bir uyarı almıştı. Hawke'a göre Lake zekiydi ve sadece bununla da kalmıyor, kalıpların dışında düşünebilme kapasitesine sahipti. "Şu anki görevinizden memnun musunuz?"

Lake derin bir nefes aldı. "Seçme şansım olsaydı, daha karmaşık görevleri tercih ederdim."

"Yarın Riley ile konuş," dedi Hawke, çünkü yetenekli genç adamın sıkılmasını istemiyordu. "O senin görevlerini değiştirecek."

"Anladığım kadarıyla son olaylardan sonra yüksek alarm durumundayız." Niyetli bir bakış. "İşleri yoluna koymak için daha iyi bir konuma gelene kadar bekleyebilirim."

"Hayır. Kimsenin sürümüzün büyümesini engellemesine izin vermeyeceğiz."

"Evet, efendim." Lake bir aşağı baktı, bir yukarı. "Maria hakkında bir şey söylemek istiyorum."

"Devam et."

"Hâlâ o saatte nöbeti bıraktığı için üzgün. Eğer yapabilirsen ..."

Hawke'nin kurdu, bu isteğinden dolayı çocuğu daha çok sevdi. "Ben hallederim."

"Teşekkür ." Belli belirsiz bir gülümseme. "Sienna yaklaşık beş yüz metre kuzeyde olmalı."

Hawke güneyi işaret etti. "Git."

Lake selam vererek ve sırtarak ayrıldı.

Derisine iyice işlemiş olan kadının zengin ve canlı kokusunu alıncaya kadar çevre boyunca koşarak serin dağ havasından derin bir nefes aldı ve kurdunu tasmaladı. Sienna söz konusu olduğunda talepler ne insana ne de kurda bir şey kazandırır. Emirler de öyle. Bu erkek ve kadınla ilgiliydi. Hawke ve Sienna.

Onu bir uçuşun kenarında nöbet tutarken ve geçen her şeyi dikkatle izlerken buldu. Sessiz olduğu için onu fark etmesi çok kısa sürmüştü. "Rapor ister misiniz, efendim?"

Ses tonu karşısında gözlerini kıstı ama içindeki alfa herhangi birine hızlı ve ölümcül bir sözlü yanıt verebilirdi.

Yoksa Sienna'yla istediği ilişki bu değildi. "Hayır, bir öpücüğü tercih ederim."

Çelik gibi kaskatı kesilmişti, "Çalışıyorum," dedi ama sonra şaşkınlıkla arkasına baktı. "Ameline'in düşük yaptığını duydum." Yüz ifadesi ciddiye.

Sürü arkadaşının sessiz çılgınlıklarının hatırası, kurdunun kederli bir ulumayla ağzını kaldırmak istemesine neden oldu. "Çok acı çekiyor ama güçlü. Eşi de öyle. Bunu atlatacaklar."

"Onunla mı oturdun?"

"Evet." Elini saçlarına götürme, teninin sıcak baharatını içine çekene kadar onu kendine çekme dürtüsünü kontrol ederek ... en derin seviyede gevşeyene kadar, evi olan topraklara odaklandı. Gece muhteşemdi, kadife gökyüzü elmaslarla bezeliydi. "Konsey'in bunu elde tutmak için neden son nefesimize kadar savaştığımızı anlayıp anlamadığını merak ediyor musun?"

"Evet." Kendi yüzü gökyüzüne doğru kalktı. "Psikologlar tam bir çalışma yapmış olacaklar. Ama büyük kayıplar verme tehdidi altında bile teslim olmayı reddedeceğinize inanmayacaklar."

"Bazı şeyler mantığın ötesindedir." Evlerini kaybetmek sürünün kalbini söküp atacaktı; hayatta kalsalar da fark etmezdi. "Bunu ikimiz de biliyoruz." Elini kızın örgüsünün kalın ipinde gezdirdi.

Sarsılarak uzaklaştı, ateşkes sona ermişti. "Beni görmezden geldin."

"Evet, yaptım. Ve bunu yaptığım için pişman değilim." Belki götlük *etmişti* ama haklıydı da -kendini küçümsüyordu, artık soğuk ateşi kullanıp yönlendirebileceğini, o baskı seviyesinde bile hedeflerini seçebileceğini öğrenmişti.

"Şaşırtıcı." Tek kelimededen alaycılık damlıyordu.

"Ama," diye hırlayarak ekledi, "bir dahaki sefere kendi yetenekleriniz hakkındaki görüşlerinizi göz ardı etmeyeceğim."

Sienna bu beklenmedik açıklama karşısında donakaldı. Düşüncelerini yeniden düzenlemeye çalışırken, "Pek de özür sayılmaz," dedi.

"Çünkü özür dilemiyordum." Tabii ki

özür dilemezsin. "Git ."

Onun yerine düzgün örgüsünü çekiştirdi ve kız ne yaptığını anlamadan çözdü. Tepki vermemek için dişlerini gıcırdatarak, adam örgüyü düzeltirken gözlerini ormanın sessizliğine dikti.

saç telleri. "Burada bukleler var," diye arkasından. "Nemli iken mi ördün?"

O sinsi kurt tilsimi bu sefer savunmasını zayıflatamayacaktı. "Çalışıyorum, ilk seferinde beni duymadıysan diye söylüyorum."

Kollar beline dolandı ve onu sıcak bir erkek göğsüne doğru çekti. "Sana eşlik etmeye geldim."

Arkasına uzanarak saçlarını aralarından çekti. "Yalnız olmayı seviyorum."

Kulağına hızlı bir çimdik. "Tam bir yalancı."

Kollarını kavuşturarak, çizmeli ayağıyla ona karşılık verme dürtüsüne direndi. "Bu bölge sessiz," dedi. "Lake bu gece kaçmak istedi, ben de nöbetçi olarak duruyorum."

Hawke'ın kolları göğsünün üzerinden geçecek şekilde yukarı kalktı ve onu inanılmaz bir şekilde kendine yaklaştırdı, kalçaları onunkilerin iki yanında duruyordu. "Bu benim ilk görevlerimden biriydi-giriş." Sesi sessizdi, anılarla doluydu. "Ben dokuz yaşındayken alfa beni nöbete koymaya başladı."

"Dokuz mu?" SnowDancer'ın kendi kurallarına göre çok küçük.

Hawke kıkırdadı. "Sorun çıkarıyordum - çok fazla enerjim vardı ve gidecek hiçbir yerim yoktu. Beni yorana kadar çalıştırmayı denediler ama Garrick hariç herkesten daha uzun süre dayandım ve alfa her günü benimle geçiremezdi."

Sienna ona karşı gevşediğini fark etti ama onun geçmişine dair bu küçük bakıştan endişelenemeyecek kadar etkilenmişti. "İyi bir nöbetçi miydin?"

"Hayır," dedi şaşkınlıkla. "Nöbet tutacak kadar uzun süre hareket etmeyi bırakamadım." Bir kahkaha daha. "Bu yüzden Garrick beni haberci yaptı. Çevre boyunca sürekli koştum, bir nöbetçiden diğerine mesajlar götürdüm, askerlerle vakit geçirdim, onlardan bir şeyler öğrendim." Geriye dönüp baktığında, mesajların yarısının ona yapacak bir şeyler vermek için yaratıldığını biliyordu.

"Bu Garrick'in yapabileceği en iyi şeydi." Bu iş ona sadece enerjisi için bir çıkış noktası sağlamakla kalmamış, gelecekte ihtiyaç duyacağı becerileri de öğretmeye başlamış ve bir gün liderlik etmesi istenecek kadın ve erkeklerle bağlantı kurmasını sağlamıştı.

"Bu Garrick iyi bir alfa mıydı?"

Hawke, bir söğüt dalı kadar güçlü görünen ve sürüsü için bir gladyatör gibi dövüşen ince siyah adamı düşündü. "Evet."

"Ah." Sienna durakladı. "Sanırım... kimse ondan bahsetmiyor, ben de kötü biri olabileceğini düşündüm."

"Hayır." Hawke konuşmak için kendini zorladı. "Hiçbir şey söylemiyorlar çünkü beni incitmek istemiyorlar." Ama bu Garrick'in alfa olduğu adama haksızlıktı. "Garrick teğmenlerinden biriyle savaşıırken öldü." Sonraki kelimeler göğsüne inen taş yumruklar gibiydi. "Babam."

Sienna'nın elleri onun ellerinin üzerine geldi. "Kaçırıldığını, yaralandığını söylemiştin. O artık tanıdığınız adam değildi."

Hawke'in zihni, göğsünden kan akarken babasının yüzünde beliren ıstırapın anısıyla doldu. Son nefesini eşinin kollarında vermişti, zaten zayıf olan şifacıları ikisini de kurtarmaya çalışırken ölümcül yaralı alfası onun elini tutmuştu.

"Baban mıydı?" "Hayır."

"Annen ... eşini kaybetti."

Gülen, yetenekli annesinden ve eşini kaybetmenin ona yaptıklarından hiç bahsetmedi, kimseye bahsetmedi. Sorusuna cevap vermek yerine, "İşte Lake geliyor," dedi. "Bence koşuya çıkmalıyız." Tiz bir ısıklık sesi duyuldu ve Lake anladığını belirtmek için elini kaldırdı.

Hawke yüzünü Sienna'ya çevirdiğinde, Sienna'nın gözlerinin gece yarısına döndüğünü gördü. "Bir sevgiliyle arana mesafe koymakta iyisin, değil mi Hawke?"

Bir elini kadının boğazındaki sütunun üzerinde gezdirdi, okşadı. "Seninle aramdaki mesafeyi tam olarak koruyamadım."

"Birden fazla çeşit mesafe vardır." Başka bir şey söylemeden cebinden siyah bir saç bağı çıkardı ve saçlarını şık bir at kuyruğu yaptı.

Kadının sözleri hem adamı hem de kurdu rahatsız etmişti ama onun peşine nedeni geçmişi değildi. ", Göl neredeyse bize ulaştı." Yamaçtan aşağı inerek onun kendisine yetişmesini bekledi. Nöbeti ılımlı bir hızda tutuyorlardı, bu da çevrelerini görmelerini sağlıyordu,

her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu onayladı. "Soğuk ateşten arınma ihtiyacın," dedi, bunu aradan çıkarmak isteyerek, "benim dokunuşum yüzünden miydi?"

"Hayır," dedi hemen. "İnşa edildiğinin farkındaydım, sadece kritik noktaya ne kadar yakın olduğumu yanlış hesaplamışım."

Hawke Judd'ın ifşaatını düşündü ve Sienna'nın iradesine karşı koydu. Parasını nereye yatırdığını biliyordu. "Tamamen iyileştin mi?" "Evet."

"Güzel." Konuyu bu gece için bir kenara bırakmaya karar vererek, "Nöbette tercih ettiğiniz partneriniz kim?" diye sordu. Bu alfadan askere değil, erkekten kadına bir soruydu. Bu güzel gecede sadece onunla birlikte olmak istiyordu, orman devlerinin ay gölgesi altından geçerken sesi tenine değiyordu.

"Bana inanmayacaksın ama Maria." Sienna bir dalın altına eğildi ve arkasında yakut kırmızısı bir tutam bıraktı.

Kadının istemeden de olsa kendi bölgelerini işaretlemesi hoşuna gitmişti. "Haklısın, sana inanmıyorum."

Ona karşı burnunu kırıştırdı. "Kavgaya kadar birlikte iyi çalıştık. Aslında o zamandan beri arkadaş sayılırız."

"Evet, Wild'daki arkadaşlarını hatırlıyorum."

Onun hırlamasını duymazdan gelerek kaçan bir tavşanı işaret etti. "Lake çok ciddi, bana çok benziyor. Sanırım birlikte çok sessiz oluyoruz."

Hawke bunun nasıl olabileceğini görebiliyordu. Sienna'nın oynamaya istekli bir kurda ihtiyacı vardı. Tabii bu bölgedeki tek yırtıcılar kurtlar değildi. "Şu leopar yavrusunu son zamanlarda gördün mü?"

"Kit'ten bahsediyorsanız, evet. Bugün onunla öğle yemeği yedim."

Bölgeye bakmalarını sağlayan başka bir yükseltinin tepesinde durduklarında pençelerinin derisinin iç kısımlarına battığını hissetti. "Öğle yemeği."

Çoğu kadın onun pek de ince olmayan gözdağı verme girişimi karşısında ya sinirlenir ya da donup kalırdı. Sienna onu ne kadar iyi tanıdığını, daha fazla bilgi almak için eğildiğinde alt dudağına beklenmedik bir ısırik atarak gösterdi. Adam karşılık veremedi Sienna gitmişti.

Kurdu zevkle sırtını eğdi, onunla her zaman oynamaktan mutluydu ve bu oyunu başlattığı için sevinçliydi. Ona yetişerek

ona intikam vaat eden bir bakış fırlattı. Kızın yanıtı, kardinal bakışlarında saklı kahkahalar dışında saf ve soğukkanlı bir Psy'dı. Tam onu kendine çekip kahkahanın tadına varacaktı ki, kurdunun durmasına neden olan bir şey duydu.

* * *

Hawke hareketsiz kalınca hemen **duraklayan** Sienna, eğlencesini bilincinin gerisine itti. "Ne hissediyorsun?" Sesini sadece kendisinin duyabileceği bir aralıkta, alçak sesle tuttu.

Hawke cevap vermeden başını sola doğru eğdi, gözlerini kıstı ve boynunu büktü.

Ulumanın ürkütücü güzelliği vücudundaki her bir tüyü elektriklendirdi. Bir insanın boğazından geliyor olması imkânsız gibi görünüyordu ama yine de boynunun kordonlu gücünde bunun gerçekliğini görebiliyordu. Hawke'ın uyarısının son yankıları da -kurt harmonikleri hakkında yeterince şey öğrendiği için bunun tam olarak ne olduğunu anlamıştı- sönerken, yanıt veren ulumalar hava akımları üzerinden onlara geri döndü.

"Hadi gidelim." Hawke onun için acımasız bir tempo tutturarak onları çevreden uzaklaştırdı.

Koşmaya başladıktan yaklaşık otuz saniye sonra bir uluma daha gönderdi, sadece nöbetçilerin her birinden yanıt alacak kadar bekledi. Ama tekrar koşmaya başladıktan bir dakika sonra, kadının bedenini asırlık bir ağacın köklerinin oluşturduğu çukura, yere çarptı, kendi bedeniyle örttü ve "Ellerini kulaklarının üzerine koy" dedi.

Bir an sonra kekeleyen gürültü patlamaları duyuldu. Dönüp kurşunların nereye isabet ettiğini görmeye çalıştı ama Hawke'ın vücudu çok ağırdı ve onu sabit tutuyordu. Hawke'ın emrettiği gibi ellerini kulaklarının üzerine koyarak olduğu yerde kaldı ve Lake ile saldırı bölgesindeki diğerlerinin saldırıdan önce siper almış olmalarını tüm kalbiyle umdu.

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu, bitmek bilmeyen bir şiddet yağmuru. Artan gürültü seviyesi saldırı gemisinin yaklaşmakta olduğunu gösteriyordu - Hawke'la konuşmaya çalışacak, ona hareket etmeleri gerektiğini söyleyecekti ki büyük bir patlamanın sonik gürültüsü kulaklarının çınlamasına neden oldu.

Bölüm 36

İlk **patlamanın** hemen ardından İKİNCİ **BİR PATLAMA** meydana geldi. Hawke bir an sonra onun üzerinden yuvarlandı. "Bebeğim, iyi misin?" Kulaklarındaki uğultuya rağmen "Evet," dedi, Dönüşenlerin duyma hassasiyeti göz önüne alındığında adamın şiddetli bir acı çekiyor olması gerektiğinin farkındaydı. "Sen?" "Çok acıyor ama kulak zarı patlamadı." Ayağa kalktı, onu yukarı çekti.

"W-" Sersemlemiş beyni, sadece metrelerce ötede gökten yağan enkazı anlamlandırmak için toparlandı. "Enkazı mümkün olduğunca çabuk kontrol etmeliyiz, belki harekete geçmeye hazır bir Tk temizlik ekibi vardır." Yok edilen araç, sürünün büyüyen çatışmalarda kendi avantajına kullanabileceği bilgiler verebilirdi.

"Git," dedi Hawke şaşkınlıkla. "Tks içeri girerse ne yapman gerekiyorsa yap. Benim diğerlerini kontrol etmem gerekiyor." "Dikkatli ol."

Başıyla onayladıktan sonra yola koyuldu. Enkaz ilk bakışta kararmış ve bükülmüş metal yığınlarından ibaretti, işe yarar hiçbir şey yoktu. Duyularını -fiziksel ve psişik- tetikte tutarak, sürünün hava savunma sistemlerinin ona bulacak bir şeyler bırakmış olmasını umarak yüksek hızda çaprazlama bir arama yaptı.

Zaten neredeyse kaçırıyordu.

Gövdenin bir parçası olmalıydı, göz ucuyla gördüğü küçük, eğri büğrü bir kare. Koşarak yanına gitti ve onu almadan önce elini soğuk bir ateş tabakasıyla kapladı. Yeteneği onu enkazdan gelen alevli ısıdan koruyordu ama görüşünü etkilemiyordu.

Metal parçanın üzerindeki tek gümüş yıldız platin kadar parlaktı.

HAWKE koşarken Brenna'yla bağlantı kurdu, uydu telefonunun sinyali kristal berraklığındaydı. "Gökyüzü temiz mi?"

"Evet ve hava savunma sistemleri yeniden silahlandırıldı ve hazır."

"Lara'ya haber verildi mi?"

"Yola çıktı. Riley her şeyi koordine ediyor. Seni bağlayacağım."

Riley hatta gelir gelmez "Kayıplar?" diye sordu.

"Şu ana kadar rapor yok." Net, derli toplu sözler. "Ama bazı ciddi yaralanmalar var."

"O lanet şeyleri gökyüzünden uçurmak neden bu kadar uzun sürdü?" SnowDancer zayıflıklarını biliyordu, savunmasını hazırlamıştı. "Birini vuracak kadar yaklaşımadan önce yakalanmaları gerekirdi."

"Geçen sefer kullandıkları gizli teknolojinin aynısı," dedi Riley.

"Kedilerden insanları kurtarana kadar enkazın güvenliğini sağlamak için ekipler göndermelerini istedim; bulacaklarımız tespit sistemlerimizi değiştirmede kritik öneme sahip olabilir."

"Vuruldu mu?"

"Hayır. Saldırı SnowDancer'a odaklanmıştı."

Lake'in yere yığılmış bedenini gören Hawke, "Seni sonra ararım," dedi ve telefonu kapattı.

Genç asker sırtından vurulmuştu ama nefes alıyordu. "Git," diye fısıldadı. "Ölmeyeceğim ve onlara bu zevki tattırmayacağım."

İyi adamdı. "Lara yolda," dedi ve Lake'in sözüne güvenip diğerlerini kontrol etmek gibi zor bir karar verdi.

Uzun bir geceydi.

Lake çok kan kaybetmişti ama kurşun önemli bir yerini sıyırmamıştı. Sam bir kez vurulmuştu, kurşun kafatasının yan tarafında bir kanal açmış ve onu bayıltmıştı ama Lara Hawke'a hasarın olduğundan daha kötü görüldüğünü söylemişti. Inés bacağından bir kurşun yemiş, Riaz omzundan vurulmuş ve yeni terfi eden Tai kurşunlardan kaçmak için atlarken sol kolunu kırmıştı, Sing-Liu ise iki kez vurulmuştu, her iki kurşun da sırtından girip iç organlarını parçalamıştı.

Küçük insan kadın en ağır yaralı olanıydı ve sadece eşi D'Arn, aralarındaki bağ sayesinde acısını hissettikten sonra onu hayatta tutmak için enerjisini ona olduğu için hayattaydı. D'Arn

ininde durduğu yer çökmüştü ama onu hayatta tutmuştu. Artık iş Lara ve ekibine kalmıştı.

DarkRiver şifacısı Tamsyn, Lara'nın yanında çalışıyordu. Kurtları iyileştiremiyordu ama kalifiye bir doktor olarak daha hafif yaralanmalarla ilgilenererek yükün bir kısmını hafifletebilirdi. Riley ve Indigo güvenlik durumunu kontrol altına almış, saldırının savunma çemberinde hiçbir boşluk bırakmadığından emin olurken, teknisyenler de enkazı tarıyordu. Bu da Hawke'ı revirde kalması için serbest bırakmıştı.

Şafak sökmek üzereydi ki ellerini Lara'nın omuzlarına koydu ve "Yatağına git" dedi. Tüm yaralılar tedavi edilmişti ve şimdi dinleniyorlardı.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı, yanağını göğsüne dayayarak, "bir espresso daha ve hazır olacağım. Tammy nerede?"

"Arkadaşı onu bir saat önce götürdü." Tam anlamıyla. "Şimdi yatağına git yoksa seni ona kelepçelerim."

"Sapıkça." Ama adam onu odasına götürüp yatağına doğru ittiğinde karşı koymadı.

Sienna'nın gizlice dışarı çıkmayı planlamadığından emin olunca dönerek kendi odasına gitti ve duşta girdi. Sonrasında eşofman ve temiz bir tişört giyip yatmadı ama Sienna'nın inine gitti; Sienna'nın ine sadece otuz dakika önce döndüğünü biliyordu; saldırıdan beri teknisyenleri koruma görevindeydi. Onun gücü kurdunun gururla başını kaldırmasına neden oldu.

Kapıyı ilk çaldığında açtı ve adam tişörtünü çıkarırken hiçbir şey söylemedi. Adam onu yatağına ittiğinde, itiraz etmeden yatağına girdi. Adam onun arkasına kıvrıldı, yüzünü boynunun kıvrımına gömdü ve kendini uykuya bıraktı.

* * *

LARA soyunma zahmetine girmeden yüzüstü yatağına yuvarlandığı anda uykuya dalmıştı, ama kurdu onu dürterek uyandırdı.

dakikalar sonra. "Ne?" diye mırıldandı, birinin ayakkabılarını hissetti. "Bir saniye-"

"Şşş." Saçında güçlü, sıcak bir el. "Sadece bunları çıkarıyorum." Bir çekiştirme daha ve tıbbi önlüğü de gitmişti.

"Çocuklar," diye mırıldandı, hareket edecek gücü kendinde bulamıyordu.

O büyük, nasırlı el hâlâ vücudunun üzerindeydi. "Drew ve Indigo ile birlikteler."

Bunun iyi bir şey olduğunu söylemeye çalıştı ama yorgunluk onu fena halde hırpaladı. Her şey kararmadan hemen önce Walker'ın dudaklarını şakağında hissetti, sıcak ve sert. Hüsnükuruntu. Ama uykuya dalmak için güzel bir yoldu.

Hayır, , hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

"Mükemmel." Ming odaya girerek bir zamanlar çığlık atan bir insanın olduğu yerdeki ince kül yığınının inceledi. "Kontrol eksikliğiniz sorunlu olsa da, yeteneğinizin gücünden daha az memnun ."

Bir odada diğeriyle birlikte kapana kısılmış bir canavardı. Belki de ikisini de yakmalı, her şeye bir son vermeliydi.

etrafında bir mengene, siyah ve acımasız, düşüncelerinin kendisine ait olmadığını hatırlatan bir şey. "Dur," dedi, burnundan kan .

"Unutma Sienna," dedi, yüzünün sağ tarafındaki doğum lekesi Sienna'nın kanıyla aynı renkteydi. "Senin sahibin benim. Sen benim yaratığımsın."

Odanın şeytani sessizliğinde, duvarları sarsan bir hırıltı. O izlerken, Ming bir hiç olana kadar parçalanmaya başladı, hiçbir şeyden daha az. Bu görüntü ona öylesine şiddetli bir haz verdi ki, hırıltı bir sese dönüşüp "Dinlen. Seni tuttum" dediğinde, iri ve kaslı bir bedene tekrar sokuldu ve bir kez daha uykunun kanatlarına teslim oldu.

Sena, Hawke'un odasına girmesinden belki de üç saat sonra uyandı. O sırada konuşmaya ne gerek ne de zaman vardı.

Arada bir onun sesini duyduğuna dair belli belirsiz bir anısı vardı. Kaşlarını çatarak geçmişİ düşündü, bir kâbus olabileceğine dair kırıntılar yakalamıştı ama dehşetten geriye hiçbir şey kalmamıştı.

kıvrıla kıvrıla uyuyan adamın koruyucu sıcaklığı düşünöldüğünde pek de şaşırtıcı değildi. Hawke'ın kalçası onun en yumuşak yerine talepkâr bir şekilde bastırılmıştı, eli en sevdiği eski tankının altındaki karnında düz duruyordu, kolu başının altındaydı, yüzü boynunun kıvrımına sokulmuştu - onun gerçekliği teninin altında şehvetli bir nabız gibiydi.

Bir yanı arkasını dönmek, yüzünü onun göğsündeki ince, ipeksi tüylere sürtmek istiyordu ama daha büyük bir yanı anı bozmaktan, onun uyanıp gitmesinden korkuyordu. Gitmesi gerektiğini biliyordu. O bir alfaydı ve dün gece sürü saldırıya uğramıştı. Kendisine ve halkına dinlenmeleri ve yeniden toparlanmaları için biraz zaman vermişti ama sabah olmuştu ve o kalkar kalkmaz her şey yeniden başlayacaktı.

Sırtında bir gümbürtü, kalçasını ona daha sıkı bastırırken eli karnının üzerinde tembel daireler çiziyordu. "Günaydın." Bu sert erkek sesi teninin gerilmesine, yüzünün utançla hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklıkla kızarmasına ve her şeyin boğazını sıkı arzuyla ilgili olmasına neden oldu. Daha önce hiç etrafına dolanmış bir erkekle uyanmamıştı, böyle bir şey olduğunda bunun o olacağını hiç düşünmemişti.

"Günaydın," başardı, kendini onun varlığını kaybetmeye hazırlıyordu. "Gitmeden önce sana kahve yapabilirim." Evet, onun kalmasını istiyordu ama o SnowDancer'ın kalbiydi, alfa olmak onun yetenekleri kadar onun da bir parçasıydı. Onun sürüye olan sadakatinin önüne geçmeyi asla düşünmemişti, daha Ağ'dan yeni çıkmış bir kızken bile onun birçok kişi tarafından sevildiğini, birçok kişi tarafından ihtiyaç duyulduğunu anlamıştı. "Sadece anlık yeteneklerim var ama fena değil."

"Kahve değil," dedi boynunun kıvrımını öperek. "Güne başlamak için bana tatlı bir şeyler ver."

Yavaşça sürtünen kalçasını sıktı, vücudu gergin ve sıcaktı. "Ne istiyorsun?"

Eli hareket etti, parmakları kadının bel kemerinin üst kısmında gezindi. "Seni memnun etmek için."

"I-" Hayatı boyunca hiç kekelememişti ama öyle görünüyordu ki bu gerçekleşmek üzereydi. dağınık düşüncelerini yeniden düzenlemeye çalıştı. "Bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum."

"Daha önce oynamıştık." Bir öpücük daha. "Soğuk ateşin taşmasına neden olan bu olmadığını söylemiştin."

"Hayır,
olmadı." "O
zaman?"

"Kontrolümün yeterince iyi olduğundan emin değilim," diye itiraf etti, çünkü duygular X-ateşini yönlendirmese de, onu kafesleme kapasitesi üzerinde bir etkisi vardı. Silence'ın kendi tanımına girenlere verdiği şey de buydu; soğuk, sakın bir yerde durmak. "Dün gecedен sonra sanki duygularım tetikteymiş gibi hissediyorum. Yeteneklerim üzerindeki hakimiyetimi kaybedebilirim eğer ..."

"Eğer
sen?" "Sen
bilirsin."

Dişleri omzunu kemiriyor, kurt gibi alay ediyor. "Orgazm. Sanırım kelime bu." Parmakları kızın pijamasının bel bandının hemen altına inerek nabzını hızlandırdı. Boynundaki noktayı yaladı.

Kadın adamın sıkıca kavradı. "*Hawke*."

"Dur dersen dururuz." Teninin kızarıklığına rağmen söylenen bu sözler ciddi bir ton taşıyordu.

Adamın tam da söylediği gibi yaptığını, yani yetenekleri söz konusu olduğunda onun kararına saygı duyduğunu fark etmek içinde bir anahtar açtı. "Henüz değil," diye fısıldadı, soğuk ateşin dizginlerini sert bir psişik kavramaya devam ederek.

Onaylarcasına mırıldanarak parmaklarını geri çekti ve sırtüstü yatan kadının yanında yan yatana kadar pozisyonlarını değiştirdi. Bir bacağını onunkinin üzerine atarak, "Kaçmanı istemem," dedi onu öpmek için eğilirken.

Yavaştı, tembeldi, sanki gidecek hiçbir yeri yokmuş gibi, oysa zamanının binlercesinin onu aradığını biliyordu. Kollarını onun boynuna dolayarak, parmaklarını teninde gezdirmeye devam ederken onun sıcak erkekliğini içine çekti. "Evet?" diye sordu ağzının içine, nefesini tutmak için ara verdiğinde.

Midesinde binlerce çılgın, kapana kısılmış kelebek vardı. Kendisini bu kadar çok hissettirmesi onu korkutuyordu ve bu da onu öfkeliyordu. Sienna Lauren, Kardinal X, asla korkmazdı. O böyle biri değildi. "Evet," dedi.

Kıkırdadı ve kızın ağzının kenarlarına şefkatli küçük öpücükler kondurdu. "Çok inatçısın." Bir öpücük daha, elini biraz daha aşağı kaydırırken alt dudağını ısırdı. "Tam da senden hoşlandığım gibi."

Karnının titrediğini hissetti, bunu durduracak gücü yoktu. Bir eliyle onun kolunu kavarken, diğer elini omzuna koyarak, göbeğinin altında o durgun dairelerden daha fazlasını çizirken, dokunuşunun altında hareket eden kas ve tendon hissini tadını çıkardı.

Aşağıya.

Bir nefes kaçtı, adamın boynunun derisinde boğuldu. Adam sıcaklık, insan ve Hawke kokuyordu. Sadece Hawke. Her zaman Hawke. Bu yüzden elini külotunun kemerinin altından geçirip parmağını ortasından geçirdiğinde, içgüdüsel bir tepkiyle vücudunu ona doğru kaldırdı.

Bu hoşuna gitmişti. Bunu biliyordu çünkü adam onun çenesini öptü ve mırıldandı: "Nemlisin. Kokunu alabiliyorum, tatlı ve hazır. Ağzımı sulandırıyor." Parmağını tekrar yukarı kaldırdı ve sonra iki parmağını birden kullanarak onu delip geçti, klitorisini arasına hapsetti.

O kadar duyarlı ki, diye düşündü Hawke, vücudu tekrar kamburlaşırken, o kadar tatlı bir şekilde duyarlı ki. Yatağa girerken giydiği pijama altlarını ve külotunu soluk kırmızı bir atletle birlikte aşağı çekip onu kendi kişisel tatlı ziyafeti gibi yalamamak için elinden gelen her şeyi yaptı. Onu durduran tek şey acele etmesi gerektiğini bilmesiydi.

"İşte bu," diye mırıldandı öpmeye, ısırmaya, emmeye bayıldığı o gür dudaklara karşı, "izin ver seni okşayayım. Seni memnun etmeme izin ver." Bir parmağını vücudunun kaygan girişinde dolaştırarak nazik bir taleple itti.

Elleri tekrar onun üzerinde kenetlendi ama kokusunda korkunun değil, kadınsı uyarılmanın topraksı, sarhoş edici miskin tadını aldı. Yine de öptü, okşadı ve kadın rahatlayana, onu içine alana kadar burnunu soktu. Tanrım, çok sıkıydı. Çığlığı onunkine karşı nefes nefese bir sestiydi.

kalçaları iki uzun saniye boyunca hareketsiz kaldı, sonra parmağının girişıyle deneysel küçük hareketlerle onları kaydırmaya başladı.

Ürperdi, ağzını yakalamak için yukarı doğru öptü. "Kahretsin, çok güzelsin," dedi nefes nefese kaldığında.

Parmağıyla kızın içine girip çıkmaya devam ederken bile başparmağıyla kızın kalçalarının tepesindeki sıkı sinir demetini okşadı, başını eğdi ve atletinin yumuşak kumaşı arasından göğüs ucunu çok dikkatli bir şekilde ısırdı.

"Hawke!" Kadının vücudu Hawke'nin elinin etrafında parçalanmıştı, kadının kaygan sıcaklığı öylesine baştan çıkarıcıydı ki, kadın orgazmdan titrerken Hawke onun içini okşamaya devam etti, küçük artçı zevk şokları yarattı ve aynı zamanda kadının ipeksi sıklığına kendini kaptırdı.

Parmağını ancak kız inlediğinde, vücudu gevşediğinde geri çekti, sahiplenici bir yakınlıkla onu kavradı ve tekrar ağzına aldı, ısırdı, yaladı ve tattı. "Günaydın."

Kirpikleri kalktığında o kardinal bakışlar yumuşak, puslu bir siyaha dönüşüyordu. "Günaydın." Öpücükle şişmiş dudakları kelimeleri şekillendirirken, yüzünün derisi adamın kirli sakalının pürüzlerinden dolayı kızarmıştı.

Üzgün olması gerekirdi ama değildi. İzlerini onun üzerinde görmek hoşuna gitmişti. Bacaklarının arasındaki nemli buklelerle oynarken, aşırı hassaslaşmış klitorisine dokunmamaya dikkat ederek, uzun dakikalar boyunca onu izledi. Aleti eşofmanının içinde sert bir çıkıntıya dönüşmüştü, ihtiyacı acı veriyordu ama ilk kez birlikte olduklarında şipşak bir sevişmeye razı olacak hali yoktu.

Sonra parmaklarını onun üzerine kapatmak için aşağı uzandı.

Bölüm 37

CHRIST. Elini kızın bacaklarının arasından çıkarıp yatağa bastırarak, kızın dokunuşuna kendini bıraktı. Bir kez. İki kez. "Yeter." Bileğini kavrayarak başının yanında sabitledi.

Tembel, doymuş gözler ona gülümsedi. "Çok sert ve sıcak hissettin ve-" "Bana bir daha elini sürersen," diye uyardı, "tatmin olmayacağım birkaç vuruşla." Hayır, bu sadece gerginliği alır ve kurdu serbest bırakırdı.

Sienna bacağını adamın kalçasına doğru kıvrarak eğilip boğazını öptü. "Orgazmım için teşekkür ederim."

Yanakları buruştu. "Bir değil."

Yatağa uzanmadan önce bir öpücük daha kondurdu ve adamın zihnine geri dönmeye başlayan sert gerçekliği fark ettiğini belli edercesine ona baktı.

"Savaş giriyoruz," dedi bileğindeki tutuşunu bırakarak. "Bu konuda artık hiç şüphe yok."

Niyetli bir bakış, şefkatle ensesini okşayan parmaklar. "Sürülerin Konsey'e herhangi bir düzeyde karşı durmaya karar verdiği andan beri çatışmanın kaçınılmaz olduğunu düşünüyorum."

Pozisyonlarını değiştirmeden önce bir öpücük daha aldı, böylece kadın onun üstüne uzandı, eli kadının belindeydi. *Ten*, diye ısrar etti kurdu, *ten*. Bu yüzden elini pijama pantolonunun ve külotunun bel bandının altından geçirerek kalçasının tatlı kıvrımının üzerine koydu. Kadın sarsıldı ama hemen gevşedi. *İyi oldu*. Onun kendisine, dokunuşuna, vücuduna alışmasını istiyordu, çünkü düzenli olarak onu şımartmayı ve *onu* şımartmayı planlıyordu.

"Biz savaş aramaya gitmedik," dedi, kendine birkaç dakika daha dinlenme izni verirken küçük, yavaş hareketlerle onu okşayarak.

"Konsey bizi yalnız bıraksaydı, biz de onları yalnız bırakırdık."

Sienna'böylesine kritik bir konuyu tartışmak birkaç ay önce aklına bile gelmeyecek bir şeydi ama şimdi doğal geliyordu.

"Kabullenemiyorlar," dedi parmaklarını köprücük kemiğinin üzerinde gezdirerek, "senin dünyada bir güç olduğunu."

"Sorun hep , değil mi?" Boştaki kolunu başının altına koydu.

"Sessizlik diğer her şeyi alıp götürüyor," diye düşündü, "ama güç - Protokol'de daha fazlası için avlanmayı engelleyen hiçbir şey yok. Gerçekte Sessizlik, tek bir düşünceye odaklanarak peşinden gidecek kadar soğukkanlı olanları ödüllendirir."

Hawke PsyNet'te yaşamanın nasıl bir olduğunu düşünmeye çalıştı ama hayal bile edemiyordu. "İnsanların Ağ'ın çok güzel olduğunu söylediklerini duydum."

"Evet, tıpkı mükemmel kesilmiş bir değerli taş gibi. Bozulmamış ve soğuk." Eli adamın teninde hareketsiz kaldı. "İçerideyken bunu anlamamıştım ama o zaman bile bir annenin çocuğundan ayrılmasının yanlış olduğunu biliyordum."

içindeki acıyı duydu ve elini beline bastırmak için yukarı kaydırıldı. "Onu seviyordun."

"Beni kurtarmaya çalıştı ama ikincil bir telekinetik yeteneği olan kardinal bir telepatı" -bir aksaklık- "ve sonunda kendini kurtaramadı."

Hawke annesinin Golden Gate Köprüsü'nden atladığını biliyordu, bu trajedinin ardında bıraktığı izleri tahmin edebiliyordu. "Kalkanları kırıldı mı?"

Başını salladı, yanağını adamın omzuna bastırdı. "Delirdi. Bu bazı güçlü telepatlarda olur, Sessizlik altında bile. Sanki hiçbir kalkan onları korumaya yetmiyormuş gibi, sanki başka insanların düşünceleri gecenin karanlığında gizlice içeri girip gibi." Göğsünde ıslak bir dokunuş, havada tuz tadı. "Özgür," dedi. "Annem de atlarken böyle bağırmıştı, özgür olduğunu söylemişti. Herkes onun sessizlikten bahsettiğine inanıyor ama ben annemin sessizlik için her şeyi yapabileceğini biliyorum. O sadece seslerden özgür olmak ."

Bu kadar acıyı saklayan bu kadar pragmatik bir ses tonu. Bu kadar ince bir beden bu kadar gücü saklıyordu. Sienna'yla ilgili her şey bir çelişkiydi. Ama bir konuda hiç şüphe duymak istemiyordu. "Sen benimsin," dedi. "Bunu anlayın." Sienna'ya, asla benimle evlenmesine gerek olmadığı konusunda güvence vermek istemişti.

Onu terk edeceğinden korkuyordu, ama vücudu aniden ona karşı gergin kas ve kemiklerden oluşuyordu.

"Sen benim olana kadar asla senin olmayacağım."

Elini Sienna'nın saçlarında dolaştırdı ve yanıtını nazikçe vermeye çalıştı. "Sana çiftleşme bağına veremem Sienna." Başından beri ona karşı dürüst davranmış, kendisini bu şekilde incitmeyeceğini ummuştu.

"Biliyorum."

Gergin bir sessizlik ... çünkü söylenecek başka ne vardı ki?

Ama Sienna tekrar konuştu. "Bu saldırının İskoçların hızlı bir tırmanış niyetinde olduğu anlamına geldiğini sanmıyorum."

İçindeki sahiplenici kalp verdiği cevaptan hoşlanmasa da, ondan sunabileceğinden fazlasını talep etmesi ne kadar adaletsiz olursa olsun, konuşmayı asıl konuya geri döndürmeye çalışmadı. "Açıkla."

"Bu daha önce bahsettiğimiz dağınık yaklaşımın bir parçası." Göğsünde kurumakta olan gözyaşlarından eser kalmamıştı. "Konsey üyeleri bir Dönüşen sürüsünün nasıl işlediğini artık çok iyi biliyorlar. Saldırının gençlerinizi, savunmasızlarınızı tahliye etmeniz için sizi motive etmesini bekleyecekler ve bu yüzden bir pusuyla hazır olacaklar."

Hawke'ın kalbi yavruların zarar göreceği düşüncesiyle buz kesti.

"Hedefli saldırılar, savunmanızdan kaçmak için tasarlanmış gemiler -Her şey bunun arkasında kim varsa araştırmalarını yapmış olduğunu gösteriyor," diye devam etti Sienna. "Bence sürüyü geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar demoralize etmenin en iyi yolunun gençleri yok etmek olduğunu anladılar." Sözleri soğukkanlı ve netti ama Sienna'nın umursamadığını düşünme hatasına düşmedi. Beyaz Bölge'de kaç saat gönüllü çalıştığını, kaç yavrunun ona "Sinna" diye seslendiğini ve kucaklamak için kollarını kaldırdığını biliyordu.

Ama bu mide bulandırıcı ihtimali görmüş olması, hatta bunu düşünecek geçmişe sahip olması, içinde büyüdüğü karanlığın açık bir kanıtıydı. Çocukluğunu bir canavarla geçirmişti. Ve yine de kişiliğini, ruhunu korumayı başarmıştı. Onunla çok gurur duyuyordu.

Tam o anda telefonu çaldı. Cevap vermek için hiçbir hamle yapmasa da, birlikte geçirdikleri zamanın tükendiği gerçeğini görmezden gelemezdi. "Gitsem iyi olacak," dedi.

"Evet, tabii ki." Adam ayağa kalktığında, kadın yatağın yanına oturmak için çabaladı.

"Bir saat içinde," dedi ayağa kalkıp ikinci el bir dükkândan bulmuş olması gereken eski moda duvar saatine bakarak, "bir teğmen toplantım var. Seni orada istiyorum."

Şaşkın bir duraksamanın ardından hızlıca başını salladı. "Orada olacağım."

ensesini kavradı, onu derin ıslak bir şekilde tekrar öptü. "Bir dahaki sefere," diye söz verdi, "tatlı bedenini okşamakla yetinmeyeceğim."

Havada baharat, Sienna'nın tadı. "Bu, bir dahaki sefere olacağını varsayar."

"Bir kurda meydan okumaman gerektiğini bilmelisin bebeğim." Sevdiği o dolgun alt dudağını ısırarak parmağıyla onu işaret etti. "Bir saat."

Sabah **dokuzdu** ve kararlar alınıyordu. Judd, Riley, Indigo ve sargılı Riaz'ın yanı sıra Andrew, Sienna ve Hawke, teğmenleri bulundukları yerden bağımsız olarak Hawke'a bağlamak üzere tasarlanmış olan konferans odasında fiziksel olarak hazır bulunuyorlardı. Diğer herkesin bağlanması birkaç dakika sürdü. Sienna'nın dikkat çekmeden bir kenarda oturduğunu ilk fark eden Tomas oldu.

"Neden, Sienna Lauren, benim yaşadığım ve nefes aldığım gibi." Flörtten çok daha fazlasını barındıran bir gülümseme. "Bugünlerde çok güzel görünmüyor musun?"

Sienna, hakkını yemeyelim, soğukkanlılığını korudu. "Seni bir keresinde tavuk dansı yaparken görmüştüm Tomás. Hiç seksi değildi."

Bu Kenji'nin kahkahalarla gülmesine, Alexei'nin de megawatt gücünde bir sırıtış atmasına neden oldu. Hawke'ın kurdu, Sienna'nın yüzünün bu manzara karşısında gevşemediğini görmekten memnun oldu; çoğu kadın Alexei'ye karşı koymakta zorlanırdı, o çekici olmaya çalışmasa bile. "Oyun için zaman yok," dedi ve tüm oda dikkat kesildi. "Bu yılın başlarında yaptığımız gibi iki seçeneğimiz var. Ya ilk saldırıyı yapacağız ya da onların bize gelmesini bekleyeceğiz."

"Önce saldırırsak küçük bir avantajımız olabilir," dedi Tomás, kara gözleri keskin bir şekilde, "ama ekip gönderirsek bölgemizi savunmasız bırakmış oluruz. Bu tam da onların istediği şey olabilir."

"Anlaştık." Judd'ın pratik sesi. "Bunun dışında, Güney Amerika'daki yerleşke bir sorun teşkil etmeyecek olsa da, İskoçların emrinde kaç tane daha ajan olduğunu bilmiyoruz."

"Ve," diye ekledi Riaz, "geldiklerini biliyoruz. Bu saldırı misilleme yapmamızı ve kaynaklarımızı boşa harcamamızı sağlamaya yönelik bir girişimdi. Saldırmadan önce bizi yumuşatmak istiyorlar."

Matthias iletişim ekranlarından birinden başını salladı, Cascade Sıradağları'nın engebeli güzelliği arkasındaki pencereden görülebiliyordu. "Önceki saldırılarımız o zamanlar mantıklıydı ama işler değişti. Bekleyelim, hazırlanalım derim."

"Başka bir şeyi de kontrol etmemiz gerekiyor," dedi Riley Hawke'ın yanından. "Tüm göstergeler saldırganlıklarını SnowDancer ve DarkRiver'a odakladıklarını gösteriyor ama şehir için de planları olmadığından emin olmalıyız."

"Silahların izini bulabildiniz mi?" Matthias sordu. Riley başını acımasızca salladı. "Hayır."

"Judd, "Geçmişteki eylemleri San Francisco'yu yok etmeyeceklerini gösteriyor gibi görünüyor, ancak Henry'nin son davranışları göz önüne alındığında, Shoshanna ile birlikte savaşı kazanmaları halinde şehri feda etmeye istekli olma ihtimalleri var" dedi.

Cooper da aynı fikirdeydi, iletişim ekranından dışarı bakarken yüzü sert çizgilerle belirlenmişti. "Gerçek şu ki, bizi ve kedileri dışarı çıkarırlarsa, önlerinde duracak sadece Nikita ve Anthony kalır. Ve ikisinin de kayda değer bir askeri gücü yok."

"Yine de," diye belirtti Drew, "bu ikisini araştırmak, karışıma ne kadar saldırgan Psy yeteneği ekleyebileceklerini görmek kötü bir fikir olmayabilir. Birkaç güçlü telepat bile olsa, karşı tarafın zihinsel saldırılarını engellemeye yardımcı olabilirler. Anthony'nin adamları bazı hamleleri tahmin bile edebilir."

"Zaten sordum," dedi Hawke. "Görünüşe göre savaş öngörülerini saptırıyor çünkü pek çok şey o anın sıcaklığıyla yapıyor. Ama Faith de dahil olmak üzere tüm kâhinlerinin şiddetin yakında patlak vereceğinden emin olduğunu söylüyor. Hatta birkaç gün içinde bile olabirmiş."

"Yani"-Indigo öne doğru eğildi-"bir tavır mı alacağız?"

Hawke başıyla onayladı. "Ne kadar çok yayılırsak, aşmaları gereken duvar o kadar ince olur."

"Kazmak ve bizi çıkarmalarını sağlamak çok daha iyi," diye onayladı Jem, sarı saçları eyaletin kendi bölgesindeki bulutlarla kaplı ışıktaki donuklaşmıştı.

"Bu da bizi başka bir soruya götürüyor." Riley toplantı başladığında masanın üzerine koyduğu bükülmüş metal parçasına dokundu.

"Kayıtlarımıza göre tek yıldız Kaleb Krychek'in kişisel amblemi. Onun bu işe karışmadığına karar verdik ama ya herkesi aptal yerine koyuyorsa?"

Hepsi Judd'a baktı. O da gövde parçasını alıp parmaklarının arasında evirip çevirdi. "Kaleb'i tahmin etmek zordur, ama içimden bir ses bunun onu bu işe karıştırmak için kasıtlı bir girişim olduğunu söylüyor."

Indigo enkaz parçasını teğmen arkadaşından aldı. "Doğrulamanın bir yolu var mı?"

"Luc'tan Nikita'yı aramasını istedim," dedi Hawke, bir Psy Konsey Üyesiyle herhangi bir ilişki kurma fikri hâlâ sinirlerini geriyordu. Ama güvensizlik bir yana, bir konuda anlaşmışlardı: bu bölge onların ve onu ellerinde tutacaklardı.

Sienna'ya bakarak başıyla onayladı. "Hepinizin duyması gereken başka bir şey var."

SIENNA Konsey Üyeleri'yle gözünü kırpmadan konuşmuş, amcası yerine bir Ok'la büyümüş ve geceyi bir kurt alfabıyla geçirmişti. Yine de boğazı kurumuştur, dili düğümlenmek üzereydi. Hawke yüzünden. Çünkü onu bu işe bulaştırarak kendi gururunu onunkine bağlamıştı.

Bu düşünceyle birlikte ihtiyaç duyduğu denge duygusu da geldi. Bu sabah ne söylemiş olursa olsun, gerçek şuydu ki, onu seviyordu ve mesafeye izin vermeyecek bir şekilde, bu mesafe onun acısını kurtaracak olsa bile. Onu eşi olarak kabul etmeyecekti, *edemezdi* ama ona her şeyini verecekti. Nasıl olacağını bildiği tek yol buydu.

"Sienna," dedi Sienna herkesin onu görebilmesi için ayağa kalkarken, "bana anlattıklarını diğerlerine de anlat."

SnowDancer'ın en savunmasız kişilerini hedef alan bir pusu olasılığı hakkındaki teorisini ortaya koydu.

"Kendinden çok emin görünüyorsun," dedi Cooper. İlk kez konuşuyorlardı ama Cooper'ı çalışma ziyaret ettiğinde görmüştü. Sol yanağındaki sivri yara izi bronz teninde belirgin bir işaretti ama onun dikkatini çeken gözlerinin siyaha yakın rengiydi. "Zekana saygı duyuyorum ama gençsin ve artık Ağ'da değilsin."

Çekinmedi, çünkü anladığı bir şey varsa o da savaştı. Dahası, en mide bulandırıcı olasılıkları bile göz ardı etmeyecek kadar uzun süre karanlıkta yaşamıştı. Kurtların farkına varmadıkları, sadece bazı eylemleri beklemedikleri ilkel bir onur çekirdeği vardı. "Bunun arkasında Henry ve Shoshanna Scott'ın olduğu varsayımı üzerinde çalıştığınızı biliyorum," dedi, "ve öğrendiğim kadarıyla birincil saldırganlar onlar gibi görünüyor. Ancak, strateji? Saf Ming LeBon."

Judd başını salladı. "Ming'in bu işe karıştığını gösteren hiçbir şey yok. Hem Nikita hem de Anthony'ye göre Konsey'de İskoçlar aleyhinde konuşmuş."

Normal şartlar altında Sienna Judd'ın tecrübesine boyun eğdi ama amcası Ming'le on yıl geçirmemiş, Konsey Üyesi'nin askeri taktiklerle ilgili fikirlerini yaşayıp solumamış, onun kolaylıkla bürünebildiği pek çok yüzü görmemişti. "Henry Scott," dedi, gerçeklere odaklanarak, "geçen yıl bir dizi saldırgan şey yaptı, ama bu büyüklükte bir şeye hiç yaklaşmadı.

"Onu saldırganlaştıran her ne , ciddi bir yardım almadan böylesine büyük bir askeri operasyonu gerçekleştirecek eğitime ya da beceriye sahip değil." O anda bundan bahsetmemiş olsa da, Ming'in SnowDancer topraklarına yapılan önceki saldırılarda da yer aldığına dair rahatsız edici bir hisse kapılmaya başlamıştı -gerçekte, Henry'ye herkesin bildiğinden daha uzun bir süre "yol göstermiş" olabilirdi.

Jem ilk kez konuştu, kaşları çatılmıştı. "O haklı. Konsey'i takip etmeyi bir tür hobi haline getirdim-"

"Ne hobi ama," diye Riaz, ikolata kahvesi gömleğinin altındaki bandajı kaşıyarak - ta ki Indigo bir kalemle uzanıp elinin arkasına dokunana kadar.

"Evet, gerçekten heyecan verici şeyler." Jem gözlerini devirdi ve devam etti. "Birkaç yıl önce Henry, çoğu durumda Shoshanna'nın öncülük ettiği şeylerle bağlantılıydı. Bunun değiştiği ortada ama ben Sienna'ya katılıyorum. Birdenbire askeri bir deha olmasına imk n yok."

Hawke o kurt gibi solgun gözlerini Judd'a çevirdi. "PsyNet'ten daha fazla veriye ihtiyacımız var."

"Anlaşıldı, ancak temas kurduğum kişiye bununla gidemem."

Birkaç ay önce Judd'la çok ilginç bir konuşma yapmış olan Hawke, Okun Hayalet'in kimliği konusunda ona güvenmesine şaşırmamıştı. Teğmen ismi paylaşmıştı çünkü Hawke'ın kararlarını daha fazla açıklama yapmadan anlayabilmesini, tepkilerini bilgi süzgecinden geçirebilmesini istemişti.

"Kimliğimin açığa çıkmasından endişelenmiyor musun?" Hawke, Konsey'in isyancının kimliğini ortaya çıkarmak için ne kadar ileri gidebileceğinin farkında olarak sormuştu.

"Hayır. Seni yakalarlarsa  ld r rl r. Psy bile bazı yırtıcılara bulaşılmaması gerektiğini bilir."

Hawke, "Elinden geleni yap." dedi.

Sienna'ya bakınca, onun omuzlarını gerdiğini ve sohbetin uğultusunu kesmek için ayağa kalktığını gördü. "Onların planlarıyla ilgili teorimin doğru olup olmadığını anlamanın kusursuz bir yolu var," dedi.

Hawke Riley'ye baktı. "Biz bunu yaparken çevreyi koruyacak insan gücümüz var mı?"

"Kedilerden birkaçından yerlerine bakmalarını isteyebilirim. Riaz da aynısını benim için çalışma odasında yapabilir çünkü Lara ona şıfacının gazabına uğramamak için dikişlerini s kmemesini emretti."

"O halde," dedi Hawke, Sienna'nın bakışlarını tutarak, "yapalım şu işi."

Bölüm 38

Kaleb'in Nikita'nın mesajına sadece birkaç dakika sonra ofisine ışınlanarak yanıt vermesi hiç de beklenmedik bir şey **değildi**. Ağdaki en güçlü Tk olduğunuzda, bu tür şeyler önemsiz bir güç kullanımı gerektiriyordu. Nikita bir şey söyleyemeden bakışları masanın üzerindeki bükülmüş metal parçasına odaklandı. "Anlıyorum," dedi ve cam bölmenin diğer tarafındaki sandalyeye oturdu.

Sandalye, ziyaretçileri psikolojik olarak dezavantajlı duruma düşürmek için kendisinininkinden bir santim daha alçakta konumlandırılmıştı. Tabii ki hiçbir Kaleb Krychek değildi.

Adamın metali incelemesini izledi, adamın o kadar kolay yalan söyleyebildiğinin farkındaydı ki, onu asla eline almayacaktı. Bir tür müttefik olabilirdi ama karşısındaki adamın genç yaşından beri gerçek bir psikopatın kontrolünde olduğunu asla unutmadı - Santano Enrique'nin ruhunda ne gibi yankılar bıraktığını bilmenin bir yolu yoktu.

"Peki," dedi sonunda, "ne düşünüyorsun?" Kardinal gözlerini kırpmadan onu izledi.

"Bence saldırı geminizi ambleminizle işaretlemeyecek kadar akıllısınız," dedi. "Ayrıca izimizi kaybettirmek için tam da bunu yapacak kadar zeki olduğunuzu düşünüyorum."

Gülümsedi. hiçbir anlamı yoktu, biliyordu, insan ve Dönüşen kitlelerini manipüle etmek için taklit etmeyi öğrendiği fiziksel bir hareketti. "Doğru," dedi. "Hepsi doğru." Gövde parçasını masasına geri koyarak arkasındaki camlı pencereden şehre baktı. "Ancak, ekip benim olsa da, henüz onlara sahip değilim."

"Oklara ihtiyacın yok." Telekinetik yeteneklerine rağmen Kaleb'in yüzlerce adam üzerinde bağımsız komutası vardı.

"Yine de, çok az bir yıkımla kontrolü ele geçirmesi neredeyse garanti olan bir güçle daha sonra girebilecekken şimdi saldırmak mantıklı değil." Ayağa kalkarak ceketinin bir düğmesini ilikledi.

jilet gibi ince çizgilere sahip koyu lacivert, kesimi mükemmel. "Gerçek şu ki, ben bu şehri istemiyorum. Amacım hiçbir zaman bu olmadı."

Nikita bunun söyleyebileceği en dürüst şey olduğunu düşündü. Kaleb'in çok daha büyük hırsları vardı - Ağ'ın kendisini kontrol etmek istiyordu. Kaleb ısınmadan önce başını hafifçe sallarken gözlerini ondan ayırmadan telefona uzandı. "Kaleb değil," dedi Max Shannon'a. Dönüşenlerin güvenlik şefiyle konuşurken daha rahat hissettiklerinin farkındaydı.

Ama telefonu kapattığında, işine geri dönmedi. Bunun yerine, psişik duyularıyla eski ve tanıdık bir telepatik yol boyunca uzandı. *Çocuğunuz. O sağlıklı.*

Evet, diye cevapladı Sascha, gerçi bu bir soru değildi. *O olağanüstü biri.*

Yarı-Psy, yarı-değişim- bu bile Sascha'nın sözlerini doğru kılıyordu ama Nikita kızının kastettiğinin bu olmadığını biliyordu. *Şehirde güvende değilsin. Savaş ufukta belirmişken olmaz.*

Burası ev, anne. Uzun bir duraklama. Bu bölgeden ayrılmayı düşünüyor musun? Hayır.

Telepatik yol boyunca bir itme ile Sascha'nın ona doğrudan bir düşünceden daha büyük bir şey göndermeye çalıştığını fark etti. Kızının Tp'sinin zayıf olduğunun farkında olarak, kendi Tp'siyle uzandı, gönderileni psişik bir kavrayışla "yakaladı" ... ve kedi yeşili gözleri ve annesininkinden bir ton daha soluk, pürüzsüz altın-kahverengi bir teni olan bir bebeğin görüntüsünü gördü.

Sascha'nın çocuğu. Nikita'nın torunu.

Bölüm 39

HAWKE, savunmasızları tahliye etmek için kullanacakları güzergâhlardan biri boyunca uzanan izole yolun yukarısındaki bir tepeden pusuyu **fark etti**. Kurdunun öfkesi soğuk ve ilkel bir hal aldı. Savaşta bile yapılmaması gereken bazı şeyler vardı. "Psy olmayan zihinlerin yaklaştığını hissedebilecekler mi?" diye sordu yanında yüzüstü yatan erkeğe.

Judd başıyla onayladı. "Bir yem göndererek dikkatlerini dağıtabilirsiniz; bir nakliye aracını askerlerle doldurun."

"Olgunlaşmamış ve olgun zihinler arasındaki farkı anlayamıyorlar mı?"

"Genel bir telepatik tarama yapıyorlarsa hayır." Dürbünü tekrar gözlerine kaldırdı. "Silahları seçebiliyorum. Yüksek hızlar-" Judd dürbünü ona uzatmadan önce tehlikeli bir duraksama oldu. "Oradaki adamın yirmi derece solunda."

Hawke yirmi derece taradı ve durdu. Soğukkanlı piçlerin el bombası fırlatıcıları vardı. "Merhamet yok. Ölecekler. Hepsi ölecek." Bu savaş, gençlerinin ve yaşlılarının hayatlarıyla kazanılmayacaktı. "Scotts, Ming, bunun arkasında her kim varsa, ciddi olduğumuzu bilmeli."

"Pusuyu ortadan kaldırırsak, stratejilerinin yalnızca farkında değil, aynı zamanda bunu tahmin etme yeteneğine de sahip olduğumuz gerçeğini ele veririz."

Hawke'in kurdu kan için uluyordu ama hem insan hem de kurt uzun zaman önce öfkenin kızıl sisinin ötesini düşünmeyi öğrenmişti. "Bu aynı zamanda onların on adamından da kurtulmamızı sağlayacak, diğerleri kaç tane bulduysa artık."

"Indigo'nun ekibinin hedefinde başka bir grup var," diye bildirdi Judd açıklamasının hemen ardından, "Drew'un ki de öyle. Riley'nin sektörü temiz görünüyor."

Hawke kabul etmek zorundaydı ki, sürülerde telepatların olması son derece elverişliydi. Sienna Indigo ile, Walker Drew ile, Riley

Faith NightStar ile birlikte. DarkRiver F-Psy savaşçı olmasa da gerekli telepatik menzile sahipti. Eşi onun kalkanı olarak hareket ediyordu.

Bu telepatik ağ sayesinde tuzakları organize etmek sadece birkaç dakika, nakliye araçlarını yerlerine yerleştirmek ise bir saat sürdü. Araçların hiçbirinin bombaatarların menziline girmesine izin verilmedi; amaçları sadece dikkat dağıtmaktı. Bu arada, Dönüşen ekipleri düşmanın telepatik tarama alanının hemen ötesine kadar ilerlediler.

Hawke Judd'a "Gözden uzak dur," dedi. "Kaçınılmaz olana kadar yanımızda bir Tk olduğunu bilmemeliler." Teğmenin başını sallaması üzerine, "Herkes hazır mı?" diye sordu.

"Evet."

"Zaman."

"Araçlar görünene kadar elli saniye, harekete geçene kadar elli iki saniye."

Sert ve hızlı bir savaştı. Psişik saldırılarıyla zihinleri yok etme yetenekleri göz önüne alındığında, Psy ile kazanmanın tek yolu buydu. Ayrıca grupta ölüm fermanlarını imzalayan ışınlanma yeteneğine sahip telekinetikler de yoktu.

Daha sonra Hawke durup cesetlere baktı ve vahşice bir memnuniyetten başka bir şey hissetmedi. Öldürmeyi seven bir adam değildi ama bu insanlar SnowDancer'ın gençlerini katletmeyi planlamışlardı. Bu suçun tek cezası ölümdü.

SIENNA kurtların böylesine soğuk ve zarif bir şiddetle hareket ettiklerini hiç görmemişti. Psy birimlerinin hiç şansı yoktu. Bir yanı kanlı misilleme karşısında şok olmuştu ama bu, bomba atarı gördüğünde, niyetlerinin gerçek kötölüğünü anladığında içini dolduran koruyucu öfkenin yanında hiçbir şeydi. X-ateşi bir an için elinden kayma tehlikesi geçirmişti ama paradoksal bir şekilde, onu tekrar kontrol altına almasına yardımcı olan şey yavrulara yönelik koruyucu dürtüsüydü.

Birkaç dakika içinde bitmişti ve gün geceye dönerken, kendini avcı bir kurdun gözlerine ve gümüş-altın rengi saçlara sahip bir adamla birlikte inin içinde yürürken buldu. Bugün, o sadece

Onunla sürü meseleleri hakkında konuşmuş, ona SnowDancer'ın savunmasının ayrılmaz bir unsuru gibi davranmıştı. Bir yanı hâlâ diğer ayakkabının düşmesini bekliyordu ama o anda, ilk kez, sadece kalbini koluna takan genç bir kız değil, bir anlamda bir ortak gibi hissetti.

Yürürlerken ona "Kediler de bizim gibi tahliye işlemlerini bekletiyor," dedi. "Şu anda herkes bizim korumamız altında daha güvende."

"Sessiz olacak," dedi. "Çocuklar sonunda taşındığında."

Hawke'ın kurdu sessiz bir in fikrinden nefret ediyordu. "Sonsuza dek sürmeyecek." Koridorda bir çatala geldiklerinde Sienna sola dönmeye başladı. "Hayır." Sienna'nın elini kavradı. "Bu taraftan."

Tek kelime etmedi ve yol boyunca onları gören başka hiç kimse de etmedi. Birkaç gün önce onlarla dalga geçilmiş, ıslık çalınmış ve en eğlenceli şekillerde rahatsız edilmişlerdi. Bugün hava kasvetliydi, herkes başına geleceklerin farkındaydı. Koridorlar her zamankinden daha boştu, birçok sürü üyesi konuşmak ve birbirlerinden güç almak için ortak alanlarda toplanmıştı. Nehir taşlarıyla döşeli ve oyun oynayan, uyuyan, avlanan kurtların resimleriyle boyanmış koridorda hiç kimse yoktu.

Hawke, Sienna'nın neden sığınağın bu özel çıkışından kaçındığını biliyordu.

Bir keresinde kazayla duvar resmine zarar vermişti, X-ateşi lazer görevi görerek duvarın küçük bir bölümünü kırmış, boyayı yok etmişti. Boyalı harikalar diyarına girdiklerinde, "Bunun için sana hiç kızmadım," dedi.

"Bu yer ... senin için önemli." Kadının eli adamın elinin etrafında kıvrıldı. Onu belirli bir bölüme çekerek, "Bak" dedi.

Sienna öne doğru eğildi. "Uyuyan bir yavru..." Sienna'nın geniş yeşil yaprakların arkasına saklanmış, saldırmayı bekleyen ikinci yavrunun izini izledi. "Onu hiç fark etmemiştim."

"Duvar resmine pek çok şey saklamış," dedi, içindeki sızı eski bir kederdi. "Sürüyü güldüren, oyalayan, oynamak isteyen bir sanat eseri olması gerekiyordu."

"Kurdun kalbiyle konuşmak." Elini duvardan indiren Sienna başını kaldırdı. "O senin annendi, değil mi?"

"Evet." Yetenekli, gülen annesi. "O itaatk r bir kurttu." Sienna'nın gözleri büyüdü. "Ben sadece ... diye d   n m  t m."

"Sanırım bu babamı da     rtti." İçindeki kurt, acı tatlı anılar karşısında uludu. "Onu ilk kez burada görmüş. Başka bir sektörden buraya u m  , duvar resmine birkaç saat önce ba lamı tı." Hawke onu neredeyse görebiliyordu, beyaz-sarı saçları tercih ettiği renkli e arplardan biriyle arkadan ba lanmı tı, burnunda ya da yana ında bir boya izi vardı. "Garrick için acil bir mesajla kurt formunda dışarıdan koşarak geldi. Ve birden durdu."

"anladı mı?" Sienna'nın sesindeki merak.

Hawke'ın parmaklarını kızın parmakları üzerinde sıkmasına neden oldu. "Sanki dörtte iki ile vurulmuş gibi olduğunu söyledi." Babası bu anı karşısında her zaman başını sallamı , kahkahası yüzünü buru turmu , o lununkinden iki ton daha koyu gözlerini aydınlatmı tı. " st  ba ı çamur içindeydi ve gidecek bir yeri vardı ama tek yapabildiği ona bakmaktı."

"Annen ne yaptı?"

Hawke gülerek, annesinin hik yeyi kendi açısından anlatırken babasına dişlerini g steriyormu  gibi yapmasını hatırladı. "Babam koşarak içeri girdiğinde üzerine yarım küvet yeşil boya d km  t  ve ona haddini bildirmek için arkasını d nm  t  ki birden havası kaçtı. İtaatk rdı, bakışlarını indirmeliydi ama yapamadı, o ba ı koparamadı.

"Garrick onları bir saat sonra buldu, kadın boyaya bulanmış, adam ise kurumu  çamurdan paltosu kaskatı kesilmı tı. Orada öylece oturmuş, birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı.  iftle meleri tamamlanmı tı ve bu son ana kadar devam eden bir  iftle meydi." Babasının ölümüne ve annesinin kalp kırıklığına kadar.

Bu konuda konuşmaya devam edemeyince, onu çalışma odasından çıkarıp  elalenin altındaki havuza götürdü; havuzun yüzeyi suyun çarpmasıyla köpüklü bir beyaza b r nm  t . Yukarıdaki uçurumun çıkıntısı tarafından gölgelenen kumlu alan bir mahremiyet cennetiydi.

Sienna a a ı inmeyi bitirdi inde, "Burası bir  p   me noktası," dedi. "Evie söyledi. Sanırım Tai onu gizlice buraya getiriyor."

Dudakları yukarı doğru çekildi. "Tepedeki kayanın yerini neden de i tirdim sanıyorsun? Bu, havuzun dolu olduğunu gösteren çok eski bir işarettir." Dudakları

Günün stresini onun karşılık veren gülümsemesinin okşayışıyla üzerinden atan adam yere oturdu. "Bugün aileni görebildin mi?" Kız yanına yerleştğinde onu kendine doğru çekti.

"Evet, döndükten sonra Marlee ve Toby ile vakit geçirdim ama Walker meşguldü."

"Walker'dan bahsetmişken," diye mırıldandı kulağına, "birkaç dakika önce onu Lara'ya ters ters bakarken gördüm." Hawke, Psy erkeğinin şifacıyla ilgileneceğinden emin bir şekilde, ikisi de onu görmeden uzaklaşmıştı. Bugün birkaç yaralıları vardı ve önceki geceki olaylardan sonra zaten çok yıpranmıştı.

Sienna dizlerinin üzerinde ona bakacak şekilde kayarak, "Walker ters ters bakmaz," dedi. "Sadece sen itaat edene kadar sana *bakar*."

Hawke gülerek onu kalçalarının arasına aldı ve alnını onunkine dokundurdu, garip bir şekilde memnundu. Başka konulardan, Toby ve Marlee'den, Cooper ve yeni eşinden konuştular, ta ki Hawke onun oturur halinin yanına uzanıp kollarını başının altında kavuşturana kadar. "Artık dört teğmenin çiftleşmiş olması güzel," dedi, gözleri yukarıdaki kayalık çıkıntıdaydı ama dikkati yanındaki kadının zorlayıcı, dokulu kokusundaydı. "Bu iş bittikten sonra liderlik yapısında istikrara daha da çok ihtiyacımız olacak."

"Onun hakkında bir şey sorabilir miyim?" Sessiz, beklenmedik bir soru.

Sienna'ya kurt Hawke'ın gözlerinden okunuyordu. "Adı Theresa'ydı ama ben ona Rissa derdim."

Rissa. Hawke'ın ruhuna sahip olan hayaletin adını nihayet öğrenmiş olmak çok tuhaftı. "Nasıl biriydi?"

"Doğası ve ruhu çok tatlı." Hawke'ın saçları alnına dökülürken, kollarını dizlerine dolayarak kendini tekrar oturur pozisyona getirdi. "Daha küçük bir çocukken bile, ağladıklarında oyuncaklarını diğer çocuklara verirdi. Onu hiç öfke nöbeti geçirirken görmedim, hiç gülümsemezken görmedim."

Sienna ellerini kumda sıktı. Hawke'un Rissa'sının ona hiç benzemediği açıkça ortaya . "Bu yüzden Sascha'ya çekiliyorsun," dedi acısını gizleyerek, her şeyi saklayarak. "Sana bir şekilde Theresa'yı hatırlatıyor olmalı."

"Sanırım." Kaşlarını çatı, saçlarını geriye itti. "Mesele şu ki, Rissa'nın büyüünce ne olacağını bilmiyorum."

kanatlarını açmak için bir şans."

"Yine de onun senin eşin olacağından emin misin?" Soru kılığına girmiş bu rica ağzından kaçiverdi.

Bir duraklama. "Bu değiştirilemez Sienna." Nazik sözler. Amansız sözler. "Bu hiçbir şeyin silemeyeceği bir bilgidir."

Acıyı içinde tutmak için boşuna bir çabayla elini karnına bastırdı. "Buna itiraz edemem," dedi. "Ama gerçek şu ki, onunla hiç çiftleşmedin." Bu şekilde sevmek için çok gençtiler.

"Kurt sadece bir kez seçer." Elini kızın ensesinde gezdirerek onu kendine yaklaştırdı ve konuşurken dudakları neredeyse kızın kilere değecekti. "Bunu değiştiremem bebeğim."

Bağırsaklarındaki derin ihtiyaç yanıtını yönlendirdi. "Bu güzel bir bahane, sence de öyle değil mi?"

Gözleri gece ışıltısını kaybetmiş, tehlikeli ve acımasız. "Yeter, Sienna." Sienna'nın ensesini sıkarak onu serbest bıraktı.

Bunun her şeyin sonu olduğunu düşünüp düşünmediğini merak etti. "Onu kaybettiğinde kalbin parçalandı," dedi, ısrarcı olmak zorundaydı, çünkü bu onu sonsuza dek kıracak kadar önemliydi. "Çocukken seni harap etmişti - bir daha bu kadar savunmasız olmayı reddetmen şaşırtıcı mı?"

Ayağa kalkarak havuzun kenarına doğru yürüdü ve arkasına baktı. "Ne kadar çok kelime kullanırsan kullan, gerçeği konuşarak anlatamazsın."

O da ayağa kalktı ve onun kişiliğinin baskın gücüne karşı kendini destekledi. "Çiftleşme bağının etkilerini gördüm," dedi, çok az kişinin meydan okumaya cesaret edebileceği bir adam olana kadar zorlukların ve kararlılığın şekillendirdiği o yüze bakarak. "Bir kez çiftleşmiş Dönüşen'in neden başka biriyle aynı şeyi asla istemeyeceğini anlayabiliyorum."

"O zaman neden bu konuşmayı yapıyoruz?"

"Çünkü *sen çiftleşmemiştin!*" Bu tartışmayı ölçülü ve mantıklı tutmaya yemin etmesine rağmen sesi yükseldi. "Seni çiftleşmekten alıkoyan şeyin kurt değil de insan tarafın olduğunu hiç düşündün mü?" Kendini bir eş şansına, aynı ruh parçalayıcı acı şansına kendini açmak anlamına geleceğini anlayan kısmı.

"Bu bir seçim değil." Onu sarsmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Sienna yumruklarıyla ona vurmak, onu dinlemeye, görmeye zorlamak . "Saçmalık! Drew, Indigo'nun onu görmesini sağladı, Brenna Judd için savaştı, Mercy ve Riley'nin ilişkisinin gelişmesi yıllar aldı, bu yüzden sakın her şeyin kaderde yazılı olduğunu söyleyerek kolay yolu seçmeye kalkma! Korkak olma!"

Bölüm 40

BİRİLERİ ONU AŞMIŞTI, diye fark etti Ming, Henry Scott'la yaptığı kısa bir görüşmeden sonra telsizi kapatırken. Gezegende bunu yapabilecek çok fazla insan yoktu, özellikle de askeri strateji söz konusu olduğunda.

Sienna Lauren kısa listedeydi.

Henry'nin adamlarından biri tarafından hazırlanan ve SnowDancer bölgesinde tuhaf bir psişik enerji atımını işaret eden raporu gördüğünden beri onun hayatta olduğundan şüpheleniyordu. Bu titreşimin tanımı Ming'e garip gelmemişti - bir X'in gücünü tarif ediyordu. Ekibi SnowDancer'ların Psy sığınmacılarına sığınak sağladıklarını kabul etmelerini sağlayamamış olsa da, bugünkü olaylar şüphelerini daha da güçlendirdi.

Sienna bu kadar uzun süre dayanabildiyse, kız ya X-işaretinin kaçınılmaz sonuçlarını atlatmanın bir yolunu bulmuştu ya da tamamen aktif hale gelmek üzereydi. Birincisi daha önce hiç yapılmadığından, Ming ikincisi üzerine bahse girmişti. Bu da dünyadaki herkesin Sienna Lauren'in hayatta olup olmadığını yakında öğreneceği anlamına geliyordu.

Ve Henry her şeye rağmen istediğini elde edecekti - Konsey'in şimdiye kadar yaptıklarını gölgede bırakacak büyüklükte bir katliam.

Bölüm 41

Tanrım, onu kızdırmıştı. Havuz başındaki yüzleşmeden iki saat sonra Hawke Sienna'ya hâlâ kızgındı. Belki daha yumuşak duygular hissetmeliydi -belki de acımalıydı- çünkü Sienna onun veremeyeceği, asla veremeyeceği bir şey istiyordu. Ama işin aslı, Sienna onu fena halde kızdırmıştı ve o da öyle kalmıştı. Tek iyi şey, öfkeli bir enerjiyle ederek, sürünün yeni saldırılara karşı hazır olduğundan emin olmak için neredeyse herkesi araştırmış olmasıydı.

Riley'nin tekrar kontrol etmek istediği birkaç şey vardı ama çoktan rotasyon programını yaralıları hesaba katacak şekilde uyarlamıştı ve Matthias, yetenekli savaşçılardan oluşan bir birliğin yanı sıra Alexei tarafından eğitilen bir keskin nişancı ekibiyle birlikte ine doğru yola çıkmıştı. Grup, Nikita Duncan'a ait özel bir uçağa atlayarak radarın altından uçuyordu. Düşman Nikita'nın Dönüşenlere yardım ettiğini fark etse bile, uçağın gerçek sahibi o kadar çok alt şirketin arkasına gizlenmişti ki, kimse ona üstünkörü bir bakış atmaktan fazlasını yapmazdı. Bölgesel olarak konuşursak, diğer teğmenler Matthias'ın bölgesini kapsayacaktı.

Indigo'nun acemileri eğitimiyle ilgili ve gerektiğinde gerekli desteği sağlayabilecek durumdaydılar; Riaz ise silahlarının envanterini çıkarmış ve her şeyin bozulmamış durumda olduğunu bildirmişti. Günün en iyi haberine göre, teknisyenler Psy gizli uçağının enkazında, bu gece paketin hava algılama sistemlerindeki modifikasyonları tamamlayacak ve bu güvenlik açığını kapatacak kadar çok şey bulmuşlardı.

DarkRiver da savunmasını kilitlemişti. Mercy ve Riley'nin birlikte çalışması, sürülerin herhangi bir saldırıda ikiye katlanmak yerine tek bir birlik olarak hareket edeceği anlamına geliyordu. Lucas'a göre Nikita ve Anthony herhangi bir çatışmada yardımcı olabilecek adamlarının listesini vermişti. İki Konsey Üyesi de yardımcı olmak için kendi psişik yeteneklerini kullanacaktı.

Hawke telefonda leopar alfaya "İskoçlar San Francisco'yu vuracak gibi görünüyorsa," dedi, "Psy'ı orada konumlandırırız." Şehrin tüm nüfusunu tahliye etmenin bir yolu yoktu, bu da kayıp verme risklerinin daha yüksek olacağı anlamına geliyordu.

"Emin misin?" Lucas'ın sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu. "Henry en güçlü adamını SnowDancer'a fırlatacak."

"Silahlarımız ve oldukça fazla sayıda eğitimli insanımız var." Leoparlar şehrin güvenliğinden sorumluydu ama onlar bile tüm savunmasızları koruyamazdı. "Ayrıca adamlarımdan bazılarını serbest bırakabilir."

"Vaughn'a Anthony'nin ve Nikita'nın adamlarını şehrin savunmasına dahil etmesini söyleyeceğim, size geri döneceğim."

Hawke telefonu kapatırken her şeyin ya hazır olduğunu ya da yarına kadar hazır olacağını düşündü. Şimdi tek yapması gereken düşmanı gözlemek ve saldırdıklarında harekete geçmeye hazır olmaktı.

Artık "eğer" diye bir şey yoktu.

"Sanırım," dedi Judd ona yarım saat sonra, bir grup acemi ve genç askerin gece eğitim koşusunu tamamlamasını izlerken, "Güney Amerika yerleşkesini yakında havaya uçurmalıyız."

Hawke buzbir odaklanmayla Sienna'yı takip etti; bir kurdun doğal gece görüşüne sahip değildi ama kafasına taktığı gece görüş lensleriyle gayet iyi iş çıkarıyordu. "Hareket var mı?"

"Pistin tamamlanmasına yaklaşık bir, en fazla iki gün kaldı. Silahlar yükleme için hangara taşınıyor."

Hawke, Judd'ın hangarı ayarladığını biliyordu, yani bu bir sorun olmayacaktı. "Jem bir saat önce Los Angeles'tan bir rapor gönderdi," dedi ve Tai kazayla Sienna'ya çarpıp ikisi de aşağıdaki çamura yuvarlanınca kaşlarını çatı. Lara genç adamın kırılan kolunu iyileştirmişti; yaralanma, daha ağır yaralılara odaklanmak için ihtiyaç duyduğu kaynakları zorlamayacak kadar küçüktü. "Görünüşe göre İskoçlar nakliye yolları aracılığıyla düşündüğümüzden daha fazla silah ve asker getirmiş olabilirler."

"Bu da kampı kaybettikleri için zor durumda kalmayacakları anlamına geliyor."

"Hayır, ama bir etkisi olacak ve daha da önemlisi, onları saldırıya teşvik etme ihtimali çok yüksek. Hazır olmadan önce bunu yapmalarını sağlayabilirsek, bu bizim avantajımıza olacaktır." Tai'yi takip etti ve

İnatçı bir engeli aşmak için güçlerini birleştirirken Sienna. "En uygun zaman olduğunu düşündüğünüzde düğmeye basın, bize saldırıya hazır olmamız için yeterince uyarı verin."

Judd antrenman koşusunu başıyla onayladı. "Sienna'yı da denkleme dahil ettin mi?"

Pençeleri derisinin iç kısmını tırmıklayarak kan çekti. "Gerekmedikçe kendini ele vermesini istemiyorum."

"Ama onu göz ardı etmiyorsun, değil mi?" "Ben aptal değilim."

Judd omuz silkerek bir omzunu kaldırdı. "Yırtıcı şekil değiştiren erkeklerde böyle olur, korumacı olma eğilimindesiniz."

"Bakın kim konuşuyor."

"Neden bu kadar iyi uyum sağladığımı düşünüyorsun?"

Hawke kırk dakika sonra, Sienna temizlenmeye fırsat bulduktan sonra onu ofisine çağırdı. "İşte," dedi haritadaki bir noktaya dokunarak ve Sienna'nın havuz başında ona savurduğu sözleri hatırlayınca hırlama isteğini dizginleyerek. "Eğer bir saldırı olursa burada duracaksın ve ben emir vermedikçe *çatışmaya girmeyeceksin*."

Keskin bir baş sallama, meydan okuma yok. "Beni mümkün olduğunca uzun süre sürpriz bir kumar olarak tutmak istiyorsun. Anlıyorum." Sözleri sakın ve pratikti - sanki o kavgayı hiç yapmamışlar gibi.

Kurdu, yırtıcı hayvan keskinliğindeki dişlerinin üzerinden dudaklarını geriye doğru sıyırdı. "Sessizmiş gibi mi davranıyorsun bebeğim? Bunun için çok geç."

Gözlerinin siyahında tehlikeli ve hipnotik bir alev geziniyordu. "Beni silebilmen için histerik bir kadın rolü oynamamı mı tercih edersin?"

Masasının kavradı. "Dikkatli ol."

"Neden?" Kızgın bir dişi kurttan da gelebilecek bir bakış. "İş ve eğlenceyi birbirinden ayıramayan ben değilim."

"Bu gece kendini şımarık hissediyorsun, değil mi?" Onu bu kadar çabuk kızdırmış olması derinlerdeki bir parçasını tatmin etmişti; kadınıyla arasına mesafe girmesine asla izin vermez ya da bunu kabul etmezdi.

"Yapma." Beklenmedik derecede ciddi bir yanıt. "Bana velet diyerek fikirlerimi küçümseme. Ve biliyorsun, bana bebek de deme."

"Eğer benimle 'başa çıkabileceğini' düşünüyorsan Sienna," dedi hayvan zihninin yüzeyinde gezinirken, "yanlış kurda bakıyorsun."

"İşimize dönebilir miyiz?" Tüylerini yanlış yönde karıştıran havalı sözler.

Sena bunun nasıl olduğunu bilmiyordu. Bir an, Hawke'un masasındaki büyük, bölgesel haritaya bakarken uyumsuzluğun bıçağıyla savaşıyordu, diğer tarafta o vardı ve bir sonraki adam belini kavradı ve onu nefessiz bırakan bir hız ve güçle masanın katı kütlesine doğru çekiyordu. Bir milisaniye sonra kendini koyu renkli ahşabın üzerinde diz çökmüş, elleri adamın omuzlarında buldu.

"Öylece-" Ama adamın eli çoktan başının arkasındaydı ve nefes alamayacak hale gelene kadar öpülüyordu. Adam bir anlığına geri çekilince nefes nefese kalarak kendini bir sonraki öpücüğe hazırlamaya çalıştı ... ama tabii ki Hawke'a hazırlanmanın hiçbir yolu yoktu.

Bu sabah onu zevke getirdiğinde nefis bir şefkatle dokunmuştu ama şu anda tam anlamıyla talepkâr bir kurda dönüşmüştü, alt dudağını ısıyor, üst dudağını emiyor, dilini ağzının içinde okşuyordu, ta ki kız onun tadını rüyalarına kadar taşıyacağını bilene kadar. Elleri gelince, biri saçlarında yumruk olmuş, diğeri kalçasını kavriyordu.

Boyun eğmenin cazibesi onu eziyordu. Onu uzun zamandır istiyordu ve şimdi ona dokunma, ona sarılma hakkını verdiğine göre, sunduğu kırıntıları kapmamak için kendi açlığıyla savaşmak zorundaydı. Belki de haklıydı, belki de asla çiftleşemeyeceklerdi - ama biliyordu, *biliyordu*, bu güzel vahşi kalpli adam riske atmak istediğinden çok daha fazlasını verebilecek kapasitedeydi.

Indigo'nun ona öğrettiği bir numarayla başını çevirerek adamın elinden kurtuldu ve masanın diğer tarafında ayaklarının üzerinde durdu. "Hawke, orada-" !!! Beyninin ilkel kısmından gelen sözsüz uyarı ona çok geç çarptı; adam çoktan kendini masanın üzerinden ona doğru fırlatmıştı.

İçgüdüleri yüzeye çıktı ve aralarında soğuk ateşten bir duvar oluşturduğunu fark etti. Adam kayarak diğer tarafta durdu, sonra insani olmadığı belli olan bir hareketle başını eğdi ve parmağını ateşe dokundurdu. Tıslayan bir nefes, sarıya çalan kızıl alevin dalgalanan tabakası arasından kurt gibi solgun gözleri onunkilerle buluştu. "Beni yaktın."

"Şey," dedi, kalbi iki kez gümbür gümbür atarken karışmış saç tellerini yüzünden uzaklaştırarak, "mantığı dinlemeye istekli görünmüyordun."

Ona hiçbir uyarıda bulunmadan kolunu soğuk ateşin içine soktu. Ama o çoktan ateşi söndürmüş ve kapıdan çıkıp çok sert, çok geniş bir erkek göğsüne doğru koşmaya başlamıştı.

"Selam, sevgilim. Dikkatli ol." Omuzlarında güçlü, tanıdık olmayan eller.

Hawke'in ofisten çıktığını hissedince şansını denedi ve Matthias olduğunu geç de olsa anladığı adamın iri cüssesinin arkasından dolandı; koyu renk gözleri ve zengin kahverengi teni, pek çok kültürün izlerini taşıyan bir yüzün üzerinde şekilleniyordu ve onu çarpıcı olmaktan başka bir şey olarak tanımlamak imkânsızdı. İri teğmen ona tuhaf bir bakış attı ama Matthias'ın etrafından dolanmaya başlayan Hawke'in önünü kesmek için yana kaydı.

Sessizce teşekkür eden Sienna topuklarının üzerinde doğruldu. Bu kendini korumak içindi. Hawke şu anki ruh haliyle ona istediği her şeyi kabul ettirebilirdi... hatta sonsuza dek en iyi ikinci olacağı bir varoluşu bile.

WALKER, Lara'yla geç saatlere kadar yemek yedikten sonra revirden çıkmak üzereydi ki Kieran'ın içeri girmek üzere olduğunu gördü. Yakışıklı genç asker elinde rengârenk çiçeklerden oluşan bir buket taşıyordu.

"Bunlar Lara için mi?" Kapı aralığından dışarı çıkmadı. "Evet. çalıştığından, belki de

"Bunları ofisinde bulundurması onun için güzel." Yanıp sönen bir gülümseme. "Sence bunları beğenecek mi?"

Walker cevabını düşünmek zorunda kalmadı. "Onları görme şansı olmayacak."

Kieran insan olabilirdi ama bir kurt sürüsünün içinde büyümüştü. Bakışları meydan okumayla dümdüz oldu. "Bırakalım da Lara karar versin."

"Hayır." Walker, Kieran başını çevirene kadar diğer adamın kendine özgü gri-yeşil gözlerini tuttu.

"Siktir." Parmaklarıyla ince ezerek buketi Walker'ın göğsüne doğru itti. "Daha baskın olabilirsin ama ona olması gerektiği gibi derini yüzerim."

Kieran uzaklaşırken Walker elindeki buruşmuş çiçeklere baktı ve neden diğer adamın Lara'ya yaklaşmasını engellemek zorunda hissettiğini düşündü. Kieran sadece kendi yöntemleriyle ona göz kulak olmaya çalışıyordu. Ancak Walker, Kar Dansçısı şifacıyla başka kimsenin ilgilenmesini istemediğini fark etti. Geç saatlere kadar çalıştığında ona yemek getirmek, yeterince uyuduğundan emin olmak, ağladığında ona sarılmak, bunlar Walker'ın sorumluluklarıydı.

. . . başka bir hakkınız yok - onları istemediniz . . . Onlar birlikte bir hayat kuracağım, çocuk sahibi olacağım adama ait.

Bu sözleri ona söylediği gece çok öfkeliydi ama bu onları daha az doğru yapmıyordu. Ya şimdi geri adım atacaktı ya da bir zamanlar reddettiği haklarını isteyecekti. Kadının evet diyeceğinin garantisi yoktu. Aslında, özel hayatına devam ettiği için reddetme ihtimali çok yüksekti.

Elleri çoktan çürümüş olan sapları sıkıca kavradı.

HAWKE, Sienna'nın koridorda kaybolduğunu hissedince Matthias'a homurdandı. İri teğmene, "Çekil yolumdan," dedi.

Matthias küçük bir ağaç gövdesi büyüklüğündeki kollarını kavuşturdu ve içini çekti. "Ben sadece senin saygınlığını gözetiyorum. Kadınları koridorlarda kovalamak doğru değil."

"Kimi istersem onu kovalarım." Ama kurdun öfkesi geri çekiliyordu.

Matthias sırtıttı. "Psy'ın çok güzel bir şey. Ve hızlı. Seni avlanma moduna sokmak için ne yaptı?"

"Seni ." Kaşlarını başını ofise doğru salladı. "Madem gitmeyi reddediyorsun."

Matthias içeri girdi. "Bu şartlar altında bile burada olmak güzel."
"Senin takımın mı?"

"Hazırlandı ve gitmeye hazır." Matthias Hawke'ın masasındaki dağınıklığa kaşlarını kaldırdı ama yorum yapmadı. "Den bölgesini biliyorlar, ama kendilerini yeniden tanımaları için bir koşu yaptırıyorum."

"Güzel. Aşırıya kaçmadıklarından emin olun; içimden bir ses işlerin çok geçmeden sarpa saracağını söylüyor ve dinlenmiş olmalarını istiyorum."

"Onlara bir saat dedim, daha fazla değil." Matthias yerden aldığı buruşuk bir haritayı düzelttikten sonra dikkatle Hawke'ın masasına koydu. "Alexei keskin nişancılarının hazır olduğunu söylüyor, eğer onları vaktinden önce yerlerine yerleştirebilirsek. Henüz düşman ateşinin içinden geçecek kadar eğitilmiş değiller."

Hawke başıyla onayladı. "Riaz bunu halledebilir." Teğmen mükemmel bir keskin nişancıydı.

"İn hakkında bir karar verdin mi?" Matthias sordu, yüz ifadesi artık her türlü mizahtan yoksundu.

"Düşemez." SnowDancer hayatta kalsa bile, düşmanı evlerinde görmek onları vahşileştirecekti. "Gerekirse havaya uçururuz."

"Tartışmayacağım. Kimse tartışmayacak."

"Evet, ama kışlarına tekme basarak işin o noktaya gelmemesini sağlayalım."

Ne olduysa oldu, işler pek de beklendiği gibi gitmedi.

Judd ertesi gün ona "Bir tür viral enfeksiyon," dedi. "Pure Psy yerleşkesindeki birliklerin yüzde sekseni çökmüş durumda. Teknisyenlerin yakalayabildiği tıbbi konuşmalara bakılırsa, böcek onları üç, belki de dört gün boyunca bayıltacak gibi görünüyor."

"Onaylandı mı?"

"Evet. Henry bizimle oynamıyor."

Indigo, teğmenlerini -ve Drew'u- toplantı için bir araya getirdiğinde, "Yerleşkeyi şimdi vurabiliriz," dedi. "Henry'yi harekete geçmeye zorlayın."

Riaz, "Evet ama şehirdeki silah zulasını hâlâ keşfedemedik," diye belirtti. "Bu bizim için bir şans olabilir. Henry'nin adamları gecikme yüzünden dikkatsiz davranabilir."

"Eğer o zulayı bulamazsak," dedi Judd, "ve saldırırlarsa, orada sakladıkları şey onlara kesin bir avantaj sağlayabilir."

Sonunda, yerleşkenin daha sonra değil de şimdi ortadan kaldırılmasının her iki gruba da taktiksel bir avantaj sağlamayacağından, beklemeye ve fazladan zamanı silahları aramak için yoğunlaştırmaya karar verildi. Riaz, "Eğer zulanın yerini tespit edersek," dedi, "ekipler bunu belli etmemeleri gerektiğini bilmeli."

Riaz'ın ne demek istediğini ilk anlayan Alexei oldu. "Henry deponun ele geçirildiğini fark etmezse, Saf Psy yerleşkesini kaybettikten sonra bile saldırıyı başlatmakta tereddüt etmeyecektir."

"Evet," dedi Judd. "Riaz haklı. Henry ve destekçileri kendilerini çok dezavantajlı hissederlerse harekete geçmezler."

Bu Henry'nin düşünmesini istedikleri bir seçenek değildi çünkü gerçek şu ki, sürüler sonsuza dek "kırmızı" statüde kalamazdı. Bu, insanların yıpratmak ve saldırı geldiğinde onları savunmasız bırakacaktı.

"Ekiplerimizi ve Fareleri de bilgilendireceğim," dedi Indigo, sonra Judd'a baktı. "Sormak istediğim, Tks bombaları taşıyabilir mi?"

"Bileşenler, evet. İşlevsel bombalar, hayır. Çok dengesizler ve ışınlanma sırasında patlamaya meyilliler."

Judd konuşmasını bitirdikten sonra Jem Hawke'a, "Savunmasızlar," dedi. "Onları tahliye etmek için hâlâ beklemeyi mi planlıyorsun?"

Hawke başıyla onayladı. "Henry'nin yerlerini keşfetme ve saldırısının odağını değiştirme ihtimali daha az."

Jem başını sallarken Riley, "Mercy ile konuşuyordum," dedi, "ve ikimiz de bir şeyler ters giderse ve çocukları ve yaşlıları iyi bir mesafeye götüremezsek son çare olarak bir alternatif olduğunu fark ettik." San Francisco'nun altındaki terk edilmiş metro tünellerini gösteren holografik bir harita çıkardı. "Onları şehre indiririz, Fareler düşmanın onları asla bulamayacağından emin olur."

İndigo ürperdi. "O dar tünellerin içinde kurtlar mı var? Karanlıkta mı?"

"Onlara bunun bir macera olduğunu söyleyebiliriz." Riley'nin sesi pragmatikti. "Büyükler küçüklerin iyi olduğundan emin olur. Ve karanlık değil. Sıçanların aşağıda güzel bir düzeni var, inanamayacağın kadar iyi."

Hawke, "Kurdum pek sevmez ama elimizde olması iyi bir plan," dedikten sonra adamlarına ve kadınlarına baktı. "Bundan sadece sağ çıkmakla kalmayacağız, girdiğimizden daha güçlü çıkacağız çünkü düşmanın hayal bile edemeyeceği bir şeye sahibiz: yürek."

RILEY konuşmadan önce Hawke'nin Andrew'la birlikte odadan çıkmasını bekledi - kendisine ilk çıkanın alfa olduğundan emin olması söylenmişti-. "Bunun uygun bir zaman olmadığıнын farkındayım," dedi, "ama Hawke için bir şey yapmamız gerekiyor." Onlara fikrini anlattı. "Her şey boka sarmadan önce bitirilmesi . Sürü için yaptığı onca şeyden sonra bunu hak ediyor." Daha önce zamanları olmamıştı ama virüs onlara en azından üç günlük bir erteleme vermişti.

"Çok daha fazlasını hak ediyor," dedi Indigo başını sallayanlara, sonra da sırtıttı. "Zaten böyle kötü bir ruh hali içinde olmadığında daha iyi dövüşecektir."

Matthias başını salladı. "Bilmiyorum, ben onu vahşi ve acımasız seviyorum." Ama şaka yaptığı belliydi. "Taktiksel olarak konuşursak, hazırız - yani, evet, bu projeyi tamamlamak için birkaç saat ayırabiliriz."

Riaz, "Sürünün morali de yükselebilir," diye . "Bu olay duyulduğunda ..." Gülümsemesi genişti.

Judd ayağa kalktı. "Bu bitmiş bir anlaşma değil, anlıyor musun?" Sessiz, ciddi sözler.

"Biliyoruz." Riaz sandalyesini geriye yatırarak diğer teğmenin gözleriyle buluştu. "Ama umut etmek zorundayız. Hiçbirimiz alternatiften hoşlanmıyoruz."

Yalnızlık, diye düşündü Riley, mutlak ve sonsuz, alternatif buydu. Hiçbir kurt için hayat yoktu ama özellikle de çocukluğundan beri sürüye kanını, terini ve ruhunu vermiş bir alfa için. "O zaman bir saat içinde başlıyoruz. Malzemeleri iki hafta önce sipariş ettim." Ne olur ne olmaz.

Bölüm 42

HAYALET ortaya çıkardığı şeye **baktı**. Bunun beklenmedik bir gelişme olduğunu söylemek çok hafif kalırdı. Elbette bir sonraki soru, bu keşifle ne yapmayı planladığıydı.

İşleri olurluna bırakabilirdi. Kimse bilmeyecekti. Hiçbir şey değişmeyecekti. Bu onun yararına olabilirdi. Ne de olsa bu sırrın bir nedeni vardı, Konsey'in dünyanın bilmesini istemediği ama kaybetmek de istemediği şeyler. Bu bilgiyi alıp kendisi için kullanabilirdi.

Yüzyılı aşkın bir kirlle kaplanmış uzun, dikdörtgen cam kutunun yanına çömelip Judd'ın kendisine ikinci bir Eldridge elyazması olmadığını söylediğinde ne diyeceğini düşündü.

Bölüm 43

HAWKE toplantıdan sonra Sienna'yı **aramaya** çıktı çünkü daha azını yapamazdı. Onu Beyaz Bölge'de kucağında burnunu çeken bir yavruyla bağdaş kurmuş otururken buldu. "Şşşt," dedi. "Öyle demek istemedi. İstemediğini biliyorsun."

Daha fazla burnunu çek.

Parmaklarıyla yavrunun yumuşak kahverengimsi kürkünü okşadı. "Benimle kalmak ister misin?"

Kararlı bir baş sallama.

Sienna gülümseyerek eğilip kürklü başının tepesini öptü. "Yapabilirsin ama biliyorsun, ben arkadaşların kadar iyi saklanamıyorum. Ben de uluyamam." Başını kaldırdı. "Bak kim seni oynamaya davet etmeye gelmiş."

Yavru kulaklarını dikti, başını kaldırdı. Başka bir yavru sürünerek yaklaştı, davetkâr bir "yip" sesi çıkardı ve arkadaşına sokuldu. Hawke izlerken Sienna ikisine de bir şeyler mırıldandı ve iki yavru burunlarını birbirine değdirdikten sonra kucağındaki yavru kıpırdanıp oyun arkadaşıyla birlikte kaçtı.

"Benimle hiç bu kadar tatlı konuşmuyorsun," diye mırıldandı, onun arkasına çömeldi.

Bir sarsıntıyla bacaklarını iki yanına kaydırıp kollarını vücuduna dolamasaydı kadının ayağa kalkacağını biliyordu. "İşte."

Sienna Hawke'ın avucundaki kutuya baktı ve hayal kırıklığına uğramış öfkesinin toz gibi dağıldığını hissetti. Kutu açıktı ve içinde küçük, mekanik bir oyuncak vardı; hareket halindeki bir atlıkarınca, yivli tavanı ve direkleri boyunca yanıp sönen minik ışıklar. Her biri benzersiz ve canlı renklerle boyanmış beş at vardı. "Bu seninkilerden biri," dedi, onun oyuncakçıya gitmeye vakti olmayacağını biliyordu.

"Artık senin." Oyuncak boynuna bir öpücük kondurdu. "Al onu."

Meme uçları sütyeninin pamuğuna değiyordu. "Yapamam." Yine yapıyordu bunu, kalbini çalmak için savunmasını yerle bir ediyordu.

Dişleri kulağının hassas lobunu ısırarak onu sıçrattı. "Hoşuna gitmedi mi?"

"İstediğimi biliyorsun." Dikkatli bir parmağıyla mavi ve altın eyerli siyah bir atın detaylı yüzüne dokundu. "Ama o senin."

Yanlarındaki çimenlerin üzerine koydu. "O zaman burada bırakayım." İnatçı, inatçı adam. Onun da bunu yapacağını biliyordu. "Neden?" diye fısıldadı. "Bunu bana neden veriyorsun? Neden

"Bana kızdığın zaman burada mısın?"

Uzun, sessiz bir nefes, kolları onu dün gece özlemekten acı çektiği göğsünün kaslı genişliğine sarıyordu. "Seni incitmek istemiyorum bebeğim. Seni asla incitmem ama vermek zorunda olmadığım bir şeyi sana veremem."

Şefkatle yoğrulmuş bu ciddi ifade karşısında yanağından tek bir damla yaş . Kalbi, o lanet olası savunmasız kalbi, onun içinde neyi kıışkırttığını anladığı günden beri onun olmuştu. Ona karşı gerçek bir kalkanı yoktu. Hiç olmamıştı. Asla da olmayacaktı. "O zaman bana her şeyini ver," diye fısıldadı, çünkü bir hayaletle savaşabilirdi ama onun sesindeki gerçekle savaşamazdı. "Bana sadece neşeni değil, kederini, acını da ver. Bana-" Tereddüt etti, çünkü eş kelimesi aralarında acı veren bir yaraydı.

"-ortağım olarak, benim olarak."

"Evet." Belki her zaman en iyi ikinci olacaktı ama gurur, onu sahiplenmeye, onun tarafından sahiplenilmeye duyduğu ruhunun derinliklerindeki ihtiyaca karşı bir savunma değildi. Ve eğer kalbinin bir parçası bu kabullenışten dolayı kırılırsa, onu bir kenara koyacak kadar büyümüşü, her zaman tek ve biricik olan bu adamla yaşayacağı hayatı zehirlemeyeceği bir yere.

"Babamın adı Tristan'dı," dedi Hawke, kelimeler yaşlılıktan paslanmış ve çatlamıştı, ayağa kalkıp Sienna'yı da yanına alarak ormanın daha özel bir bölümüne doğru ilerlerken. Sienna haklıydı. Asla çiftleşme bağına sahip olamayacaklardı ama çelik kadar güçlü ve kırılmaz bir bağ kurabilirlerdi. "Dağlarda tek başına nöbet tutarken kaçırıldı."

Tristan çiftleşmeden önce yalnız bir kurttu ama çiftleştikten sonra eşinin yanında kalmayı tercih etmiş, uzakta olmaktan şikâyet etmişti.

Çiftleşme bağının ilkel çekiciliğinin ötesinde, anne ve babası birbirlerini ve oğullarını *sevmişlerdi*. Hawke sevilerek ve dünyadaki yerinden emin olarak büyümüştü ama şımartılmamıştı, babası bir teğmen değildi. Dört yaşındayken, *"Ben de büyüyünce böyle biri olmak istiyorum"* diye düşündüğünü hatırlıyordu.

"Annem," diye devam etti, göğsünü ezen anı kayasına rağmen, "ikinci gün çiftleşme bağı aracılığıyla bir şey hissetti, bu yüzden Garrick bir arama ekibi gönderdi. Onu bulduklarında" -güçlü, gururlu babasını bulduklarında- "bir haftadır kayıptı ve görünüşe göre kötü bir düşüş geçirmişti. Yaraları hızla iyileşti ama hasarlı olarak geri döndü." Tristan dağdan döndükten sonra oğluna sadece karda kan kaybindan ölmek üzereyken dokunmuştu. "İki hafta sonra Garrick'e saldırdı."

Sienna'nın eli sanki onu gibi kalbinin üzerine uzandı. "Onu alfana suikast düzenlemesi için programladılar."

"Evet. Son kaçırılan oydu." Bu bilgi onu çocukken çılgına çevirmişti; ta ki babasının baskın ve koruyucu biri olduğunu, onun yerine başka birinin acı çekmesini asla istemeyeceğini anlayana kadar. "İki yıldan uzun bir süredir sürüde sorunlar vardı. Sürü üyeleri dengesiz davranıyor, sürekli ölümle sonuçlanan kavgalar çıkıyor, erkekler kadınlarına şiddet uyguluyordu." Bugün bile bu fikir kurdunu tedirgin ediyordu. "Biz böyle biri değiliz, hiç olmadık."

"Hayır." Sienna başını kaldırdı, yüzünde öyle yoğun bir empati vardı ki bir zamanlar Sessiz olması imkânsız görünüyordu. "Bunun deneyle bir ilgisi vardı, değil mi?"

Kollarını onun etrafında sıktı. "Bir Dönüşen sürüsünü bir arada tutan bağları, sürü yok olana kadar 'kilit faktörlere' baskı yaparak aşındırıp aşındıramayacaklarını görmek istediler." Piçler yetişkinleri olduğu kadar gençleri de kırmış, pek çok iyi erkek ve kadını zehirlemişti.

"Küçük bir grup bilim adamı tarafından tasarlandı." Sonunda SnowDancer'ı kurtaran da bu olmuştu çünkü hayatta kalanlar, veriler daha üst kademelere aktarılmadan önce şeytanın başını kesebilmişlerdi. "Konsey değillerdi ama kendilerini özgür hissediyorlardı.

Çünkü o zamanki Konsey bizi böyle gördüklerini açıkça ifade etmişti."

Sienna kollarını en şiddetli ona doladı. Duruşunu genişleterek onu imkânsız bir şekilde kendine yaklaştırdı. "Babam, o piçlere 'siktirin gidin' diyerek dışarı çıktı." Acımasız bir gülümseme. "Dövüş sırasında, dönüşenlerden biri Garrick'i vurmaya çalıştığında, kurşunu almak için yer değiştirdi." Ancak artık çok geçti, alfanın yaraları zaten zayıf olan şifacılarının onu kurtaramayacağı kadar ağırdı.

Sienna ona karşı başını salladı. "Bunu yapacak kadar dürtüyle mücadele edebilmesi için olağanüstü güçlü olması gerekirdi."

"Evet." Babası en sonunda onurunu geri kazanmış ve bunu yaparken Hawke'a asla ama asla teslim olmamayı öğretmişti.

"Seninle gurur duyuyorum." Tristan'ın oğluna söylediği son sözler, Hawke kanlı karların üzerinde yanında diz çökmüş, eli öfkeli bir çaresizlikle babasının elini kavramıştı.

Sonra, göğsünden kan fışkırmaya devam ederken, Tristan eşinin şefkatli öpücüğüyle buluşmuş ve "Bir sonraki hayata kadar, aşkım" diye fısıldamıştı.

"Annem Aren, o öldükten sonra hiçbir şey yapamaz hale geldi. Çok çabaladı ama bir gün uyudu ve bir daha uyanmadı." Anne babasının kollarında hissettiği sevinç onun için her zaman acının, kaybın yankılarıyla sonsuza dek bağlı kalacaktı.

Sienna, kendi annesini kaybetmiş olan bu Psy, parmak uçlarında yükseldi ve sessiz bir teselli için kollarını boynuna doladı, onu yarı yolda karşılamak için eğildiğinde yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Hawke ailesini kaybettiği için hiç ağlamamıştı. Bir çocuk olarak değil. Bir erkek olarak da. Şimdi, yüzünü gece yarısı yakutları kadar koyu bir ipeğe gömdüğünde, kurt sessiz, kederli bir ulumayla başını kaldırdı.

WALKER tıbbi depo odasının kapısını arkasından kapattı ve tika basa dolu sıralara göz gezdirdi. Lucy'ye göre Lara buralarda bir yerdeydi.

"Walker?" Yerde oturuyor gibi görüldüğü yerden eğilirken saçları tirbuşon gibi kıvrılmıştı. "Kokladığım şey kahve mi?"

Kadının sesindeki açgözlülüğe gülümsemek isterken, gülümsemek ona doğal gelmeyen bir hareket olarak kaldığında, onun yanında tek dizinin üzerine çöktü. "Ne yapıyorsun?"

"Envanter," dedi inleyerek ve başını onun göğsüne yasladı. "Nefes almak için biraz daha yerimiz olduğu için gerekli tüm malzemelere sahip olduğumuzu iki kez kontrol etmek istiyorum."

Ona kahveyi uzattı ve içişini izledi. Her zaman olduğu gibi, onunla bilmek göğsünde açıklanamaz bir his yarattı. "Yeterli mi?"

Başını salladı. "Teşekkürler."

Kupayı kızın üstündeki rafa koyarken, ellerini kızın buklelerinin ipeksi sıcaklığına sokma ve onu kendine çekme dürtüsüyle savaştı. Lara bir şekil değiştirendi ve şekil değiştirenlerin dokunmaya, tensel temasa ihtiyacı vardı. Kieran'la yaşadığı olay, Lara'ya bu alanda başka bir erkeğin bakmasını istemediğini fark etmesini sağlamıştı.

"Walker mı?" Lara soru soran bir kaşını kaldırdı. "Şu anda biriyle çıkıyor musun?"

Hareketsiz kaldı. "Hayır." Cevabı havada asılı kaldı.

"O hakları istiyorum, Lara." Eğer Lara hayır derse, Walker medeni bir adam gibi geri çekilmeyeceğini aniden fark etti.

Kızın nefesini içine çekişinden göndermeyi anladığını gördü. "Arkadaşım olarak bu hakların çoğuna zaten sahipsin. Ne değişecek ki?"

Kurt değildi ama onun değişken kalbinden gelen meydan okumayı anlamak için kurt olmasına gerek yoktu. Başını eğmek, saçlarını çekiştirmek ve boynunu kavislendirmek, dudaklarını kendi dudaklarıyla buluşturmak içgüdüsel bir hareketti. Lara'dan önce hiçbir kadını öpmemişti - PsyNet'te böyle şeyler yapılmazdı. Bununla birlikte, daha önceki tek bir deneyimden sonra bile bunun mekaniğini oldukça iyi anladığını fark etti.

Lara'nın dudakları altında yumuşacıktı ve dilini dudaklarının kenarında gezdirdiğinde bir solukta ayrıldılar. Lara'nın tadı zaten onun hakkındaki düşüncelerine bağlı olan tatlı bir kadınsılığa sahipti, ama bir parça da

Altında daha karanlık bir şey, derin bir şehvet damarı vardı. Bu onu acıktırdı. Eğer, diye düşündü, bencil olmayı ve onun için hiçbir şekilde yeterince iyi olmadığı gerçeğine rağmen onu tamamen kendine saklamayı planlıyorsa, şımartabilirdi de.

Onu kendine daha sıkı çekerek dilini onunkine değdirdi, ellerinin göğsünde kenetlendiğini, vücudunun kendi vücuduna doğru gerildiğini hissetti. Lara'nın daha fazla okşamasını teşvik etmek için bu hareketi tekrarladı. Bu kez Lara inledi; alçak, zevk dolu bir sesteki ve ereksiyonu neredeyse acı verici bir seviyeye kadar gerildi.

Kadın onu ittiğinde, adam kaşlarını çattı ama onu serbest bıraktı. Kızın nefes almaya ihtiyacı olduğunu görünce ona bir an izin verdi ve sonra tekrar ağzına aldı. Dönüşenlerin ve insanların bu eylem konusunda bu kadar açgözlü olmalarına şaşmamalı. Özellikle de Lara'nın ince kemikli çenesi parmak uçlarının altındayken, boğazından çıkardığı küçük sesler adamın teninde uğuldarken, bu en çökmekte olan hisleri yaratıyordu.

Tekrar itti ve parmaklarını adamın ağzının üzerine koymasaydı, adam sadece tekrar hava almasına izin verecek kadar duracaktı.

"Walker, dur."

Hareketsiz kaldı. "Hayır mı?"

"Hayır, yani, evet. Bekle." Ellerini saçlarının arasında gezdiren Lara, zihnini yeniden için birkaç sert nefes aldı. "Tam olarak ne ve ne teklif ettiğini bilmem gerekiyor," dedi. "Bulanık çizgiler olmasın."

"Kalıcı, özel bir ilişki," dedi bir an bile duraksamadan, gözleri ona kilitlenmişti. "Ben ve sen."

"Emin olmalısın." Ona karşı o kadar savunmasızdı ki, onu yok edebilirdi. "Bu geri dönebileceğimiz bir şey değil."

"Eminim." Amansız bir bakış. "Bir karara varmak için zamana ihtiyacın var mı?"

İkisinin de sakinleşmesine izin vermek için evet demek daha akıllıca olurdu. Ama o, uzun zamandır arzuladığı, baskın erkeklerin nadiren yaptığı bir şekilde kendini ona sunan bir adamla birlikte olan yırtıcı bir değişken kurttu. Ellerini adamın gömleğinin içine sokarak onu aşağı çekti.

Ağzı saniyeler içinde kontrolü ele geçirdi.

Kapı çalınmasaydı, bağırarak yardım istemeseydi onu tatmaya ne kadar devam edeceğini bilemezdi. Dudakları ayrıldığında ıslaktı, nefesi sarsıntılı soluklarla geliyordu, gözleri deponun içindeki düşük ışıktaki yarı saydam yeşil renkteydi.

"Ne tür çiçeklerden hoşlanırsın?"

Lara bu beklenmedik soruya yanıt olarak "Nergis zambağı," demişti ve şimdi, sadece saatler sonra, masasının üzerinde kadife kek kadar kırmızı ve bereketli görkemli çiçeklerden oluşan bir vazodan başka ne vardı?

Ofisin önünden geçerken Lucy geri döndü ve ıslık çaldı. "Sessiz olanların her zaman en iyi sürprizleri vardır."

Sessizdi. Evet, Walker sessizdi. Aynı zamanda çok hızlı öğrenirdi. Parmakları dudaklarına doğru kalktı, saate bakıp on dakikadır çiçekleri seyrettiğini anlayınca suçlulukla düştü. Ama son bir dokunuşa karşı koyamadı.

Walker onu öpmüştü. Walker ona çiçek göndermişti. Walker ona kur yapıyordu. "Lara."

Adamın sesi arkasında canlanınca sıçradı ve kristal bir kâğıt ağırlığını yere düşürdü. Ava'nın Yeni Zelanda'dan getirdiği yeşil ve mavi spiral en az beş farklı parçaya ayrıldı. "Lanet olsun."

"Sizi korkuttum. Özür dilerim." Yere çömelerek parçaları toplamaya başladı.

Eli bilinçli iradesi dışında adamın omzuna gitti ve kasların esnemesiyle yayıldı. "Seni koklamalıydım ama" -başını kaldırdı, gözlerindeki bakış nefesini çaldı- "çiçekler çok güzel. Dikkatim dağılmıştı."

Bütün parçalar elinde, ayağa kalktı. "Bunu senin için düzeltebilirim." "Bunun için endişelenme," dedi, kurdu titreyerek

Neden geldiğini öğrenmek için . "Bir kez kırılan bazı şeyler tamir edilemez. O zamanı benimle geçirmeni tercih ederim."

Ancak daha sonra, ayak parmaklarını kıvıran yavaş ve kasıtlı bir öpücükle onu terk ettikten sonra Lara kendi kalp kırıklığının kehanetinde bulunup bulunmadığını merak etti. Çünkü Walker Lauren onu öpmüş olabilirdi.

Ona çiçek veriyor, hatta kur yapıyor olabilirdi ama yine de derin bir çekingenliği vardı. Aradaki mesafe, güçlü ve istikrarlı Walker'ın güvenme kapasitesinin kristal kâğıt ağırlığından çok daha fazla parçaya ayrıldığını hatırlatıyordu.

HAWKE o gece Sienna'dan kendi odasına taşınmasını istedi ama Sienna'nın her şeye alışması için biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Kazandıklarına, asla sahip olamayacaklarına, geleceğin getireceklerine. Bu yüzden ondan kendi yatağında uyumasını istedi.

Duyguları karmakarışık, adam onun etrafında kıvrılırken kasları gerildi. Ama adam onun nabzını öptü ve "Uyu. Sadece sana sarılmak istiyorum."

İtaat etmesi bir saatini aldı ama itaat ettiğinde derin, rüyasız bir uykuya daldı. Uyandığında adamın gitmiş olduğunu gördü, ama adam saat yedide akşam yemeğinde kendisiyle buluşmasını emreden bir not bırakmıştı. Dürüst olmak gerekirse, diye düşündü gülümseyerek, emirler konusunda yardımcı olamazdı.

Güne, kaybın yankısıyla ağırlaşan bir kalp yerine bu gülümsemeyle başladı. Karar verilmiş ve kabul edilmişti. Buna karşı çıkmak, kurduyla arasında var olan güzelliği zehirlemekten başka bir işe yaramazdı. Duş aldıktan sonra giyindi ve nöbet değişimine gitmeden önce biraz kahvaltı etti. Sürü alarmdaydı ve Sienna bir an bile gardını düşürmedi ama Evie'nin öğle yemeği için ona katılmak üzere aşağı indiği kısa süre dışında gün ortalama bir kaplumbağa kadar hızlı geçti.

Sonunda çalışma odasına dönerek Toby ve Marlee'ye ev ödevlerinde yardım etti, ardından temizlenmek ve akşam yemeği için hazırlanmak üzere odasına gitti. Bornozuna sarınmış, dolabına bakıyordu ki kapısı çalındı. "Indigo," diyerek teğmenin içeri girmesine izin verdi. "Bana bir şey için mi ihtiyacın vardı?"

"Evie, Hawke'la randevun olduğunu söyledi." Sienna'nın sallaması üzerine Indigo odaya taşıdığı düz bir kutuyu ona uzattı. "Bir kadının onun gibi bir adamla uğraşırken büyük silahlarını çekmesi gerekir."

Sienna, diğer kadın sırtarak ve sarılarak gittikten sonra kutuyu açtığında, spagetti askılı ve etek boyu dizlerinin birkaç santim üstüne kadar gelen sade siyah bir elbise buldu.

Sonra onu giydi. Son derece yumuşak ve ipeksi olan kumaş vücudunu öyle bir sadakatle sıyrıyordu ki, sanki içine dökülmüş gibi görünüyordu. Sadece arkasını şekillendirmekle kalmıyor, korse göğüslerini en şehvetli şekilde kavırıyor ve dolgunlaştırıyordu. Tüm bunlar kusursuz bir zarafetle yapılmıştı.

Sienna kendini seksi, cesur ve kendinden emin hissederek, "Seni seviyorum Indigo," dedi. Elbisesini zarif, topuklu gece sandaletleriyle eşleştirdikten sonra kurulandı ve saçlarını serbest bıraktı. Hawke ellerini saçlarında gezdirmekten hoşlanıyordu ve Sienna'nın onu büyüleyen kalın gümüş-altın rengiyle oynamasına izin verdiğine göre, bu adil bir davranıştı.

Tam ağzını parlatmayı bitirdiği sırada kapı . "On dakika erken geldiniz."

Eşiğin diğer tarafındaki kurt gözlerini yavaşça kızın vücudunda gezdirdi. "Isırılabilir görünüyorsun."

Eli kapıya sıkıca yapıştı, çünkü onun şeyler söylediğinde ciddi olduğunu çok iyi biliyordu. "Güzel ." Onu kot pantolon dışında bir şeyle hiç görmemişti.

Bu gece, gözlerinin ve saçlarının canlı rengini şok edici bir şekilde ortaya çıkaran siyah üzerine siyah bir takım giymişti, gömleğinin yakası açıktı.

Ama süslü bir erkek dergisinden fırlamış gibi görünse de, bakışlarındaki yırtıcı parıltıyı gizlemek mümkün değildi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan öne doğru eğildi ve ellerini kızın saçlarında dolaştırarak, onu kendisinin olarak gördüğünü açıkça belli eden bir öpücükle ağzını aldı. *Hepsini*. Her santimini. Meme uçları gerildi, kalçaları aralarındaki acıyı hafifletmek için nafile bir çabayla sıkıştı. Adam geri çekildiğinde dudaklarında beliren memnun gülümsemeden, onun tahrik olduğunun farkında olduğunu anladı. Adamın kendi tepkisini korumak için hiçbir hamle yapmaması dışında, bu onu dezavantajlı hissettirebilirdi.

"Gidelim," dedi son bir yudum daha alarak, "yoksa yemeğe asla varamayacağız."

"Bekle," dedi adam onu dışarı çekip kapıyı kapatırken, "çantam yanımda değil."

"İhtiyacım olmayacak." Onu koridorun sonuna doğru götürmeye başladı, parmakları onunkilerle iç içe geçmişti.

"İşler bu kadar kritik bir noktadayken dışarı çıkmalı mıyız?" İçindeki askeri stratejist, ona tamamen sahip olma arzusuyla savaşıacak kadar rahatsızdı. "İskoçlar sana zarar vermeyi başarırsa _."

Bir parmağını dudaklarına bastırdı. "Çok uzağa gitmiyoruz."

Sözlerine bakılırsa, Hawke onu odasına götürdüğünde şaşırmamıştı ama tertemiz beyaz bir masa örtüsü, pırıl pırıl gümüş takımlar ve Hawke'ın bir sandalye çekmeden önce yaktığı uzun saplı mumlarla donatılmış masayı gördüğünde vücudundaki tüm havayı kaybetti. "Buraya gel."

İtaat etmekten başka bir şey yapmak mümkün değildi, özellikle de onu göğüslerinin titreyen bir davetle yükselip alçaldığı bir öpücükle ödüllendirdiğinde. Omzunun kıvrımına sıcak, ıslak bir okşama daha bastırarak masanın diğer tarafına değil, sağına oturmak için hareket etti. Adam ilk tabağı -çok sevdiği dolmalık biberlerin kırmızı ve turuncu dallarının kıvrıldığı gevrek yeşil salata- açıp bir çatal kaldırdığında nedenini .

Bölüm 44

HAWKE onun burada, kendi bölgesinde **olmasını seviyordu**; parlayan teni ve gizli ateş notalarıyla parıldayan koyu renk saçları. Kurt onun kokusunda yuvarlanıyor, bir yavru gibi şakacı davranıyordu ama Hawke dakikalar geçtikçe daha da ısınan baharat kokulu uyarılmanın farkındaydı. Kendisini beslemesine isyan etmemiş, hatta bu iyiliğe karşılık vermekte ısrar etmişti. Ama tatlı kâsesinde sadece bir kaşık vardı ve o da ondaydı.

Bir daha düşündüm de . . .

Kaşığı omzunun üzerinden atarak parmağını zengin karamela dondurmasına daldırdı ve dudaklarına götürdü. Kız emerken ağzı parmağın etrafında yumuşak, sıcak bir mengene oluşturdu; sonra dilini devreye soktu.

Her parçası ona saldırmak istiyordu ama bu ilkel dürtüye direndi. Bu gece onunla ilgiliydi. Kendini ona vermişti ve hediyesinin değerini anladığını, ona değer verildiğini hissettirmekten başka bir şey yapmasına asla izin vermeyeceğini bilmesini istiyordu.

Parmağını, tatlı tutuşlarıyla onunla alay eden dudakların arasından çıkararak dondurmanın içinde döndürdü ve başını eğip öpmeden önce ağzının kıvrımlarını tatlıyla boyadı. Kızın dudakları buzlu ikramdan dolayı serindi ama hızla ısındı, tadı karamela ve baharatla yalandı.

"Sanırım," dedi, elleri gömleğinin yakalarında kenetlenmişti, göğüslerinin üst kıvrımları kızarmış ve dolgunlaşmıştı, "yeterince tatlı yedim."

"O zaman" -dudaklarını ısırdı, çünkü bunu her yaptığında tahrik olma şeklini seviyordu, dilini küçük acının üzerinde gezdirdi- "Sanırım benimkinin zamanı geldi." Onu oturduğu yerden kaldırırken bedenini sarsan titremeyi hissetti, bunun korku olmadığını biliyordu. Ellerini kaburgalarından aşağı kaydırarak kalçalarının cazibesine dayadı. Adam onu yavaş yavaş öperek oturma alanından yatak odasına götürürken, beklenti gözlerini gece yarısına çevirdi.

Yatağına.

"Benim," dedi, onu arşıafların üzerine yerleştirdikten sonra yatağın ucuna doğru ilerledi, böylece ellerini ayak bileklerinin etrafında dolaştırarak onu birkaç santim öne doğru ekebildi. "Hepsi benim."

"Hawke."

"Yatakta adımı söyleme şeklini seviyorum." İnce ayağının birini kaldırarak bileğine bir öpücük kondurdu, sonra güzel sandaletini tutan kayışı çözdü ve yere bıraktı. Ayağı onun dokunuşu altında kıvrıldı, narin bir kedi yavrusu kemeri. "Belki de sonunda ayak fetişi olacak kişi benimdir," diye mırıldandı ve ikinci sandaleti çıkarırken diğer ayak bileğine bir öpücük kondurdu.

Ondan ürkmüş gibi gelen bir kahkaha.

Kendinden memnun, ayakkabısını kenara fırlatıp başını kaldırırken küçük ayak parmağından şakacı bir ısırık aldı. "şu haline bak, tahrik olmuşsun, seksisin ve benim yatağımdasın."

Kızarmak yok, tereddüt yok. Ceketini silkip bir sandalyenin arkasına atarken ve gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken o tutku dolu gözler onu takip etti. Kurdu onun için hazırlandı.

Hawke'un siyah gömleği, en skandal yollarla srtnmek istediği erkeksi göğüs şeridini ortaya çıkarmak için ayrılırken, **SIENNA** arşıafları tuttu, vücudu küçük huzursuz değişimler yaptı. Adam gömleği pantolonundan çekip çıkardığında ve düğmelerini açmayı bitirdiğinde, kadının boğazı kurudu.

Kısmen soyunmuş haldeki bir erkekte -onun hakkında- nefis bir çöküş vardı. Sanki yasak olana bir bakış atmış gibiydi.

Gözlerini ondan ayırmadan ayakkabılarını ve çoraplarını tekmeleyerek yatağın kenarına doğru ilerledi. "Bu elbiseyi beğendim," dedi ve bu sesli bir okşamaydı. "Yırtmayalım." Bir dizini yatağın üzerine koyarak onu öpmek için eğildi, saf ateşli bir talep. "Arkanı dn," diye mırıldandı onun kemiklerini erittikten sonra.

Muhtemelen ona istediği her şeyi vermek iyi bir fikir değildi, ama onun söz konusu olduğu yerde iradesi yoktu. O herhangi bir kadın ona karşı koyabilir miydi? Sienna hiç sanmıyordu.

-Tabii başka bir kadın ona dokunmaya cüret ederse, o sürtüğü bir saniyede kızartırdı.

"Az önce aklından ne geçti, hmm?"

Ona gerçeği söyledi, kurdun güldüğünü ve dişlerini gösterdiğini gördü. "İşte benim kızım." Elleri onu ön tarafına çevirdi. "Bunun iki yönlü bir yol olduğunu anlıyor musun?" Parmakları saçlarını kenara iterek ensesini ortaya çıkardı. "O bebek kedi bir daha sana elini sürerse, ölür."

"Kit benim arkadaşım."

"Arkadaş olarak bebek bir kedi alfaya sahip olamazsın." Ensesinde bir ısırik.

Oh, Tanrım. Düşünmek neredeyse imkânsızdı ama yine de uzanıp adamın saçını çekecek iradeyi kendinde buldu. "Arkadaşlarımı rahat bırak yoksa kaba davranmak zorunda kalacağım."

Isırığın üzerinde yalamalar, kulağına karşı kahkahalar. "Senden *hoşlanıyorum*," dedi ve kız, bu kadar keyifle konuşanın onun kurt kısmı olduğunun derin, çok derin farkına vardı.

Bir an sonra çekiştirme geldi, fermuar indirildi. Sonra ... omurgasına doğru sıcak bir nefes, metalik dişlerin ayırdığı deri boyunca ağzı açık öpücükler.

Titreyerek onun için eğildi, parmaklarının elbisesinin içinde belinin kıvrımına kadar kaydığını hissetti. Adamın teninin pürüzlü oluşu onu inleten bir şok oldu. Adam kayışları aşağı çekmek için dokunuşunu kaldırmadan önce sırtına daha fazla öpücük kondurdu. Sırt üstü dönmek yerine bir parça yükseldi ve askıları kollarından aşağı çekerek elbiseyi beline doğru itti.

Kaburgalarının üzerinde büyük, sıcak bir el, hiçbir uyarıda bulunmadan göğsünü avuçlamak için yukarı doğru kıvrıldı. Çılgılık atarak öne doğru düştü. Adamın eli, vücudu ile yatağın arasına sıkışmıştı ama umurunda değil gibiydi.

Onu sahiplenici bir sıcaklıkla sıkıp okşarken, omuzlarına bir öpücük yağmuru bıraktı.

Adam elini çektiğinde "Hayır," diye itiraz etti.

"Bu elbiseyi çıkarmak istiyorum." Birkaç sert çekişten sonra elbise gitmiş, üzerinde aylar önce aldığı ama daha önce hiç giymediği dantel külottan başka bir şey kalmamıştı. Kendini fazla hedonist, fazla şehvetli hissetmişti. Bu, bir alfa kurtla oynamaya başlamadan önceydi.

Uzun saç tellerini yüzünden uzaklaştırarak başını çevirdiğinde söz konusu kurdun kalçalarının üzerinde oturduğunu gördü. Hâlâ giyinikti.

Gömleğinin düğmelerini açması tamamen kışkırtmaydı ama gözleri gece bürünmüş, yüzü vahşi bir açlıkla gerilmişti. Vücudunu ona doğru eğmek, onu baştan çıkarmaya çalışmak içgüdüsel bir davranıştı.

Bakışları buluşmak yukarı kaydı ve sonra *hareket* ederek çenesini kavradı, böylece dil, sıcaklık ve dişlerden oluşan dolu dolu bir öpücükle ağzını alabildi, serbest elini vücudunun altından kaydırarak bir göğsünün hassas etine yaklaştı, ereksiyonunun sert itişi ince siyah dantelin altında çıplak tene karşı ısrarcıydı. O anda, güzel, aç ağzı onunkinin üzerindeyken, büyük, muhteşem vücudu onunkine bastırırken ve parmakları meme ucunu koparıırken, boyundan büyük bir işe kalkıştığını fark etti.

HAWKE, Sienna kendine güvenini kaybettiği anda, geri çekilmeye başladığı anda bunu anlamıştı. Başparmağını Sienna'nın göğüs uçlarına sürterek sahiplenme dürtüsüyle savaştı ve doymak bilmez öpücüğünü yumuşattı. O artık onun kıızıydı.

Bu gece onun için sadece zevk .

Onun ağzından ayrılmak, ihmal edilmiş göğsünü sıkma ve şekillendirme isteğine direnmek zordu. Bunun yerine, onu sırtüstü yatırarak, gömleğini silkmek için ayağa kalkmadan önce boynuna sokuldu. "Bana dokunmak mı?"

Elleri hemen göğsüne gitti ve onun sevdiğini bildiği şekilde okşadı. Bu, onda kalçalarını ayırma, sikini onun nemli yumuşaklığına sürtünceye kadar arasına yerleşme isteği uyandırdı. O kadar gür, o kadar mükemmel olurdu ki. Bunun yerine, vücudunun aşağısına doğru öpmeye başlamadan önce, titreyen iniltisine karşılık, sıkıca kıvrılmış bir meme ucunu sadece tek bir kez yalamasına izin verdi.

Parmakları adamın saçlarında kenetlendi.

Onu göğüslerinde tutmaya çalıştığını fark eden adam gülümseyerek adımlarını geri çekti. "İstediğin bu mu bebeğim?"

Adam meme ucunu ağzına götürüp dilinin üzerinde gezdirdiğinde kadın yataktan doğruldu. Hassas, çok hassas, diye düşündü, bir elini kalçasına yaklaştırdı, avucunun altındaki dantelin dokunuşu şehvetli bir zevkti ... ama çıplak teni kadar erotik değildi. Meme ucunu ısırmadan serbest bırakmayı

Bir dahaki sefere dilini diğzerinin etrafında döndürdü, ona veremediğı tek şeyin eksikliğini asla hissetmeyene kadar onu zevke boğmak istiyordu.

Aşağı doğru yolculuğuna devam ettikten sonra, "Ağzımı göğüslerinde gezdirmem hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Yaptığımı biliyorsun." Husky, elleri omuzlarını şekillendirip okşayarak konuştu.

O elleri vücudunun her santiminde hissetmek isteyen adam, kadının göbeğine bir öpücük kondurdu. "Duymak hoşuma gidiyor." Kadının uyarılmışlığı, kalçalarının arasındaki sıvı sıcaklığa bu kadar yakinken sarhoş ediciydi ve onu korkutmadan önce kendini dizginlemek için bir elini çarşaflara sokmak zorunda kaldı. "Bunun seni memnun edip etmediğini söyle bana." Siyah dantelden küçük bir üçgenin altındaki nemli buklelerin üzerinden atlayarak, gizlemekten ziyade alay ederek, uyluklarının iç kısmını öptü ve ısırıldı.

Titreyen bir nefes. "Evet."

Bacaklarını açarak tek bir pençeyle külotunun kenarlarını kesti. Bir çekişten sonra külot gitmişti. Kadının tüm kasları aynı anda kilitlendi ve adam başını kaldırıp baktığında kadının gözleri sımsıkı kapalıydı. Ağzı, diline çok zengin ve tatlı gelen uyuşturucu kokusunu tatmak için sulandı ama onu yanında istiyordu.

Ayağa kalkarak Sienna'nın karnına, göğsüne, boğazına ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. Kadın hiç tereddüt etmeden ona açıldı, tehlikeli, vahşi ve Sienna. Ancak kalçaları ona doğru dalgalandığında elini tekrar bacaklarının arasındaki sıcaklığa götürdü, arzudan şişmiş kıvrımlarını tek bir parmağıyla okşadı, dokunuşu narindi. "Bundan hoşlanıyorsun."

"Evet." Bir iç çekiş, daha fazlasını ararken kalçalarının yuvarlanması.

Onu avuçladı, sikinin pantolonunun sınırları içinde sarsılmasına neden olan sıkı, ıslak girişin etrafında okşadı. Ağzının içine doğru haykırdı ve adamın pazularını kavradı ama adam bir kez daha vücudunu öpmek için geri çekildi. Bu kez gözleri açık ve onun üzerinde kaldı.

Sena'nın aklı ancak soğuk ateşi kontrol etmeye yetmişti. En son tasfiyeden sonra kritik seviyeye yaklaşmamıştı ve

güçlendirilmiş kalkanları dayanıyordu. Bu, bu gecenin tadını çıkarabileceği, Hawke'la birlikte olmanın tadını çıkarabileceği anlamına geliyordu.

Şu anda adamın yapmak istediği şeyden sağ çıkabileceğinden emin değildi ama ah, bunu nasıl da istiyordu. Vücudu çok sıkı sarılmış bir oyuncak gibi hissediyordu, her parçası tam olarak dokunamadığı bir şeye ulaşmak için zorlanıyordu. "Hawke, lütfen."

Kurt mavisî gözleri tuttu. "Güven bana."

"Her zaman." Güven söz konusu değildi, hiçbir zaman da olmamıştı. Hınzır, hınzır bir gülümseme. "Tatlı sırasının bende olduğunu söylemişim."

Bu günahkâr ifadeyle, bacaklarını omuzlarına çekti ve ona öyle samimi bir öpücük verdi ki, zihni kıpkırmızı bir ateşle kıvılcımlanmadan önce karanlıkla çalkalandı. Hiç bilmiyordu, hiç anlamamıştı. Kadın dergilerinde okuduğunda, bu onu utandıracak bir hareket gibi görünmüştü. Şu anda . İstekli ve muhtaçtı ve o kadar zevk alıyordu ki canı yanıyordu.

Eğer uyumsuzluğun ilk seviyesi yürürlükte olsaydı, acıdan bayılırdı, ancak hisler şimdiye kadar bildiği her şeyin ötesinde olmasına rağmen, acı verici bir tepki yoktu.

Kurdunun hiçbir çekingenliği yoktu, ona izin vermeyi de reddediyordu. "Biraz daha," dedi, tutkuyla şişmiş ve kızarmış ete daha iyi erişmesini sağlamak için kalçalarını daha da açtı. Adamın onu nasıl gördüğünü hayal etmek ellerini çarşafın üzerinde sıkmasına neden oldu. Kaygan, pembe ve açık. Sonra yavaş, ıslak vuruşlarla onu tatmaya başladı, bir parmağı nihai penetrasyonun başlangıcında ona girdi ve düşünceleri uzun, titreyen bir teslimiyete dönüştü.

Kendine geldiğinde yanında çok memnun bir kurt buldu. Parmağıyla göbeğinin terden kızarmış derisine desenler çiziyordu. "Tatlı nasıldı?" diye sordu, sonunda çığlık attığını hatırlatan boğuk bir sesle.

Bir diş parlaması. "Birazdan ikinci kez yemeye gitmeyi planlıyorum." Nefesini içine çekti. "Kötü kurt."

Elini aşağı doğru kaydırarak kızın nemli buklelerini çekiştirdi. "Aç kurt."

O anda Sienna battığını anladı. Kesinlikle ve muhteşem bir şekilde. "Seni istiyorum."

Kurt solgunluğundaki gözleri kalın kirpiklerinin altından ona bakıyordu. "Ne kadar?" Bir alay ve bir cesaret bir arada.

Onu sırt üstü yatırmak için dönerek boğazından aşağıya doğru öptü ve nabzını ısırdı. Adamın eli saçlarında kenetlenmiş, kasları gerilmişti. Bir elini o güzel göğsünden aşağıya, pantolonunun üst düğmesine kadar indirdiğinde onu durdurmadı. Adamın kemerden ne zaman kurtulduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama minnettardı; adamın tatlıyı yiyip bitirmesinden sonra ince motor fonksiyonları biraz bozulmuştu.

Şimdi başını kaldırdı, bir elini onun omzuna koyarak kendini destekledi ve diğer elinin düğmeyi çözmeye çalışmasını izlemek için aşağı baktı. Parmak uçları ereksiyonuna dokunduğunda tısladı, kaslarının her biri kadar sertleşti ki, ham cinsel zevkin öpücüğünü hissetmemiş olsaydı acı çektiğini düşünebilirdi, anladı.

Parmakları inatçı düğmeden kaymaya devam ettiği için hayal kırıklığına uğramıştı ama bunu görmezden geldi ve elini adamın bel kemerinin altına kaydırды. Narin kadifeyle kaplanmış sıcak, sert ete dokunmak için. Nefesi kesildi ama daha tatmin olmaya yaklaşmadan eli çekildi ve aniden ağzında, boğazında, göğüslerinde bir kurtla sırtüstü yattı. Meme uçlarını ağzına aldı, sert ve ıslaktı, sahiplenici elleri zevk için göğüslerini dolgunlaştırıyordu.

Şimdiye kadar dişlere alışmıştı ama ona hissettirdiklerine değil.

Sarsılarak bacağını adamın beline dolamak istedi ama adamın eli kalçasında durdu. "Pantolon," diye mırıldandı ve yıldırım hızıyla yataktan kalktı. Bir saniye sonra geri dönmüş, kadının bacağını çıplak kalçasının üzerine çekmişti.

Sienna onu itmeye çalıştı. O sert erkek vücudunu görmek, okşamak ve sevmek istiyordu. Ama sonra adam dilini göğsünün alt kıvrımında gezdirdi ve Sienna'nın aklı başından gitti, elleri adamın omuzlarındaki kaslı ipeği sıkıca kavradı. "Öp beni." Bu muhtaç bir fısıltıydı ve adam hemen oradaydı, bir eliyle yüzünü kavrarken diğer eliyle de onun üzerinde duruyordu.

Diğerinin ağzı, kız nefessiz kalana kadar onunla oynayıp alay ediyor, bu lezzetli teması kesmek zorunda kalıyordu.

"Daha fazla mı?" diye sordu kurt.

Nefesini içine çekmeye çalıştı. "Çıplaksın."

Yavaş, yavaş bir gülümseme. "Sen de öylesin." Elini kalçasından aşağı kaydırды, en yumuşak, en hassas yerini okşamak için kaydırды. "Çok kaygan," dedi, vücudunun girişine sürtünürken gözleri sıcak ve açtı.

Zihni, kalçaları onun dokunuşunu karşılamak için yükseldi. Adam bastırдыğında, pazılarını kavradı ve onu aşağı çekti, ağzının, boynunun, ulaşabildiği herhangi bir parçasının tadına bakmaya niyetlendi, bir parmağıyla onu delip geçerken, onu ürperten bir yavaşlıkla bir saniye daha ekledi. Onları da aynı yavaşlıkta makasladı, dokularını gerdi ve zevk sarsıntıları geçirdi. Onu hazırlıyordu, diye düşündü sisin içinden, bedenini ele geçirmek için hazırlıyordu.

Onu kalçasının iç kısmında hissedebiliyordu, ereksiyonunun gurur verici kalınlığının kabul edilmesi kolay bir şey olmayacağını biliyordu. Adam sikinin başını klitorisini okşamak için kullanırken göz kapaklarının arkasında ışıklar parladı. Kolay olması önemli bir şey değildi. Sadece onu istiyordu. Şimdi. "İçime gir." *Acele et.*

Hawke onu duydu ama parmaklarını içine sokmaya devam etti, onu öpmeye devam etti-alt dudağını emdi, göğüslerini, boynunu işaretlemek için başını eğdi. "Henüz değil." Onu almadan önce zevkten tamamen sıvılaşmasını istiyordu, çünkü canı yanacaktı. Onu herhangi bir şekilde incitme düşüncesi onu kızdırsa bile, bunun başka yolu yoktu. Kadın sıkı ve ateşliydi ve adam da iri bir adamdı.

"Seni biraz daha okşamama izin ver." Kadının boğazında ter parıldıyordu ve adam onu yalayarak temizledi, kadının tuzunun ve baharatının tadını çıkardı. "Göğüslerini seviyorum." Çenesinin fırçasından, dişlerinin dokunuşundan pembeleşmişlerdi. Bir sandalyede, diye düşündü, "Bitir şunu!" diye emrettiğinde alt dudağını ısırarak. Bir dahaki sefere onu sandalyeye oturtacaktı, böylece ona binecek ve o güzel göğüslerle istediği gibi oynayabilecekti.

Kaslarının parmaklarının etrafında kenetlendiğini hisseden adam, tekrar vücuduna doğru öpücükler kondurdu ve kalçalarını aralayarak erotik

misk kokusu. Ağzı sulandı ve kız onun olduğu ve çok lezzetli olduğu için ikinci kez yalamanın zamanı geldiğine karar verdi. Kadının paramparça olması için sadece bir uzun yalama yetti, ama adam devam etti, vücudu gevşeyene, artçı şoklar teninde dalgalanana kadar ağzını kullanarak onu fiskeler, ısırıklar ve uyluklarının tepesindeki kaygan et yumrularına odaklanan sıcak küçük emişlerle memnun etmeye devam etti.

Adam bu kez sinsice yaklaştığında, kadın ağır ağır kapanan gözlerinin altından onu izledi, göğsü saf bir baştan çıkarma ritmiyle inip kalkıyordu. "Sen," diye soluk soluğa kaldı, adam kendini ona yaslayıp itmeye başladığında, "misin?" -gırtlaktan gelen kadınsı bir ses, dokuları adamın etrafında alev alev yanıyordu- "her zaman?"

Artık pek , zevkten tükenmişti ama bir şeyi biliyordu. "Senin için-evet." Kalçasını kavrayarak birkaç santim daha içeri kayd, tırnaklarının omuzlarına battığını hissetti.

Ama onu itmek yerine, kendine doğru çekti. Tasma koptu ve adam tek bir hamleyle kendini kabzasına kadar gömdü. Bacakları adamın etrafında titrerken acı dolu nefesi adamın omzuna çarparak boğuldu. Yine de onu sıkıca tutmaya devam etti. Medeni düşüncenin bir benzerini bularak, kalçalarını oynatmaya başlayana kadar -ya da her halükarda oynatmaya çalışana kadar- kalçasını okşadı, burnunu çekti ve öptü. Onu yatağa sabitlemişti ve bu kozu onun zevki için kullanmak niyetindeydi.

Bir eli kalçasında, işkence edercesine yavaşça geri çekildi ... sonra aynı şekilde içeri kayd. Sienna'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bunu tekrar yap." Samimi bir talep.

Vahşi bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. Sonra tekrar. Ve tekrar. Kız onun etrafında parçalanana kadar, o küçük kaslar sikinin etrafında o kadar sıkı sıkıyordu ki neredeyse boşalıyordu. Ona vurmak, onu elleri ve dizleri üzerine çevirmek ve en ilkel yollarla ona binmek istedi, ama bu bekleyebilirdi. Bu gece, bu, onun içindi. Bu yüzden çenesini ne kadar sıkıtsa da, yavaş ve kolay bir şekilde ona vurmaya devam etti. Ve onun vücudunun tekrar tekrar kendisiyle buluşmak için yükseldiğini hissetmenin zevkini yaşadı.

Bu sefer, kadının orgazmının erotik nabzının onu altına almasına ve kurutmasına izin verdi. "Bir dahaki sefere," diye mırıldandı kulağına.

ökmüştü, kalbi kaburgalarına çarpıyordu, "Uslu durmayacağım."

Bölüm 45

ON SAAT SONRA Sienna, hırıltılı sözcüklerin ne kadar kötü merak ediyordu çünkü dün gece iyi olsaydı ... *Yüce Tanrım*. Vücudu hâlâ onun tutkusunun izlerini taşıyordu. Kalçalarının iç kısımları yanmıştı ve göğüslerinde birden fazla ısırik izi vardı. Onu böylesine ilkel bir titizlikle nasıl aldığını hatırlamak teninin kızarmasına, vücudunda bir şeylerin sıkışmasına neden oldu. Onun dişlerini istiyordu-

Thwack!

"Ah!" Indigo'nun vuruşunu engellemek için uzun tahta asayı çok geç kaldırdı. "Bu acıttı."

Teğmen gözlerini devirdi. "Burada bir aşk musluğu deniyordum. Onun kurtluğuyla dalga geçmeyi bırak ve bana gerçek bir rekabet sunmaya başla."

Sienna sopayı döndürerek Indigo'nun bacaklarına saldırdı. Teğmen hamleden kurtuldu ama bu hareket onun dengesini biraz bozdu. Sonra başladılar. Indigo, Sienna'nın alt edemeyeceği kadar tecrübeliydi ama birkaç iyi vuruş yaptı ve antrenman seansı sona erdiğinde kanı pompalanıyor, siyah atleti tenine yapışlıyordu.

"Teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı," dedi Indigo suyu yudumlarken. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Öğleden sonra boşum." Sienna kendi şişesini açtı ve uzun bir yudum aldı. "Toby ve Marlee ile vakit geçirip aynı zamanda ders ödevim üzerinde biraz çalışırım diye düşündüm."

Indigo suyu bırakıp uzun siyah saçlarını sıkı bir at kuyruğu yapmak için arkasına uzandığında gözleri parlıyordu. "Walker ve Lara arasında neler olduğu hakkında bir şey biliyor musun?"

Sienna bir havluyla dövüş esasını parlatmaya başladı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Indigo onun sahte masum rolüne güldü. "Yaptıkları yanlarına kâr kalmıyor, biliyorsun. Herkes çok kibar davranıyor ve

karanlık köşelerde öpüşüklerini fark etmemek için."

Sienna'nın dudakları kıpırdadı. "Amcam asla karanlık bir köşede bir kadını öpecek kadar alalede biri olamaz."

"Hayır, ona tıpatıp benzeyen, uzun boylu, sarışın ve sessiz biri olmalı."

Sienna terini temizlemek için hızlı bir duş aldıktan sonra çocukların yanına gittiğinde hâlâ bu kuru ifadeye gülüyordu.

Ancak, Riley'den bir telefon almadan önce aile apartmanında uzun süre kalmamıştı.

"Sienna, öğleden sonra izinli olduğunu biliyorum ama Mariska ve üç teknisyenine hidro istasyonunu kontrol etmeleri için eşlik edebilir misin?" dedi, inin elektriğini sağlamak için dağlardan akan suyun doğal gücünü kullanan "yeşil" sisteme atıfta bulunarak. "Santral güvende ve Drew'i ekiple birlikte gönderdim ama her ihtimale karşı yanında bir yedek olması gerekiyor."

"Elbette, ama ben Marlee ve Toby ile birlikteyim. Sen-"

"Bu bir soru bile değil, tatlım. Onları buraya getir, ofisimin yanındaki kıdemli askerlerin dinlenme odasında takılabilirler."

Çocukların merkezde vakit geçirmeyi sevdiğini bildiği için -ki burada sürünün baskınları sürekli yer değiştiriyordu ve birden fazla kişi birkaç "yavru"yla sohbet etmek için bir sandalye çekmeye istekliydi- "On beş dakika içinde orada oluruz," dedi. Aslında her şeyi halletmesi yirmiye yakın sürdü ama Riley'ye son haberleri vermek için birbirleriyle yarışan kardeşini ve kuzenini bıraktı.

Drew çıkışta ekibi bekliyordu, daha doğrusu Indigo'yu öpüyor ve bu sırada gülümsüyordu. Öpüşmeden önce gülüyorlardı, diye düşündü Sienna, yatakta yatarlarken Hawke'ın ona takıldığını hatırlayarak. Onu öperken gülümsediğinde bunu hissetmişti. Hayal edebileceğinden çok daha harika olmuştu. "Öhöm," dedi, dudakları anıyla kıvrıldı. "En azından karanlık bir köşe bul."

İndigo ona gülerek baktı. "Touché." Koridorda ilerlemeden önce bir öpücük daha kondurdu, uzun mu uzun bacakları ve kıvrak bir kas zarafetiyle hareket eden vücudu olan bir kadın. "Sakın vurulma," diye veda etti eşine.

"Cesaret edemeyecek kadar korkuyorsun!" Drew seslendi, ardından teknisyenlerin bazı teçhizatlarını aldı. "Hadi gidelim, çocuklar."

Günü Matthias ve Alexei'nin ekipleriyle geçirerek arazide rahat olduklarından ve bir savaş durumunda görevlerinin ne olacağının farkında olduklarından emin olan Hawke, kendine biraz zaman ayırmaya fazlasıyla hazırdı. Halkı sayesinde bunu yapabiliirdi.

Hidro istasyonundan döndükten sonra odasına doğru giden Sienna'nın yolunu kesen adam, onu garaja kadar çekti. Onun tadını yalayıp yutmak cazip geliyordu ama ağzını o gür dudaklara dayarsa yatak odasından öteye gidemezdi.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu yola çıktıklarında, gecenin ilk fısıltısı Sierra'ya değerken ışık dağılmıştı. "Psişik olarak mı kaçırlıyorum?"

Kurdu güldü. "Oynayacağız."

Endişelenecek o kadar çok şey varken, kulağa aptalca geliyor olmalı, diye düşündü Sienna ama sürekli savaşa hazır olma halinin zihninin arkasında amansız bir gerilim yarattığını inkâr edemezdi. Dün gece, bugün onu daha uyanık ve farkında bırakan şehvetli bir mola olmuştu. "Oyun zaman kaybı değil, değil mi?" dedi yüksek sesle, o ana kadar bunu hiç anlamamıştı.

"Kurt bu sorunun bir cevabı hak etmediğine karar verdi."

Bu onu güldürdü. "Oyun ne?" "Bekle ve gör."

Yarım saat sonra aracı in bölgesinin derinliklerinde durdurdu, bölge ağaçlarla o kadar yoğundu ki hover sürücüyü çalıştırmak ve sürüşünde yaratıcı olmak zorunda kalmıştı. Aracı yere indirdiğinde, köknarların arasına gizlenmiş küçük kulübeye baktı. "Yeni görünüyor." O kadar yeniydi ki, alan hâlâ odun yongalarıyla doluydu.

"İndeki teğmenler, kıdemli askerlerle bir araya geldi ve onu atmaya başladı." Başını iki yana salladı. "Görünüşe göre diğer askerler de bunu duymuş ve katılmak istemişler. Değişen bir ekiple on iki saat boyunca çalışmışlar ve sonunda ... kulübedeki neredeyse her yetişkin ya kulübeyi inşa etmek ya da döşenmesini sağlamak için bir şeyler yapmış gibi görünüyor."

Adamın sesindeki şaşkın sevinci duydu ve kalbinin sıkıştığını hissetti. "Seni seviyorlar." *Tıpkı benim gibi.*

"Evet." Başını sallayarak dışarı çıktı ve koşarak kapıyı açtı. "Savaş bu kadar yaklaşmışken buna zaman ayırdıkları için onlara kızardım ama Drew bana projenin moralleri normal seviyelere çıkardığını söyledi, yani ..." Onu oturduğu yerden çekti. "Bu bizim," dedi ve eğilerek burnunu onunkine sürttü. "İkimizden biri bu bölge sürüye yasak."

Sienna parmak uçlarında durmuş, ellerini onun omuzlarına koymuştu. "Sadece biz mi?" Gülümsemesinin parlak çizgisi Sienna'ninkini yankıladı. "Sadece biz."

Bu inanılmaz bir hediyeydi. SnowDancer'ı kalbinin her atışıyla seviyordu, kendisinin olan insanları korumak için ölebilirdi ama Hawke'la birkaç saat, birkaç dakika bile olsa gerçekten yalnız kalabilmek - sevincinin gücünü anlatacak kelime bulamıyordu. "Hadi keşfe çıkalım."

Gülerek, iki küçük basamağı koşarak çıkan ve verandayı geçerek kapıyı açıp manuel ışık düğmesine basan kadının peşinden gitti. Kulübe yumuşak bir ışıltıyla yıkanırken, "Ah, harika," dedi. Arka tarafta ahşap bir sürgülü kapıyla donatılmış bir oyuk dışında her yer tek bir büyük odaydı.

Sol tarafta bir mini mutfak, pencerenin altına düzgünce yerleştirilmiş bir masa ve iki sandalye vardı. Sağ tarafta, önünde Sienna'nın daha şimdiden teninde pelüş ve çökmekte olduğunu hissedebildiği yumuşacık beyaz bir halının serili olduğu, çevre dostu bir laz ateşiyle donatılmış bir şömine vardı. Mevcut alanın geri kalanına ferforje başlıklı devasa bir yatak hâkimdi. Sienna'nın gözleri büyüdü.

"Hawke," dedi, "neden yatak başlığında kürk kaplı kelepçeler asılı?" Bir adım daha yaklaşınca gördü: "Bileklerim için çok büyükler." *Oh.*

Hawke boğazının altından hırıltılı bir ses çıkardı. "Muhtemelen Drew'un şaka anlayışıdır."

"Hayır," diye mırıldandı Sienna. "Drew onunla asla ama asla seks hakkında konuşmamamı söyledi. Ona göre yüz yaşına kadar bakire kalacağım, tıpkı Brenna gibi."

Kelepçeleri çözen Hawke onları burnuna götürdü. Kokladı. "Orospu çocuğu." Sırıltısı yarı eğlenmiş, yarı vahşiydi.

"Kim?"

"Anla artık. Beni götürdüğün dansa evde oturup kıcıyla gülen kim var sanıyorsun?"

Sienna durdu, Hawke'a değer veren ve böyle bir şaka yapmaya cüret edebilecek herkesi düşündü. "Lucas," dedi. "Lucas'tı."

"Lanet olası kedi, ekip gittikten sonra buraya gizlice girmiş olmalı." Kelepçelerden biriyle oynadı ve çıkardığı sesle gülümsedi. "Ne biliyorsun, küçük bilekler için gayet iyi sıkıyorlar."

Bu bakışa güvenmiyordu. "*Hawke.*"

"Buraya gel." Sesi yumuşak, gözleri kapüşonlu olmasına rağmen bir emirdi.

Yutkundu ve bir adım geri çekildi. "Um ... belki ..." "Korktun mu Sienna?" Kalın, gümüş-altın kirpikler kalkarak imkansız gözler, bir husky ya da yırtıcı bir kuşun gözleri.

"Hayır." Kalbinin kaburgalarına doğru kesik kesik atmasına, kanının erimesine neden olan şey korku değildi.

Hawke gülümsedi ... ve onun yavaş, sabit adımlarla kendisini takip ettiğini fark etti. Döndüğünde kendini bir köşeye sıkıştırmak üzere olduğunu gördü. Onun kendisini durdurmasını bekleyerek sola doğru sarsıldı. Durdurmayınca, şüphe damarlarını yaladı. "Bu konuda makul olmana sevindim," dedi, gözlerini ondan hiç ayırmadan.

"Saçını beğendim." O vahşi bakışlar onun üzerinde gezindi. "Onu benim için yere bırak."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Ona itaatsizlik etmek, ona meydan okumak içgüdüsel bir davranıştı.

"Katılmıyorum."

Adamın pozisyon değiştirdiğini hissetmeden önce saçları omuzlarına dökülmüştü. Kadın onun ne yaptığını fark ettiğinde adam yatağın üzerinde, odanın diğer tarafında çömelmişti. Çok memnun, çok erkekçe bir gülümseme dudaklarında flört ediyordu.

Onunla oynuyordu, diye düşündü, onunla oynuyordu. Ve bu gece kurdun tasmaı yoktu.

"Kendini çok akıllı sanıyorsun," dedi kadın, adam erkeksi bir hoyratlıkla tişörtünü çıkarmak için arkasına uzandığında tekrar soluna doğru ilerleyerek. Kapı sadece birkaç adım ötedeydi.

Tişörtünü yere bıraktı ve başını, saçlarının yüzünün bir tarafına kaymasına neden olacak şekilde eğdi. "Bence üstünü ıkarmalısın."

"Dene ve ben-" Aralarına soğuk bir ateş sütunu fırlattı ve adamın patinaj yaparak durmasına neden oldu, burnu alevden sadece bir milimetre uzaktaydı.

Adam dişlerini gösterdi. Kadın sırttı ve kapıyı arkasından çarparak kapatıp kaçarken, titreyen kırmızı ve altın rengi duvardan aşağı düştü. Ayakları yere çarptığında bir şey tahtaya sertçe çarptı ve içgüdüsel olarak arkasına dönüp iyi olup olmadığını kontrol etmek istedi. Ama oyun bu değildi. Ve kurt hızının yakınında bile değildi. Saniyeler içinde nefesi ensesindeydi.

Ama o bir X'ti. Bir kardinal.

Adam geri çekilene kadar yeteneklerini kullanarak yolunu kesti. Göğü kabararak durdu, adrenalinin etkisiyle ellerini kalçalarına koyarak kendini destekledi. Tanrım, ama adam hızlıydı. Daha önce hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemişti. *Tehlikeli adam. Onun adamı.*

Nefesini tuttuktan sonra tam boyuna yükseldi. Ama tüm duyuları tetikte olsa bile, adamın kör tarafında dönüp dolaştığına dair en ufak bir fikri yoktu; ta ki dönüp de kendini gece ışıltısı kaybolmuş gözlerle bakarken bulana dek. "Güzel, güzel, Sienna."

Kız soğuk ateşi ağıramadan bileklerini kavrayan adam onu kendine doğru çekerek konsantrasyonunu bozdu; göğü muhteşem, dokunulabilir bir dikkat dağıtıcıydı. Üzerinde en ufak bir ter izi bile yoktu. Sinir bozucu olmalıydı ama adamın dudaklarında flört eden gülümsemeyi umursamayacak kadar büyülenmişti. "Sienna'm."

Sesindeki mutlak sahiplenme onu korkutmamıştı. "Senin."

Boynuna kısa, keskin bir ısırık. Zevkle ürperdi ve Indigo'nun ona ikinci doğası olana kadar öğrettiği bir hareketle ondan uzaklaştı. Kurt teğmenin bugünün geleceğini bilip bilmediğini merak etti. Hawke memnun bir yırtıcı gibi ona gülümsedi. Sonra da saldırdı.

Geriye doğru çabaladı, ancak adamın yanından geçip ormana girdiğini hissetti.

Oyun tekrar başlamıştı.

Ters yönde ilerlerken, akşamın ilk ışıklarında gece görüşünü kaybetmiş bir halde, içinden gülmeye başladı. Bu çok *eğlenceliydi*. Sadece birkaç dakika sonra solundaki ağaçların arasında onun volta attığını hissetti. Kalbi hızla çarparak bir X-ateşi duvarı oluşturdu ve kitaptaki her numarayı kullanarak kokusunu bulandırarak başka bir yöne doğru gözden kayboldu. Elbette işe yaramayacaktı. O bir alfaydı, duyuları keskindi ve-

Yolunda bir buket kır çiçeği.

İçinden kahkahalar fışkırarak onları aldı, kiraz kırmızısı bir çiçeği kulağının arkasına koydu. Geri kalanını eline alıp başını kaldırdı. Ve adamın onu kulübeye geri götürdüğünü fark etti.

Yatağa.

Karnında kelebekler uçuşuyordu. Çünkü dün geceki sözlerini şimdi anlıyordu, onun çok ama çok iyi davrandığını biliyordu. Bu gece ... bu gece onun baskın, vahşi kalbiyle boğuşacaktı.

Kulübeye doğru sürünerek ağaçların karanlık gölgesinde onu bulmaya çalıştı.

Sessizlik.

Uzun, derin bir nefes alarak koşmaya başladı. Yolculuğun ortasında ayakları yerden ve adam onu yatağa fırlatmadan önce kısa bir çığlık atacak zamanı ancak bulabildi; adam, şakacı gülümsemesi ve kurt bakışlarıyla kızın üzerinde dururken etraflarına kır çiçekleri saçılıyordu. "Ben kazandım." Alt dudağına keskin bir ısırık. "Ödülüm ne?"

Bölüm 46

AMAN TANRIM. Bir yapışkan yığınının içinde eriyordu. Büyük, güzel ve imkânsızdı... ve onun. Onundu. Bir zamanlar hayal ettiği gibi değil, ama aralarında büyümeye devam eden bu bağ? O kadar güçlü, o kadar değerliydi. "Senin için saçını tarayacağım."

Gözlerini kırıştırdı, düşündü. "."

Memnuniyetle, ayağa kalkabilmek için onun inmesini bekledi. Adam olduğu yerde kaldı, bakışları onun dudaklarından hiç ayrılmadı. Dudaklarını ayırdı ve onun nefes alışının değiştiğini hissetti. "Hawke?"

"Sana fırçayı getireyim."

Adam tekrar üzerine gelmeden önce nefesini tutmayı bile başaramamıştı. "İşte."

Fırçayı alarak, bir elini adamın kalın ipek saçlarının arasından geçirmek için uzandı. Serin, yumuşak ve . İnsan formu verilmiş bir kurt postu. "Çok güzel."

"Daha fazla." Başını eğerek kılları tellerin arasından geçirmesine izin verdi. İlk vuruşuna alçak bir zevk hırıltısı eşlik etti ve vücudunu bir parça alçalttı, böylece ağırlığını bacaklarına karşı hissedebiliyordu.

"Daha sert."

İtaat ederek fırçayı saçlarında tekrar tekrar gezdirdi. "Kurduna tanıdığım diğer tüm Dönüşenlerden daha yakınsın." Bu ona çok şey anlatıyordu.

"Olduğum gibiyim." Bir kurdun cevabı. Bir şeyleri fazla düşünmeye vakti yoktu. "Aç ağzını."

Fırçayı düşürdü. "Wh-" Adamın ağzı onunkini aldı.

Öpüşme sıcak, derin ve her türlü günahkârcaydı, dili kızınkiyle oynarken ve kalçası bacaklarının arasındaki uyarılmaya sürtünürken eli onu yerinde tutmak için boğazına hafifçe yaklaştı. Nefes almasına izin verdiğinde, onu tekrar içine almadan önce sadece çok kısa bir süre geçti. Elleri adamın omuzlarında kenetlendi, kaslar ve tendonlar dokunuşunun altında çok güçlü ve sıcak bir şekilde esnedi.

"Sienna," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. "Akıllı." Alt dudağını bir kez daha ısırdı, bu seferki daha yumuşaktı. "Güçlü." Vücudu ağır bir şekilde Sienna'nın üzerine yerleşti, ereksiyonu Sienna'nın kalçaları arasında talepkâr bir sertliğe dönüştü. "Benim."

Kadın tırnaklarını adamın sırtında kullandığında, adam hırladı ve boynundaki nabızı emmek için başını eğerek kadının vücudunun eğilmesini sağladı. Ya da bunu denedi. Adam yer değiştiremeyecek kadar ağırdı. Bir elini saçlarına götürerek adamın kokusunu içine çekti ve bu gece adamın teslim olmaktan, boyun eğmekten daha fazlasını talep edeceğini biliyordu. Onun olduğu her şeyi talep edecek, sonra da daha fazlasını isteyecekti.

"Kalbin bir kuşunki gibi çırpınıyor." Nabzının üzerinde bir yalama.

Kelimeleri bulmak, tutarlı bir cümle kurmak için konsantre olmak gerekiyordu. "Bu benim sadece ikinci seferim, biliyorsun." Sonra ağzını adamın boynundaki güçlü kordonlarda kullandı.

Bu hoşuna gitmişti, göğsü ona karşı gürlüyordu. "Bunu senin için iyi yapacağım. Yapacağımı biliyorsun." , seksi ve şefkatli, bir kolunun üzerinde durdu, diğer kolunun parmaklarını gömleğinin düğmelerinin üzerinde gezdirdi. "Bundan hoşlanmıyorum."

Gömlek ortadan yırtıldı.

Kadın irkilerek nefesini içine çekerken, adam karnının çıplak etine ağzı açık bir öpücük kondurdu, eli yırtık gömleğin altından ve etrafından dolaşarak sırtının alt kısmına yayıldı.

"Hawke."

Elini tekrar öne doğru kaydırarak göbeğinin üzerinde yavaş daireler çizdi. "Hmm?" Bir öpücük daha, bu sefer göğüs kemiğine. "Bir yerin acıyor mu bebeğim?"

Başını iki yana salladı. "Öp beni."

Ona tam olarak istediği şeyi vermeden önce kurt gibi keskin bir gülümseme. Şehvetli şefkatiyle onu yırtıp açan ve yeniden biçimlendiren bir öpücük. Kadın bu kez adamın ağzını ısırdı ve adam durakladı, sadece kurt mavisini bir şerit görene kadar yarılmış gözlerinden ona *baktı*. "Beni ısırdın."

"Bence bu adil bir oyun." Kendi alt dudağına dokundu. "Bunu birden fazla kez yaptın."

Boğazından kısık bir sesle hırladı ve elini kadının kaburgalarının üzerinde gezdirdi. "Yine ısır beni."

Çözüldü, çözüldü. Sonra sevgilisi kadar vahşi oynamaya karar vererek tırnaklarını onun omuzlarına geçirdi ve boynunun gergin tendonunu dişlerinin arasında kavradı. Adam onun üzerinde dondu kaldı, tüm vücudu beklentiyle gerilmişti.

Onu bırakmadan önce iz bırakacak kadar sert bir şekilde ısırıldı.

Adam ona hırladı ama kadın buna kanmadı. Onun gözlerinde kurdun gülüşünü görmüştü. "Seni işaretledim," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

Eli kızın boğazına dolandı. "Belki de işaretlendiğim için kızgınımdır." "Öyle ?"

Adamın cevabı elini hareket ettirip göğsünün üzerine koymak oldu; sutyeni adamın ilkel sıcaklığına karşı koruma sağlamıyordu. "Seni nerede işaretleyeceğimi biliyorum. Yine."

Onun dokunuşuyla bedeninin şiştiğini hissederek, "Ya işaretlenmekten hoşlanmazsam?" dedi.

"Zor." Bir hareket bulanıklığı ve sutyeni yatağın etrafında bir sürü parçaya ayrılmıştı.

Sienna hınzır bir davetkârlıkla ona doğru yükseldi. Adam boğazından derin bir gümbürtü çıkararak Sienna'nın meme uçlarını sivriltti ve ardından dudakları Sienna'nın yumuşak etine yapıştı, işaretledi, damgaladı, tattı ve emdi. Düşünceler dağıldı, hisler çarpıştı. Ellerini adamın saçlarının arasına sokarak hayatının yolculuğu için ona tutundu.

HAWKE, Sienna'nın dün gecedan sonra bile her şeyle başa çıkacak donanıma sahip olmadığını bildiği için kendini geri çekmeye çalıştı. Bunu yapamazdı. Onu çok uzun süre beklemişti; hem kurt hem de insan onu vahşi bir vahşilikle istiyordu. "Beni durdurman gerekiyorsa," demek için kendini zorladı ve başını kaldırıp Sienna'nın bakışlarıyla buluştu, "ne yapman gerekiyorsa yap."

Arzuyla kararmış kardinal gözleri onunkilere kilitlendi. "Bana zarar vermeyi mi planlıyorsun?"

Hırladı. Bu cevaplanması gerekmeyen bir soruydu. "O zaman neden," diye mırıldandı, "seni durdurmak isteyeyim ki?" Elleri adamın saçlarını çekiştiriyor, onu baştan çıkarabilmek için yukarı çekiyordu.

sıcak, uyuşturucu bir öpücük. "Bana her şeyi ver." Bir fısıltı. Bir emir.

Kimseden emir almazdı ... ama onun için bir istisna yapabilirdi. Elini bir kez daha kızın erotik davetkâr göğsünün üzerine kapatıp sıktı ve kızın karşılık veren çığlığını ağzıyla yakaladı. Avucunun altındaki meme ucu sert, çakıllı, saf bir baştan çıkarıcıydı.

Öpüşmeyi keserek boğazına doğru ilerledi, nabzını ısırdı çünkü vücudunun sıcaklıkla kızarmasını, derin ve topraksı şehvetli kokusunu seviyordu. Bu koku kurdunu uyuşturmuş, adamı sarhoş etmişti. Meme ucunun gergin tomurcuğunu okşamak için dilini dışarı çıkarırken, kadının karnı avucunun altında titrerken gülümsedi.

Sonra onu ısırdı.

Zıpladı ama dişlerinin orada olmasına aldırıyor gibiydi. Ama adam ihmal edilmiş meme ucunu koparıırken sert ve uzun çekişlerle emmeye başladığında inledi, elleri adamın saçlarında kenetlendi. Bu bilgiyi ileride kullanmak üzere dosyalayan adam, dişlerini meme ucunun üzerinde gezdirdi.

Tüm vücudu sarsıldı.

Elini ve ağzını değiştirerek başparmağını ıslak bıraktığı ve zonklayan meme ucuna sürttü, sonra diğerine de aynı muameleyi yapmak için yerleşti. Ayak bilekleri sırtına kilitlendiğinde göğsünden cinsel hazzın gürleyen sesi yuvarlandı ve gırtlaktan gelen küçük çığlıklarıyla birleşti.

Başını kaldırdığında nefesi tırtıklıydı, teni aşkının izlerini taşıyordu. Ama onunla, onun akıllı ve seksi Psy'sıyla birlikteydi. Parmaklarını kaldırarak dudaklarında gezdirdi ve adam parmaklarını ısırmaya çalıştığında güldü. Sonra da ona hırladı. Memnun olan kurdu eğilip çenesi boyunca, boğazının hizasında öpücükler kondurdu.

Kokusu çok çökmüş, çok zengindi. Sonbahar, baharat ve çelik. Kendi etrafında yuvarladı, mutluydu çünkü dün gecedan itibaren bu koku kendi kokusuyla iç içe geçmişti ve sevgili kaldıkları sürece silinmeyecekti - ki bu sonsuza dek sürecekti. Pazarlık yok. "Çıkma" maddesi yok. "Bunu tekrar yap," diye mırıldandı, dişlerini göğüslerinden birinin dış kıvrımında gezdirerek.

Teninde bir ürperti. "*İhtiyacım var.*"

Karnına doğru sokularak göbeğine bir öpücük kondurdu, dili teninin terden ıslanmış sıcaklığını tattı. "Seni tatmin etmeme izin ver." Giysilerinin geri yırtmamak için kendini yavaş hareket etmeye zorladı. Bunun yerine, ona mücadele etmesi, gerekirse kaçması için zaman verdi, çünkü ayakkabılarını çıkarmak için ona olan tutuşunu kırdı, sonra kot pantolonunu çıkarmak ve külotuyla birlikte bacaklarından aşağı çekmek için hareket etti.

Ama o yerinde kaldı, giysilerini yatağın kenarına fırlatıp yüzünü ona sürterken güzel bacakları adamın çene derisine değiyordu.

"Oh." Kısa, pırıltılı bir ses, elleri yuvarlanan çarşaflara dolandı.

Merakla çenesini bir kez daha kadının iç bacaklarının yumuşak tenine sürttü. Bacakları onun etrafında kenetlenmişti, kokusu vahşi bir parfüm gibiydi. Onu yalamak isteyerek dizlerinin üzerine çöktü ve bunu yaparken kadının kalçalarını önünde açtı. Kirli sakalı kızın yumuşak teninde iz bırakmıştı ve hiç de üzgün değildi.

Ellerini baldırlarında gezdirirken çoraplarını hissetti. Kıkırdadı.

"Sanırım bunları çıkarmayacağız."

Çoraplı ayağının birini adamın kalçasına sürttü. "Seksin daha ciddi olması gerekmez mi?"

"Bebeğim, son birkaç yıldır hangi sürüyle birlikte yaşıyorsun?"

Eğilerek, bacaklarının arasına uzanmadan önce dizinin yan tarafını öptü.

"Hawke?"

Kadının bacaklarını omuzlarının üzerinden yukarı doğru okşadı.

"Neye ihtiyacın var?"

Ona her şeyi, her şeyi verebileceğini söyleyen bir tonda sorulan boğuk soru Sienna'yı içten içe eritti. "Çok güzelsin."

Kurdu başını kaldırdı, gözleri ikisini de yumuşak altın renginde okşayan ışıklarda gümüş rengini yansıtıyordu. "Bunu söylediğini duymak hoşuma gidiyor. Sonra tekrar söyle."

"Neyden sonra?"

"Bu." Ellerini kalçalarının altından geçirerek onu ağzına doğru kaldırdı ve sonra-

Çıığı içinden sökölüp atılmıştı. Bu onu durdurmadı ve oh, minnettardı. Adam emdikçe, ısırdıkça ve tadına baktıkça, dün gece birden fazla şekilde kendini tuttuğunu fark etti. Eğer o bir tatlıysa, bu tam bir yemektir.

Dilini titreyen bedeninde gezdirdiğinde, daha fazlası için kendini onun ağzına doğru kaldırdı. "Utanmaz," diye alay ederek dişlerinin kenarını hissetmesine izin verdi. "Tam da seni sevdiğim gibi." Daha fazlasını aldı. Çok daha fazlasını.

Beyni bulanıklaşmıştı. Sienna, onu sadece kendisi için hazırlanmış en egzotik lezzetlerden biriymiş gibi yerken bacaklarını arkaya atarak zevkin dalgalarına teslim oldu; dalgalar öylesine sıcak ve tatlı bir coşku dalgası halinde üzerine çarpıyordu ki alevler tenini yalıyor, omurgasından aşağı bir uyumsuzluk kıymığı saplanıyordu.

Acı önemsizdi ve öyle olmamalıydı.

Bu onu endişelendirdi ama sadece bir saniyeliğine, çünkü Hawke son bir yalamayla başını kaldırdı ve bir elini soğuk ateşin titreyen kırmızı ve sarısıyla oynamak için yukarı kaldırdı. "Yanmıyor."

Bir açıklama yapmak için yeterli beyin hücresi bulmak büyük çaba gerektirdi. Tek yapabildiği "Hayır" demek oldu.

Hawke çenesini kadının göbeğine sürttükten sonra bacaklarının iç kısımlarına öpücükler kondurmaya başladı. "Artık yeter," diyecek iradeyi kendinde buldu. "Dayanamıyorum."

Tam bir erkek memnuniyeti içeren bir kıkırdama. "Ya ben de oynamak istersem?"

"Seni öldüreceğim," diye tehdit etti.

İçindeki ilkel kalbin kontrolü ele aldığını belli edencesine gülerek, elini aşağı kaydırıp nefes kesici bir samimiyetle onu kavrarken bile vücudunu yukarı kaydırды ve bir parmağıyla vücudunun dayanılmaz derecede hassas girişini okşadı. Kadın bu dokunuşa doğru eğildi ve adam ağzını almak için eğildiğinde, kadın da onunkini aldı. Adamın vücudu sıcak kaslardan oluşuyordu ve kadının üzerinde ağır bir yük gibi duruyordu.

Ve göğsü . . .

Çıkıntılı düzlemi kaplayan ince, yumuşak tüylere sürtündü, meme uçları hisle karıncalandı. Bir parmağını ittiğinde

omzunu ısırđı. Adam hırladı, parmağını çıldırtıcı bir ritimle sokup çıkarırken başıını ona doğru tuttu.

Delilik, diye düşündü, onu . Omzundaki tutuşunu bırakarak başını avuçlarının arasına aldı. "Şimdi."

Kurt ona baktı. "Bir dakika içinde." İkinci bir parmağını soktu, içlerini ayırdı ve onu en mahrem şekilde okşadı.

"*Hawke*." Orgazmın tekrar hissediyordu ve buna karşı koyamayacağını biliyordu.

Tabii ki geri çekilmedi. Onu daha da çirkin bir şekilde okşadı. Kadın sertçe düştü ve adamın kollarında dinlenmeye başladı, tüm vücudu zevkten o kadar gevşemişti ki hareket etme fikri aklına bile gelmiyordu. Ama adam onu öptüğünde, uzun, tembel dolanmaya karşılık verecek kadar enerjisi olduğunu fark etti.

İçine bir vuruş yaptı ve parmaklarının hâlâ içinde olduğunu fark edince dokuları titredi. "Üzgünüm," diye mırıldandı, "şimdi uyuyacağım."

Seksi, seksi bir kahkaha. Parmaklarını geri çekerken boğazından aşağı bir dizi sıcak, ıslak öpücük yağdırdı ve bacaklarını açtı. Adamın kot pantolonunu giydiğini, kendisinin de gömleğinin kalıntılarını giydiğini fark etti. "Giysiler."

"Hmm." Bir anlık soğukluk ve sonra geri döndü, sıcak, sert ve çok, çok uyarılmıştı.

Adam sikinin küt başını içeri iterken bir nefes çekti, tırnakları adamın omuzlarının derisini kazıyordu. Hâlâ rahat değildi ama sert sürtünme iyi hissettiriyordu. Bir elini saçlarının arasına sokarak leğen kemiğini ona doğru salladı ve onun sahiplenmesini memnuniyetle karşıladı. Adam ürperdi ve kadının kalçasını sıkıca kavradı. Ve sonra itti.

Sarsıldı, hisleri sindirmeye çalıştı, bunun üstesinden gelemeyeceğini anladı.

Elinin kalçasında sıkılıp gevşemesi, pençelerin çıplak öpücüğü. Onun bakışlarıyla karşılaşmak içini ürpertti. "Evet," dedi.

Gözlerinde sorulmamış bir soru, ona zevk üstüne zevk veren bu kurt.
Tasmasını koparmak gibiydi.

Ehlileştirilmemiş ve sonsuz derecede aç olan adam onun üzerinde, içinde, kızın çığlık atmasına neden olan sıcak bir güçle hareket etti, vücudu onun kadife çeliğinin etrafında sıkılaştı. Sırtını pençeleyerek, kaslarının dokunuşunun altında toplandığını hissetti, vücudu ham güzellik ve vahşi gücün bir yaratımı.

Arkasına uzanarak kadının bacaklarından birini belinden çekti, dizine kadar büktü ve genişçe iterek onu sahip olmak için araladı. Bir sonraki hamlesi o kadar derine indi ki, kadının tüm varlığında yankılandı. Hatırladığı son şey, adam homurdanırken dizinin yan tarafındaki pençelerin öpücüğünü hissetmek ve kavurucu bir sıcaklıkla içine batmaktı.

Bölüm 47

KALBİ HIZLI BİR PİSTON GİBİ ATAN Hawke, kendisini neredeyse ikiye bölen orgazmın ardından başını kaldırıp onu içinde tutmaya devam eden kadına baktı. Sahiplenici şey. Kadın ağırlaşmış gözlerini açmaya çalışırken ona sokulup elini kalçasında gezdirdi ve "Yine." dedi.

Onun yanıtı havayı maviye çevirdi.

Onun tenine gülümseyerek göğsünden tembelce bir ısırık aldı ve çoktan solmaya başlamış olan izi yaladı. Az önce hayatının en iyi orgazmını yaşamıştı ve ne yapacağını bildiğinden daha fazla enerjiye sahip olduğunu hissediyordu. Vücudu ise buna fazlasıyla hazırды. Onun rahat kanalında oturmaya devam ederek, pençeleriyle yanlışılla onu incitmediğinden emin olmak için kontrol ederken okşadı ve sevdi.

Kesik ya da yara yoktu. Kurt rahatlamıştı, artık oynamaktan memnundu. Kız onu *kolundan* ısırdığında -sertçe- parmağını klitorisinin üzerinde gezdirdiği anda başını kaldırdı. "Hâlâ hassas mısın?"

"Evet, bu yüzden aklından bile geçirme." Bulanık, arzuyla uyuşturulmuş kelimeler.

Elini hareket ettirerek yerine bacağından aşağı indirdi ve parmaklarını dizinin arkasındaki yumuşak derinin üzerinde gezdirdi. "Hmm." Sıkı kılıfından çıkarmak başlı başına bir zevkti, özellikle de dudakları sözsüz bir isteksizlik mırıltısıyla ayrıldığında.

Onunla ilgili her şeyden memnun olan adam, o itiraz edemeden yüzüstü çevirdi ve tekrar kabzasına kadar içine girdi. İniltisi derindi, elleri çarşafı yumrukluyordu. Hoşuna gittiğini biliyordu -iç kaslarının her hassas titreyişinde zevkini hissedebiliyordu. "Benim merhametimle," dedi, bir kolunu omurgasının kıvrımında gezdirirken diğer koluna destek verdi.

Kadının ipeksi yakut kırmızısı saçları eline dolanırken, bacaklarının arasındaki koyu bukleleri düşündü. Bedeni hatırladığı zevkle uğuldarken, sikini kadının içinde esnetti ve onun kendisine doğru yuvarlandığını hissetti. Bu, tüm vücudunun zonklamasına neden oldu. Bu yüzden tekrar yaptı. Kadın karşılık verdi.

Bu sefer sıcak kokular ve birbirlerinde kaybolmuş aşıkların sessiz mırıltılarıyla dolu uzun, tembel bir aştı.

LARA aynada saçını bininci kez düzeltti ve telsizden Lucy'yi kontrol etti.

"Merak etmeyin," dedi genç hemşire ona. "Ben her şeyi hallederim. Ve acil bir durum olduğunda sadece yan tarafta olduğunuzu biliyorum."

"Sing-Liu-"

"etrafında kıvrılmış, derin bir uykuda. Bu zamanı iyi değerlendirin; işler herkesin düşündüğü gibi giderse yakında hiç boş zamanınız kalmayacak."

Hemşirenin haklı olduğunu bilerek başını salladı ve imzasını attı. Sonra ellerini sade siyah anvelop elbisesinin önünden aşağı kaydırđı, buklelerini kulaklarının arkasına sıkıştırdı, hemen geri çıkacaklarını biliyordu ve en iyi arkadaşı Ava'yı aradı. "Nasıl görünüyorum?"

"Muhteşem, ateşli ve lezzetli."

Lara'nın dudakları kıpırdadı.

"Teşekkürler."

Ava'nın gözleri ciddileşti. "Sana geldi Lara, yani adam benim kitabımda brownie puanları kazandı, ama bu onun kim olduğunu değıştirmez."

"Ben o kadar emin değilim," diye mırıldandı Lara. "Artık kalkanın ötesini görebiliyorum Ava ve gördüğüm adam? O bana ihtiyacım olan her şeyi ve daha fazlasını verebilecek kapasitede." Walker'ın da bunu görmesini sağlayabileceğini ummak, buna inanmak zorundaydı.

"Bu durumda," dedi en iyi arkadaşı geniş bir gülümsemeyle, "kapıyı kilitle ve onun beynini öp."

Lara bu fikir karşısında ellerini karnına bastırdı. "Gitsem iyi olacak. Zamanında gelecektir."

Öyleydi.

Kapıyı açarken onun görüntüsünü içine çekti. "Merhaba." Kot pantolon ve kolları dirseklerine kadar katlanmış beyaz bir gömlek giymiş olan adam sakın, kontrollü ve mesafeli görünüyordu. Onu o kadar çok hırpalamak istiyordu ki, bu dürtüsünü dizginlemek için parmaklarını avuçlarının içinde kıvrırmak zorunda kaldı.

Kız geri adım attığında içeri girerek kapıyı arkasından kapattı. Gözleri kızın yüzünde, buklelerinde gezindi, sonra elbisesinin önünü tarayıp tekrar yukarı çıktı. "Neden film izliyoruz Lara?"

"İnsanlar randevularında böyle mi yapar?" "Bunu yapmak ister misin?"

O sakın yüzünde, o sabit gözlerinde hiçbir şey okuyamadan, "Yalnızız. Ne istersek yapabiliriz."

"Bu durumda, seni öpmek isterim." Uzanarak elini kızın boynunun kenarına doladı.

"Oh, şey ..." Dudakları kendiliğinden ayrıldı ve adam başını eğdiğinde, elleri adamın omuzlarında, parmak uçlarında durmaktan başka bir şey yapamadı.

Başını çok erken kaldırdı. "Kanepe daha iyi olur," mırıldandı ve onu kollarına alarak koltuğa taşıdı.

Birkaç dakika sonra kendini onun kucağında, bir kolu boynuna dolanmış, elbisesinin alt kısmı tehlikeli uzunlukta bir kalçayı ortaya çıkaracak şekilde yırtılmış halde buldu. Walker'ın gözleri o çıplak ete dikilmiş olmasaydı bu onu utandırabilirdi ve tek düşünebildiği, o büyük, becerikli ellerinden birini üzerine koymazsa öleceğiydi.

"Ben," dedi elbisenin iki parçasını birbirinden çekiştirerek, "samimiyet hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Hayır mı?" Sesi boğuk çıktı. "Gayet iyi gidiyorsun." O kadar iyiydi ki kalbi her an göğsünden fırlayacaktı.

"Sana dokunmak için iznim var mı Lara?"

Tabii ki soracaktı. O Walker'dı. Hiçbir şeyi hafife almazdı. "İstediğin her türlü ten ayrıcalığı," diye fısıldadı, bu konuda hiçbir hata yapmak istemiyordu.

Açık yeşil gözleri bir an için onunkilerle buluştu, sonra elinin nasırlı sertliğini baldırında gezdirdi ve dizinin arkasını avuçlamak için yukarı kaldırdı. "Çok yumuşak."

Titreyerek elini çekmek için uzandı. "Çok hassas." Adam kıpırdamadı. "Acıyor mu?"

"Hayır. Diğer türden bir hassasiyet." Göğüs uçlarının elbisesinin yumuşak kumaşına değdiği türden.

"O zaman sana daha sonra tekrar dokunacağım." Bir elini kalçasının üzerinde gezdirirken, diğer elini omurgasının üzerinde düzleştirdi.

Adam başka bir hareket yapmayınca başını kaldırdı ve adamın bakışlarıyla karşılaştı. "Walker mı?" Kurt postu giymemesine rağmen baskın biriydi. Böyle adamlar izin aldıklarında tereddüt etmezlerdi.

"Bu"-kızın kalçasını sıkarak midesinin gerilmesine neden oldu -"tek yakınlık türü bu değil, değil mi Lara?"

Bu adam onu her zaman şaşırtıyordu. "Hayır," diye fısıldadı, parmaklarını adamın ensesinde ve saçlarında gezdirerek.

"Bana aileden bahsedecek misin?"

Bu sessiz ve güçlü istek karşısında kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Gecenin böyle geçeceğini hayal etmemişti. Bin kat daha iyiydi. "Babamın Mack olduğunu biliyorsun, hidroelektrik santralinden sorumlu kıdemli teknisyen."

"Annen de Ayşe," dedi hemen, "baş aşçılardan biri."

"Evet. Harikalar." Akıllı, sevgi dolu ve hem birbirlerine hem de Lara'ya bağlılar. "Annem yemek pişirme becerilerimden umudunu kesse de."

"Biliyorum. Size getirdiğim tabakları hazırlayan Aisha'dır." O çarpıcı yeşilin içinde beklenmedik bir mizah kıvılcımı. "Çok iyi anlaşıyoruz - muhtemelen kendine bakman için sana zorbalık yapmanın sadece kabul edilebilir değil, aynı zamanda gerekli olduğu konusunda hemfikir olduğumuz için."

Canlı, geveze annesini ve düşünceli, yoğun Walker'ı komplocu olarak düşünmek onu gülmekten kırdı geçirdi. "En sevdiğim yemekleri nasıl bildiğini merak ediyordum!" Sevdiği insanların birbirlerinden hoşlandıklarını öğrenmenin mutluluğuyla parmaklarını Walker'ın ensesini okşayan saçlarının arasından geçirdi. "Peki ya sen?" diye sordu, bu andan o kadar memnundu ki canı acıyordu.

"Doğumlar on dört yıla yayılmış olsa da Judd, Kristine ve ben tam kardeşтик," dedi parmaklarını Kristine'in kalçasında gezdirerek. Bu okşama onun nefesini kesmişti ama cinsel tensel ayrıcalıklar için zorlamadı. Şimdi değil, Walker ona hiç beklemediği bir şekilde açılırken. "Bu mantıklı geldi çünkü

Anne ve baba DNA'sının kombinasyonu yüksek Gradyanlı yavrular yaratmaya devam etti."

"Kulağa ... geliyor ama sanırım internette işler böyle yürüyor." "Evet. Benim kızım da aynı yöntemle dünyaya geldi."

Ama soğukta yetişmemiştii, diye düşündü Lara. Marlee *her zaman* babasının korumasına ve sevgisine güvenen bir çocuk olmuştu, ilk iltica ettiklerinde bile. "Sen iyi bir babasın Walker," dedi boştaki elini onun yanağına koyarak. "Çocukları anlıyorsun."

Gölgeler o sert hatlarında gezindi. "Bu yüzden beni Arrow Squad'a alınan telepatik çocukların başına getirdiler."

Lara şaşırmamıştı. Bir yanı onun sıradan bir öğretmen olmadığını her zaman biliyordu. Kollarını onun boynuna dolayarak başını omzuna yasladı ve "Buradayım" dedi.

Dakikalar geçtikçe Walker kanepeye yaslanarak gevşedi, eli kadının sırtında aşağı yukarı gezindi. Sonra konuşmaya başladı, yirmi iki yaşında üniversiteyi yeni bitirmiş bir genç olarak sınıfından alındığını ve öğrencilerine yoğun bire bir seanslar sunan bir okula atandığını anlattı. "Dört ila on yaş arası," dedi. "O zamanlar çocukların çirak Oklar olduğunu bilmiyordum ama neden ayrı tutulduklarını hemen anladım ve özel bir eğitime ihtiyaçları olduğunu anladım."

Lara Oklar hakkında pek bir şey bilmiyordu ama Judd'ın da onlardan biri olduğunu biliyordu ve bu yüzden tahmin edebiliyordu. "Güçleri tehlikeliydi."

"Evet." Onu kendine doğru çekti ve eliyle kalçasının hassas derisini okşadı. "Yeniden görevlendirilmemle, çocukların yeteneklerini kullanmalarına yardım etmemle ilgili bir sorunum yoktu."

Ona sokuldu, bu sevgi dolu ve cinsel olmayan bir hareketti. "Bir şeyler değişti."

Boynuna kondurduğu minik öpücüklere doğru eğilerek, "geçtikçe öğrencilerimin gözlerindeki ışığın Protokol'e atfedilemeyecek kadar derin bir şekilde söndüğünü görmeye başladım," dedi. Sırtındaki eli aşağı kayarak kalçasını sıktı, onun bunun farkında olmadığını bilecek kadar sertti. "Sonra kaç tanesinin tıbbi nedenlerle bir ya da iki günü kaçırdığını fark etmeye başladım."

Lara'nın gözleri yandı, şifacı kalbi başına gelecekleri tahmin edebiliyordu.

"Oklara çocukluktan itibaren acı hissetmemeleri öğretilir," diye devam etti. "Bunu yapmanın en kolay yolu, onlara öyle dayanılmaz acılar çektirmektir ki, zihin bu acıları duymamayı öğrenir. Elbette bunun yan etkisi, onları acımasız katillere dönüştürmesidir."

Lara gözyaşlarını yuttu. "Judd."

"Bir Tk olarak, farklı bir yerde farklı bir öğretmeni vardı. Adı aile kayıtlarından silinmiş ve PsyNet'e göre artık var olmamış." Walker, Kristine ve Judd'a babalık yapan kişiler, çocuklarıyla baş etmek çok zorlaştığında bu çocuk üzerindeki haklarından vazgeçmişlerdi.

"Eğitmenlerinin psişik korumalarını atlatıp dairemin yerini bulup işinlanabilecek kadar büyüyene kadar nerede olduğunu bilmiyordum."

Walker şimdi ergenlik çağında olan kardeşini ilk kez gördüğü anı düşündü, Judd'ın gözlerinde her gün öğretmenlik yaptığı çocukların yüzlerinde gördüğü ölü ifadeyi gördü. Onu ayakta tutan tek şey *Judd'ın eve dönmüş* olmasıydı. Ona yaptıkları onca şeyden sonra bile eve dönmüştü.

Lara'nın eli ensesinde hafifçe kıvrıldı. "O sana geldi, ailene değil."

Söylemediği, konuşamadığı kelimeleri anladığını... "Onlarla biyolojimizin ötesinde bir bağımız yoktu." Bir elini onun kıvrıkcık buklelerine sokarak kendini şimdiki zamana sabitledi. "O zamanlar iltica etmek aklımızın ucundan bile geçmiyordu. Gidecek hiçbir yerimiz yoktu, Konsey çok güçlüydü." Tek yapabildiği, kardeşinin unutulmadığını ve *asla* unutulmayacağını bilmesini sağlamaktı.

Sonra Sienna ile tarih tekerrür etmeye başlamıştı ve bu bardağı taşıran son damla olmuştu. "Lara, bilmeni isterim ki" -çünkü onun kendisine bakıp merak etmesini asla istemiyordu- "gözetimim altındaki hiçbir çocuğa zarar vermedim." Öğrencilerine bilmelerine izin verilmeyen telepatik numaraları öğretmek için her şeyi riske , sonra da onlara bu bilgileri nasıl saklayacaklarını öğretmişti. O küçük, savunmasız zihinlere tek silah buydu.

"Oh, Walker, bir çocuğa asla zarar vermeyeceğini biliyorum.

Biliyorum."

Sesindeki sarsılmaz inanç, içindeki sert, karanlık ve çirkin bir şeyi yok etti, o pürüzlü kenarları gittikçe daha fazla zımparaladı. Hareket ettiğini anlamadan önce dudakları onunkilerin üzerindeydi, kadının sıcak gücü hiç beklemediği bir lütuftu.

SIENNA, Hawke uykuya dalana kadar bir sorun olduğunu fark etmemişti; Hawke onu önce bitkin düşürmüştü, sonra da uyuşukluğa sürüklemişti. Bu ikinci aşktan sonra kendine gelip, henüz onun vücudunu keşfetme fırsatı yakınmaya başladığında, Hawke gülmüş ve sıranın kendisine gelebileceğine söz vermişti.

"Oldukça uzun bir kenar," diye soludu on dakika sonra, adam ikinci kez arkadan içine kayarken saçları yüzüne döküldü.

Bu ona ensesine bir öpücük kazandırdı, parmakları aşağıya doğru kıvrılıp kalçalarının tepesindeki sıkı sinir demetini fiskeledi. "Hiçbir fikrin yok." İlk okşayışının şokuyla titreyen kızın klitorisinin etrafında bilmiş bir dokunuş dolaştı. "Şu sandalyeyi görüyor musun? Listemde sırada seni üzerime oturtmak var."

Adamın sesindeki kaba açgözlülük, vücudunda karanlık bir zevk hissi uyandıran bir sıcaklık yaratmıştı. Ancak şimdi hissettiği şey rahatsız ediciydi, sanki vücudu içten dışa doğru kaynıyordu. Hawke'in kolunun altından sıyrılarak, Hawke onu durdurmak istediğinde "Banyo," diye mırıldandı ve kabinin arka tarafındaki özel bölmeye doğru ilerledi. Yüzüne su döküp havluyla sildi ama derisi yanmaya devam ediyordu.

İşte o zaman aynaya baktı. Ve nefes almayı bıraktı.

Gözleri altın sarısıydı, titreyen altın. Yutkunarak, nabızı ağzının içinde atan paniği yatıştırmaya çalıştı. Uyumsuzluğun ikinci seviyesi devreye girmemişti, yani buna neden olan her neyse, tehlikeli bir kontrol kaybına işaret etmiyordu. Bu güven verici düşünceyle, X-ateşinin birikmesini engelleyen kalkanları güçlendirmeye hazır olarak zihninin içine girdi. Onları yanmış bulmak için. *Oh, Tanrım.*

Uyumsuzluk programlama hatları kelimenin tam anlamıyla bir güç çıkışının altına gömülmüştü. Bu imkansız olmalıydı.

Acı o aşamaya gelmeden çok önce onu bilinçsiz hale getirmeliydi ... ama o bir X'ti. Bir kardinal. Kimse onun gücünün nasıl işlediğini bilmiyordu, gerçekte değil.

Olaylar birbirine bağlı gibi görünse de, çöküşün önceki iki gecenin duygusal etkisinden kaynak- Hawke'a verdiği tepki, mahrem ten ayrıcalıklarını paylaşmalarından çok önce vahşi, karanlık ve tutkuluydu. "Sakin ol," dedi yüksek sesle. "Sakin ol." Kendini bir şekilde kontrol altına aldığı anda, yakıp kül ettiği şeyi yeniden inşa etmeye başladı... ancak soğuk ateşin neredeyse aynı anda onu yutmaya başlamasını izledi.

Dehşet damarlarına doldu, zihnine yayıldı.

Ama bunun merkezinde soğuk ve net bir anlayış vardı.

X-işaretçisini yendiğini sanmıştı ama tek yaptığı onu kontrol altına almaktı, ilerlemesini *durdurmanın* bir yolu yoktu. Periyodik olarak yaptığı arındırmalar bir basınç düzenleyici görevi görmüştü ama bu düzenleyici artık yeterince büyük değildi. Güç, uyuduğu saatler boyunca katlanarak büyümüş, kalkanlarını zorlayan ve dışarı çıkmak isteyen devasa bir canavara dönüşmüştü.

Tüm göstergeler, gücünüzün düzensiz bir şekilde geliştiğini ve öngörülemeyen dalgalanmalar. Bir aşamada, dalgalanma baskın çıkacaktır.

Ming'in tahminini unutmuştu ya da belki de hatırlamak . Piç herif bu konuda haklı çıkmıştı. "Panik yok Sienna. *Düşün.*" Banyonun sınırları içinde volta atarken, yapması gereken ilk şeyin soğuk ateşi topraklamak ve biraz zaman kazanmak olduğunu fark etti.

Hawke'ı uyandırmadan gizlice dışarı çıkması beş dakikasını almıştı ve Hawke'ın sadece kokusunu alabildiği ve güvende olduğunu bildiği için ayağa kalkmadığından emindi. Çıplak ayakları orman zeminine çarpar çarpmaz, gücünü zemine boşalttı ve X-ateşi toprağa karışmadan önce zemin neredeyse bir dakika boyunca hayali alevlerle yandı.

Yine de zihnine baktığında, sabaha kadar birikimin bir kez daha kritik seviyeye yaklaşacağını gördü. Soğuk ateş doymak bilmezdi ve yoluna çıkan her şeyi tüketmek istiyordu, ancak bu, alevlerin içinde gördüğü en korkunç gerçek değildi

Zihninde. Sinerji, bir X'in gücünün yıkıcı zirvesi, sadece mümkün değil, büyük olasılıkla olasıydı.

Bir X sinerjiye ulaştığında artık geri dönüş yoktu.

Arkasından kulübeye bakarak, içeri girmeden önce ikinci bir kalkan katmanı daha inşa etti. Gözleri normale dönmüştü ve bu yüzden bu gece Hawke'la kalmasına, onun kollarında uyumasına izin verdi.

Son bir gece.

Bölüm 48

SABAH ÇOK ERKEN GELMİŞTİ ve beraberinde güç seviyelerindeki artışın kaçınılmaz sonuçlarının acı gerçekliğini de getirmişti. Riley'nin sabah erkenden arayıp Hawke ile bir güvenlik meselesini konuşmak istemesine minnettardı. Bu ona dönüş yolunda, konsantrasyonu dağılmış olsa bile üstesinden gelebileceği bir konu olan savaş meselelerini tartışmaya devam etmek için bir bahane vermişti.

Yuvaya vardıklarında şansı tükendi.

"İyi misin?" Parmakları çenesini kavırıyor, kurt mavisi gözleri onu delip . "Dün gece bir şey yaptım-"

"*Hayır,*" diye araya girdi, o harika, imkânsız, güzel gecenin anısını hiçbir şeyin lekelemesini istemiyordu. "Sanırım ben sadece işliyorum." Yalan değil.

Yavaş bir gülümseme. "İşte sana işlemen için başka bir şey." Öpücüğü, zihninin psişik yollarını yalayan soğuktan çok daha hoş bir ateşle yaktı onu. Ama sonsuza dek onun kollarında kalamazdı.

"Tamam," dedi, odasının içinde bir duvardan diğerine volta atarken. "Düşünme zamanı." Güç birikimi konusunda hiçbir şey yapamazdı, ne burada ne de şimdi, ama silahlı ve ölümcül bir silaha ne kadar yakın olduklarının farkında olmayanlardan uzaklaşabilirdi. Yeterli mesafeye ulaştığında, seçeneklerini düşünmek ve çözümler üretmek için daha fazla alana sahip olacaktı.

Düşüncelerinin pratik ve olumlu doğasına rağmen, kalbi taş kesilmişti ve dehşet zihninde binlerce örümcekli parmakla geziniyordu. Daha birkaç saat önce topraklamış olmasına rağmen, gücü şimdiden yüzde altmış beşin üzerindeydi. Yaşayan bir meşaleye dönüşeceği, vücudunun en ufak bir kontrol yanılsamasına bile izin vermeyecek kadar fazla X-ateşiyle dolup taşıacağı bir zamanın geleceği soğuk ve katı gerçeğinden kaçış yoktu.

O benim dostum değil.

Acı göğsünde kükrüyordu ama ilk kez Hawke'la o bağı asla kuramayacak olma fikri kalbini ikiye bölmedi, aksine kurtardı. Eğer onun eşi olsaydı, şiddetli ölümünün şoku ölümcül olabilirdi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı ona bu paha biçilmez hediye veren bilinmeyen tanrıya.

LaurenNet, ailesi, güvende olacaklardı. Judd ve Walker, Sienna gittikten sonra Toby ve Marlee'yi ağda tutabilecek kadar güçlüydü. *Daha az bencil olsaydı, LaurenNet'le olan bağlantısını şimdi keser, zihninin açıklıktan ölmesine izin verirdi.* "Hayır," dedi ellerini yumruk yaparak. Bu soğuk ses Ming'e aitti, onu sadece kullanılacak bir şey olarak gören bir adamın sesiydi

Ama o bir kız kardeş, bir yeğen, bir kuzen, bir arkadaş, bir sürü arkadaş ... bir sevgiliydi. İntihar, geride bıraktıklarının peşini sonsuza dek bırakmayacaktı - Sienna bunu herkesten iyi biliyordu. İhtimaller imkânsız gibi görünse de, asla pes eden bir tip olmamıştı. Yaşamak için kanlı, acı sona kadar savaşacaktı.

Yirmi dakikadan az bir süre sonra küçük bir çanta hazırlamış ve yola çıkmaya hazırdı, güç seviyesi yüzde yetmiş dokuza ulaşmıştı. Hawke'la görüşmesi söz konusu bile olamazdı, ona gitmemek canını ne kadar acıtırsa acıtsın, Hawke bunu bilirdi ve onun kendisini durdurmasını göze alamazdı.

Toby. Marlee.

Annesini çoktan kaybetmiş olan tatlı, nazik küçük erkek kardeşi de bunu biliyordu, ama hâlâ inindeyken gücünün dengesizleşmesinden bu kadar korkmasaydı ona sıkıca sarılmak için bunu göze alabilirdi.

Walker onu koruyacaktı, diye düşündü, gözyaşlarına karşı koyarak çünkü hayatının en önemli savaşında onların yeri yoktu. Walker Toby için hayatını ortaya koyabilirdi. Hawke, Judd, Riley, Indigo, Drew, Brenna da öyle -pek çok insan onu seviyordu. Güneşli huylu Marlee, herkes başarısız olsa bile ona ulaşacaktı. Ve daha sonra güvenli bir mesafedeyken ona yol gösterebilir, korkmadığından ve onu sevdiğini bildiğinden emin olabilirdi.

Hawke bir telepat değil.

Gözleri geride bıraktığı telefona takıldı çünkü bir takip çipi vardı. Eğer telefonunda takip çipi varsa

Gücünü kontrol altına almak için yaptığı son umutsuz girişimde başarısız olmuş, kalbinin sırlarını ona söyleyememişti. Ama o bilecekti - onun için ne kadar önemli olduğunu nasıl bilmezdi ki?

Ayrılmanın fiziksel eylemi kolaydı. Kimsenin onu durdurmak için bir nedeni yoktu. Gölü geçene kadar herhangi bir sapma yapmadı. Sonra koşmaya başladı ve arkasından bir X-ateşi dalgası yükseltti. Bunun yoğunluğu yerdeki ve havadaki kokuları silecekti. Hawke onu hâlâ takip edebilirdi ama bir adım öndeydi ve sevdiklerinden mümkün olduğunca uzaklaşmak için en acı verici güdüye sahipti. Onları öldürmeyecek, Ming'in onu eğittiği canavara dönüşmeyecekti.

Bir saat sonra gücü yüzde yüze ulaştı.

Toby koşarak yanlarına geldiğinde **HAWKE** Riley ile Alexei'nin keskin nişancı ekibi hakkında konuşuyordu. Çocuk o kadar usluymuş ki Hawke'ın elini tutup çekiştirdiği anda her iki adamın da anında ve tüm dikkatini üzerine çekmişti.

"Sienna." Toby nefesini içine çekti, yüzü kızarmış, göğsü kabarmıştı. "Başı belada."

Hawke'ın kurdu yırtıcı hayvan sessizliğine büründü. "Nerede o, Toby?"

"Bilmiyorum." Kafatasının üzerinde gerilmiş deride keskin bir dehşet. "Onun yıldızı ağıımızdaki buz gibi. Ama içinde ateş var." Titreyen bir ses, gözlerinde ıslak bir parıltı. "Ona yardım etmelisin."

Hawke, Toby'nin yüzünü avuçlarının arasına aldı ve çocuğun perişan bakışlarını kendi bakışlarıyla yakaladı. "Bana gelmekle doğru şeyi yaptın. Onu bulacağım." Her zaman. O onun kıızıydı.

Toby sarsak bir şekilde başını salladı. "Gitmen gerek. Sanırım ."
olmaz.

"Riley."

"Onu yakaladım." Riley elini Toby'nin başının üstüne koydu. "Git," dedi hem adam hem de çocuk.

Gitti, öfkesi kanının her zerresinde atıyordu. Gerçekten gitmesine izin vereceğini mi düşünmüştü? Yere yatıp onun kaçtığı gerçeğini kabulleneneceğini mi? Eğer , kötü bir sürprizle karşılaşacaktı.

onu yakaladığında. Çünkü Hawke kendini çok kötü hissediyordu.

Tek bir soruyla kızın hiçbir aracı kontrol etmediğini anladı. Bu da yaya olduğu anlamına geliyordu. Koşunun ortasında kurt formuna geçti ve inden çıkıp göle doğru onun kokusunu takip etti. Öfke kurdunun pençelerini toprağa saplamasına neden oldu ama daha da kötüsü ihanet duygusuydu. Bunu yapmaya nasıl cüret eder? Kendini bu şekilde izole etmeyi nasıl düşünebilirdi? Onu yakaladığında tüm kavgaların anasını yaşayacaklardı.

Ki bunu çok ama çok yakında yapacaktı.

Sienna zekiydi ama kurt değildi, alfa değildi. Gölde onun kokusunu kaybetti. Önemli değildi. Çünkü onu tanıyordu. Bu bölgeyi de avucunun içi gibi biliyordu. Kendisine ait olduğunu iddia ettiği kadına öfkelenen bir yırtıcının hızıyla araziye keserek, üç saatten kısa bir sürede onun yolunu kesmeyi planlıyordu.

Onları revirin yanındaki dinlenme odasına **yerleştiren** Lara, Toby ve Marlee'ye birer fincan sıcak çikolata yaptı ve kurabiye dağıttı. "Sienna iyi olacak," dedi, Toby'nin sinsice sildiği gözyaşı izlerini görmezden gelerek ve sözlerinin yalan olmamasını umarak. "Hawke onun peşinden gitti." Hawke avını her zaman yere sererdi. *Her zaman.*

Marlee burnunu . "Eminim çok kızmıştır."

Toby küçük kuzenine başıyla onay verdi. "Evet, Sienna'nın başı büyük belada." Kurabiyelerini değiştirmek isteyip istemediklerini tartışmaya başladılar.

Lara irkilerek başını kaldırıp Riley'nin bakışlarıyla karşılaştı.

Teğmen memnun bir şekilde başını salladı ve çocukları Lara'nın gözetimine bıraktı; gerçi Lara onların, özellikle de Toby'nin durumdan göründükleri kadar memnun olduklarından emin değildi. Ama kendi payına düşenden daha fazla erkek çocukla uğraştığı için telaşlanmadı. Bunun yerine Marlee'nin örgüsündeki kurdeleyi düzeltmek için etrafına bakındı. "Babana neler olduğunu anlattın mı?" Walker mümkün olan en kısa sürede öğrenmek isteyecektir.

"Uh-huh." Marlee başını salladı. "Uzaktaki büyük çocuklarla Riaz'a yardım ediyordu. Yine de eve geliyor." Babasınıninkine benzeyen gözler

kurdeleyi bitirdiğinde Lara'yı olduğu yere mıhladı. "Ben, babam gibi koktuğunu söylüyor."

Lara duraksadı ve Toby'ye baktı... ama çocuğun yüzünde hiçbir şaşkınlık ifadesi göremedi. Elbette şaşırmamıştı. Empati kurabilen bir çocuktuktu, alttan gelen sesleri uzun zaman önce fark etmiş olmalıydı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu iki çocuğa da.

Toby başını salladı ama Marlee kurabiyesini ısırıldı ve "Hayır, babamın da onu kucaklayacak birine ihtiyacı var" demeden önce bir ısırık aldı. Parlak bir gülümseme. "Ve ben ve Toby, senin harika olduğunu düşünüyoruz."

Birinin Walker'a sarılması fikrine gülümsemek isteyen Lara, Toby'ye biraz daha sıcak çikolata koymaya gitmeden önce Marlee'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı, tatlım?"

Toby başını kaldırdı, alt dudağında bir titreme vardı ama onu bastırmak için ısırıldı. "Bir kucaklaşma."

"Oh, Toby." Dizlerinin üzerine çökerek ona sıkıca sarıldı. "Bunu tek başına halletmesine izin vermeyeceğiz. Biz paketiz."

Marlee Toby'nin sırtını sıvazlarken küçük bir el onunkinin üzerinden geçti. "Üzülme Toby. Hawke kaçtığı için onu *çok* sert ısırmayacaktır."

Toby kucaklaşmadan geri çekilirken gözleri kocaman oldu ... ve sonra gülmeye başladı, bir kolunu sırttan kuzeninin boynuna dolayarak onu yanına çekti.

Lara, kendi dudakları seğirirken, *bebeklerin ağzından, diye* düşündü.

Sienna yokuşu tırmanıp kendini çok kızgın bir kurdun iki metre uzağında bulduğunda **TER**, sırtından, yüzünden aşağı süzülüyor, saç dallarını şakaklarına yapıştırıyordu. "Hayır," diye fısıldadı. "Burada olamazsın." İnden ayrıldığından beri geçen saatler içinde psişik saati geri çevirmenin, kaçınılmaz olandan kaçmanın hiçbir yolu olmadığını fark etmişti. Yapabileceği tek şey, yanında başka kimseyi götürmediğinden emin olmaktı. "Geri dön."

Kurt hırladı, dudakları jilet gibi keskin köpek dişlerini göstermek için geriye sıyrıldı.

Tek yapmak istediği dizlerinin üzerine çökmek, kollarını ona dolamak ve ondan her şeyi düzeltmesini istemekken ayakta durmak zordu. Ama Hawke bile bunu düzeltemezdi, *onu* düzeltemezdi. "Çok yakınım

Ölümcül ihlal," dedi, nefesi kesik geliyordu. "Gitmek zorundasın."

Adamın tepkisi kadının etrafında yavaş ve yırtıcı bir şekilde oldu. Çantasını bırakarak, bir saat önce bir dereye doldurduğu su şişesinden bir yudum aldı. "Beni korkutmaya çalışmayı bırak ve dinle, seni inatçı kurt!"

Solgun gözleri devam etmesi için ona meydan okuyordu.

Kollarını kavuşturdu. "Melodramatik, diva ya da çocuk gibi davranmıyorum." Sierra'nın geniş açıklıklarında tek başına geçirdiği zaman ona nefes alabileceği bir alan sağlamış, yeni ortaya çıkan paniği soğukkanlılıkla yatıştırmıştı. "Gücüm katlanarak artıyor. Her an aktif hale geçebilirim; yatak odasında, revirde, *çocuk* odasında."

Hawke onun tam önünde durmak için yürüdü, kulakları dikilmiş, vücudu hareketsizdi. Adam bir ışık ve renk fırtınası içinde yer değiştirdiğinde hiç şaşırmadı. Fırtına geçtiğinde Hawke onun üzerinde yükseldi, öfkesi kurt formundayken olduğu kadar vahşiydi. "Sen. Sol. Ben."

Bu onun söylemesini beklediği son şeydi. "En iyisi buydu." Farkına varmadan onu geriye doğru itti. Sırtını bir ağaç gövdesine çarptı. "Ben tehlikeliyim. I-" Ağzı ağzındaydı, vücudu onu ağaca yaslarken eli ensesinden kavıyordu.

Karşı koyması gerekirdi ama adam istediği her şeye sahipken nasıl kendini tutabilirdi ki?

Yüzde yetmiş üç.

Zaman, onu sevmek için yeterince zamanı vardı. Parmak uçlarında yükselip belini kavradı ve onunla öpüşe öpüşe, nefes nefese buluştu.

Adam uzanıp kargo pantolonunun düğmesini açtığı anda, kadın botlarını çıkardıktan sonra pantolonunu tekmeledi. Külotu bir an sonra paramparça olmuştu. Adam onu yukarı kaldırıp bacaklarını beline doladığında, kadın tutuşunu adamın omuzlarına doğru kaydırды. Ve ürperdi, her siniri neredeyse acı verici bir ihtiyaçla , onu tek bir ilkel itme ile sahiplendi.

Ama sahiplenici bir öfke ve hayvani bir ihtiyaçla vahşileşmiş olsa bile, bir kolunu kızın beline, diğerini de omuzlarına dolamayayı unutmadı, böylece kız sert ağaç kabuğuna çarpmayacaktı

Ağacın dibinde. Sonra onu aldı, öylesine vahşi bir istekle öptü ki kadın ona istediği her şeyi vermekten başka bir şey yapamadı.

"Beni terk ettin." Kulağına karşı boğuk bir suçlama.

"Özür dilerim. Özür dilerim." Elini adamın saçlarına dolayarak, özür dilercesine onu öptü - bunu bir daha yapmayacağını söyleyemezdi. X olarak doğduğu anda bu seçim onun elinden alınmıştı. "Sev beni."

"Her zaman."

Daha sonra, dalları güneş ışığında parıldayan ağacın gümüş yeşili gölgesinde oturdular. Hawke utanmadan çırılçıplak, Sienna'yı kucağına almış otururken Sienna, tehlikeli bir şekilde aşağıya sarkmasına rağmen kargosunun üstünü kalçalarının üzerinde düğümlemeyi başarmıştı. Çenesini Sienna'nın saçlarına dayamış, kaslı kollarından birini Sienna'nın omuzlarına dolamış, boştaki elini de Sienna'nın kalçasına koymuştu.

Başını onun omzuna yaslayarak parmaklarını göğsündeki yumuşak tüylerin arasında gezdirdi. "Onu yendiğimi sanmıştım. Hayatta kalan X'in ben olacağımı sanmıştım ama sadece kendimi kandırıyordum. Daha dikkatli bakmalıydım, fark etmeliydim."

"Sana öğretecek kimse yoktu," dedi değişen bir . "Kimsenin nasıl yol alacağını bilmediği bir vahşi doğada elinden gelenin en iyisini yapıyorsun."

"Hiç söylemedim," diye mırıldandı Sienna, "ama bir yanımda hep Alice Eldridge'in X-Psy hakkındaki kitabını bulacağımızı ve tüm cevapların onda olacağını düşündü. Aptalca, değil mi? Ama sanırım bir X bile peri masallarına inanabilir." Elini ona doğru yumruk yaptı. "Geri dönemem. Güvende ." Asla güvende olmayacaktı.

"O zaman burada kalıyoruz." Kesin bir ifade.

Hiç bu kadar el üstünde tutulduğunu, bu kadar istendiğini hissetmemişti ama bunun keyfini çıkarmak için kendine sadece bir an izin verdi. "Hayır. Sürünün sana ihtiyacı var."

Hawke'in eli kalçasına doğru kaydı. "Sürü aile, çiftleşme ve sevgi bağları üzerine kuruludur. Önce sen gelersin. Her zaman da öyle olacaksın."

Gözyaşları gözlerinin arkasını yaktı. "Sen onların kalbisin Hawke." Özellikle de şimdi, Henry ve fanatikleri

bir saldırı.

"Benim olduğun gibi." Saçlarını karıştırmak için uzanıp okşadıktan sonra nefesini bıraktı. "Rissa , bir parçam kırıldı. On yaşındayken bile sadece en iyi arkadaşımı kaybetmediğimi, kendimin bir parçasını kaybettiğimi biliyordum."

"Onu senin için geri getirebilseydim, ." Bir anda, onun başka bir kadını sevmesini izlemek zorunda kalacağı anlamına gelse bile.

"Şşş." Başını sallaması anlamadığını gösteriyordu. "Rissa'nın ölümü, onun hayatı beni şekillendirdi. O her zaman benim bir parçam olacak ama ben uzun zamandır onun tanıdığı çocuk değilim. *Sen -ve* sadece sen- adamın kalbini taşıyorsun."

Sienna dondu kaldı. "Bunu söylememelisin." Asla çiftleşme bağına sahip olamayacaklardı ama bu, ona verdiği şey, onun kadar değerli, onun kadar bağlayıcıydı. Acı verecek kadar güzeldi. "Söylememelisin."

"Ah bebeğim, biliyorsun istediğimi yaparım." Çenesini kızın saçlarına sürterek kalçasını sıktı. "İnsan ve kurt, ikimiz de sana tapıyoruz. Yıllar boyunca bana yaşattığın sonra seni asla bırakmayacağım."

Adam alay ediyordu ama kadın içinde hiç kahkaha bulamıyordu. "Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum"- dayanılmaz, öfkeli bir çaresizlik

-"Nasıl hayatta kalacağını." Ama onu geri göndermenin bir yolunu bulacaktı. Çünkü SnowDancer'ın ona şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı, o kadar büyük bir kalbi olan bu adama, parçalanmış bir sürüyü bir arada tutmuş ve yeniden güçlü hale getirmişti, düşmana sığınak vermiş bir adama ... bir X'i sevmiş bir adama.

Bölüm 49

JUDD, acemilerin şehirde parmakla gösterdikleri bir depoyu kontrol etmekten **döndüğünde** Walker'ı kendisini beklerken buldu. Kardeşi Sienna'yla ilgili haberleri ona bizzat söylemek istemişti ve şimdi bu bölgeyi dolduran devasa buzul kayalardan birine yaslanmışlardı, sırtları sıcak, kanları soğuktu.

"Hawke onunla birlikte," dedi Judd ve bu bir soru değildi.

"Bağlantınız bir şey buldu mu?" Walker o kadar duygudan yoksun bir ses tonuyla sordu ki Sienna'yı hiç umursamadığına inanmak işten bile değildi.

Judd, aynı adamın, neredeyse parçalanmış bir genci kollarına aldığını ve ona her zaman, *her zaman* ailesi olacağını söylediğini düşündü. Bu sessiz açıklamanın şiddeti Judd'a zifiri karanlığın ortasında bir dayanak noktası vermiş, ona hayatta kalma iradesi kazandırmıştı. "Bu gece onunla bir toplantım var."

"Şansımız nedir?"

"Bilmiyorum."

Üç saat sonra, eski ve terk edilmiş bir kilisenin bomboş nefinde cevabını aldı. Yıkıcı bir cevaptı.

"İkinci bir el yazması yok," dedi Hayalet ona. Zihnini kasvetli bir gri kapladı. "Emin misin?"

"Evet. Alice Eldridge'in ezberci bir hafızası vardı. Ortaya çıkarabildiğim kayıtlara göre, Sessizliğin kaçınılmaz olduğu anlaşıldığında X tanımlamasıyla ilgili araştırma notlarını yakmış. Bunun anlamı, Konsey'in araştırmasını asla gereken şekillerde kullanmasını engellemek için bunu yaptığıdır."

Judd'ın diğer adamın bunu hecelemesine ihtiyacı yoktu.

"Geriye kalan tek kayıt Eldridge'in kafasındaydı."

"Evet."

Bu son sarsıcı vuruştı. "Sienna'yı kaybedeceğiz." Göğsünde soğuk, sert bir kaya, Kristine'e verdiği sözü tutamayacağını, Sienna'yı kaybedeceğini

kızını güvende tutmak için. "Bir X bu seviyeye ulaştığında soğuk ateşin birikmesini durdurmanın hiçbir yolu yoktur."

Hayalet bunu düşündü, Sienna Lauren hayatta kalırsa ne olacağını da düşündü. X güç demektir. Kardinal X sınırı olmayan bir güçtü. Sienna kontrol edemeyeceği bir jokerdi ve titizlikle hazırladığı tüm planlarını bozabilirdi.

Sonra Judd'a, ne ve kim olduğunu bile bile onunla birlikte yürüyen, sırlarını saklayan düşmüş Ok'a baktı. Hayalet dostluk hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama sadakat ve vefayı anlıyordu. Bazen planların değişmesi gerektiğini de anlıyordu.

-Ve bu değişiklik akıllı bir adamın avantajına kullanılabilirdi. "Gel," dedi Judd'a. "Sana göstereceğim bir şey var."

Judd onu mahzene kadar takip etti ve Hayalet'in yüzünü görme tehlikesi yaşamayacağı kadar aralarındaki mesafeyi korudu.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Hayalet. "Kim olduğumu biliyorsun." Belki de bilen tek kişi oydu. Meraklı üçlülerinin üçüncü parçası olan Peder Xavier Perez bile bu bağlantıyı hiç kurmamıştı.

"Eğer yakalanırsam," dedi Judd, tehlikenin karanlıkta sessiz bir gölge gibi gelebileceğini bilen bir adamın sözleriyle, "zihnim, tek bir zihinsel komutla adını hafıza bankalarımın silecek tetikleyicilerle ayarlandı. Görüntüleri silmek daha zor."

Bu yüzden silecek hiçbir görüntüsü olmadığından emin olmuştu. "Sen hükmedebilirdin." Judd'ın tüm gücüne rağmen Hayalet bu olasılığı daha önce hiç düşünmemişti.

"Ruhumdan geriye kalanları da öldürebilirdi."

Hayalet daha önce bir ruha sahip olduğunu hatırlamıyordu, hatta bunun ne olduğunu anlayıp anlamadığını bile. "İşte," dedi, eski ve küflü mahzenin gölgeli bir köşesini işaret ederek.

Telepatik duyuları bilinmeyen bir zihni kaydederken Judd hareketsiz kaldı. "Kim?" Peki Hayalet ne yapmıştı?

Asi, yıkılmaya yüz tutmuş tuğla duvara yaslandı. "Sana söylersem bana inanacağını sanmıyorum."

Köşeden herhangi bir hareket algılayamayan Judd cebinden ince bir kalem ışığı çıkardı ve köşede düzgünce duran toz kaplı bir cam kutu bulmak için yürüdü. Yaklaşık bir metre boyundaydı.

uzunluğunda, birkaç metre derinliğinde, bir dizi eksik kabloyu gösteren armatürlere sahipti. Birinin üst taraftaki yapışkan toz tabakasını silerek küçük bir aydınlık pencere oluşturduğunu fark edince, ışığın kesici parlaklığını ona doğru çevirdi.

İçeriden bir yüz ona baktı.

Küçük, ince kemikli, karışık etnik kökenli bir kadına aitti. Teni soluk bir kahverengiydi, gözleri uykudayken bile köşelerinden yukarı doğru eğikti, kafatası pürüzsüzdü. Saçlarının olduğunu fark etti, ancak kafatasına herhangi bir elektrot takıldığına dair bir kanıt yoktu. "Kim?" diye Hayalet'e bir kez daha sordu.

"İkinci bir el yazması yok," dedi Hayalet, onun yanında durarak, "ama buna ihtiyacın yok. Sana Alice Eldridge'i getirdim."

HAWKE, malzeme almak için ayrıldığında Sienna'ya yerinde kalacağına dair söz verdimiştii. Sienna bu sözü tutmamıştı. Ama çok huysuzlanmadan ve acıkmadan önce onu tekrar bulduğu için, "Çadırı kur," derken hırlamadı ve küçük paketi sırt üstü yatıp akşam gökyüzünün yumuşak grisine baktığı yere yuvarladı. "Bu senin cezan."

Yorgun olduğu her halinden belli olan kadın ona ters ters baktı. "Senin hiç enerjin bitmez mi?"

Eşofmanının kollarını yukarı itti. "Ben alfayım. Şu anda, beni fazladan kilometre koşturduğun için senden bir ısırık almak isteyen aç bir alfayım. Çadırı kur."

Doğrulup oturdu ama çadıra dokunmadı. "Git kendini ısır."

Yani, kızgın hissediyordu. Bu onun için sorun değildi. Bugün onu kırmaya yaklaştığını hissettiği mağlup acıdan çok daha hoşuna gitmişti. "Aslında dişlerimi daha yumuşak bir et üzerinde kullanmayı tercih ederim." Tam onu yakalamak için uzanmıştı ki sırtında, saçlarında alevler patladı. "Sienna!"

Ellerini havaya kaldırdı. "Ben iyiyim, ben iyiyim. Dokunmayın."

Bu emre itaat etmek tam bir cehennemdi. Kırmızı ve sarı lekeler kaybolur kaybolmaz onu kollarına aldı. "Ne kadar kötü?"

diye sordu, gözlerinin köşelerindeki acıyı görerek, uyumsuzluğun ikinci katmanını şimdi bilerek.

"Kötü. Ama uyumsuzluk değil. Güç belirli bir seviyeye ulaştığında, uyumsuzluk ya devre dışı kalır ya da bir şekilde kısa devre yapar." Yutkunurken boğazı hareket etti. "Ve gittikçe daha hızlı artıyor, sen gittikten sonra toprakladım."

Avucunu Sienna'nın ipek saçlarında gezdirirken, avucunun içinde yakacak kadar soğuk bir buz hissi duydu. "Sienna, X-ateşi seni yakabilir mi?" Kurdu artık volta atmıyordu, on beş yaşındaki bir çocuğun parçalanmış bir sürüyü bir arada tutmasına yardımcı olan odak noktası keskinleşmişti.

"X'ler genellikle bu şekilde ölür ve o noktaya ulaşırsa, ortaya çıkan patlamanın ne kadar uzağa yayılacağını tahmin etmek mümkün değil." Gülümsemesi gergin ve acılıydı. "Bu yüzden gezegendeki en mükemmel silah olarak kabul ediliyoruz. Bir X 'dünyayı yakıp kavurabilir', daha önce gelen her şeyi ortadan kaldırabilir, ancak çevreye verdiği zarar minimumdur.

Tıpkı gerçek bir yangından sonra olduğu gibi, toprak daha güçlü ve sağlıklı bir şekilde geri döner ve saldırganlar da kendi imparatorluklarını kurmak için temiz bir sayfa açmış olurlar."

Mantıklı konuşmayı anladı. "Ne ?" "Ming'in bir teorisi vardı - eğer gücümü bir şekilde

Topraklama ile ulaşamayacağım bir seviyede, yeni oluşan birikimden sadece beni tüketecek sınırlı bir patlama başlatabilirim." Gözleri onunkilerle buluştu. "Eğer alevler maviye dönerse ... bu onun haklı olduğu anlamına gelir. Böyle bir şey olursa bana yaklaşmayacağına söz ver."

Ona tutamayacağını bildiği bir söz vermek yerine, "," dedi. "Yer değişikliği."

"Nereye gidiyoruz?" Çadırı kaptı.

"Burada bildiğim bir göle daha yakın. Eğer her şey başarısız olursa, seni oraya atacağım."

"Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum-X-ateşi normal ateş gibi değil." "İnsan meşalesine dönüşmekten daha iyi, sence de öyle değil mi?"

Dönerek parmaklarını kızın çenesine dokundurmaya gitti, kız bakışlarıyla buluştuğunda kalbinin durduğunu hissetti.

Gözleri, o ürkütücü kardinal gözleri, kızıyla öpüşmüş, parıldayan, ölümcül altın rengine boğulmuştu ve adam onlarda şunları gördü

zaman amansız bir hızla tükeniyor.

JUDD, kollarında Alice Eldridge'in zayıf bedeniyle revire ışınılandığında Lara'nın mı yoksa kendisinin mi daha çok şaşırdığını bilmiyordu. Ama Lara şoku üzerinden atıp hemen ona doğru koştu ve bunu yaparken tezgahtan bir tarayıcı kaptı. "Ne bilmem gerekiyor?" diye sordu bilim adamının çıplak bedenini en yakın yatağa yatırırken.

"Kriyonik süspansiyon," dedi, kafası hâlâ inançsızlıkla çınılıyordu.

"İmkânsız." Lara tarayıcıyı bıraktı ve bir basınçlı kap aldı. enjektörü Alice'in boynuna bastırdı. "Hiç kimse askıya alındıktan sonra zihni bozulmadan geri getirilmedi. Psy bile yarım yüzyıl önce bunu yasadışı ilan etti."

"Ondan önce, deneylerin en yoğun olduğu dönemde askıya alınmıştı." Alice Eldridge'in kaçırıldığı zaman kaos ve değişim zamanıydı - muhtemelen Konsey'in üst yapısındaki bir entrikacının emriyle, ortalık sakinleştiğinde ve düzgün bir şekilde sorgulanabildiğinde onu uyandırmak gibi belirsiz bir fikri vardı.

Ancak hiç kimse onu uyandırmaya gelmemiş, varlığı tüm Ağı saran Sessizlik dalgasının altında kalmıştı. Belki kaçırılmasının mimarı öldürülmüştü, belki de onu unutmuştu, ama sebep ne olursa olsun, sonuç Alice'in Balkanların derinliklerindeki küçük bir tesiste yüz yıldan fazla bir süre rahatsız edilmeden uyumasıydı. Güneş enerjisiyle çalışan, ancak onlarca yıldır ne bekçisi ne de personeli olan bu tesis, bir depo olarak listelenmişti. O kadar küçük ve önemsizdi ki, teftiş ve tadilat zamanı geldiğinde sürekli olarak listenin alt sıralarına itiliyordu.

Judd Hayalet'e onu nasıl bulduğunu sormuştu.

Diğer adam ona insanlıktan hiçbir şey barındırmayan o gözlerle bakmıştı. "Onu buldum çünkü kimsenin yerlere gidiyorum. Ağ'da sadece bana ait olan yerler var."

Judd çifte ışınlanmanın verdiği yorgunluğu üzerinden attı ve Lara'ya bildiği her şeyi anlattı. "O, deneysel bir

Kriyoniğin sırrını çözmenin eşiğinde olduğu düşünölen bir bilim insanı tarafından oluşturulan oda."

Lara, Alice'in başına doku inceliğinde bilgisayarlı bir takke geçirip yatağın ucundaki kontrol paneline doğru yürüyüp okumaları tararken, "Öyle olsaydı şu anda yasadışı olmazdı," diye mırıldandı.

Judd yüzüncü kez Alice'in zihninin aktif olup olmadığını anlamaya çalıştı ve daha önceki girişimlerini engelleyen aynı beklenmedik kalkanla karşılaştı. "O bir telepattı, kendini ve ailesini öldürmeden önce laboratuvarını ve ilgili tüm kayıtları yok ettiğı bir psikotik çöküş yaşadı." Belki de onu kaçıranların Alice Eldridge'i terk etmelerinin nedeni buydu; kimse bilim adamının askıya almak için hangi kimyasalları kullandığını, hatta bu durumu nasıl tersine çevireceğini bile bilmiyordu.

Lara kontrol paneline bir yumruk indirdi. "Kahretsin," diye mırıldandı, yatakta cansız yatan kadına bakarak, "sadece, kahretsin."

Judd şifacının yüzündeki bu ifadeyi daha önce hiç görmemişti. "Ne kadar kötü?"

"Mesele de bu, bilmiyorum. Tıp faköltesinde bize bunu öğretmiyorlar ki." Öne doğru eğildi, ellerini panelin kenarlarına kenetledi. "Tammy ve Ashaya'ya ihtiyacım var."

"Önce kim?" Bir çift ışınlanma daha yapabiliirdi.

Bir anlık duraksama. "Ashaya. bir doktor değil ama bir bilim insanı ve durumu Amara'yla tartışabilir."

Judd, Ashaya'nın ikizinin deli olduğunu biliyordu. Kimse ona güvenmiyordu ve ine girmesine izin verilemezdi ama dehasını da göz ardı edemezdi. "Ben Ashaya'yı getireyim," dedi. "Sen Tammy'yi ara, arabayla gelsin." Dorian ve Ashaya'nın evine ışınlanmak zor olmadı, çünkü oraya daha önce de gitmişti. Duvardan aşağıya ve revirin zeminine kaymadan önce M-Psy'yi geri getirecek kadar enerjisi vardı.

İki kadın Alice'in üzerinde çalışırken onu görmezden geldi ve Tamsyn yetmiş dakika sonra geldi. Arada bir zamanda Brenna onu buldu, tıpkı bulacağını bildiğı gibi.

"Tatlım," dedi, onun yanında diz çökerek. "Ateşin sönmek üzere."

Başını hafifçe salladı. "Eşiği geçmedim." Ama sözcükleri geveliyordu, bu yüzden yanına oturduğunda ona yaslandı ... ve sonra başını onun kucağına koyarak uzandı.

Söylediğini hatırladığı son şey, "Walker, bul onu," olmuştu. Ağabeyi olayların özünü görebilen biriydi ve Alice Eldridge'in hiç uyanmama ihtimali yüksekken Sienna'ya olanları anlatıp anlatmamaları gerektiğini bilirdi. Uyansa bile onlara bir şey anlatabileceğinin garantisi yoktu. -Hayalet, bir E'den hafızasının o kısmını silmesini istemiş olabileceğini düşündüren veriler bulmuştu.

Yıldızlar parıldayan işaretlere dönüşürken, **Sena** Hawke'un kulağına bir tekme savurdu. "Burada kalamazsın" dedi Hawke darbeden kaçınmak için akıcı bir hareket yaparken. "Bunu biliyorsun." Halkı ne kadar iyi hazırlanmış, ne kadar iyi eğitilmiş olursa olsun, onlar değişkendi, kurttu; alfaları olmadan sürü kaybolur, köksüz kalırdı. Dahası, kurdunun ateş hattında durması, SnowDancer'ın ilk savunma hattı olması gerektiğini anlıyordu.

Vuruşunun önünden dans ederek çekildi. "Bundan daha iyisini yapabilirsin, bebeğim." Bir sonraki tekmesini eliyle engelleyerek, kızın takla atıp sertçe ayaklarının üzerine düşmesinden başka çaresi kalmayana kadar yukarı itti. "Seni burada yalnız bırakmayacağım."

Adam göğüs göğüse dövüşmeyi önerdiğinde, uyumayacağı için kabul edebileceğini düşünmüştü. Şimdi onun kurnazca planını biliyordu - tartışmayı onun dışında tüketmek. Ama ikisi de onun haklı olduğunu biliyordu. Dişlerinin titremesi durduktan sonra "İyi olacağım," dedi. "Malzemelerim var." Nefes almak için bir an durduktan sonra, o yalamaya doyamadığı üst bedenini sergilemesinin haksızlık olduğuna karar verdi. "Sweatshirt'ünü geri giy."

Gözleri gecenin içinde kurt mavisi parlıyordu. "Yaklaş ve beni yap."

Dudakları kıpırdadı, oysa soğuk ateşin kahkahayı kalbinden söküp attığını düşünmüştü. "Belki de kendi üstümü çıkarmalıyım."

Dişlerle dolu bir gülümseme. "Belki de yapmalısın."

Gölerek, onu sermek için başka bir girişimde bulunmak üzere ayağa kalktı. "Bana sürünün savunma planlarından bahset." Eğer sinerjiyi engellemeyi başarabilirse, SnowDancer'a yardım edebilirdi.

Onun etrafında ölümcül bir zarafetle hareket eden Hawke konuşuyor, sorular sorduğunda ya da önerilerde bulunduğunda dinliyordu. O anda Sienna'ya şunu düşündüren bir mükemmellik vardı: *Evet, bu. Birlikte olmamız gereken kişi bu.*

Eğer yapabilseydi, o anda zamanı dondururdu, ama saniyeler, dakikalar geçtikçe yıldızlar sönecek, gökyüzü aydınlanacaktı - ta ki şafak Sierra'da parlak bir renk patlaması yaratana kadar. soğuk ateş kadar parlak, doymak bilmez ve şiddetli.

"Sienna, gözlerin."

"Biliyorum." Küçük bir mesafe uzaklaşarak, alevlerin kendisiyle kurdu arasında aşılmaz bir duvar oluşturan bir orman yangını fırtınası halinde dışarı ve toprağa dökülmesine izin verdi.

Bölüm 50

HAWKE, göğsüne granit bir yumruk yemiş gibi hissederek uydu telefonunu **kapattı**. Sienna gölün kenarında oturduğu yerden ona baktı, sabah güneşi yakut kalbi gibi siyah saçlarının üzerinde dans ediyordu. "Ne oldu?"

"Ölü bir kadın hayata döndü." Judd'ın eve neyi, *kimi* getirdiğini söylediğinde, umut bir anlığına gözlerinde yeni bir parıltıyla parladı.

Neredeyse aynı hızla donuklaştı. Sienna, "Uyanıp uyanmayacağını bilemeyiz," dedi, "bütün olarak geri dönüp dönmeyeceğini hiç bilemeyiz. Burada kalmak zorundayım."

Onu terk edebileceğini, sürüsü için kalbini feda edebileceğini düşünmüştü ama şimdi o an gelmişti ve hem insan hem de kurt isyan etti. "Hayır," dedi ve onun yanına çömeldi. "Benimle birlikte aşağı in."

"Hawke, yeteneğim konusunda beni dinleyeceğine söz ." Sert bir hatırlatma, ama çenesindeki parmaklar bir okşamaydı. "Ne olduğumu biliyorum. Yapabileceğim yıkımı biliyorum, beni sevdiklerimi öldürmeye zorlama."

"Güç seviyelerini izleyebiliyorsun, ne zaman kritik seviyeye geleceğini biliyorsun." Gece boyunca iki kez daha onun yeteneğinin şiddetinden sızmasını izlemişti, alevler gölün üzerinde titreşiyor gibiydi.

"Bunun üzerine kumar oynayamayız."

"Yuvaya yaklaşabilirsin." Kaybetmeye alışık değildi.

Ancak Sienna'nın demir gibi iradesi onu Sienna'ya ilk çeken şeylerden biriydi. "Hayır." Dizlerinin üzerine çökerek ellerini adamın omuzlarına koydu, gözlerinde yıldız yoktu. "Ama bu noktadan daha ileri gitmeyeceğim."

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu, kurt ona hükmederek kabul ettirmeye çalışıyordu. "Söz mü?" dediğinde bile içinde kabullenmeye dair hiçbir şey yoktu.

"ederim."

Onu kendine doğru çekerek ağzıyla, dudaklarıyla, nefesiyle damgaladı ve tek bir öfke dolu emirle oradan ayrıldı. *"Hayatta kal."*

WALKER o öğleden sonra Lara'nın ofisinin kapısını çaldı ve onu hâlâ dün giydiği kıyafetler içinde, gözlerinin altında siyah gölgeler varken bulunca şaşırmadı. Bu kez, kendine daha iyi bakmadığı için onu azarlamadı. Bunun yerine onu kollarına çekti ve geri çekilmesine izin vermeden önce uzun bir süre sarıldı. "Eldridge?"

Lara'nın bakışları kasvetliydi. "Taramalar beyin aktivitesini tespit ediyor ama onu uyandırmanın bir yolunu bulamazsak bunun hiçbir anlamı yok. Ashaya ve Amara kimyasal bir kokteyl hazırladılar ve birkaç saat önce ona enjekte ettik ama şu ana kadar hiçbir değişiklik olmadı."

Walker hem Judd'ın hem de Sascha'nın Alice'in zihninin etrafındaki garip kalkanı aşmaya çalışarak onu psişik düzeyde bilinçlendirmeye çalıştıklarını biliyordu. Walker da denemişti. Ama boşuna. Ve şimdi - "Gitmek zorundayım."

Lara ona kurt gibi dokundu, saçlarını okşadı, gömleğini düzeltmek istercesine elini göğüslerinin üzerinde gezdirdi. "Neden?"

Ona doğru eğilerek kurtların deyimiyle onu "okşamasını" kolaylaştırdı. "Hawke tahliye sırasında çocuklarla birlikte olmamı istiyor." SnowDancer alfasının yüzü bu sabah ine döndüğünde sert çizgilerle çizilmişti ama tahliye emrini diğer pek çok emirde olduğu gibi net bir şekilde vermişti.

Bu gece tam gücüne kavuşacak olan Judd'a göre, Pure Psy'ın insanları virüsten kurtulmaya başladıkça Güney Amerika'daki yerleşkede artan bir hareketlilik gözleniyordu. Pist yarın sabaha kadar tamamlanmış olacaktı, bu da yerleşkenin en geç bu gece, ağır silah nakil araçlarından herhangi biri havalanmadan önce denklemden çıkarılması gerektiği anlamına geliyordu.

Herkes çocukların bundan önce gitmesi gerektiği konusunda hemfikirdi. Çünkü SnowDancer yerleşkeyi havaya uçurduğunda savaş başlayacaktı.

Barış için hiç umut yoktu. Hem Nikita hem de Anthony, düşmanlıkları durdurmak için son bir çabayla Henry'yi ikna etmeye çalışmışlardı. Diğer Konsey Üyesi'nin yanıtı ise onları psişik düzlemde öldürmeye çalışmak olmuştu.

"Elbette," dedi Lara, eli beline yerleşerek. "Sen mükemmel bir seçimsin; çocuklar hem seni dinleyecek hem de kendilerini güvende hissedecekler."

Kadının onu hemen desteklemesi, karnında beklenmedik bir sıcaklığın ortaya çıkmasına neden oldu. "Drew benim için seni gözetleyeceğine ve yemek yemiyorsan rapor vereceğine söz verdi."

"Sinsi de bunu yapacaktır." Gülümsemesi çok geçmeden soldu. "Şu anda senden bunu istemek zor bir şey, değil mi? Onu terk etmek?" Kollarını ona doladı.

"Sienna bana gitmemi söyleyen ilk kişi olurdu," diye fısıldadı onun buklelerinin yumuşaklığına, hiçbir zaman koruyamadığı kızını düşündükçe göğsüne yayılan acıyı uyuşturarak. Şu anda onun için yapabileceği tek şey, sevdiklerinin güvende olmasını sağlamaktı. "Toby ve Marlee için her şeyi yapardı."

Lara onu öptü, onu gerçekten tanımadan önce ondan asla beklemeyeceği bir şekilde sıcak, verici ve sahiplenici. Elini saçlarının altından geçirerek başını eğdi ve zamanın dışında bir an için onun vahşi tatlılığına kendini kaptırdı.

"Bir şey öğrenir öğrenmez sizinle irtibata geçeceğim," dedi ayrıldıklarında, dudakları ıslak, gözleri kararlıydı. "Alice ile çalışmaya devam edeceğiz."

"Yapacağını biliyorum." İçinden bir parça parçalanmak üzereydi; Sienna'nın adını, Marlee kadar onun da kızı olan bir kızın adını taşıyan bir parça. "Kendine iyi bak Lara." Çünkü onun da bir parçası vardı, bir şekilde yeniden lehimlediği kırık bir parça ve şimdi onun işaretini taşıyordu.

Kelimeleri söyleyemiyordu, sessizlikte çok uzun zaman geçirmişti ama konuşmanın başka yollarını da öğrenmişti. Masasından düşürdüğü kâğıt ağırlığını cebinden çıkarıp kızın eline tutuşturdu. "Tamir edildi. Birkaç yara izinden fazlasına aldırmadığın sürece sorun yok."

Gözlerinde yaşlarla dudaklarını büzdü, başını salladı ... ve kâğıt ağırlığı kalbine doğru tuttu. "Seni seviyorum, Walker."

En gizli yerinde tuttuğu bu sözlerle oradan ayrıldı ama tahliyeye katılmak yerine Sienna'nın, dağları öylesine mükemmel bir şekilde yansıtan geniş, mavi bir gölün yanında oturduğu yere gitti ki gökyüzü yokmuş gibi görünüyordu, sadece karla dokunmuş sivri tepelerden oluşan sonsuz bir manzara vardı. Kız kollarına uçtuğunda, adam ona sıkıca sarıldı. Ve bir X'in soğuk ateşinin saçlarını, omurgasını yalayışını izledi. Gözlerinde yaş kalmamıştı, sesi kararlıydı. "Dünyaya gitmeliyim."

Bekleyebilirdi, cesaretli ve güçlü bir kadına dönüştüğünü fark ettiği kız için elinden gelen her şeyi yapabilirdi ama onun kendisini bu şekilde görmesini istemediğini biliyordu. Bu yüzden öne doğru yürüdü, yüzünü kavradı ve dudaklarını alına bastırdı. *Savaş, tatlım, savaş.*

Arkasını döndüğünde, yeryüzünün ham bir güç darbesi altında titrediğini hissetti ve omzunun üzerinden bakarsa, vahşi sarı ve parlak kırmızı bir sütundan başka bir şey göremeyeceğini biliyordu, alevler içinde tükenmiş bir kadın.

Acemilerin şehirde buldukları deponun silah zulası olduğunu doğrulayan SnowDancer, gece yarısı Güney Amerika kampını havaya uçurdu.

Hayalet uçaklar sabahın üçünde şehrin üzerinde uçtu.

Saf Psy ajanları bir saat sonra SnowDancer - DarkRiver çevresi boyunca belirmeye başladı, uçaksavarların menzilinın hemen dışına inen gemilerden changeling bölgesine akın ettiler, çoğu kalan mesafeyi yürüyerek kat ederken, bir ön koruma ışınlanmaya hazır bekliyordu.

Davetsiz misafirler o kadar çok silahla donatılmıştı ki, Dönüşenler sadece fiziksel güçlerine güveniyor olsalardı, savaş başlamadan bitmiş olurdu. Hal böyle olunca, Alexei'nin keskin nişancıları, Dorian ve Judd tarafından eğitilenlerle birlikte, ışınlanan saldırganları haklamak için en iyi pozisyondaydı.

Ve Dönüşenlerin olağanüstü bir gece görüşü vardı.

Düşman çabuk öğrendi ve çevreden daha uzağa, DarkRiver arazisinin içine ışınlanmaya başladı. Ama leoparlar o toprakları biliyordu.

ve bu gece tüm halk şehirdeyken, bir karşılama paspası hazırlamışlardı - saldırganların bir kısmı tuzaklarına kurban gitti. Ve bu kez, düşman savaşçıların bağlılıkları hakkında hiçbir soru yoktu. Amblemi omuzlarında taşıyorlardı.

"Siyah bir örümcek ağı." Matthias'ın sesi Hawke'ın kulaklığına geldi. "Bu Henry Scott'ın sembolü."

Beklenmedik bir şey değildi ama teyit almak her zaman güzeldi. "Düşman size psişik bir darbeye vurursa," dedi adamlarına çatışmaya hazırlanırken, "kafalarına nişan alın. Atış şansınız yoksa arkanızı dönün ve menzilden çıkana kadar deli gibi koşun." Changeling kalkanları güçlüydü ama aşılmaz değillerdi. "Bana canlı askerler lazım, ölü kahramanlar değil."

Hattan bir kıkırdama geldi, kurtları savaşa hazırdı.

Sonra Henry Scott, etrafı o kadar kalın bir silahlı muhafızla çevrili olan çevreye ışınlandı ki, herhangi birinin ateş etmesi imkânsızdı. Konsey Üyesi elini kaldırdı.

Zamanın ve rüzgârın adamlarına Saf Psy ekiplerinin yerlerini saptamada yardımcı olacağını bilen Hawke dinleme emrini verdi.

"Bu," dedi Henry, "senin son şansın. Teslim olursan gitmene izin veririm."

Hawke'ın kurdu adamın boğazını parçalamak istiyordu ama piçin konuşmasına izin vermek, öğrenebildikleri kadarını öğrenmek daha iyiydi. "Şimdi," dedi hafif bir yükseltinin arkasındaki pozisyonundan, "burası bizim toprağımızken neden bunu yapmak isteyelim ki?" Onların evi.

Henry Scott'ın sesi son derece makuldü. "Anlama umudunuzun olmadığı bir siyasi durumun ortasında kaldınız. Teslim olmanız sizin yararınıza olacaktır."

"Ne diyorsunuz beyler ve bayanlar?" Hawke, aynı renkte uzun kollu bir tişörtün üzerine giydiği ince siyah kurşun geçirmez yeleğin yakasına takılı mikrofona mırıldandı.

Uluma sıranın bir ucunda başladı ve dağın etrafında yankılanana kadar askerden askere taşındı. Hawke'ın kurdu dudaklarını geriye doğru sıyırdı. "Gidin!"

Judd'dan telepatik bir rapor ve Hawke'ın ona bıraktığı uydu telefonundan bir çağrı alan Sienna kendini topraklamış ve güç rezervlerini iki kez kontrol etmişti. Öngörülemeyen bir ani yükselme ihtimali hâlâ vardı ama sevdiği insanlar onları kurtarabilecekken ölüyorsa bunun bir önemi olmayacağından, aşağı inme riskini göze almıştı.

Çatışmalar başladığında savaş bölgesine ulaşmıştı, kurt ulumalarının havada çıkardığı sesle ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Yolundan sapıp savaşa bir göz atmanın cazibesine kapılarak doğrudan Hawke'ın aylar önce bölge haritasında işaret ettiği noktaya gitti. İnce gümüş bir zincire takılı küçük bir anahtarla birlikte bir çift gece görüş lensi onu bekliyordu.

Bunun neyi açtığını bilmek istiyorsanız, hayatta kalın.-H.

"Merhaba kurt." Zinciri boynuna geçirerek gece görüş lenslerini taktı ve savaş alanını taramaya başladı.

Lenslerin neden olduğu renk bozulmasından bile ayırt edilebilen o canlı gümüş-altın yeleyi aramak otomatikti. Ama onu hiçbir yerde göremedi. Vurulduğu, yere düştüğü düşüncesiyle kalbi durdu ve sonra fark etti: İnsan formundaki her bir Kar Dansçısı başının üzerine örgü bir şapka takıyordu.

Evet, tabii ki. Düşman hangisinin Hawke olduğunu asla bilemeyecek, onlara belirli bir hedef vermeyecekti. "Haydi," dedi fısıldayarak, onu duyamayacaklarını bildiği halde cesaretlendirerek, "bunu yapabiliriz." İşte o zaman onu fark etti, ama saçları hâlâ örtülüydü ve yüzü başka tarafa dönüktü. Yine de onun nasıl hareket ettiğini biliyordu; bir insan kurt. *Onun* kurdu.

HAWKE birkaç adamının düştüğünü gördü, psişik bir patlamayla vurulduklarını biliyordu. En yakındakine doğru koşarak kurşun geçirmez yeleğini kavrayan erkeği menzilden çıkardı, ardından bir diğerini, bir kadını almak için geri döndü. Etrafında, yaralılara yardım etmeye çalışanları hedef alan Saf Psy ajanlarıyla savaşan başka SnowDancer askerleri de aynı şeyi yapıyordu.

Scott'ın telepatları ve telekinetikleriyle büyük bir avantaja sahip olduğuna şüphe yoktu ama görünüşe bakılırsa, Tk birimi birlik hareketleri yüzünden yorulmaya başlamıştı - bu da SnowDancer'ın kendilerine uyarı yapılmadan fırlatılan füzeler konusunda endişelenmesine gerek olmadığı anlamına geliyordu, gerçi teknisyenler savunma hattı boyunca bir dizi önleme birimi yerleştirerek bu olasılığa karşı hazırlık yapmışlardı.

Dönüşenler aynı zamanda hazırlık, *ne zaman* savaşıacaklarını seçme ve ana toprak bilgisi sayesinde sahayı eşitlemişti. SnowDancer'ın savunma hattının arkasına ışınlanmaya çalışan düşman askerleri kendilerini dağın yukarısına ve aşağısına dizilmiş kurt katmanlarının arasında buldu.

O kurtların hepsi Dönüşen değildi.

Güzel, Hawke kendisine alfa muamelesi vahşi kurtlara uludu.
İzle. Tut.

Kurtlar karşılık olarak hep bir ağızdan uludular ve Hawke düşmanın bir anlığına donup kaldığını gördü. Sonra çarpışma gürültüsü ve kana bulanmış savaş kokusu yeniden başladı. Hawke'in beklentilerinin aksine Henry Scott sahada kalmıştı. Konsey Üyesi o sıkı korumanın ortasında duruyordu, gözleri kapalıydı - Hawke, bir askerin üzerine doğru gelen bir atış gördüğünde, adamın dönüşenlere karşı hatırı sayılır psişik yeteneklerini kullandığını fark etti.

"Drew, !"

Drew düz bir şekilde çarptı. Başını kaldırdığında bakışları sinirliydi. "ederim bir daha vurulursam Indigo beni boğar." Buna sinirlendiği belli olan Drew arkasını döndü ve tam SnowDancer'ın hava savunması gelen bir gemiyi ateşleyip herkesin düşen enkazdan korunmak için kaçmasına neden olurken peşinden gelen adamı .

Hawke'in yanına tırmanan Drew sırtını bir ağaca dayadı. "Bu onlara gökyüzümüzden uzak durmaları gerektiğini hatırlatmalı," diye mırıldandı, sonra parmağını kulağına bastırdı. "Sıçanlardan gelen bilgiler var-Henry'nin ajanları San Francisco'nun her yerine iniş yapıyor."

TEIJAN ve halkı unutulmaya, bir kenara itilmeye alışkındı. Onlar aşağıda, dünyanın onlara zarar veremeyeceği bir yerde yaşamaya alışmış Farelerdi. Ancak DarkRiver kedileri onları görmüş, onlara bir şeyler verebilecek duyarlı varlıklar olarak davranmıştı.

Kurtlara gelince, Sıçanlar onlara karşı temkinli davranmaya devam ediyordu ama SnowDancer'ın her zaman üzerine düşeni yaptığı tartışılmazdı. Birden fazla Fare, yabancı bir kurt tarafından beladan kurtarılmış ya da koruma altına alınmıştı.

Teijan halkına neler olabileceğini anlatıp onlara ayrılma seçeneği sunduğunda Zane "Burası evimiz," demişti. "Kalırız ve savaşıyoruz."

Şimdi, tam da bunu yaptılar.

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca DarkRiver ile birlikte çalışarak kedilerin Çin Mahallesi'ndeki insan ve yırtıcı olmayan Değişken esnaf ağıyla bağlantı kuran ve bu bağlantıyı sürekli büyüyen bir ağaç gibi aile ve iş bağlantılarına yayan Fareler, PsyNet'in bile alt edemeyeceği bir bilgi akışına sahipti.

Henry Scott'ın adamlarının nereye indiğini, sayılarını, silahlarının yaklaşık türünü ve sayısını her inişten sonra saniyeler içinde biliyorlardı. Tüm bu veriler, SnowDancer'ın dağları tuttuğu gibi, şehri tutmakla görevli DarkRiver ekiplerine bir kerede yönlendirildi.

Taktiksel bölünme her iki sürüye de büyük ölçüde güven duyulduğunu gösteriyordu çünkü dağlık arazinin bir kısmı DarkRiver bölgesiydi ve San Francisco düşerse Henry Scott'ın ordusu kazmak ve kurtlara saldırı üstüne saldırı düzenlemek için mükemmel bir konuma sahip olacaktı. Bu savaşı kazanmak istiyorlarsa savunmanın her iki kısmı da dayanmak zorundaydı.

Teijan Clay'e, "Rus Tepesi yakınlarında yeni bir ekip aşağı iniyor," diye rapor verdi, "ve daha büyük bir ekip Nikita'nın binasını kuşatmış durumda."

Clay'in sesi silah sesleriyle birlikte geldi. "Desteğe ihtiyacı olmadığını söyledi ama-

"Bekle." Teijan alçak sesle ve sertçe küfretti. "Nikita kendi topraklarında kaçak avlanan insanlardan hoşlanmaz. Az önce on beş saldırgan patlayan beyin sendromuyla öldü." Sokak kamerasından gelen görüntülerde Scott'ın adamlarının durdukları yerde düştükleri ve beyinlerinin kulaklarından dışarı sızdığı görülüyordu.

Hayatta kalanlar akıllıca davranarak Nikita'nın bölgesinden uzaklaşmaya karar verdiler. Teijan gülümsedi ve bağlantıları değiştirdi. "Size geliyorlar, Vaughn." Nikita Duncan'a karşı ani bir zaaf geliştirdiğine karar verdi, özellikle de ona sadık Psy'ların da Sıçanların ağına bilgi aktardığı düşünülendiğinde.

Yeni bir veri yakalayınca tekrar bağlantıları değiştirdi. "Lucas, SoMa'ya doğru uçan jet-helikopterler var. Hava saldırısına hazırlıklı olmalısın." İletişim sistemlerine bağlıyken, DarkRiver alfasının, "Judd, saptırabilir misin?" dediğini duydu, tam da saldırı gemisi küçük, yüksek etkili bombalar atmaya başlamıştı.

". "

Teijan ekranda bombaların jet-helikopterlere doğru ok gibi fırlayarak onları muhteşem ateş toplarına dönüştürmesini izledi.

Zane kurtlarla temas halinde olduğu yerden, "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Bu adamın bunca zamandır bizim haberimiz olmadan bölgede olması beni biraz korkutuyor."

Teijan o günün erken saatlerinde Judd Lauren ile tanışmıştı ve Zane'e hak vermek zorundaydı. "En azından bizim tarafımızda." Bilgi ekranlarını açarak Nikita ve Anthony tarafından sağlanan telepat ve telekinetiklerle bağlantı kurdu. "Tüm birim Çin Mahallesi'nden DarkRiver karargâhına doğru ilerliyor. Muhafızların zihinsel saldırılara karşı korumalı olduğundan emin olun."

"Anlaşıldı. Mesaj menzil içindeki tüm Tp birimlerine iletildi." Zane bir ekrana dokundu. "Düşman sığınağı görmezden geliyor," dedi, Çin Mahallesi'nin eteklerinde DarkRiver'a ait olan ancak ilgisiz bir şirket adı altında tutulan bir binanın üçüncü bodrum katına atıfta bulunuyordu. Şu anda, leopar şifacı ve ekibinin yanı sıra, çocukları tahliye ekibi tarafından güvenli bir yere götürülen DarkRiver alfasının eşine de ev sahipliği yapıyordu. "Eşini bir savaş bölgesinde barındırır mıydın Teijan?"

"Evet," dedi tereddüt etmeden. "Alfa çifti her zaman savaşın bir parçası *olmalı*. Sascha sığınakta güvende. Saf Psy'nin sığınacağın varlığından haberi yok." Eğer bir gedik açılırsa, Teijan'ın onları tünellerden çıkarıp uzaklaştırmak için hazır bekleyen bir ekibi vardı. "Oha!" Judd "Korkunç Korkunç" Lauren bir füzeyi bir gizli uçağa doğru ters çevirip gece gökyüzünü akkor haline getirirken havaya bir yumruk attı.

Ancak bu tatlı an, Zane'in kulaklığını çıkarıp elini kulağına götürmesiyle bir anda kesildi. "Siktir, az önce dağlarda kötü bir şey oldu."

Bölüm 51

Hawke'ın beynini **dehşet kapladı**. Ve Henry Scott'ın her şeye rağmen onlardan daha iyi düşünmüş olabileceğini fark etti. "Brenna," dedi mikrofona, "bunu engelleyebilir misin?" Konuşmak neredeyse imkânsızdı.

Brenna'nın sesi bozuk geliyordu ve daha iyi bir kanala geçmeye gitti ... duyma yetisinin gittiğini anladığında, şiddetli bir şekilde yırtılan kulak zarından yüzünün kenarlarından kan damlıyordu. Kadının ne söylediğini anlayamayınca savaş bölgesini taradı. Adamlarının büyük bir kısmı yere yığılmış, ellerini kulaklarına götürmüştü. Diğerleri ayakta kalmaya devam ediyordu ama dengelerinin bozulduğu açıktı.

Etkilenmeyenler sadece sürünün insan üyeleri idi. Önünde, Kieran ateş hattındaki bir sürü arkadaşını kenara itip bir saldırganla göğüs göğüse çarpışırken, omzu sargılı, yeniden yaralanmış Sam, düşen SnowDancer'ı sürükleyerek güvenli bir yere götürdü. Ama çok fazla insan sürü arkadaşı yoktu. Yeterince yoktu.

Henry'nin adamları artık ateş etme zahmetine bile girmiyordu. Bunun yerine sersemlemiş ve kanlar içindeki kurtların üzerine yürüyor ve onları kafalarının arkasından . Tutsaklar, diye düşündü Hawke düşmandan vurabildiği kadarını vururken, Scott tutsak istiyordu. İşkence etmek için mi? Deney için mi? Fark etmezdi. Hiçbir SnowDancer Hawke'un babasının çektiği çekmeyecekti. Ateş etmeye devam etti, bilinçsiz ya da yaralı sürü arkadaşlarını sürüklemek için dışarı fırlayan askerleri korudu. Ama bir alfanın gücüne sahip olsa bile, artık o kadar hızlı ya da etkili değildi.

Halkı acımasız kemik kırılmalarının altında kalmaya devam etti.

Son bir silahları vardı. Kurdu onun kokusunu hava akımlarından almıştı, sonbahar ve baharat kokusu onun için havayı doyuran kan kadar canlıydı. Tek sorun, onu bu şekilde kullanmak istememesiydi.

SIENNA tırnaklarını am iğneleriyle kaplı toprağa geçirdi. Teker teker dizlerinin üzerine öküyordı, arkadaşları, ailesi, *Hawke*.

Enerji vücudunda dalgalanıyordu, yakında topraklanması ya da savaşta kullanılması gereken muazzam bir birikimi. "Hawke, buradayım," diye fısıldadı, müdahale etmeli miydi yoksa kararlaştırıldığı gibi sinyali beklemeli miydi bilemiyordu. atışmaya yanlış bir anda girerse her şeyi mahvedebilirdi.

Birden Hawke öldüğü için sinyal alınamayacağından korkarak telepatik duyularını umutsuz bir arayışa soktu. Zihni bir başka güçlü telepatinkinden ürkümüştü ama Henry Scott onu hissetmişti. Tanımadığı zihni ararken gözlerinin fıldır fıldır gördü.

Saldırganlar silahlarını SnowDancer kafataslarına indirmeye başladığında "Lütfen," diye fısıldadı. "Kullan beni." *Bunu yapmama izin ver.*

Nefesi göğsünde bir jilete dönüşümüştü ki bir uluma -kırık, temposu tamamen yanlış- havaya yükseldi. Sesi olması gerektiği gibi değıldi ama o anladı.

Zamanı gelmişti.

Her türlü gizlilik girişiminden vazgeçerek, soğuk ateşin kızıl ve altın ışıltılarıyla yıkanan gece pelerinli savaş alanına doğru yürüdü. Düşman sessiz olabilirdi ama onu gördüklerinde betleri benzleri attı. Bir an sonra ateş etmeye başladılar. Etrafındaki alevlerin her şeyi geri püskürtmesi, mermileri eritip yok etmesi ve lazerleri ateş edenlere geri yansıması dışında kaçamak bir hareket yapabilirdi.

İşte o zaman Judd'ın emniyet tedbiri olarak hareket edemeyeceğini anladı. Hiçbir kurşun geçemezdi. İşin en korkutucu kısmı bu değıldi; LaurenNet'le olan bağılantısı, Sienna'nın bile geçemeyeceği soğuk ateşle korunuyordu ve bu, savaşçı bir zihnin en üst düzey savunma önlemiydi. Ama bu artık bir sorun değıldi. Artık ne yapacağını biliyordu ve bunu savaş bittikten ve sürüsü güvende olduktan sonra yapacaktı.

Etrafındaki kırılmış ve incinmiş Kar Dansılarını görünce öfkelenen ve midesi bulan Sienna kollarını iki yana açarak avuçlarını

gökyüzüne. Ve soğuk, soğuk kalpli ateş düşmana dokundu ve artık orada değillerdi. En güçlü dalgayı Henry Scott'a yöneltti, adamlarının onu dışarı ışınlamaya çalışacağını biliyordu.

Piç kurusu ortadan kaybolmadan önce yüksek ve tiz bir çığlık attı. Adamın ölüp ölmediğini bilmiyordu ama saldıran gücün onu görünce geri çekilmesi gerektiğini biliyordu. Yine de kurşunlar uçuşmaya devam etti, şimdi düşmüş Dönüşenleri hedef alıyorlardı.

Hayır.

X-ateşi vücudunun her iki yanında düz bir çizgi halinde ortaya çıkıp önündeki düşmanı ikiye bölerken ve büyük yaraları kusursuz bir şekilde dağlarken içinde kutupsal, karanlık ve ölümcül bir şey yükseldi, adamlar iki düzgün parçaya ayrılmış gibi görünüyordu. Geri kalanlar doymak bilmez alev duvarının ötesinde sıkışıp kalmışlardı ama ateş etmeye devam ettiler. Ve sonra zihni, her iç çekişi, her kalp atışını gören ve duyan devasa, uçsuz bucaksız sonsuz bir şey, dağlardan aşağı inen daha fazlasının fısıltısını yakaladı. Sonik silah Dönüşenleri ve vahşi kurtları yok ettiğinde savunmayı aşip içeri sızmışlardı ve şimdi de onları arkadan kuşatmayı düşünüyorlardı.

"Hain!" Bu sözcük karşısındakilerin gırtlığından çıkmıştı ve o anda onları tanımıştı. Saf Psy. Zealotlar. Geri adım atmayacaklardı.

Çok iyi.

İçindeki soğuk, karanlık şey her şeyi bir kenara itti ve alevler beslenmeye başladı. Çığlıklar havayı doldurdu, bilincini doldurdu, gökyüzünü doldurdu. İçindeki canavar, diye düşündü zihninin sonsuz enginliğinin küçük bir parçasıyla, kontrolü ele geçirmişti.

Sorun şuydu ki... Psy civardaki tek hedef değildi.

HAWKE yaralılarını, Sienna X-ateşinin o bladel benzeri duvarını yarattığında bölünmenin bu tarafında kapana kısılmış olan Saf Psy ajanlarının menzilinden çıkardı. Düşmanın teslim olmayacağı açıktı ama oldukları gibi kapana kısılmışlardı, onlara son bir şans verdi. Yanıt kurşun yağmuru olunca emri verdi.

İş i bittiğinde halkını kontrol etti. Ç oğu, kızıl ve altın rengi bir fırtınanın içinde parıldayan, saçları korkunç bir esintiyle uçuş an, gözleri saf, ham güçten mağaralar olan Sienna'ya ş ok içinde bakıyordu.

İ lk baş ta soğ uk ateş duvarı sadece düş manı dokunmuş tu ama ş imdi ş ekill değ işt irildi, her iki yöne doğ ru dalgalanan bir dalga haline geldi, yaralı ve kanlar içindeki Kar Dansç ılarına daha da yaklaşt ı.

Alfa olarak gücü sayesinde zar zor iyileşmeye başlayan parçalanmış kulak zarlarının acısını görmezden gelerek, gözlerinden, ağ zından, her gözeneğ inden ve her hücrelerinden akana kadar onu tüketen cehennem in içinde onu duyamayacağını bile bile ona doğ ru koşarken "Sienna!" diye bağırd ı. Soğ uk yanık, hızla sürünen kenardan bir metre ötede ona ç arptı.

Ona bunu yapmamasını söylediğ ini, X-ateş inin bilinçli kontrolde olmadığı takdirde herkes gibi onu da öldüreceğ ini biliyordu. Ama onu durdurmak zorundaydı, onu kurtarmak zorundaydı. Eğer tek bir Kar Dansç ısı'nın bile canını alırsa ve hayatta kalıp yaptıklarına tanık olursa, bu onu mahvedecekti.

"Bebeğ im, orada olsan iyi olur!" Koş arak geri döndü ve kızarmayı bekleyerek alevlerin arasından atladı. Bunun yerine, kollarını ona dolayarak bedenine ç arptı, ama kadın yere düşmedi -sanki soğ uk ateş onu toprağ a kök salmış gibi.

Gözleri, o kırmızı ve altınla dolu, çok ç arpıcı, çok ölümcül gözleri, bir an için onu görür gibi oldu ve karanlık, sonsuz bir ş ey zihnini yakalayıp onu dizlerinin üzerine ç öktürecek kadar vahş i bir güçle delip geçmeden önce, kafasının derinliklerinde "*Affet beni*" cümlesini duyduğ undan neredeyse emindi.

Ç arpmanın ş oku vücudunda titreşirken zonklayan acıyı bir kenara iterek baş ını kaldırdı ve X-ateş i duvarından dışarı baktı, alevlerin bir kurdun bile kaçamayacağı bir hızla insanlarını yalayıp geçtiğ ini gördü.

Hayır.

Ç atırdayan vahş i bir renk dalgası yaralıların, nöbet tutanların, nöbetç ilerin ve ormanın üzerine yayıldı, halkı tarafından tüketilene kadar her yöne doğ ru sonsuza dek gitti.

Ta ki içinde yanıp kül olana kadar, o kadar hızlı ve sert ki çığlık yok. Sadece korkunç, sonsuz bir sessizlik.

"Hayır Sienna, hayır," dedi ve açgözlü gücün ucsuz bucaksız karanlığının ardındaki kadına ulaşmak için nafile bir çabayla onu kendine çekmek için ayağa kalktı. Onları kurtarmaya gelmişti ama içindeki şey serbest kalmıştı ve şimdi korumak istediği sürüyü öldürüyordu. Kurdu ne yapması gerektiğini biliyordu ama onun boynunu kıramazdı, onu silemezdi.

Tanrı yardımcısı olsun, yapamazdı, SnowDancer'ı kurtarmak için bile.

Bir dakika, bir sonsuzluk sonra alevler göz kırparak söndü ve Sienna onun kollarına yığıldı.

"Sienna." Kızın ne kadar hafif, kadar kırılgan olduğunu görünce şok oldu. "Sakin beni bırakayım deme."

Başını kaldırdığında önce Saf Psy tarafına baktı, diğer tarafta gördüklerine dayanamadı. *Her şey* -düşman, ağaçlar, çimenler, kayalar-yok olmuştu, kül lekeleri gece görüşünde bile zar zor görülebiliyordu. Kalbindeki acıya dayanamayarak döndü. Ve gördü. "Bebeğim, anlıyorum." Sienna'sı çok zekiydi, kurdunun vahşi kurtlar da dâhil olmak üzere halkının her bir ferdi tanıyacağını o kadar farkındaydı ki. "Affetmeye gerek yok, beni duyuyor musun?"

Gözleri bir an için titreyerek açıldı ve bir kardinalin gece gökyüzü gibi değildi. Kızılın dokunmadığı, şaşırtıcı, şaşırtıcı bir altın rengiydi. "Yüz yıl," diye fısıldadı. "Bu iyi olurdu, sence de öyle değil mi?"

"Bu iş henüz bitmedi."

"LaurenNet bağlantısı korunmaya devam ediyor," dedi ve adam onun kendi kendine konuştuğu izlenimine kapıldı. "Tuhaf. Ama önemli değil." Gözlerindeki altın rengi maviye dönüşürken, hiç uyarmadan onu sertçe itti ve yere yığıldı. "Seni seviyorum." Mavi alev yakut kırmızısının o vahşi yumağını yaladı, yanık saçların kokusu keskin ve buruktu.

İnsan da kurt *da* onun ne yapmak istediğini anladı ve **"HAYIR!"** dedi.

Zihnine yumruk attığında açtığı kapıyı kullanan kurt, vahşi şekil değiştiren enerjisini ona iterek sırtını eğdi,

gözlerini tekrar açtı ve o ölümcül mavi alevi kapattı. "Ne yaptın sen?" Çiftleşme bağının şiddetli bir şekilde kopması onu kadının yanında dizlerinin üzerine çöktürürken dehşet dolu bir soruydu bu.

İki Saf Psy biriminin kuşatması altındaki bir San Francisco sokağının ortasında Judd başını tuttu. "Hayır," diye fısıldadı ve sonra başka bir şey düşünmedi.

Saatler sonra, farklı bir dağ silsilesinin ortasındaki korunaklı bir güvenli bölgede, Walker Lauren'ın zihni bir şeyin ona çok sert çarpmasıyla boşaldı, diğer muhafızları uyarma şansı bile olmadı. **Çocuk-** Metrelerce ötede Toby bir masanın üzerine yığılmış, Marlee ise sandalyesinden yere yığılmıştı.

Brenna'nın durduğu yere düşmesiyle komuta merkezi kaosa sürüklendi. "Judd!" Mariska bağırarak Brenna'nın cansız bedeninin yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Judd'a bir şey olup olmadığını öğrenin!"

HAWKE her şey bittikten sonra ilk olarak Lara'nın onu iyileştirmesine izin verdi, çünkü o olmadan Lara yaralıların ağırlığı altında çökecekti.

Kulak zarında kalan hasarı iyileştirmeyi bitirdikten sonra ona "Sienna nerede?" diye sordu

Kurdu vermek zorunda olduğu cevaptan, yapmak zorunda olduğu seçimden nefret ediyordu. "Drew'e onu dağlardaki göle götürmesini söyledim. Bilinci yerinde değil." Diğer çiftleşmiş çiftlerin bağdan ne gördüğünü bilmiyordu ama o dalgalanan kızıl ve altın rengi görüyordu, aralarındaki bağ o kadar ham ve yeniydi ki acı veriyordu.

Şu anda X-ateşi durgun bir havuzdu, savaş Sienna'yı çok derin bir seviyede tüketmişti. Ama tekrar büyüyecekti; daha soğuk, daha güçlü, daha doymak bilmez. Bu olduğunda, bağ ona eşini gölün derinliklerine, yüzeyin çok çok altına götürebilmesi için yeterli uyarıyı verecekti. Soğuk ateş ikisini de tüketirken onu orada tutacak, yıkıcı öfkesi su tarafından azaltılacaktı.

Sienna'nın etkisiz hale getirdiği kayalardan çok daha kalın ve güçlü olan ve yer yer titanyum plakalarla güçlendirilen inin taş duvarları, su ve mesafe yeterli olmazsa sürüyü koruyacaktı.

"Walker ve çocuklar mı?" Lara'nın gözleri onunkilerle buluştuğunda periliydi.

Sözsüz bir teselli olarak elini kızın saçlarına dokundurdu. "Brenna ve Judd'la aynı durumda. Herkesin buraya taşınmasını istiyor musun?" Judd şehirdeki sığınağa götürülmüş, diğerleri ise güvenli bölgede kalmıştı.

"Hayır." Beyni kafatasının içinde şişen bir kadın askeri iyileştirmeye başladı. "Neden yere yığıldıklarını için onları hareket ettirmesek daha iyi olur."

"Kediler kendi yaralılarıyla ilgilendikten sonra yardıma gelecekler." DarkRiver çok daha az hasar almıştı, SnowDancer tekrar işlevsel hale gelene kadar şehri ve çevreyi herhangi bir fırsatçı saldırıya karşı koruyacaktı. "İhtiyacın olan her şeyi benden alabilirsin," dedi kurdu sürüye olan görevi ile Sienna'nın yanında olma ihtiyacı arasında kalmıştı.

Onu rahatlatan, sürü enerjisini Lara'ya yönlendirmeye odaklanmasını sağlayan tek şey Sienna'nın yalnız olmamasıydı. Savaş alanındaki herkes onun ne yaptığını görmüştü. Herkes onun ödeyeceği bedeli anlıyordu. Kimse onu karanlıkta yalnız bırakmayacaktı.

Judd, Clay ve Vaughn'un desteğiyle sendeleyerek revire girdiğinde aradan beş saatten fazla zaman geçmişti. Yorgunluktan bitap düşmüş Lara'nın zaten bir molaya ihtiyacı olduğundan, Hawke onu kıpırdamaması emriyle oturtuktan sonra Judd'a döndü, diğer erkek kendini bir yatağa yaslamıştı. "Brenna?" diye sordu teğmen, sesi titrekti. "Ailem mi?"

"Bilinci yerinde değil ama onun dışında iyi." Eski Ok devrilme tehlikesi geçirince Hawke onu bir sandalyeye itti. "Hepinize ne oldu böyle?
Henry-"

Ama Judd başını sallıyordu. "Sen."

Hawke kaşlarını çattı ve Vaughn'a baktı. "Düşerken başını mı çarptı?"

"iftleşme bağı," diye mırıldandı Judd. "Dengeyi bozdu-" Yığılıp kalmadan önce söylediği son şey buydu.

Clay onu sandalyeden düşmeden yakaladı ve Vaughn'la birlikte Brenna'yla aynı odadaki yatağa yatırdı.

Vaughn daha sonra ona "Sonik şok dalgası şehre kadar duyuldu," dedi, "ama etkisiz hale getirecek kadar güçlü değildi."

"Geri gelmeleri ihtimaline karşı yeterli adamımız var mı?" Riley'nin kedilerle irtibat halinde olduğunu biliyordu ama teğmenle konuşma fırsatı olmamıştı.

Başını salladı. "WindHaven şahinleri şu anda bölgeyi tarıyor - onları yedekte tutmak iyi bir fikirdi. Fareler şehir istihbaratını ele geçirdi."

Hawke başka bir şey soramadan Vaughn elini omzuna attı.

"Adamlarına göz kulak ol Hawke. Biz hallederiz."

Hawke, güvenin pek çok şekli olduğunu düşünüyordu. Kollarında bir bebek. Halkını yalayan ölümcül bir alev dalgası. Kapıyı koruyan bir leopar. "Git."

Judd'ın şafak vakti bilinç perdesini aralamayı başardığında yaptığı ilk şey arkadaşının ve ailesinin iyi olup olmadığını kontrol etmek oldu. İkincisi ise Alice Eldridge'in telaşlı revirin sessiz bir köşesine itilmiş olan yatağını bulmaktı. Her zamanki gibi sessiz ve cansız yatıyordu, sırları zihninin içinde kilitliydi.

Judd'ın bir vicdanı vardı. Sienna'yı kurtarmak için Alice'in zihnini parçalayıp cevaplar aramak isteyebileceğini de biliyordu ama Alice'i her kim kaırdıysa ona bir şey yapmıştı. Zihni o kadar sıkı dikilmişti ki çoğu Psy'den daha iyi korunuyordu - sorun şu ki, Alice'in kalkanları .

Artık zaman içinde kaybolmuş çok özel bir telepatik "anahtar" olmadan onlara nüfuz etmenin tek yolu onu öldürmek olacaktır.

Bitkin bir halde, başını ellerinin arasına almış, dirseklerini yatağa dayamışken, yatağın üzerindeki monitörden gelen bip sesini neredeyse kaçıırıyordu. Sonra tekrar duyuldu. Sarsılarak ayağa kalktı ve Lara'yı ararken Hawke'ın şifacıyı kanepenin olduğu ofise taşıdığını gördü. Alfa'nın onu tutuş şeklinden bilincini kaybetmiş olduğu anlaşılıyordu, SnowDancer'ın aldığı yaraların sayısı düşünülüğünde bu şaşırtıcı değildi.

"Alice," diye fısıldadı, bir yandan kadının başının üzerindeki elektronik göstergeye bakarken bir yandan da elini kadının ince elinin etrafına doladı.

Gözleri çırpınarak açıldı. İrislerinin kahverengisi o kadar derin ve yoğundu ki Judd'ın yüzüne odaklandığında bile gözbebeğini iristen ayırt etmek zordu. Dudakları konuşacakmış gibi aralandı ama boğazından ses çıkmadı. Elini sıkarak, boğazını ıslatmak için arabadan buz parçaları almak üzere uzandı.

"Ok," dedi boğuk bir fısıltıyla, ama korku yoktu, sadece meydan okuma vardı.

"Eski." Belki de beklemeliydi ama kız bilinci yerinde ve akli başındayken bilgi alması gerekiyordu. "X-Psy hakkında, durumu kritikleşmek üzere olan birini kurtarmaya yardımcı olabilecek bir şey keşfedip keşfetmediğinizi bilmemiz gerekiyor."

Kafa karışıklığı. "X?"

"Soğuk ateş," dedi. "X-ateşi. *Unutmayın.*"

En ufak bir hatırlama belirtisi bile yoktu ve Hayalet'in haklı olduğunu biliyordu. Alice kendi anılarının silinmesini istemişti. Öldürülmek yerine kriyonik askıya alınmasının nedeni bu olmalıydı, onu kaçıranların verileri nasıl geri alacaklarını bulmak için zamana ihtiyaçları vardı. Yine de pes etmeyi reddetti; o kadar uzun süredir durağanlıktaydı ki. Bunun zihnini nasıl etkilediğini bilemezdi. "Yananlar," dedi, aklına gelen her anahtar kelimeyi kullanarak. "Ateş. Alev. Sinerji."

Bir anlık delici bir netlik. "Vanayı bulun."

Bölüm 52

HAWKE, diğer sektörlerden ilk şifacılar geldiğinde revirdeki **herkesin** rahatladığını **hissetti**. Çatışmadan önce gelmek istemişlerdi ama SnowDancer tüm şifacılarını tehlikenin bu kadar yakınına koyma riskini göze alamazdı. Ama şimdi onlara ihtiyaç vardı ve hiçbir şey onları uzak tutamazdı.

Bu ona pahalıya mal oldu ama şifacılar yaralıların durumunun mola verebileceği kadar stabil olduğunu söyleyene kadar oradan ayrılmadı. Doğruca kalbinin attığı kadına yöneldi. Drew'un Sienna'nın baygın bedeninin üzerine kurduğu çadır boştu, sürü arkadaşları onun yaklaştığını hissettiklerinde gitmişlerdi.

Sanki onu bekliyormuş gibiydi.

"Hayır." O kadar sessiz bir fısıltıydı ki çoğu Dönüşen bile duymazdı. Ama Sienna Hawke'ındı, her zaman onun olmuştu, bunu bilse de bilmese de, kabul etse de etmese de.

"Evet," diye mırıldandı, parmağını bir şişe suya daldırdı ve dudaklarına sürdü. "Evet."

Başını salladı ama dudakları aralandı, daha fazlasını istiyordu. Ağzına biraz damlattı, boğazından alçak, derin cesaretlendirici sesler çıkardı. "Haydi şimdi. O güzel gözlerini benim için aç."

"Karanlık."

Onun bununla ne demek istediğini bilmiyordu ama kurdu tarafından yönlendirilerek alt dudağını ısırmak için eğildi. "Hawke," dedi.

"Söylemen gereken kelime bu."

Kaşlarının arasında çizgiler oluştu.

"Hawke," diye tekrarladı, kalçasını sıkarak. "Hawke."

"Hawke." Gözleri titreyerek açıldığında uykulu bir mırıltıydı bu. O kardinal bakışlar bir an için katıksız bir mutluluk patlaması sergiledi, ardından oturur pozisyona geçerken şok edici bir dehşetle silinip gitti. "Ne yaptın sen?" A

Zihinsel kapı öyle bir güçle kapandı ki, göz kapaklarının arkasına iğne ucu kadar ışık vurdu.

Hırlayarak kadının çenesini kavradı: "Sakın beni engellemeye kalkma." Kurdu, göremediği ama hissedebildiği duvara vurmaya başladı, çiftleşme bağıyla birbirlerine bağlıydılar, bu tür bir mesafeye asla izin vermeyecek bir bağ.

Bariyer bir duygu çığı halinde kırıldı ve onu her parçasında hissedinceye kadar onları birbirine doladı. Titreyen bir nefes alarak başını ellerinin arasına aldı ve "Bunu bir daha denersen seni kürekle döverim" dedi.

Gözleri kısıldı. "Benimle konuşma."

Kahkaha içinde derinlerde bir yerden geldi. "Sana da günaydın, günüşiğim." Sonra onu öptü. Ve alt dudağını sertçe ısırana kadar öpmeye devam etti. "Ne?" diye homurdandı.

"Hava."

Nefes nefese kalması ona kendini dizginlemesi için bir itici güç verdi. "Judd ailenin iyi olduğunu söyledi." Hawke daha fazlasını sormamıştı, özellikle de eski Arrow ona Alice Eldridge'in ine girdiğinden beri içinde bulunduğu komaya benzer duruma geri dönmeden önce söylediklerini anlattığında.

Sienna bilincini kaybetmeden önce içini burkan hissi **hatırlayarak** gözlerini kapadı ve LaurenNet olması gereken yere doğru adım attı.

Değildi.

Gözlerini kırptırdı ve başını salladı. "Sienna." Dudaklar çenesinde.

Bir elini onun saçlarına soktu. "Dikkatimi dağıtmayı bırak." Yine de yüzünü onunkine doğru çevirdi, boğazını düğümleyen korkuya rağmen biraz daha aldı ve verdi de. O bir Dönüşen'di, mutluluğu için dokunmak şarttı. "LaurenNet gitti."

Kafasını kaldırdı. "Ne?"

"Şşş." Psişik parmaklarını, onu Hawke'a bağlayan parlak kurt mavisi ve alevli ipe dokundurdu -Ah, Tanrım- *ama*

Bunun güzelliğine ve dehşetine odaklanmak cazip gelse de, psişik duyularını yayararak yoluna devam etti.

Önce Hawke'a bağlı olan Judd'ı buldu. Ona bağlı olan, Sienna'nın LaurenNet'te görmeye alışık olduğu bir zihindi ama bu Psy-Brenna değildi. Judd ayrıca tanıdığı başka bir zihne de tamamen farklı bir şekilde bağlıydı: Walker. O da hem Judd'a hem de Walker'a bağlıydı ve üçünün de Toby ve Marlee ile doğrudan bağlantıları vardı.

Ancak, bu ağdaki tek zihinler onlar değildi.

Açıklayamadığı bir şekilde güçlü ve vahşi olan diğer dokuz zihin, bir tekerleğin parmaklıkları gibi Hawke'ın merkezindeki çekirdekten dışarı doğru uzanıyordu. Onuncu bir zihin daha koruyucu bir şekilde onunkine yakın tutulmuştu. Hepsi de delmek için vahşi bir gücün gerekeceği doğal kalkanlarla güçlendirilmişti -bir acı, bir anı saplanması- ve hiçbirisi Psy değildi. Bir dizi başka zihin konuşmacılardan dışarıya doğru bağlanıyordu.

"Lara'yı görebiliyorum, teğmenlerini görebiliyorum," diye fısıldadı, bu ağın ne kadar "dağınık" olduğuna şaşırılmıştı, bu kadar çok iç içe geçmiş ve çapraz bağlantı vardı. "Indigo ... Onu tanıyorum. O bir kıvılcım, güç ve *hayat*. Ve Drew, ona çok derin ve güçlü bir şekilde bağlı." Kalbi gülümsedi. "Bu Cooper'ın eşi olmalı." Her zaman korumacıydı, zihni onunkine yakındı.

"Riley. Onu ben de tanıyorum." O, fırtınanın ortasındaki sükûnetti, her birinin dayandığı kayaydı. "Tuhaf," diye fısıldadı, Riley'nin en güçlü bağının nasıl hiçbir yerde kaybolduğunu görerek. "Merhamet."

Güçlü, hafif sert parmaklar çenesinde. "Herkes güvende mi?"

"Evet." Psişik parmaklarını Lara'nın bağına dokundurdu. Bu Diğerleri gibi değildi ve alfa ile şifacı arasındaki bağın, teğmenler ve onlara bağlı şifacılar arasındaki bağlar gibi kendi kuralları olduğunu sezgisel düzeyde biliyordu. Çok karmaşık. Çok görkemli.

"Sienna."

Gözlerini açtığında bir kurdun gözleriyle karşılaştı. LaurenNet'in, Hawke onu kanla bağladıktan sonra bile Judd'ı tuttuğunu düşünüyordu, çünkü aile ağındaki neo-duyarlılık onsuz hayatta kalamayacaklarını biliyordu. Ama Hawke'ın o gece yaptığı şey

Savaş alanı dengeyi bozmuştu ve aile birbirine ne kadar bağlı olsa da Judd ve Sienna herkesi SnowDancer Ağı'na çekmişti.

"Güzel." Onu sertçe öptü. "Şimdi bana kendini bir insan meşalesine dönüştürerek ne halt ettiğini sandığını açıkla!"

Suçlama karşısında öfkelenildi, neredeyse ne söyleyeceğini unutuyordu. Neredeyse. "Seni aptal!" Adamın omuzlarını itti ama onu bir santim bile hareket ettirmeyi başaramadı. "*Güvendeydim!* Ben yok olmuştum; alevler beni tek başıma tüketti." X-ateşi avuçlarından kayıp gittikten sonra -içindeki soğuk, öylesine soğuktu ki- bir daha asla böyle bir katliama neden olamayacağından emin olmanın tek yolunun bu olduğunu biliyordu. "Beni neden durdurdun?"

"Benim olanı aldım."

"Yaptığım şey" -saf, *amansız bir dehşet*- "beni kısa bir süreliğine yok etmiş olabilir, ama ben stabil *değilim*, Hawke."

"Seni yanarken izlememi mi istedin? Siktir et!" Kurt ona baktı, kibirli, aşağılanmış ve öfkeliydi.

Ama geri adım atmaya niyeti yoktu. "Evet! Silahı etkisiz hale getirmeme izin vermeliydin." O böyle biriydi, ona böyle davranılmalıydı. "Kes şunu," diye emretti. "Çiftleşme bağını kes." Bunu yapmayı çoktan denemiş ve yapamayacağını anlamıştı - bu bir Psy yapısı değildi, bildiği hiçbir psişik güç kuralına uymuyordu. "Kes şunu!"

"Ben Dönüşen'im, bebeğim." Hırıltılı bir ifade. "İstesem de kesemem."

",," dedi panikten titreyerek. "Bir yolu olmalı. Zihnine girmem gerekecek ve-"

Yüzü birdenbire onunkinin içindeydi. "Dene bakalım."

İrkilerek tam da bunu yapmaya gitti, çünkü onu inc hiçbirini incitmeyecekti ... ve yapamayacağını anladı. Adam onun içindeydi, onun eşiydi - o imkânsız, güzel kelime - ve onu ihlal etme fikri ona iğrenç geliyordu. "Özür dilerim." Omuzları çöktü. "Daha önce yaptığım şey için."

Güçten şişmiş bir halde, düşmanı yakıp kül ederken bile sürü arkadaşlarını kurtarmak için son ve başarısız bir girişimde bulunarak o savaş alanında kalkanlarını ve zihnini parçalamıştı. Hawke'ın kurdu halkının her bir ferdini, topraklarının her bir karışını, her bir

VahŖi kurtlara dokunulmaması gerektiğini soğuk ateŖe "göstererek" onları güvende tutmayı düşünmüŖtü. "Kaç tane-"

"Sürüden *kimseye* zarar vermedin." Onu dinlemeye zorlayan acımasız bir ton. "Kendininkiler dışında tek bir yanmış saçın bile yok, seni olağanüstü, çılgın, güzel kadın."

Alt dudağı titredi ve sonra kendini öne doğru çekilerek ezici bir kucaklaşmanın içinde buldu, yüzü onun boynuna gömülmüş, kolları onu kavramıştı. "Çok korkmuŖtum," diye , çünkü bunu ona, onu ruhunun derinliklerine kadar gören kurduna itiraf edebilirdi. "Herkes güvende mi?"

Bir duraklama. "Çok sayıda yaralımız var. Lara biraz önce bayıldı, bir süre sonra ayağa kalkacak ve yeniden başlayacak. Diğer sektörlerden şıfacılar gelmeye başladı."

Henry'nin adamları silahlarını kafataslarının arkasına saplarken çıkan mide bulandırıcı kemik çıtırtılarını hatırladı. "Bu yeterli olacak mı?"

"Hayır." Bir alfanın acı gerçeği. "Ama onlar dayanmaya devam ettiği sürece biz de pes etmeyeceğiz."

"Orada-" Boğazındaki kocaman yumruyu yuttu. "Arkadaşlarım mı?" Kolları onun etrafında kenetlendi. "Tai'nin durumu kritik. Maria da öyle."

Hayır, hayır. "Evie'nin kalbi kırılacak." Ve Lake. Güçlü, yetenekli Lake.

Maria'yı, onun pervasız ruhunu bile yumuşatan bir şefkatle seviyordu.

"Teslim olmak yok." Acımasız. Amansız. "Asla teslim olmayacağız."

"Teslim olmak yok," diye , sonra uzun, titreyen bir nefes aldı. "*Vana* kelimesinin bu dünyada sizin için özel bir anlamı var mı?

Psişik düzlemde mi?" diye sordu ve kadın başını sallayınca Alice Eldridgein söylediklerini anlattı.

Ağzından katıksız bir öfke sesi çıktı ve sonra yumruğunu defalarca adamın göğsüne vurdu. Adam onun öfkesini dışarı atmasına izin verdi, nefessiz kaldığında ona sarıldı. "Neredeyse onu hiç bulmamış olmayı dileyecektim," dedi, nefes almaya çalışırken göğsü inip kalkıyordu.

"Kendime umut etmememi söyledim ama umut *ettim*." Küçük, gizli bir parçası bilim adamının tam zamanında cevaplarla uyanacağına ve onu kurtaracağına inanmıştı.

Başka erkekler onu teselli etmek için güzel sözler söyleyebilirdi, hiçbir şey ifade etmeyen yalanlar söyleyebilirdi ama Hawke onun savaşçı zihniyle konuşarak savaşın içinden geçiyordu. "O sonik silaha hazırlıklı değildik." Ses tonu ona bunun bir daha olmayacağını söylüyordu. "Ama senin sayende dağları tuttuk."

"Şehir mi?" diye sordu, sesi kısıktı.

"Leoparlar tuttu. Biraz yapısal hasar var ama Sıçanlar, Judd, Anthony ve Nikita'nın adamları sayesinde yaralanmalar sınırlı. Hayatta kalan Saf Psy ajanları kuyruklarını kıstırıp kaçtılar." Elini saçlarında gezdirdi, uzun ve yavaş bir şekilde ve tekrar. "Bağımızdaki soğuk ateşi hissedebiliyorum."

"Evet." Savaş onu sadece bir süreliğine yok etmişti. Güç amplifikasyonunun temel gerçeğini değiştirmek için hiçbir şey yapmamıştı. "Yüzde ellide." Kemiklerini donduracak kadar soğuktu. "Daha güçlü hissettiriyor." Daha karanlık. Daha acımasız. Korku boğazını sarmış, bir ilmik gibi sıkılmıştı. "İnden daha uzağa gidebilir miyiz?"

Hawke ona soru sormadı, sadece "İyi bir yer biliyorum" dedi.

İçindeki güç şiddetli bir öfkeyle kabardığında çadırdan henüz çıkmışlardı. Dizleri kilitlendi, sonra da bıraktı. X-ateşi derisinden dışarı çıkmakla tehdit ederken Hawke ellerini üst kollarına kenetlememiş olsaydı çimlere yığılacaktı.

"Hayır." Dağların bu kadar derininde bile in çok yakındı. Arkadaşları, ailesi, sürüsü ona çok yakındı. "Hawke, tutamıyorum." Panik boğazında düğümlendi. "Eğer kırarsam, çevredeki herkesi tüketir." Gücü daha da büyümüştü, daha da doymak bilmez olmuştu, her yöne doğru kilometrelerce uzanıyordu.

Taş, çelik, beton, hiçbir şey onun açgözlü nabzını durduramazdı.

Sonra kavurucu sarı ve alev alev yanan kızılın, son bir felaket birleşmesine hazırlanmak için zihninin içinde bozulmamış nehirlerle bölünmeye ve ayrılmaya başladığını gördü. "Sinerjiye ulaşmak üzereyim!" Onu, SnowDancer ve DarkRiver adlı iki sürünün, San Francisco adlı bir şehrin, Sierra Nevada adlı bir dağ sırasının tüm izlerini yok edecek, hesaplanamaz yıkıcı güce sahip bir insan bombasına dönüştürüyordu. . . ve devam edecek.

Eğer bir gün süpernova olursanız, Ming'in kutup sesi, üzerinde bulunduğunuz kıtanın varlığı sona erebilir.

Ming yanılmıştı, gücünün çok saf, çok net olduğu o anda fark etti. Bu konuda hiçbir *kudret* yoktu.

Sıcak bir erkek eli onu kavradı ve ne olduğunu dehşet verici bir şekilde anlamasını sağladı. "Göl," dedi kurdu.

Onun yanına koştu. "Etkisini hafifletebilir." Bir yanı bunun yeterli olmayacağını, gölün en derin kısmının bile gücünün gelgit dalgasını kontrol altına alamayacağını biliyordu ama inanmak zorundaydı. Sonra içinde beklenmedik bir psişik yanma hissetti, soğuk ateşin ağ kalkanlarını yiyip bitirdiğini ve yakında şiddetli bir fırtına halinde SnowDancer ağına döküleceğini gördü. Daha önce hiç psişik bir ağa nüfuz etme tehdidinde bulunmamıştı ama sinerjiye hiç bu kadar yakın olmamıştı.

Suya çarptıklarında korku kalbine buzdan bıçaklar sapladı. "Hawke! X-ateşi psişik düzlemde yayılıyor. Ben zihinsel bağlarımı kesemem ama sen kesebilirsin-"

Kurt mavisini gözlerine çarptı. "Sakin sana zarar vermemi isteme. *Sakin buna cüret etme.*"

Acı onu ikiye böldü, dünya çoktan kıpkırmızı ve altın rengine bürünmüştü ve gözlerinin X-ateşinde boğulduğunu fark etti. Buz gibi su kalçalarına ulaştığında yanağından aşağı tek bir damla yağ süzüldü. "Aklını yakacağım."

Onu da peşinden sürükleyerek gölün daha derinlerine doğru yüzmeye devam etti. "Diğerleri mi?"

Su göğüslerine çarptı, göğsüne, kemiklerine kadar işledi. "Ağ" -ona yardım etmek için bacaklarını tekmeledi- "sensiz çökecek." O merkezdi, anahtardı. Ailesi daha uzun süre bu ağın bir parçası olsaydı, güvenli bağlar kurabilirlerdi ama bu ağ, kan bağıyla yaratılmış, tamamen şekil değiştiren bir yapıydı. Hawke'ın kanı. "Dönüşen üyeler herhangi bir kötü etkiye maruz kalmayacak.

"Walker ve Judd" - onu tüketen soğuğa rağmen nefesini tuttu -"Çocukları daha küçük bir LaurenNet'e sürükleyebilecek." O

Judd'a bir uyarıda bulundu. Tatlı Toby'si ve zeki, komik Marlee'nin bilinçsiz kalması küçük bir nimetti.

"Öldüğünde-" Kelimeler çıkmıyordu ve bunun bedeninin gölün en soğuk, en derin olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. "Sen öldüğünde," demek için kendini zorladı, "psişik şok beni ağdan koparacak, ailemle olan bağlantılarım ne olursa olsun." Her yönden onun dayanağı olmuştu ve onu kaybetmek onu yok edecek, hayatını ve sinerji tehdidini sona erdirecekti. "Her ihtimale karşı dalmalıyız, ama ağdan ayrıldıktan sonra artık bir tehlike olmayacağım."

Kurdu yüzünü kavradı, dokunuşunda ve sesinde vahşi bir bağlılıktan başka bir şey yoktu. "O zaman korkacak ne var?"

Adamın onun olması kalbini kırmıştı. "Seni seviyorum." *Özür dilerim.*

Çiftleşme bağından aşağı bir okşama, "Sonsuza dek" demeden önce kurdu olduğunu bildiği evcilleşmemiş bir öpücük ve kollarında onunla birlikte daldı, su başlarının üzerinde pırıl pırıl mavi bir tabakayla kapandı.

Soğuk. Çok, çok soğuk.

Kıpkırmızı ve altın rengi çarpışarak, kontrol etmeyi asla umamayacağı vahşi bir güçle kalkanlarının üzerinden ve içinden akan bir cehennem yaratmadan önce fiziksel farkındalığına sahip olduğu son şeydi. *Hawke!* Alev çiftleşme bağını yakıp kavurarak akkor bir şeride dönüştürürken telepatik bir çığlıktı bu.

Kolları onu sardı ve bir kez daha psişik düzleme savrulmadan önce onu bir anlığına dünyaya geri döndürdü. Gücünün açgözlü fırtınasının Hawke'a doğru yükselişini dehşet içinde izledi. Zihnini yakıp kül etmek yerine, onu kapladı.

. ve onu teğmenlerine, arkadaşlarına, şifacılara bağlayan bağlara yayılmaya devam etti.

istedi.

Hayır! Hayır!

Bölüm 53

YANGIN ailevi bağları da etkiledi.

Önce Judd'ı vurdu. Sonra Walker'a çarptı. Ve tuttu. Her iki adamın da kendine geldiğini, Brenna'nın yanı sıra çocukları da kurtarmak için güçlerinin sonuna kadar kalkan olduklarını biliyordu ama başarısız olacaklarını da biliyordu. Güç ondan akmaya devam etti, ölümcül dalgalanmalardan sonra dalgalanmalardan sonra.

Bir an için, Kar Dansçısı Ağı o güne kadar gördüğü en güzel şeydi; saf ham enerjiyle ışıldayan parlak altın ve kırmızı bir ağ. Ölümden değil, yaşamdan bahsediyordu. Ama tabii ki bu bir yalandı. Hawke'in teğmenlerinin zihinleri korkunç bir kırmızıyla parlarken, Walker ve Judd sonunda kırıldılar.

WALKER, Sienna'nın gücünün onu alt etmesinden bir an önce kırılacağını biliyordu. Telepatisiyle uzanarak her iki uykulu çocuğu da tekrar bilinçsiz hale getirdi. Herhangi bir acı hissetmeyecek, son iyi geceye girdiklerinin farkında olmayacaklardı.

Lara.

Daha fazla zaman kalmadan önce tek, acı verici bir düşünce. Bir X'in acımasız enerjisi zihnine itildi. Bir an için bu çok güzel bir şeydi, öylesine katıksız bir güçtü ki karşısında afallamıştı. Keşke bunu kullanmanın bir yolu olsaydı.

Sonra son telepatik kalkanlarına çarptı ve dalga çökerken onları yakıp kül etti. Bir an için ağa baktı ve gücün sanki bir tür lod taşıymış gibi kendisini ona doğru okladığını düşündü. *Alev -çok soğuk, çok şiddetli-* bir saniye sonra psişik çekirdeğine *saplandı*.

Ölüm hiç bu kadar heyecan verici olmamıştı.

Fiziksel dünyada dizlerinin üzerine çöktü, görüşü alev alev sarı ve kan kırmızısıydı, ama psişik düzlemde telepatik erişimi

Işıltılı bir an için binlerce kez büyütölmüştü ve bu şekilde doğmadığı için şükredecek zamanı vardı, çünkü bir erkek dünyanın sırlarını bilmek için yaratılmamıştı.

Ölmeyi, bir X'in dokunuşunun soğuk yanığını hissetmeyi bekledi ama güç içinden akmaya devam etti. Bunun etkisine karşı dişlerini sıkarak çocuklara telepatik bir el uzattı, onları bilinçsiz ama zarar görmemiş halde buldu. İşte zaman psişik gözünü çığ gibi büyüyen gücün ötesine odakladı. Ve o kadar inanılmaz bir şey gördü ki, zaten onların üzerinde olmasaydı dizlerinin üzerine çökebilirdi.

Zihinsel yıldızının merkezindeki garip bükölme hareketinin ne çocuklarla ne de telepatiyle bir ilgisi vardı. Olağanüstü bir hızla dönerken elmas gibi parlıyor, Sienna'nın enerjisi için bir filtre görevi görüyordu. Yıkıcı potansiyel hapsedildi, yok edildi, geri kalanı ağa geri döndü. Ağın birbirine bağılı iplikleri yanmaya devam ediyordu ama her geçen saniye korkunç kırmızı, parıldayan altın rengine dönüşüyordu... ta ki sonunda artık ham güç kalmayana dek.

Walker'ın zihni yanıp söndü.

Ancak iki gün sonra herkes mantıklı bir tartışma yapabilecek kadar işlevsel hale geldi. Ana konferans salonunda bir araya geldiler, eyaletin dört bir yanından gelen teğmenler telsizle haberleşiyorlardı. Cooper'ın arkadaşı onun yanında dururken, Laurens'ların deyimiyle SnowDancer Ağı'ndaki diğerleri konferans masasının etrafındaki koltuklara oturdular. Eksik olanlar sadece çocuklar ve diğer sektörlerden gelen şifacıları; onlar da Lara'yı temsilci olarak bırakıp evlerine dönmeye karar vermişlerdi.

"Ne yolculuktu ama," dedi Tomás, buzları kırarak. "Vay anasını, iki gün boyunca hız yaptım. Yemin ederim otuz altı saat boyunca hiç durmadan devriye gezdim."

"Herkesi iyileştirdik," dedi Lara, parmaklarını esneterek, sesi çok sarsıntılı, çok hızlıydı. "Revirdeki herkesi, sürüde bulabildiğimiz en ufak bir yarası olan herkesi. Sırtı ağrıyan var mı? Çizik var mı?"

Onun yanında Walker, Hawke'ın sessiz ve kontrollü Psy'dan beklemeyeceği bir şey yaptı. Elini Lara'nın saçlarının altına soktu ve ensesine doğru kıvırdı. Bu çok değişken bir sahiplenme gösterisiydi - toplantıdaki diğer tüm erkeklere Lara'nın artık yasak bölge olduğunun bir işaretiydi.

Hawke'nin kurdu onayladı.

"Seks yaptım," dedi Drew sırtarak. "Bir sürü, bir sürü, bir *sürü* seks."

Indigo ona top haline getirilmiş bir kâğıt parçası fırlattı ama kız sırtıyordu. Kağıdı yakalayarak, "Hey, iyi enerjinin boşa gitmesine gerek yok," dedi.

Herkes kıkırdadı, birkaç gün önce Sienna'nın gücünden bahsediyor olsalardı ortam hiç de öyle olmayacaktı. "Hawke parmaklarını arkadaşının saçlarında gezdirerek, "Görünüşe göre hepimiz güçlendik," dedi.

"Mini bir reaktör gibi davranıyor," dedi Walker, herkesin dikkat kesilmesini sağlayan o yoğun ve kontrollü üslubuyla. "Gücü sonsuz."

"Yani mega vuruşlar yapmaya devam mı edeceğiz?" Tomás'ın koyu kahverengi gözleri Sienna'nın eğik başına dikildiğinde parıldadı.

"Takdir etmediğimden değil şekerim, ama anneme göre bu beni 'hiper' yaptı."

"Toby iki gündür uyumuyor," dedi Lara. "Dönüşen arkadaşlarını geride bıraktı - bunun çok zekice olduğunu düşünüyor. Onun sözü."

Sienna ilk kez konuştu. "Sanırım bu tek seferlik bir şeydi," dedi ellerini Hawke'ın göremeyeceğini düşündüğü bir yerde masanın altında kavuşturarak. "Walker'la konuşuyorduk ve teorimize göre bunun nedeni gücü kontrol altında tutmaya çalışmam ve kritik bir kütleye ulaşmasıydı. Eğer düzenli bir şekilde salarsam, bu sefer olduğu gibi fark edilebilir bir etki yaratmadan enerji seviyelerini artıracaktır."

Hawke ona doğru eğilip kulağını ısırdı. Kız kıpkırmızı oldu.

"*Hawke.*"

"Kimse sana kızgın değil Sienna," diye mırıldandı. "Onlara bir bak."

Onun başını kaldırdığını, etrafına bakındığını gördü ve çiftleşme bağından aşağı akan sarsıcı rahatlamayı hissetti. Döndüğünde ve

Elini saçlarından çekip dudaklarına götürmek için uzandığında çözülmüştü, kurdu onun kölesiydi.

Sadece elini masaya koyup parmakları Sienna'nın kilere dolanınca ondan gözlerini adam, diğerlerinin kendi aralarında konuşmaya başladığını ve Sienna'yla baş başa kaldıklarını fark etti. "Walker'ın bir filtre görevi gördüğü açık... bir valf," dedi konuşmadaki bir durgunluk sırasında.

Matthias sıkıntılı görünüyordu. "Ya Walker'a bir şey olursa?" "Bunun hakkında konuşuyorduk," diye söze girdi Sienna. daha önce eksik olan sesi. "Sarmal Walker'ın zihninde annemin bana hamile olduğu dönemde ortaya çıktı, yani ağdaki diğer Psy'lerden birinin bu yeteneği geliştirme ihtimali var."

Eğer haklılarsa, Hawke'a bunun sonuçlarının hayret verici olduğunu açıklamıştı. Bu, psişik bir ağdaki neosentiensin yalnızca ağı organize etmekle kalmadığı, onu bireysel düzeyde de *etkileyebildiği* anlamına geliyordu. Bu da eğer PsyNet'teki mevcut çürüme hakkındaki söylentiler doğruysa, çok rahatsız edici bazı varsayımlara yol açıyordu.

"Ancak," diye devam etti Sienna, "buna bel bağlamıyoruz. Artık Walker'ın zihninin ne yaptığını bildiğimize göre, Judd kendi zihnini bu etkiyi taklit edecek şekilde eğitebileceğini düşünüyor. O kadar iyi çalışmayacak ve güç dalgalanması *çok* daha sert olacak-"

Matthias onun sözünü kesti. "İşe yarayacak." Sert bir gülümseme. "Önemli olan da bu."

Kenji Walker'a baktı. "Senden bir şey götürüyor mu?" "Hayır."

Walker parmağıyla masaya vurdu. "Aslında, kendimi hiç daha canlı. Hayatımda ilk kez yeteneklerimi tam olarak kullanıyorum. Valf arka planda otomatik olarak çalışıyor, böylece normal görevlerimi aksatmıyor."

Jem gözlerini Psy erkeğine dikti. "Vay canına, daha önce arka arkaya bu kadar çok kelime söylediğini hiç duymamıştım."

Bu Tomás ve Drew'u kahkahalara boğdu. Alexei, Cooper ve Matthias biraz daha ölçülüydü ama onların bile yüzlerinde sırtmalar vardı.

Hawke'ın kurdu içten içe güldü. Sürüsü, eşi.

Hepsi burada. Hayat güzeldi... Psy Konseyi'nin artık sadece Sienna'nın değil, tüm Lauren ailesinin hayatta olduğunu bilmesi dışında.

Toplantı odasından çıktıklarında **WALKER** elini Lara'nın belinde tutuyordu. "Hastalarınız var mı?"

"Hayır. Herkesi iyileştirdim, hatırladın mı?" O alaca gözlerden ışıltılı bir bakış. "*Herkesi!* Ölmek üzere olanları bile. Ben süper şifacıydım. Ya da tamam, süper şifacı yardımcıları olan süper şifacıydım. Tai'nin Evie'yi Indigo'nun önünde öptüğünü biliyor muydun? *Diliyle*. Ve Maria herkese kek pişirdi."

"Hâlâ güç sarhoşusun." Mantıklı gelmişti. Son birkaç yıldır öğrendiklerine göre, her psişik ağda *her zaman* bir yeni-duyarlılık vardı ve en embriyonik olanı bile şifacıların güce herkesten daha fazla ihtiyacı olduğunu anlamış olmalıydı. O kadar çok enerji vardı ki, Lara ve diğerlerine fazladan enerji vermek gerçekten de gerekli değildi. "Kaç parmağımı tutuyorum?"

Lara kıkırdadı. Elini ağzına götürdü. "Çok mutluyum - tüm o yaralıları iyileştirdi. Aslında insan kalmadı. Alice Eldridge'in kurt olmaması çok kötü, yoksa onu uyandırabilirdim. Elias onu bulduğum ve övünebileceği ufacık bir yara izi bile bırakmadan iyileştirdiğim için biraz kızgın. Diğer yavrular ne zaman dönecek? Eminim bana iyileşmem için bir şeyler vereceklerdir."

Kendisine Beyaz Bölge'de dünya atlama rekorunu kırmaya çalışan kızını hatırlatan hızlı konuşmasına güldüğünü gizleyerek onu gitmesini istediği yöne doğru dürttü. "Yarın."

"Oh, güzel."

Kadın kolunu adamın beline doladığında, "Drew çok seks yaptığını söyledi. Onun yerine bunu yapmak ister misin?" Onu temel düzeyde sahiplenmeye, dokunmaya, okşamaya ve savaşın alevlerinden yara almadan çıktığını bilmeye ihtiyacı vardı.

Lara başını kaldırdı. "Şimdi mi?"

"Evet."

Sanki onu sürükleyecekmiş gibi elini tuttu. "Acele et."

"Bekle," dedi onun odasına vardıklarında, "rıza gösteremeyecek kadar sarhoş musun?"

Lara ona periyodik tabloyu okudu. "Gördün mü, tüm yetilerim. Şimdi seks yapabilir miyiz?" "Evet."

Adam onu kamarasına geri itip kapıyı arkasından kilitlediğinde nefesi kesildi. Gömleğinin düğmelerini açıp çıkardığında, ardından ayakkabılarını ve çoraplarını tekmelediğinde o iri gözler daha da küçülmedi. Adam kot pantolonunun kemerini çıkarırken, kadın nefesini içine çekti ve ileri doğru yürüdü.

Ve onu ısırdı.

Tam göğüs kaslarının üzerine, dişlerini koyu kırmızı bir iz bırakacak kadar derine batırdı. Bu hareket, kontrolünü kaybetmesine neden oldu ve kendini onu kaldırıp yatağa fırlatırken buldu. Kız kaçmak istercesine ayağa kalktı ama adam kurdunun onunla oynadığını bilecek kadar uzun süredir sürüdeydi. Ayakkabılarını çıkaran adam, Lara boğazının arkasından kısık, muhtaç sesler çıkarmasaydı onu endişelendirebilecek bir ustalıkla kot pantolonunu ve külotunu yırttı.

"Sweatshirt'ünü çıkar." Bu bir emirdi. Elleri titreyerek itaat etti.

"Sütyen."

Bir an sonra da kayboldu. Ancak arkasına yaslanmak yerine elleri ve dizleri üzerinde onun önünde uzandı ve gözlerinde belirgin bir kurt bakışıyla yukarı baktı. "Nazik olacağım." Gülümsemek istemesine neden olan ciddi sözler. "Bakire olduğumu biliyorum. Psy'lar seks yapmazlar, değil mi?"

"Hayır." PsyNet'te yakın temas yasaktı. "Ama sanırım konsepti ." Günaha teslim olarak elini kadının sırtının kıvrımlarında .

Dokunuşa doğru eğildi, teni sıcaklıkla parıltıyordu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Dizlerinin üzerinde yükselip adamın kot pantolonunun üst düğmesini açarken bile şüpheli bir bakışla karşılaştı.

"Birazcık." Eğilip kıza sokuldu ve tıpkı o gece evinde konuşup çok daha fazlasını yaptıkları zaman yaptığı gibi kulak memesini hafifçe ısırdı.

Kadın titredi. "Hatırladın."

Onunla ilgili her şeyi hatırlıyordu; dilini onunkinin üzerinde yaladığında çıkardığı o küçük seslerden, meme ucunu çimdiklediğinde göğsünü elinin içine doğru itişine kadar. "Sırt üstü yat," diye fısıldadı, çünkü içindeki ihtiyaç talepkâr bir şeydi, daha önce hiç deneyimlemediği veya anlamadığı bir şekilde damgalamak, sahiplenmek isteyen bir şeydi.

Tartışmadan itaat ederek dirseklerinin üzerinde durdu ve kot pantolonunu sıyrırken o parlak gözleriyle ona baktı. Kadının yutkunarak aldığı nefes, adamın duyularını okşuyordu. Ayak bileklerinden tutarak kalçalarını araladı. "Sen kime aitsin Lara?" diye sordu sessizce.

"Sen." Bir fısıltıydı. "Sadece sen."

Onu içinde, tam kalbinin içinde hissettiğinde şaşırmadı. Elbette orada olacaktı - onu koruyabileceğinden emin olmanın tek yolu buydu. Lara tanıdığı en savunmasız insanlardan biriydi. Alfa'nın kendisine zarar verdiğini düşünürse Hawke'la bile yüzleşebilecek kapasiteye sahipti ama aynı şekilde, eğer devam etmesini sağlayacaksa kendi kalbini söküp ona verebilirdi. Walker kendisine göz kulak olacak biri olmadan bu kadar uzun süre nasıl hayatta kalabildiğinden emin değildi.

"Walker ..biz az önce ..." Şok sözcükler, hızlı nefesler.

Bölüm 54

Onun üzerine çıkmak için yataktan kalktı. "Lara?"

"Evet?"

"Önce seks yapalım, sonra konuşuruz." Bir zamanlar Sessiz olabilirdi ama o adam çoktan gitmişti. Geriye kalan kişi ise kontrolünü dişiyle tırnağıyla sağlıyordu.

Eller göğsünde, şekillendiriyor ve okşuyor. "Tamam."

Adam kadının kalçalarının arasındaki kaygan sıcaklığı okşamak için uzandığında, kadın adamın bileğini yakaladı. "Bu sefer ön sevişmeyi atlayalım."

"Tamam." Kalçalarını aralayarak içine doğru okşadı, yavaş ilerliyordu çünkü onu kaldıramayacak kadar küçük görünüyordu. Kadının sıcaklığı, dizginleri elinden almakla tehdit eden şehvetli bir sarsıntıydı. Onun sıkı kavrayışına gömülmeyi, yumuşak kıvrımlarıyla bu güzel vücudu keşfetmeyi düşünmüştü ama bu hareketin vahşi etkisini hiç fark etmemişti.

Benimkini. Bu ilkel bir düşünceydi.

Tam o anda, bacaklarını onun etrafında kilitledi ve aynı anda vücudunu yukarı itti.

Lara, Walker'ın saldırgan sıcağı içine çarptığında haykırdı ve bir dayanak noktası bulmak için boşuna bir çabayla sırtına tutundu. Zihni şok ve şaşkınlık içindeydi, vücudu uğulduyordu. Konuşmak için dudaklarını araladığında, talepkâr bir erkek ağzı tarafından çalınan kelimelerini buldu ve onu sadece "Acıyor mu?" diye soracak kadar özgür bıraktı.

"Çok iyi." Kadın adamın çenesini ısırды ve adam da kadın bunu yaptığında her zamanki gibi tepki verdi.

Ağzını ele geçirdi, yaladı, tattı ve talep etti ... yavaş ve derin bir şekilde içinde hareket ederken, nasırlı bir eli onu yerinde sabitlemek için kalçasındaydı. Bu en mahrem ten ayrıcalığına çok uzun zamandır açlık duyan kadın, onunla öpüşe öpüşe, dokunuşa dokunuşla tanıştı ama yatakta asla baskın olamayacağı çok açıktı.

Kurdunun buna bir itirazı yoktu. O bir şifacıydı. Güçlü, başkalarıyla ilgilendiği gibi kendisiyle ilgilenebilecek bir eşe ihtiyacı vardı. Walker daha derin bir penetrasyon için kalçalarını kavrayacak şekilde uzanırken boynunu öptü ve tüm vücudunun sıkıştığını hissetti.

"Walker! *Lütfen.*"

Sonraki vuruşları sert, hızlı ve sahipleniciydi, öpüşleri de aynıydı. Zevk dalgalar halinde kadının üzerinde dalgalandı ve sonra çarparak onu binlerce parçaya ayırdı. Sonuna kadar ona sarıldı. Bu adamın ve kalbinin gitmesine asla izin vermeyecekti. Asla.

Üçüncü seks turundan sonraydı -evet, canı yanıyordu ve hayır, umurunda bile değildi- Lara beyninin tensel düzey dışında herhangi bir düzeyde işlemeye başlamasına yetecek kadar enerji harcadı. Yanına uzanmış, o lezzetli elleriyle kıvrımlarını okşayan Walker'a sokularak göğsünü öptü, karanlık suyun ve karla kaplı köknarların tuzlu tadını yaladı.

Kurdu da onun yanına sokuldu ve çiftleşme bağının ısıltısıyla yıkandı. Tıpkı eşi olan adam gibi güçlü ve istikrarlıydı. "Bunun ömür boyu süreceğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu, vızıltı gittiğine göre geri çekilmek isteyeceğinden yarı yarıya korkuyordu.

"Evet." Eliyle onun poposunu okşadı. "Çiftleşme bağı sana göz kulak olmayı kolaylaştıracak."

"Walker."

Pozisyon değiştirerek onun üzerine eğildi. "*Lara.*"

Onunla başının belaya gireceğini biliyordu ama lanet olsun ki bunu dört gözle beklemiyordu. "Bizi ağda görebiliyor musun?"

"Evet." Memnun bir gülümseme. "Kendini yeniden düzenledi, böylece yanımdasın.

Seni koruyabileceğim bir yere."

"Bu kadar sahiplenici olduğumu hiç bilmiyordum."

Onun cevabı ise yavaş ve sıcak bir öpücük oldu ve kendini adamın kalçasına sürttü. Adam daha kontrolü ele alamadan, onu sırt üstü yatırdı ve üzerine çıkmak için ayağa kalktı. O kendine özgü yeşil gözler göğüslerinin mütevazı kabarıklığında öyle bir şehvetle oyalandı ki, ayak parmakları kıvrıldı. Adam ona dokunmak, onu keşfetmek için uzandığında, bunu

O kadar yoğun bir şekilde odaklanmıştı ki, sanki o güne kadar gördüğü en ilgi çekici şeymiş gibi hissediyordu.

Tam da Lara'nın o boğucu gecede evinde hoşuna fısıldadığı şekilde göğüs uçlarını çimdikledi. "Lara?"

"Evet?" Titreyen bir soruydu. "Bana sevdiğin ön sevişmelerden daha fazlasını öğret."

O bir şekil değiştirendi, şehvet onun kanında vardı ve yine de onun açık isteği onu nefessiz bırakmıştı. "Bana yaptığın her şeyden hoşlanıyorum."

"Bu durumda" -onu tekrar sırt üstü çevirdi, kalçalarını araladı- "Bence oral seks kavramını keşfetmeliyiz."

Beyni . Ve bulanık kaldı.

Çünkü Walker Lauren bir kez aklına bir şey koydu mu, yerinden kıpırdamazdı ve adam hiçbir işi yarım bırakmazdı. "Hmm," dedi orgazm onu titreyen bir kadın eti kütlesi haline getirdikten sonra. "Şimdi ne yaptığımı bildiğime göre bunu tekrar yapalım."

Şimdi o- "Bana dokun ve öl." Büyük omuzlarını kavrayarak onu yukarı çekti.

"Artık oral seks yok mu?" Sadece kendisinin görebileceğini bildiği sessiz, seksi bir gülümseme.

Tüm vücudu eridi. "Oh, hayır. Evet, daha fazla oral sekse." Onu sırtına doğru iterek vücudundan aşağı kaydı.

Eşinin çok ilginç kelimeler bildiğini öğrenmişti.

JUDD, arkadaşının yıllardır aradığı bir kadınla ilgili bilgilerle kodlanmış bir veri kristalini iletmek için Xavier'e gitmişti ama Xavier'in ofisinde biriyle konuşmasını bitirip dışarı çıkmasını beklerken, siyah cüppeli bir erkeğin ay ışığıyla aydınlanmış arka merdivenlerde yanına oturduğunu gördü.

Şaşırmamıştı, ailesinin kimliği ortaya çıktığı andan beri bunu bekliyordu. "Merhaba, Aden."

Aden kilisenin arkasındaki mutfak bahçesine baktı. "Sizi bir ibadet yerinin bu kadar yakınında bulmayı beklemiyordum."

"Beni öldürmeye mi geldin?"

"Bunlar benim emirlerim."

"Işınlanabildiğime göre Vasic yakınlarda demektir."

Aden ona ilk kez baktı; yüksek elmacık kemikleri, zeytin rengi teni ve eğik gözleriyle bu yüz tam bir Ok'un yüzüydü. Soğuk. Maskenin ardında bir adam dair hiçbir belirti yoktu. "Vasic, sen Jax'ten alındığında," dedi hiç uyarmadan, Okları katile dönüştüren ilaca atıfta bulunarak.

"Ona yardımı oldu mu?"

"İçinde kurtaracak bir şey kalmadığını söylüyor."

Judd'ın gözleri Aden'in üniformasının omzundaki ambleme takıldı, tek bir yıldız. "Emri Kaleb vermedi."

"Ming." Aden bahçeye bakmak için geri döndü. "Bir zamanlar Ok rozeti takmış olmasına rağmen bizi anlamıyor, hiçbir zaman da anlamadı."

Judd öne doğru eğilerek kollarını dizlerine dayadı. "Kuralları çiğnedim. Ekipten ayrıldım."

"Bir X'i kurtarmak için." Aden, Sessiz Ok'tan alışılmadık bir şekilde onun hareketini yankıladı.

"Sessizlik X'leri kurtarmak içindi, normal dünyaya uymayan hepimizi kurtarmak içindi."

"Başarısız oldu, Aden."

"Evet. En azından bazıları için." Uzun bir duraklama. "Halk henüz bunun farkında olmasa da Konsey artık yok. Hizipler perde arkasında oluşmaya başladı bile."

"Bir iç savaştan bahsediyorsun." Ağı mahvedecek bir savaş.

"Belki de ırkımız Sessizliği seçtiği andan beri bu kaçınılmazdı."

Evet. "Ne ?"

"Her hizip destek toplarken küçük bir durgunluk olacak... aylar, Judd, yıllar değil."

Uzaklarda bir yerde çanlar çaldı ve ikisi de sustu. "Walker sana hiç beni öğrencisi olarak aldığını söyledi mi?" Aden sordu
Yankılar kaybolduktan sonra.

Judd başını salladı. "Takımın okul odasında geçirdiği zaman hakkında konuşmuyor."

"Bana öğrettiklerinin birden fazla Arrow'un hayatını ve akıl sağlığını kurtardığını söyleyin."

Judd ağabeyinin telepatik aldatmacalardaki dehasını düşündü, o olmasaydı Ağ'dan asla kaçamazlardı ve Aden'in bu becerilerini nasıl kullandığını merak etti. "Bana ihtiyacın olursa, yanında olacağım."

"Sen varsın. Sienna var. Bu kadarı yeterli. Sadece hayatta kalmadın, mutluluğu da buldun. Bu duyguyu anlamıyorum ama karanlıktan daha iyi olduğunu biliyorum. Diğerleri de öyle."

Umut, diye düşündü Judd. Aden'in bulamadığı kelime buydu. "Ne yapacaksın?"

"Sessizlik çöküyor." Sesinin tonunda bir değişiklik yok, bahsettiği şeyin boyutunu belli edecek hiçbir şey yok. "İzleyeceğiz, bekleyeceğiz ve geldiğinde savaşaacağız."

Judd, Aden ve Oklar'ın hangi tarafta duracağını sormadı. O biliyordu.

Yaşayacak onlarca, belki de bir asırlık ömrü kalmasına neden olan olaylar karşısında **şaşkına** dönen Sienna, Hawke onu kulübelerinin mahremiyetine götürdüğünde minnettar olmaktan çok daha fazlasını yapmıştı. Bir an sonra kendini öpülürken buldu. Çok kötü bir fikir olacağını bilse de o sert dudakları ısırmak istedi. Onu yiyip bitirebilir. "Bekle, ben-"

"Konuşmak yok," dedi, aralarında çıplak bir milimetre vardı. "Önce deri ayrıcalıkları."

"Önce konuş." Tırnaklarını adamın göğsüne geçirdi.

Onu kaldırıp duvara yapıştırdı, bacaklarını beline doladı. "Tamam." Zeki eller gömleğinin düğmelerini açıyor, seksi bir ağız boğazının derisinde ve göğüslerinin üst kıvrımlarında geziniyordu.

"Hawke." Bu bir inlemeydi, parmakları onun saçlarındaydı.

"Bunlara ihtiyacın yok, değil mi?" Birkaç dakika sonra kot pantolonu ve külotu parçalara ayrılmıştı, adamın eli onu ateşli bir sahiplenmeyle kavrarken, bir yandan da onun hayatını öpüyordu.

"Kapalı." Gömleğinin kenarlarını çekti, bir düşmanın yere düştüğünü duydu.

Ona yardım etmeyi reddetti, daha çok kaygan etiyle oynamakla, keserek açtığı göğüsleriyle alay etmek ve onlara eziyet etmekle ilgileniyordu.

pençeli sütyenini. Ama Sienna'nın kendi pençeleri vardı. Dudaklarını onun kulağına dayayarak, "Göğüslerimi göğsüne sürtmek istiyorum," dedi.

Nefes kesici bir hızla yatağa sırtüstü uzandı, birkaç dakika sonra üzerinde çıplak bir Hawke vardı. Ona dişlerini gösterdi. Gülerek, o da aynısını yaptı. Sonra onu aşağı çekti ve tam olarak istediği şeyi yaptı.

Kurdu onun oynamasına, onunla oynamasına izin verdi ve ancak şöminenin önündeki halının üzerine uzandıklarında -Hawke düğmeleri zor iliklenen bir kot pantolon giymişti, Sienna da onun gömleğini giymişti- Sienna boynuna taktığı anahtarı çıkarıp bir tepsi yemeği kemirmeye başladı. "Bu neyi açıyor?"

Ayağa kalkarak araca gitti ve küçük metal bir kutuyla geri dönerek önceki pozisyonuna dönmeden önce kadının yanına yerleştirdi. Kurdu ona bir ipucu vermeyeceğini bildiği için anahtarı soktu ve kutunun kilidini açtı. Mavi kadife kaplı kutu boştu.

Onun anlaması çok garipti. "anılar için." Boğazı düğümlendi ve cevabının kalbini kırma ihtimali olduğunu bilmesine rağmen, o ana kadar cesaret edemediği soruyu sormak zorunda kaldı. "Nasıl çiftleştik?" *Savaş alanındaki olaylar onu buna itmiş miydi? Pişman ?* Bu korkuları yüksek sesle dile getiremiyordu ama kalbinde kasvetli ve acı verici bir şekilde yaşıyorlardı.

HAWKE Sienna'ya baktı ve güç dengesini elinde tuttuğunu, bundan sonra söyleyeceklerinin birlikte geçirecekleri hayatın geri kalanını en derin şekilde etkileyeceğini biliyordu. Sorusuna hiçbir şey belli etmeden, dengeyi bozmadan cevap verebilirdi.

Ya da başka bir seçim yapabilirdi, onları aşıkların, eşlerin ötesine ve gerçek bir alfa çiftine götürecek bir seçim.

"Haklıymışsın," dedi ve o olağanüstü kardinal gözlerinde bir duygu fırtınası gördü.

Gülümsemek, bu itirafı olduğu gibi kabul etmek onun için kolay olurdu ama Sienna öyle biri değildi. "Ne hakkında?"

diye sordu, biraz temkinli bir ifadeyle onu izliyordu.

Kurdu buna şaşırmamıştı. Sienna'nın kendi yaraları vardı ve bunların kapanması zaman alacaktı. Hawke için bu sorun değildi çünkü uzun bir süre boyunca yanında olmayı planlıyordu ve ona dokunmaya cüret eden her türlü kâbusla savaşılmaya hazırdı.

"Çiftleşme bağı hakkında." Oturur pozisyona yükselip bir dirseğini yukarı çekilmiş dizinin üzerine dayadı. "Beni geri tutan kurt değildi.

"Rissa öldüğünde," dedi Sienna'ya kalbinin bu son gizli köşesini vererek, "sanki bir parçam gibiydi. Bir ay boyunca konuşmadım, mezarının başında oturmaktan başka bir şey yapmadım." Çocuk ve kurt, ikisi de yeterince dilerse Rissa'nın geri döneceğini ummaya devam etmişlerdi. "Onun gittiğini kabullenmem uzun zaman aldı, ona dair sahip olduğum tek şey bıraktığı boşluktu."

Sienna elini adamın kaldırdığı bacağının baldırına dolayacak kadar yaklaştı, gözleri mürekkep karasıydı. Ama sözünü kesmedi, kendisini anladığından emin olmadığı şekillerde onu anlayan bu kadın, onu yıllar boyunca kendine söylediği yalanların soğuk ve sert gerçeğiyle yüzleşmeye zorlamıştı. Bu, yaranın kabuğunu koparmayı daha kolay hale getirmiyordu; alfa olmasının bir sebebi vardı. Savunmasızlık hoşlandığı bir his değildi.

Bu, sonraki sözlerini sert, neredeyse acımasız hale getirdi. "Rissa'yla çiftleşme şansımın öldüğüne inanmak, bu tür bir acıyı tekrar göze almaktan daha kolaydı." Elini saçlarının arasına sokarak başını salladı. "Ama konu sen olunca hiç şansım olmadı. Her nefesimde ve her düşüncemde sen varsın, içimde o kadar derine işlemişsin ki aşk yeterince güçlü bir kelime değil - bağlılığım sende, ismin ruhuma kazınmış, kurdum senin emrin altında. Yüz yıl mı? Asla yeterli olmayacak. Sonsuzluk istiyorum."

Gözyaşları yavaş ve sessiz bir şekilde Sienna'nın yanaklarından aşağı süzüldü.

Daha bitirmemişti. "Beni paramparça edecek, asla iyileşemeyeceğim kadar derin ve gerçek bir yara açacak güce sahipsin. Rissa'nın ölümü benim olduğum çocuğa ne yaptı? Dönüştüğüm adama bin kat daha kötüsünü yapabilecek yeteneğe sahipsin. Hayatıma girdiğin andan itibaren bir parçam bunun mümkün olduğunu biliyordu.

sahip olduğun her şeyi talep ederken bile seni kol mesafesinde tutmak için. Ben bir korkaktım."

"Hawke, hayır." Hawke'nin önünde dizlerinin üzerine çöktü, başını sıkıntıyla iki yana salladı ve gözyaşlarını ellerinin tersiyle sildi. "Bunu asla söylememeliydim."

"Bana saçmaladığımı söyledin," dedi diğer dizini onu arasına alarak. "Beni çok kızdırdın ve muhtemelen gelecekte tekrar yaptığında da aynısını yapacaksın. Adil bir uyarı."

Dudaklarının kenarları titrek bir gülümsemeyle yukarı kalkarken, kollarını onun boynuna doladı. "Yani artık iftleştiğimize göre uysal ve uslu olmayacak mısın?" Dudaklarının kenarlarına, yanaklarına, çenesine minik öpücükler kondurdu. "Lanet olsun."

şefkate doğru eğilerek onun içindeki keskin uçları yatıştırmasına izin verdi. "İstersen rol yapabilirim." El koyduğu tişörtün kuyruklarının altında çıplak duran kadının arkasındaki tatlı kıvrımı okşadı.

Boğuk bir kahkaha. "Seni tanıyamazdım." Sonraki sözleri ciddiymi, ifadesi niyetliydi. "Kur yaparken aramızda alfayla ilgili bir şey olmaması konusunda anlaştığımızı biliyorum. Ama bu değişecek. Rütbemi kabul ediyorum ve daha kıdemli olanlardan emir almaya devam edeceğim. Ama asla senden değil."

Adamın sözünü kesmesine fırsat vermeden konuşmaya devam etti, elleri adamın yüzünü kavrayacak şekilde hareket etti. "Ben seninim. Sınır yok. Sana istediğin her şeyi vereceğim, istediğin her şeyi, tek bir şey hariç - rütbe yüzünden itaat. Asla benim alfam olamayacaksın. Ne halk içinde, ne de özel hayatında. Sen benim için Hawke'sın. Sadece Hawke. Anladın mı?"

Alnını onunkine değdirmek için eğildiğinde kurdu ürperdi ve rahatladı. "Anlaşıldı ve kabul edildi." *Benim*, diye düşündü, *benim*. Yetişkin hayatında ilk kez, kendisine ait olan ve sevgili sürüsünün başka hiçbir üyesiyle yapamayacağı şekilde ilişki kurabileceği biri vardı.

Uzun bir süre öyle oturdular, kurdu on beş yaşında liderlik görevini üstlendiğinden beri hiç olmadığı kadar huzurluydu. Ve o kurt, onun dokunuşunu da istiyordu. Ona söylemeden yer değiştirdi, onun soluğunu duydu. Ama kurt başını onun kucağına koyduğunda ve

Gözlerini kapattı, parmakları kürkünde yumuşak ve sahiplenici bir şekilde kenetlendi. Memnun, uyudu.

* * *

SIENNA oturmuş, başını kucağına koymuş uyuyan dev kurdun gümüş-altın postunu okşarken, kalbi anlayamadığı bir merak ve sevinçle doluydu. Ona söylediği sözler, verdiği güç... ikisini de beklemiyordu.

Seni hayatın ötesinde seviyorum. Bu, çiftleşme bağından aşağıya gönderilen bir düşünceydi ve kurt iç çeker gibi görüldüğünde, bir parçasının onu duyduğu açıktı. Bu bağ o kadar derin, o kadar içgüdüsel ki, biri ölürse diğeri için asla bir başkasının olmayacağını biliyordu. Dönüşenler *haklıydı*; çiftleşme sadece bir kez ve sonsuza dek sürerdi.

Sessiz bir gözyaşı yanağına dokundu... Rissa için bir gözyaşı. Hawke çocukken kalbini elinde tutan kızı ziyaret etmek isterse Sienna onu durduramazdı. Rissa'nın hayaleti ebedi istirahatine çekilmişti; geriye, el üstünde tutulması gereken anılar kalmıştı. Bir bakıma, diye düşündü, Rissa artık ikisine de aitti, tıpkı annesi Kristine gibi. Geçmişin parçaları onları şekillendirmiş, yaratmış ve bu ana getirmişti.

Parçalanmış bir sürüyü azim ve kararlılıkla bir arada tutan bir kurdu okşadığı bir an. Bunun basit ya da kolay bir hayat olmayacağını düşündü, dudakları kıvrılmaya başlamıştı. Adam ona hükmetmeye çalışacaktı, bundan en ufak bir şüphesi yoktu. Ama aynı zamanda o vahşi Dönüşen kalbinin her güçlü atışıyla onu sevecekti.

. . . bağlılığım sende, adın kazındı, kurdum senin emrinde. Yüz yıl mı? Asla yeterli olmaz. Sonsuzluk istiyorum.

Hayır, basit ya da kolay değil.

Canlı, tehlikeli ve sıra dışı, işte kurduyla hayat buydu.

Kurt başını kaldırdığında gülümsedi. "Merhaba."

Adam kımıldadı ve birdenbire beynini karıştıran çıplak bir adam tarafından öpülmeye başladı. Adam onu kollarının arasına alıp şakacı bir şekilde yatağa fırlatırken nefesini tutarak güldü. "Gerginliğin geçti mi?"

"Bir ay tekrar sor." Sonra da saldırdı.

Uzun bir süre sonra, teni hazzın artçı şoklarıyla parıldarken kaşlarını çattı ve "Tam adın ne?" diye sordu.

Hawke'ın gözlerinde kurt parladı, buz mavisi yanaklarını buruşturan aynı eğlenceyle ışıldıyordu. "Buna ne sebep oldu?"

"Senin eşin olmayı ve karanlıkta kalmayı reddediyorum." Avuçlarını adamın göğsünün cazibesi üzerinde gezdirdi; adamın kendisine doğru bastırıldığında ne kadar sert ve güzel hissettiğini hatırlayınca göğüsleri karıncalandı. Daha önceki sözlerine rağmen, onun vücuduyla oynamasına, sikinin sertliğini okşamasına, ağzıyla onu öğrenmesine izin vermişti.

Tabii ki bu uzun sürmemişti. Sienna şikâyet edince, adam bir dahaki sefere kelepçeleri onun üzerinde kullanmasına izin vereceğine söz vermişti. Sienna ona bu sözü tutturmak, her bir kas parçasının tadına bakmak için sabırsızlanıyordu ama her şey sırayla yapılmalıydı. "Anlat."

Eğilerek çenesini ısırdı, hızlı ve şefkatli bir ısırıktı bu, kadının sarsılmasına neden oldu. "Dikkatimi dağıtma," diye yakındı, ayağını baldırının arkasına sürttü, bacaklarındaki tüyler gevrek ve sertti, tenine seksi bir okşayış gibi geliyordu. "Bilmek istiyorum."

Kıkırdaması avuçlarının içindeki esnek ette titreşti. "Eğer eminsen." Kulağına fısıldamadan önce küçük bir ısırık daha aldı.

Gözlerini kırıştırdı. "*Hayır.*"

Hırladı ama şakacıydı. "Hoşuna gitmedi mi?"

"Çok güzel, biliyorsun." Onun için mükemmel. "Ama sonra ilk ismini sormak zorundayım. Pek kurtça görünmüyor -özellikle de yaşı ve önemi düşünüldüğünde. Bu bir aile adı mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Annem, Hawke'un bir kurt için uygun bir isim olmadığı gerçeğine rağmen, babamla tanışmadan çok önce bir erkek çocuğu olursa ona bir isim koymaya karar vermişti." Ağır bir erkek battaniyesi gibi onun üzerine yerleşti. "Çiftleştiklerinde, babam onun adını almaya karar vermiş.

eşinin soyadı, sürünün en *eskisi* olmasa da en eskilerinden biriydi, ancak oğlunun adı konusunda fikrini değiştirmeyi reddetti."

Sienna bu ifadede en derin sevginin yankısını duydu. "Baban bunu kabul etti."

"Ona tapardı." Basit bir cevap. "Ayrıca herhangi bir , ismi yüzünden ona sataşan herkesi kısa sürede halledeceğini düşündü - haklıydı." Bu kibir saf bir erkek kurt küstahlığıydı.

Büyülenmiş bir halde boynundan bir çizgi öptü. "Annenin savunmasına göre," dedi onu okşamadan duramayarak, "bu muhteşem, eşsiz bir isim."

"Sadece bir kurt için değil." Onun okşamalarına doğru eğildi.

"Gerçekten mi?

İkisinin de bana bir isim vermesi hoşuma gitti."

O da öyle yaptı. "Peki ya ben?" diye sordu. "Çiftleştikimiz için senin soyadını mı alacağım?"

"İstiyor musun?" Başını eğdi, kurt dikkatliydi ama talepkâr değildi.

Soruyu dikkatle düşündü, eskiden kim olduğunu ve şimdi kim olduğunu düşündü. "Evet," dedi sonunda, "ama ben de benimkini saklamak istiyorum." Hawke'da olduğu gibi, geçmiş gitmişti ama silinmez bir iz bırakmıştı, unutulamazdı. "O benim bir parçam."

Dudakları kendi dudaklarına değdi, bir kurt öpücüğü. "Bu benim için iyi.

Sienna Lauren Snow."

1

Dosya notu: George Kim'in zihninin gizli taramaları, Eldridge projesiyle ilgili olarak ince ama tam bir telepatik silinmenin kanıtını göstermektedir.

Mendilin hassasiyeti göz önüne alındığında, büyük olasılıkla bir E-Psy tarafından tamamlandı. Yararlı veya sorunlu bir bilgisi yoktur. T nihai eylem gerekli değildir.

2

Dosya notu: Eylem tatmin edici bir şekilde tamamlanamamıştır. Ebeveynlerin zihinleri X Projesi ile ilgili olarak ince bir telepatik silinme kanıtı gösteriyor - her ikisinin de herhangi bir sorunlu veya yararlı bilgisi yok. Akim torunları genetik hatlarıyla ilgili herhangi bir keşiften habersiz.

3

Dosya Notu: E-postadaki 10 Nisan 1973 tarihli nota bakınız: 10 Nisan 1973. Ebeveynler yararlı veya sorunlu bir bilgiye sahip değildir. Terminal eylem gerekli değildir.

4

Dosya Notu: Söz konusu E, Net-all'dan kaybolmuştur Onu canlı bulma ya da cesedinin yerini tespit etme girişimleri başarısız olmuştur. İcra ve tüm hastane tesislerine aktif bir alarmı verilmiştir.

5

Dosya notu: Etik Kurul'a herhangi bir talepte bulunulmamıştır. İzinsiz deney yapıldığına dair herhangi bir belirti yok.

Nalini Singh'in Berkley Kitapları

Psi-Changeling Serisi
SENSASYONUN
KÖLESİ ISININ
GÖRÜNÜMLERİ
SAHIP OLMAK İÇİN BUZ
MADENİYLE OKŞANDI
ZEVKİN REHİNESİ
ATEŞLE DAĞLANMIŞ
HAFIZANIN ALEVLERİ
ADALETİN BAĞLARI
TUTKUNUN OYUNU
KAR ÖPÜCÜĞÜ

Lonca Avcısı Serisi
MELEKLERİN KANI
MELEKLERİN KANADI
(*A Berkley Sensation eSpecial*)
ARCHANGEL'İN ÖPÜCÜĞÜ
ARCHANGEL'İN KONSORSİYUMU

Antolojiler
BÜYÜLÜ BİR MEVSİM
(*Maggie Shayne, Erin McCarthy ve Jean Johnson ile birlikte*)
BÜYÜLÜ NOEL KEDİSİ
(*Lora Leigh, Erin McCarthy ve Linda Winstead Jones ile birlikte*)
CEHENNEM KÖPEKLERİNİ
SEVİYOR OLMALI.
(*Charlaine Harris, Ilona Andrews ve Meljean Brook ile birlikte*)
YANIYOR
(*Angela Knight, Virginia Kantra ve Meljean Brook ile birlikte*)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.